

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Goldhearted
KING

L.M. DALGLEISH

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

SOĞUK KALPLI KRAL

BOŞ KRALLIK KİTAP 1

OceanofPDF.com

*Okuyucularıma, kitapları, okumayı, romantizmi ve müstehcenliği bu kadar
Çok sevdiğiniz için teŖekkür ederim. Sizin tutkunuz benimkini
besliyor!*

OceanofPDF.com

İÇİNDEKİLER

Bölüm 1
Bölüm 2
Bölüm 3
Bölüm 4
Bölüm 5
Bölüm 6
Bölüm 7
Bölüm 8
Bölüm 9
Bölüm 10
Bölüm 11
Bölüm 12
Bölüm 13
Bölüm 14
Bölüm 15
Bölüm 16
Bölüm 17
Bölüm 18
Bölüm 19
Bölüm 20
Bölüm 21
Bölüm 22
Bölüm 23
Bölüm 24
Bölüm 25
Bölüm 26
Bölüm 27
Bölüm 28
Bölüm 29
Bölüm 30
Bölüm 31
Bölüm 32
Bölüm 33
Bölüm 34
Bölüm 35
Bölüm 36
Bölüm 37
Bölüm 38
Bölüm 39

[Bölüm 40](#)

[Bölüm 41](#)

[Bölüm 42](#)

[Bölüm 43](#)

[Bölüm 44](#)

[Bölüm 45](#)

[Bölüm 46 Sonsöz](#)

[Ayrıca L. M. Dalglish](#)
[tarafından Keep in Contact](#)
[Yazar Hakkında](#)

[*OceanofPDF.com*](#)

BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

Ben otelin balkonunun parmaklıklarına yaslanıyorum, ön kollarım üstte, ellerim gevşekçe sarkıyor. Hafif bir esinti terden nemlenmiş tenimi serinletiyor.

Arkamdaki büyük boy yatağın buruşuk çarşafı, son birkaç saattir beni meşgul eden aktivitenin bir kanıtı. Bu kadar yüksekte, New York'un normal sesleri -müzik, bağırışlar, ara sıra duyulan siren sesleri, araba kornaları- tıpkı aşağıdaki geniş kentsel ormanın yaydığı ışık pusunun arasından zar zor görülebilen yıldızlar gibi sessizleşiyor.

Buradan, King Group'un küresel merkezini barındıran elli üç katlı ofis kulesi King Plaza'yı görebiliyorum. Pencereerde parıldayan ışıklar, Cuma gecesinin bu geç saatinde bile çalışanlarımızın çoğunun hâlâ iş başında olduğunu gösteriyor. En üst katın köşesinden gelen bir parıltı, beş yaş büyük ağabeyim Roman'ın da -benim otuz birime karşılık otuz altı yaşında- orada olduğunu gösteriyor.

Sürpriz sayılmaz.

"Hey," diye mırıldanıyor alçak, kadınsı bir ses. Yumuşak göğüsler gömleksiz sırtıma yaparken ince kollar göğsümü sarıyor. "Yatağa geri dönmeye ne dersin, böylece aklındaki her neyse onu çıkarabilirim?"

Dönmeye zahmet etmedim. "Gittiğini ."

Jessica'nın vücudundaki gerginlik söylediklerimden memnun olmadığını gösteriyor. Ama o ısrar ediyor, parmaklarını karnımdan aşağıya, on beş dakika önce yataktan kalktıktan sonra giydiğim siyah boxer külotun bel bandına doğru izliyor.

Aletim seçiriyor, ama bu gece zaten iki kez boşaldım, bu da çıplak bir kadın tarafından dokunulmaya verdiğim biyolojik tepkiyi kolayca görmezden gelebileceğim anlamına geliyor.

Kadın. Hâlâ burada olması beni sinirlendiriyor çünkü bu işlerin nasıl yürüdüğünü biliyor.

Gözlerimi King Plaza'dan ayırmıyorum. "Bir dahaki sefere randevuya ihtiyacım olduğunda seni ararım."

Jessica parmaklarını kıvrıyor, tırnakları tenime batıyor. "Sen bir pisliksin." Sesi sakinleşti ama hissettiği çok açık olan öfkesini bastırıyor. Ben buna alışkınım. Ülkenin en zengin adamlarından biri olduğum için insanlar benim yanımda gerçek duygularını gizleme eğiliminde oluyorlar.

Gerçi Jessica'nın durumunda, kendi serveti var. Öfkesini benden çıkarmasını engelleyen şey, beni kızdırmak için onu beceme şeklimi biraz fazla sevmesi.

Kollarını bana doladı ve geri çekildi. İşte o zaman nihayet dönüp onu içeri alıyorum. Yüzündeki asık surat dışında tamamen çıplak ve balkonda teşhir edilmekten rahatsız olmadığı anlaşılıyor. Burası otel yönetiminin King ailesi için daimi olarak hazır tuttuğu alt çatı katı süitlerinden biri - otel sahibi olmanın bir avantajı

-Yani yüksekteyiz. Ama paparazziler yine de ara sıra burada birimizin fotoğrafını çekmeyi başarıyor. Bazen yalnız, bazen değil.

Babası pek etkilenmese de Jessica'nın bir ya da iki magazin gazetesinde fotoğrafının çıkmasını sorun etmeyeceğinden eminim. Sadece paranın yapabileceği şekilde muhteşem; her santimi cilalanmış, şekillendirilmiş ve mükemmel hale getirilmiş. Bu aşamada, kişiliğinin gerçek olduğundan bile emin değilim. Şikayet ettiğimden değil. Bu geceki ödül töreninde eşim olarak çok güzel bir resim yaptı ve son birkaç saattir sikimin üzerinde zıplayarak daha da güzel bir resim yaptı.

Ama işimiz bitti ve onun burada olması sinirlerimi bozuyor. Gitmesini istiyorum.

Öne doğru bir adım attığımda, bana verdiği şaşkın ifadeye karşılık verdiğimi düşünüyor olmalı, çünkü dolgun dudaklarında memnun bir gülümseme beliriyor. Arkasındaki masada duran viski bardağına uzandığımda bu gülümseme kayboluyor. "Bazı işleri halletmem gerekiyor."

Kaşları bir an için çatılıyor ve sonra omuz silkip sahte bir gülümseme takınıyor. "Elbette. Aşağı inip partiyi devam ettirmek isteyen başka birini bulacağım."

Eğer beni kıskandırmaya çalışıyorsa, daha iyi bilmeli, ben tip biri değilim. Birinin neden öyle olduğunu hayal bile edemiyorum. Ve bu *hem* erkekler *hem de* kadınlar için geçerli. Belki de bu, ruhumda eksik olan içsel bir şey olduğu, insan doğasının tam olarak kavrayamadığım temel bir yönü olduğu anlamına geliyor. Ya da

Belki de kıskançlık bazı insanların diğerlerine göre daha yatkın olduğu bir şeydir.

"Yapmalısın. Gece daha yeni başlıyor." Yanından geçip lambanın üzerinde asılı duran kırmızı dantel tangasını görüyorum ve ona uzatıyorum.

Ben tam bir pislik değilim.

Jessica sonunda fikrimi değiştirmeyeceğimi anladı. Külotunu çıkarıp uzun bacaklarından yukarı doğru kaydırıyor. Hareketleri sarsıntılı, ama beni izlerken yakaladığında onları hızla pürüzsüz ve baştan çıkarıcı hale getiriyor. Kalmasını istemeyebilirim ama bu gösteriden zevk almayacağım anlamına gelmez.

Çok geçmeden giyiniyor ve ben onu kapıya kadar geçirirken parmaklarını uzun sarı saçlarında gezdiriyor. Kapıyı onun için açıyorum ve yanımdan hızla geçiyor, parfümü uzun gecemizden dolayı seyreliş ama hala burnumun arkasını gıcıklayacak kadar güçlü. Özel asansöre giden koridora ulaştığında dönüyor. "Bir dahaki sefere randevuya ya da herhangi bir şeye ihtiyacın olduğunda beni ara."

Başımı salladım. "Başımı sallayacağım."

O gittikten sonra kapıyı kapatıyorum, geriniyorum, boynumu kırıyorum ve duşa doğru ilerliyorum. Sıcak spreyin içine girdikten sonra üzerimdeki teri ve Jessica'nın parfümünü duruluyorum. Aklım yarın babam ve kardeşlerimle yapacağım toplantıda. İmparatorluğumuzu daha da genişletiyoruz. Aylar süren ön geliştirme çalışmalarının ardından son projemizi kamuoyuna duyurduk. Dünya çapında büyük ölçekli ticari gelişmelerimiz ve lüks otellerimizle tanınıyoruz ve şimdi daha rekabetçi olan orta sınıf konaklama sektörüne giriyoruz. King Group'un baş yatırım sorumlusu olarak son birkaç yıldır bu konuda çaba sarf ediyordum.

Duştan çıktığımda telefonum çaldı. Roman'dı. Bir elimle cevap verirken diğer elimle havluyu kapıyorum. "Bu zevki neye borçluyum?"

Acil durumun ne olduğunu görmek için beklerken havluyu ıslak saçlarıma sürüyorum. Bir sorun olmalı. Aksi halde beni neden arayacağını düşünemiyorum, çünkü iletişimimizi çoğunlukla ofisle sınırlıyoruz.

"Babam tutuklandı," diyor önsöze gerek duymadan, sesi bugünlerde her zaman olduğu gibi soğuk ve etkilenmemiş.

Sözlerinin anlamını kavramam bir saniye sürdü. Havlu almayı bıraktım. "Ne sikim için?" Aklıma hemen alkollü araç kullanmak geliyor. Babam bir ya da on kadeh içmeyi sever. Ama bir şoförü var. Neden direksiyonun başına geçsin ki?

"İçeriden öğrenenlerin ticareti."

İçimden bir şok geçti. "Ne be?" Babam iş hayatında ve özel hayatında her zaman risk alan biri olmuştur; bunu çok iyi biliyorum. Ama içeriden bilgi sızdırmak? Bu tamamen yeni bir yasadışı seviye.

"Avukatlarla konuştum. İddiaya göre, hükümet bağlantılarından birinden aldığı bilgileri kullanarak hisse senedi alıp satıyor ve elde ettiği kârı Cayman Adaları'ndaki bir bankaya yatırıyor. Gözaltına alındı ve yarınki kefalet duruşmasına kadar tutulacak. Ancak avukatları kefaletin büyük olasılıkla reddedileceğini, çünkü kaçma riski olduğunu düşünüyorlar."

Özel jet filosuna sahip olduğu düşünüldüğünde şaşırtıcı değil. "O yaptı mı Bu mu?"

"Masum olduğunu savunuyor. Ama benim fikrimi soruyorsanız, diyelim ki Bunu ona hiç yakıştıramadım."

"*Siktir.*" Havluyu çamaşır sepetine attım. "Olay halka yansımadan önce durumu idare etmeliyiz."

"Aynen öyle." Roman sert bir nefes verir. "SEC soruşturma başlatacak ve King Group, babamın şirket fonlarını kullanıp kullanmadığını ve başka birinin bu işe karışıp karışmadığını belirleyene kadar mikroskop altında olacak. Bundan sonra Tate ile temasa geçeceğim ve ikinizin de hemen ofise gelmenizi istiyorum. Acil bir yönetim kurulu toplantısı yapmamız gerekiyor. Üçümüz çoğunluk hissesine sahibiz, dolayısıyla kontrolü ele alabilir ve zararı sınırlayabiliriz ... ama hemen harekete geçmeliyiz."

Banyodan çıkıp kıyafetlerimi buluyorum ve giyinirken telefonu hoparlöre alıyorum. Zihnim bunun sonuçları üzerinde çalışıyor. King Group ateş altında kalacak ve basın tepemize binecek. İtibarımız ciddi bir darbe alacak ve bunun önüne geçemezsek hisse değerimiz düşebilir.

"Roman sözlerine şöyle devam ediyor: "Liderlik değişimini resmileştirmek için avukatlara gerekli evrakları hazırlatacağız. "CEO olarak görevi ben devralacağım ve COO olarak benim yerime geçmeni istiyorum. Peters'ı görevden almayı ve Tate'i pazarlama müdürü olarak onun yerine getirmeyi planlıyorum, böylece ileriye dönük anlatıyı yönetebiliriz."

"Mantıklı," diyorum gömüğümün düğmelerini iliklerken. Önümüzdeki birkaç hafta, babamın tutuklandığı haberi duyulduktan sonra şirketin istikrarını sağlamak ve yatırımcı güvenini korumak açısından kritik önem taşıyacak.

"Avukatlar zaten yoldalar, o yüzden bir an önce buraya gelin ve uzun bir geceye hazır olun. Yarın sabaha kadar her şeyin yerli yerinde olduğundan emin olmalıyız." Başka bir şey söylemeden telefonu kapattı.

Sadece birkaç saat önce çıkarıp sandalyenin arkasına attığım takım elbise ceketimi silkelerken aynada kendime bakıyorum. Şirketi bu badireden sağ salim çıkarmak için benim ve kardeşlerimin uzun zamandır olmadığı kadar yakın çalışmamız gerekecek. Üçümüz arasındaki ilişkinin yıllar içinde ne kadar gerginleştiğini düşünürsek, umarım bunu başarabiliriz.

Telefonumu aldım ve kapıya doğru yöneldim. Farklılıklarımızı bir kenara bırakıp ne pahasına olursa olsun şirketi korumaya odaklanmanın zamanı geldi. Önemli olan tek şey King Grubu. Ve şu aşamada, bu aileyi bir arada tutan tek şey ona olan ortak bağlılığımız.

OceanofPDF.com

İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

(Çatalım tabağıma çarpıyor. "Ne diyorsun sen?"

Paul yüzünü buruşturuyor, koyu renk gözleri samimi restoranın etrafında

kimsenin dikkatini çekmediğimden emin olmak için. Kimsenin bakmadığını fark edince masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıkıyor. "Senden hoşlanıyorum, Delilah. Hem de çok. Ama işler değişti ve ilişkimizi ilerletecek bir konumda olduğumuzu hissetmiyorum."

"İşler değişti derken, artık sizin ekibinizde olduğum için mi demek istiyorsunuz? Çünkü proje yöneticisi olarak göreve başladığınızda bana hiçbir şeyin değişmeyeceğini söylemiştiniz."

Sandalyesine geri oturur. "Ben de öyle olacağını düşünmemiştim. Aslında bunun iyi bir şey olacağını, çünkü birlikte daha fazla zaman geçirebileceğimizi düşünmüştüm. Ama öyle olmadı. Ne kadar sıkı çalıştığını görüyorum Delilah ve ne kadar azimli olduğunu biliyorum. Ama her gün yan yana çalışmamıza rağmen ilişkimiz istediğim şekilde ilerlemedi."

"Henüz seks yapmadığımız için mi?" Kısık bir sesle, hafifçe sallanarak söylüyorum. "Çünkü sana beklemek istediğimi söylediğimde, bunun senin için sorun olmayacağını söylemiştin."

Paul'ün yüzünde hayal kırıklığı belirir ama o bunu yatıştırır. "Ve benim için sorun *değildi*. Annene ne olduğunu anlıyorum, ama üç ay oldu ve bu adımı atmadan önce benden daha ne istediğini anlamıyorum. Yirmi dört yaşındasın. Tanrı aşkına, onun gibi ergenlik çağında değilsin." Sesi giderek yükseliyor ve insanların başları dönüyor. Devam etmeden önce yavaş bir nefes veriyor. "Eğer bu ilişkiye kendini adanmış olsaydın, zaten bu tür bir yakınlığı paylaşıyor olurduk. Şu anda gibi,

Bazen kariyerin konusunda benden daha tutkulu olduğunu düşünüyorum."

"Bu değil ..." Başımı sallıyorum, suçluluk duygusu göğsümü sıkıştırıyor çünkü önerdiği şeyi inkâr edemiyorum. Annem bana on sekiz yaşındayken hamile kaldı ve bu beni temkinli yaptı. Yine de onun diğer yorumunu ele almayı seçiyorum. "Çok çalışmam gerekiyor Paul. Ofiste üzerimde çok fazla göz var. Herkesten iki kat daha fazla çaba göstermem gerekiyor çünkü bu kadar genç yaşta lisansımı aldıktan sonra kimse bana bu işi yapmam için güvenilebileceğinden emin değil."

"Bunu anlıyorum." Sesi şimdi daha keskin. "Ve mimarlığa olan bağlılığınızı takdir ediyorum, gerçekten. Yine de daha fazlasını istiyorum. İlişkinin bu aşamasında daha fazlasına *ihtiyacım var*. Ve senin bana bunu verebileceğinden emin değilim. Senden ne kadar hoşlansam da, dostane bir iş ilişkisi sürdürmeyecek kadar duygusal bir bağ kurmadığımız bir zamanda ilişkimizi bitirmemizin daha iyi olacağını düşünüyorum. Özellikle de yeni pozisyonum ve mevcut projenin ne kadar önemli olduğu göz önüne alındığında."

Gözyaşlarım gözlerimin arkasını yakıyor. "Ayrılığımızı dert edecek kadar duygusal yatırım yapmadığını bilmek güzel."

Paul elimi tutmak için öne doğru uzandı. "Kastettiğim bu değildi. Bak, bu ilişkinin yürümesini gerçekten istedim. Bunu sen de biliyorsun. Hatta sana çıkma teklif etmeden önce lisansını alana kadar bekledim çünkü ne kadar odaklandığını biliyordum." Parmaklarımı sıkıyor. "İşler yolunda gitmediği için ben de en az senin kadar hayal kırıklığına uğradım."

Bir yanım bundan şüphe ediyor. Paul benim ilk gerçek ilişkimdi sanırım. Yaşımı düşününce kulağa çılgınca geliyor. Ama yirmi dört yaşında lisanslı bir mimar olmak kolay olmadı. Yıllarca derslerime odaklandım, her boş anımda staj yaptım ve mezun olduktan hemen sonra lisans sınavlarıma başlamak için kendimi zorladım. Erkek arkadaşla ayıracak vaktim yoktu.

Mezun olduktan sadece on ay sonra ehliyetimi aldığımda, rahatlayabileceğimi düşündüm. Dışarı çıkmak, flört etmek ve evet, nihayet seks yapmak gibi benim yaşındaki diğer kadınların yaptığı şeylerden daha fazla zevk almaya başlayabileceğimi düşündüm. Ancak her gün kendimi benden yaşça büyük, çoğunlukla erkek meslektaşlarıma kanıtlama ihtiyacı duymamın yanı sıra, kendimi bırakmak beklediğimden daha zor oldu. Kendi çalıştığım konfor alanının dışına çıkıp Paul ile yatacak kadar rahatlamak ... zor oldu.

En iyi küçük siyah elbisemin altına giydiğim yeni aldığım deniz mavisi iç çamaşırı, titizlikle kabartılmış vücudumu aniden rahatsız edici bir şekilde sarıyor. Bu gece nihayet her şeyi fazla düşünmeyi bıraktığım gece olabilirdi ama bunu Paul'e itiraf etme şansım yok.

Yanımdaki masada oturan kadınla göz göze geliyorum. Bana sempatik bir bakış fırlatıyor, ben de gözlerimi kaçırıyorum. Restorandaki herkes bu iki kişilik küçük masada neler olduğunu anlayabilir mi? Midemde incinmişlik ve aşağılanmışlık duyguları birbirine karışıyor ve gözyaşlarımı kırıştıtararak yarı yenmiş makarna bakıyorum. "Yemeğe çıkmışken benden ayrılmaya karar verdiğine inanmıyorum. Olay çıkaracağımı mı düşündün? Bunu yapmadığımdan emin olmak için mi yaptın?"

Paul'ün bakışları odada bir tur attıktan sonra isteksizce benimkilerle tekrar buluşuyor. "Hayır, nedeni bu değil. Bunu ben planlamadım. Ama projeye ilgili konseptlerinden bahsediyordun ve o kadar tutkulu görünüyordun ki, bu tutkunun bir kısmını benimle paylaşmanı beklemenin doğru olmadığını fark ettim."

Boğazımdaki sert yumruyu yutkularak geçiştiriyorum. "Doğru," diye fısıldıyorum.

"Üzgünüm, Delilah. Yemeğimizi bitirelim ve sonra seni eve götüreyim. Pazartesi günü ikimiz de bu konuda yetişkin gibi davranabilir ve teklifimizi sonuçlandırmak için birlikte çalışabiliriz."

Göğsümde kabaran duyguların çoğu hayal kırıklığı ve hüsrandan oluşuyor - Paul'e ve kendime karşı. "Aslında artık aç değilim. Sen burada kal ve bitir. Ben eve bırakırım."

"Hadi ama Delilah. davranma. Hâlâ arkadaş olabilir ve birlikte yemek yiyebiliriz, elbette."

"Belki bir ara yapabiliriz ama bu gece olmaz. Sadece eve gitmek istiyorum."

Nefes nefese kalıyor, bu da bana çocukça davrandığımı hissettirmeyi başarıyor. "Peki. Ama en azından seni eve bırakabilirim."

Onunla bir arabada sıkışıp kalmak isteyeceğim son şey. "Hayır, teşekkür ederim. Şu anda tek başıma olmayı tercih ederim. Telefonum yanımda; bir araç çağırırım." Paul daha fazla tartışmadan sandalyemi itip ayağa kalkıyorum.

Paul'ün kaşları çatılıyor ve o da ayağa kalkıyor, ama o başka bir şey söyleyemeden ben dönüp masadan kaçıyorum. Restoranın kapısını itiyorum, acaba çıkmadan önce ödemeyi yapmalı mıydım diye düşünüyorum. Ama bu sadece kısa süreli bir endişe. Az önce olanları düşününce Paul'ün yapabileceği en az şey bu.

Elimde telefonum, karşıdan gelen insanlardan kaçarak caddede ilerlerken topuklarım hızlı bir tempoyla gıcırıyor. Restorandan uzaklaşmak istiyorum, böylece dışarıda durmak zorunda kalmayacağım ve asansörümü beklerken Paul'le karşılaşma riskini almayacağım. Ayrılırsa ondan kaçmak için yeterince uzaklaştığımı düşündüğümde, uygulamayı açmak için telefonumu kaldırıyorum. Aylaklık ettiğim yerin yanında koyu renkli ahşap bir kapı açılıyor ve içinden bir çift fırlayarak dikkatimi dağıtıyor. Gülüşüyorlar ve kapı kapanmadan önce müzik sesi ve sohbet mırıltısı dışarı süzülüyor. Ağır renkli camlardan içeri bakıyorum.

Bir bar.

Seksi elbisem, topuklu ayakkabılarım ve güzel iç çamaşırlarımla orada dururken, az önce terk edilmişken, birden kuyruğunu bacaklarının arasına kıstırmış bir köpek gibi eve sıvışmak istemiyorum. Bir şeyler içmek istiyorum. Ev arkadaşım Alex evde olsaydı, bir şişe şarap alır ve onunla birlikte üzüntülerimi boğmak için küçük, şirin dairemize götürürdüm. Ama o erkek arkadaşıyla konsere gitti ve ben artık yalnız kalma fikrinden hoşlanmıyorum.

Fazla düşünmemeye çalışarak kapıyı itip açıyorum ve loş alana giriyorum. İlk dikkatimi çeken şey, bira ve viskinin belirgin aroması ile altta yatan ahşap cılası ve deri kokusu oluyor. Görüşüm sınırlı aydınlatmaya uyum sağladığında, masalarda oturan ve uzun ahşap bir barın etrafında kümelenmiş çeşitli kişileri seçebiliyorum. Ben de oraya doğru ilerliyorum.

Beyaz iş gömleği giymiş siyah saçlı bir adamın yanında boş, yüksek arkalıklı bir tabure bulduktan sonra, gözyaşlarımla savaşıırken kendimi tabureye atıyorum.

Kalbim kırıldığından değil -Paul'la ona aşık olmamı sağlayacak kadar uzun süre çıkmadık- ama ondan *hoşlanıyordum* ve bunun zamanla daha fazlasına dönüşeceğini düşünüyordum. Bu hoşlanma şimdilik yeterliydi.

Ama yanılmışım.

Barmenin dikkatini çekiyorum ve belki de yüzümdeki ifadeyi görünce aceleyle yanıma geliyor. Tam her zamanki gibi bir kadeh beyaz şarap sipariş edecekken kendimi tutuyorum. Bu durum daha sert bir şey gerektiriyor. "Viski. Buzlu olsun."

Kaşlarından biri yukarı doğru seğiriyor. Muhtemelen tipik sert içki içen kızlara benzemediğim içindir. Ve ben öyle değilim. Ama ne olacak ki? Fazla düşünmek ve temkinli olmak beni buraya getirdi. Karar verme becerilerimi sorgulamak yerine, adam sadece sallıyor, arkasındaki raflardan birinden yarısı dolu bir kehribar rengi sıvı şişesi alıyor ve

bir bardak içine. Önüme koyuyor ve ben de gülümseyerek teşekkür ediyorum, bardağı elime alıyorum ve tek seferde içiyorum.

Tanrım, yanıyor. Nefesim kesiliyor ve titriyorum, sonra biraz öksürüyorum. Barmenin eğlenen bakışları beni hazırlıksız yakalıyor ama bana gülüyor olması umurumda değil. "Bir tane daha lütfen."

Bu sefer kaşları havaya kalktı. "Emin misin?"

"Elbette, eminim," diyorum, sonra gülüyorum. Kahretsin, şimdiden çakırkeyif mi oldum? Paul arkadaş olarak daha iyi olacağımıza karar vermeden önce yemekte bir kadeh şarap içtim. İş arkadaşısı mı? Kim bilir.

Barmen sırtımayı kesiyor ve benim için dolduruyor. "Hesap açmamı ister misin?"

Ona bunun ne kadar harika bir fikir olduğunu söylemek üzereydim ki yanımdan yumuşak, derin bir ses geldi. "Burada tek başınaysa olmaz."

OceanofPDF.com

ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

F Göz ucuyla dönüp bana baktığını görüyorum ama bakışlarına karşılık verme zahmetine girmiyorum. Neden bir şey söylediğimden bile emin değilim. Bu benim sorunum değil.

Eğer bir kadın barda tek başına sarhoş olmak isterse, bu bir iş. Ne de olsa yalnız içiyorum.

Aklıma bugün babamı hapishanede görmek için yaptığım ziyaret geliyor - elimde viskiyle burada olmamın nedeni. Roman, Tate ve ben, King Group'un baş avukatıyla birlikte, şirketin yönetimindeki değişikliği ona bildirmeye gitmiştik. Onu turuncu tulumuyla masada otururken gördüğümde şok olmuşum ama bir hafta önce yaptıklarının boyutunu öğrendiğimde ona duyduğum sempati bir anda yok olmuştu. Ve nedenini de.

Savunma sanayisindeki bağlantılarından aldığı içeriden bilgilerle para kazanması yeterince kötüydü, ama sonra bu kazançları en az üç metresini desteklemek için kullandı. Ayrıca elde ettiği sıcak tüyoları birkaç ahabına da aktarmıştı. Yaptıklarının aptallığı ve bencilliği hepimizi hayrete düşürmüştü, özellikle de yetişme yıllarımızı aile ismimize ve şirketimize sadakatin önemli olan tek şey olduğunu kafamıza kazıyarak geçirdiği düşünüldüğünde.

Ancak ondan öğrendiğimiz her şey, yapmak için orada bulduğumuz şeyi yapmamızı da kolaylaştırdı. Söyleyeceklerimizi duyunca mutsuz olduğunu söylemek hafif kalırdı. Ancak içinde bulunduğu durum göz önüne alındığında, bu konuda yapabileceği hiçbir şey yoktu.

Avukat ekibimizle görüşmemiz biter bitmez eve doğru yola çıktım. Ancak ilk kez, devasa çatı katımda yalnız kalma düşüncesi bana cazip gelmiyordu.

Onun yerine buraya gelmiş ve son bir saatimi en pahalı viskilerinden birkaç kadeh içerek, babamın neden böyle bir şey yaptığını anlamaya çalışarak geçirmiştım. Daireler çizip duruyordum ve tam gitmek üzereydim ki bu kadın kendini yanımdaki tabureye attı.

Şimdi belli ki çektiği acıları boğma planına müdahale ediyorum ve kendine saygısı olan herhangi bir pislik gibi geri çekilmek yerine, barmene dönerek ikiye katlıyorum. "Ona vereceğin bir sonraki bardak su dolu olmalı."

Ondan akan öfkeyi neredeyse hissedebiliyorum. "Pardon?" diyor. "Ben sizi tanımıyorum, siz de beni tanımıyorsunuz, o yüzden ne sipariş edeceğime ya da ne kadar içeceğime karışamayacağınıza eminim."

Sonunda onu tam olarak görebilmek için başımı ona doğru eğiyorum ve lanet olsun, o muhteşem. Dar siyah bir elbise minyon ama mükemmel kıvrımlı bir vücudu sarıyor. Neredeyse benimki kadar koyu renk saçları gevşek dalgalar halinde omuzlarına dökülüyor. Ama dikkatimi ayıramadığım şey yüzü. Gözlerinin çarpıcı yeşili ve köşelerden yukarı doğru eğilmeleri, onlara neredeyse kedigil bir görünüm veriyor. Burnu küçük ve düz ve ağzı bana tek bir şey düşündürüyor: o gür, pembe dudakların aletimin etrafında nasıl görüneceği.

Normalde, onun gibi görünen bir kadın yanıma otursa, gecenin nasıl biteceğini hemen anlardım ama bakışlarında sadece içtiği viskiden kaynaklanmayan bir camlık var.

Kedi gibi gözlerini bana kırıştırıyor ve içkisine bakarak arkasını dönüyor. Gözle görülür bir şekilde kendini toparlayıp içkiyi eline alıp geri fırlattığında neredeyse gülecektim. İlk seferinde verdiği tepkinin aynısını veriyor, bir soluk ve bir ürperti ile. Kendimi onun içine gömerken aynı sesi çıkardığını hayal ettiğimde içimde sıcak bir şehvet dalgası oluşuyor.

Kendinden geçmiş gibi görünen barmene bakıyor. "Bir tane daha, lütfen."

Gözleri bana doğru kayıyor, ama ben ona başımı sallayamadan, kız onun dikkatini çekmek için parmaklarını bara vuruyor. "Hey!" dedi. "O sipariş vermiyor. Ben veriyorum."

"Bunlardan bir tane daha sana Mac kamyonu gibi çarpacak," diyorum ve hala bunu neden yaptığımı bilmiyorum. Kimseyi üzüntülerinde boğulmaktan caydırmak bana düşmez. Ama onda bende olduğunu bilmediğim koruyucu bir içgüdüğü tetikleyen bir şey var. Ki bu çok saçma. Genç görünüyor ama o bir yetişkin ve ne isterse onu yapabilir.

Yine de devam ediyorum. "Ani sert alkol ihtiyacının sebebinin bir erkek olduğunu tahmin ediyorum. Muhtemelen yakın zamanda kalbini kırmış bir adam. Ve bunu ben söyleyebiliyorsa, buradaki her erkek de söyleyebilir. Bu da demek oluyor ki bir viski daha içersen şu anda seni izleyen her pislik seni tavlamaya çalışacak - özellikle de böyle görünürken." Gözlerimin elbisesinin üzerinde gezinmesine ve tekrar yukarı çıkmasına izin verdim. Buradaki diğer erkeklerin ne düşündüğünü biliyorum, çünkü ben de tam olarak aynı şeyi düşünüyorum. Neyse ki genç, sarhoş, kalbi kırık kadınlardan faydalanmak bana göre değil, bu yüzden sırf meramımı anlatmak için sesimdeki eğlenceyi duymasına izin veriyorum. "Ama hey, eğer hızlı, kirli bir intikam sikişi arıyorsan, içmeye devam et."

Bana bakıyor, dudakları şaşkınlıkla aralanıyor ve ben neredeyse kendimi kötü hissediyorum. Neredeyse.

"Vay canına," diyor ve o güzel gözleri kısılıyor. "Öncelikle, daha önce kötü bir ruh halinde olduğumu düşünüyordum, ama sen sadece pastanın üzerindeki kremasın. İkincisi, ne kadar içtiğimin ya da kaç erkeğin beni tavlamaya çalıştığının bir önemi yok, ben öyle *hızlı, kirli intikam sikişi* yapacak bir kız değilim."

Muhtemelen değil ama viskiyle kafayı bulmaktan daha çok işine yarayacaktır. "Belki olmalısın," diyorum kendimi durduramadan. Hem bunu gerçekten istiyor muyum ki? Bu konuşma dikkatimi dağıtıyor ve geçen haftadan sonra dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Özellikle de onun kadar çekici birine.

Yüzünü bana döndü. "Neden? Yarın utanç yürüyüşü yaparken bunun beni daha iyi hissettireceğini mi düşünüyorsun?"

"Bunda neden utanılacak bir şey olsun ki? Seks, o anda kendini iyi hissetmektir. Birkaç saatliğine başka birinin bedenine dalarak kendi kafanızdan çıkmaktır. Bunun derin ve anlamlı bir bağ olması gerekmez. Kendinizi kötü hissedersiniz, seks iyi hissettirir. Neden yapmayalım?"

Gözleri benden uzaklaşıyor ama birkaç saniye sonra geri dönüyor. Dişleri alt dudağına bastırıyor ve beyninin fazla mesai yaptığını neredeyse görebiliyorum.

Sırıttıyorum. "Bunu , değil mi?"

Barın loş ışığında bile yanaklarının pembeliği görülebiliyor. "Bunun seni ilgilendirdiğinden emin değilim."

O arkasını dönüyor ve ben kendi kendime sessizce gülüyorum. Eve gitmeliyim. Avrupa ofislerimizin yöneticileriyle sabah erkenden bir video konferansım var. Onun yerine barmene bir viski daha getirmesini işaret ediyorum. Geldiğinde bir yudum alıyorum, sonra yüzümü ona dönüyorum. "Peki ne yaptı?"

Başını eğiyor ve kaşlarını çatıyor. "Kim?"

Evet, eğer bu gece ona kazık atanı unuttuysa kesinlikle çok fazla viski içmiştir.

"Erkek arkadaşın," diye açıklıyorum.

Boş bardağına bakıyor. "Eski."

"Bu çok açık görünüyor ama varsayımda bulunmak istemedim."

Bir eliyle biraz fazla geniş bir hareket yapıyor. "Uzak durun."

"Bana hâlâ ne yaptığını söylemedin." Barmene tekrar işaret ediyorum ve o da ne istediğini biliyor. Sürahiden biraz su dolduruyor, içine bir dilim limon atıyor ve kadının önüne koyuyor. Bu sefer itiraz etmiyor, sadece alıp bir yudum içiyor.

Göz ucuyla bana bir bakış fırlattı. "Acıklı hikâyemle gerçekten ilgilendiğini söyleme sakın."

"Normalde . Ama şu anda dikkatimi dağıtacak bir şeye ihtiyacım var. Ve sen de o."

Yüzünü tamamen bana dönüyor, anlamlı gözleri bir şeyle doluyor. sempati gibi. "Özür dilerim. Benim hakkımda konuşuyorduk. Senin için her şey yolunda mı?"

İçimde bir şaşkınlık belirdi. En son ne zaman biri bana iyi olup olmadığını sormuştu? Yine de sorusunu görmezden geldim. Rastgele bir kadına sevgili yaşlı babam sayesinde King Group'un başına gelenleri anlatmamın imkanı yok. "Bu gece biriyle hızlı ve kirli bir intikam seksi yapmayı düşünmene neden olan bu pisliğin ne yaptığını söyle bana."

"Öyle olduğumu söylemedim."

"Haklısınız. Özür dilerim." Ellerimi havaya kaldırdım ve gülümsemeye çalıştım.

Kaşlarını çatıyor. "Benimle alay mı ediyorsun?" "Buna cüret edemem."

Boğazından bir kahkaha yükselmeden önce bir saniye bana bakıyor. "Eminim yaparsın."

Güldüğünde daha da muhteşem oluyor.

Başının üstünden, barın diğer ucundan onu izleyen birkaç takım elbiseli iş adamını yakalıyorum. Zorlukla gizlenen açlık gözlerinde bir uyarı ışığı gibi yanıp sönüyor ve gülümsememin yüzümden düşmesine izin veriyorum, onlardan çok daha güçlü erkekleri korkutmuş bir bakışın tüm ağırlığını onlara veriyorum. Önlerindeki biralara ani bir hevesle ilgi gösteriyorlar ve ben de dikkatimi tekrar yanımda oturan kadına çeviriyorum.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?" diye soruyor ve eski sevgilisiyle ilgili soruma yanıt verdiğini fark etmem bir anımı alıyor.

Bu adamın onu hayal kırıklığına uğratmak için ne yaptığını duymak için yanıp tutuşmuyorum. Bana kalırsa "hayal kırıklığı" çoğu ilişkiyi özetliyor. Ama sadece o iki pislik parasını ödeyip gidene kadar bile olsa onu konuşturmak istiyorum. Oturduğundan beri gözlerini ondan ayırmayan diğer erkeklerden bahsetmiyorum bile. Bu yüzden başımı salladım. "Bari içini dök." Bir mucize eseri, bunu söylerken gözlerimin göğüslerinin kabarıklığına kaymasını engelliyorum.

Suyundan bir yudum daha alır. "Tamam. Onunla çalışıyorum."

Kaşlarımı kaldırıyorum ve yüzünü buruşturuyor.

"Biliyorum. Pek akıllıca bir hareket değil. Ama üniversitenin son yılında orada staj yaptım ve o zaman birbirimizi tanımaya başladık. Benimle flört ederdi ve ben de gururlanırdım çünkü yakışıklıydı. Ve daha yaşlı."

"Bu senin tipin mi?" Sırıtarak soruyorum.

Kaşlarının arasında küçük bir kırıksıklık oluşuyor ve bakışları yavaşça yüzümde geziniyor. "Belki."

Onun tepkisi beklediğim gibi değil. İçimdeki sıcaklık artıyor, uyarılma damarlarımda acil bir nabız yaratıyor. Alışkın olduğumdan daha zor bir şekilde aşığım itiyorum. Buraya bir kadını tavlama için gelmedim. Buraya insanların muhtemelen beni tanımayacağı bir yerde bir şeyler içmeye geldim. Onun tavlama istediğini düşündüğümünden değil, en azından ciddi olarak. O sadece denemeden bile seksi olan bir kadın.

Gözleri düşüyor ve önündeki bardağın üzerindeki buğunun izini sürüyor. "Her neyse, stajım bittiğinde Paul bana bir şeyler içmek için çıkma teklif etti, olaylar birbirini izledi ve öpüştük."

"Sadece öpüştünüz mü?" diye sordum. "Ne kadar da Hallmark'sın."

Bu sefer bana ters ters baktı. "Evet, sadece öpüştük. Güzeldi. Ondan hoşlandım ama üniversiteyi bitirmeye odaklanmıştım, o yüzden bu şekilde ayrıldık. Mezun olduktan sonra şirketten iş teklifi aldım. Paul ben işe başladığımda geçici olarak Londra ofisimizde çalışıyordu ama geri döndükten kısa bir süre sonra çıkmaya başladık."

"Bu ne kadar önceydi?" diye sordum. "Üç ay önce."

"Yani, heyecan verici aşk ilişkinizin sona ermesi sadece üç ay mı sürdü?"

Bana sevimli bir kaş çatma hareketi yapıyor. Onunla dalga geçmemeliyim ama alınganlık gösterdiğinde yeşil gözlerinde parlayan kıvılcımları görmek hoşuma gidiyor. Bana tüylerini yanlış şekilde okşadığınız küçük bir kedi yavrusunu anımsatıyor; minicik, kabarık, tıslayıp tükürüyor, sanki kızgınlığı beni gerçekten korkutup kaçırabilirmiş gibi.

Bahse girerim onu doğru şekilde okşarsam bir kedi yavrusu gibi mırıldanırdı. "Hiç heyecan verici olduğunu söylemedim."

"Yani adam sıkıcıydı."

"Ben de öyle bir şey demedim." Başını sallıyor, sonra gülüyor, kızgınlığı çoktan geçmiş.

Duygularının bu kadar değişken olması beni çok etkiliyor. Ve onları ne kadar kolay ifade ediyor. İçinde yaşadığım dünya hakkında bir şeyler söylüyor. Dürüst duygulara ulaşmak zor. "Ne yanlış gitti?"

Bir süre sessiz kalıyor, elindeki su bardağına bakıyor. "Sadece işlerin yolunda gitmediğini söyledi."

"Kulağa oldukça standart geliyor," diyorum.

Bu kez gülüşü mizahsız. "Sanırım öyle. Benimle ya da hikayemle ilgili özel bir şey yok."

Gözlerimi yemyeşil vücudunda gezdiriyorum. "Ben öyle demezdim." Keskin bir nefes çekişi bana karşı bağışıklığı olmadığını kanıtlıyor.

Dirseğimi bara dayadım. "Peki, ne yapacaksın?"

Bakışlarını benden uzaklaştırıyor. "Hiçbir şey, sanırım. İşim harika ve çalıştığım şirketi seviyorum, bu yüzden ayrılmak gibi bir niyetim yok. Sadece şu anda hissettiklerimden hoşlanmıyorum. Bunun yanlış yaptığım bir şey olduğunu düşünmek hoşuma gitmiyor. Daha çok çabalamalıyım. Eğer sadece ..." Sustu, sonra bir yudum su daha aldı.

Arkama yaslanıp onu inceliyorum. İçtiği su gözlerindeki alkol bulutunu dağıtmış. Kısa elbisesinin açıkta bıraktığı kalçalarının uzunluğuna bakıyorum ve bir karar veriyorum. "O zaman hızlı, kirli intikam seksini unutmalısın."

"Yapmalı mıyım?" Yavaşça inceledikten sonra sesi nefes nefese geliyor ve aynı nefes nefese sesle onu becermem için bana yalvardığını duymak için sabırsızlanıyorum.

Başımı salladım, bakışlarımı ondan ayıramıyordum. Tek başına içmek aklımı başımdan almıyordu. Yaşadığım her şeyi unutmak için ihtiyacım olan şey tam olarak o olabilir ve bu onun da dikkatini dağıtmaya yardımcı olacaktır. "Bence saatlerce süren, düpedüz iğrenç bir intikam seksi yapmalısın. Ve bence bunu yapacağın kişi ben olmalıyım."

Yanakları sıcaktan kızarıyor ve içine girerken dudaklarımı teninin sıcaklığına bastırduğımı hayal ettiğimde aletim çoktan yarı sertleşmiş oluyor.

"Neden sen?" diye soruyor.

Başımı ona doğru eğiyorum, bunu yaparken kokusunun bir ipucu bana ulaşıyor - kır çiçeklerinin ve daha şehvetli bir şeyin baş döndürücü bir karışımı. "Çünkü bunu senin için iyi yapacağımı garanti edebilirim. Çünkü bu gece ikimizin de kafasını dağıtabileceğini düşünüyorum. Ve çünkü oturduğun andan beri o elbiseyi üzerinden çıkarmayı düşünmekten vazgeçmedim."

Aslında dışkısının üzerinde kıvranıyor ve ben de resmen yarı sertlikten tamamen sertliğe geçtim. Şu anda ne kadar ıslak? Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Saçlarının bir kısmını kulaklarının arkasına sıkıştırıyor ve kendini toparlamaya çalışıyor. "Vay canına, hızlı çalışıyorsun, değil mi?"

"İhtiyacım olduğunda yavaş gidebilirim." Cevap vermesini beklerken kollarımı kavuşturup tabureme yaslanıyorum.

"Şey," diyor, gözleri gömleğimin kollarının kıvrıldığı kollarıma kayıyor. "Şu anda biraz daha yavaş gitmene ihtiyacım olabilir."

Bu bir evet değil. Ama hayır da değil.

İçmeye devam edebilirim. Buradaki diğer kadınlardan birini seçebilirim, bazıları içki siparişi verirken yanımda oyalandılar ve bana umutlu bakışlar attılar. Jessica'yı bile arayabilirim, gerçi en son isteyeceğim şey ona anlaşmamızı genişletmekle ilgilendiğim izlenimini vermek. Ama işin özüne gelirse, bu kadın bugünlerde çok az kişinin yapabildiği şekilde dikkatimi çekti. Ve bugünkü boktan şovdan sonra, kendimi onun vücudunda kaybetme düşüncesi karşı koyamayacağım bir cazibe.

"Yavaş yapalım o zaman," diyorum.

Bir an sessiz kalıyor, sonra narın çenesi sertleşiyor. "Aslında fikrimi değiştirdim."

Hayal kırıklığı beni olması gerekenden daha sert vuruyor, ama bir şey söyleyemeden beni tekrar şaşırtıyor.

"Yavaş gitmekten bıktım. Bir kez olsun her şeyi fazla düşünmek istemiyorum."

"Yani diyorsun ki ..."

Derin bir nefes alır. "Evet diyorum."

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

(Mavi gözleri ısındığında elleri titremeye başlıyor. Ama koca vücudu aniden sarılmış gibi hissetmesine rağmen hareket etmiyor. Belki de Gerginliğini hissediyor.

"Evet? Bana başka sorunuz yok mu? Birlikte gitmeyi planladığın adamı merak etmiyor musun? Kim olduğumu, ne iş yaptığımı?"

Dudaklarımı yalıyorum. Daha meraklı olmalıydım. Bu adamla bir şey yapmadan önce bilmek istemem gereken şeyler bunlar. Ama seri katil olduğunu itiraf etmediği sürece, bunların herhangi biri bir fark yaratacak mı? Bu aşamada, bunu düşünmekten bıktım. Sadece konuşma ve davranışlarından ne yaptığını çok iyi bildiği anlaşılan bu adamla seks yapmak istiyorum. O zaman bu engeli aşp hayatıma devam edebilirim. "Bu gecedен sonra birbirimizi hiç görmeyecekmişiz gibi davranmayalım. Bana bir gecedен fazla görüşecek biri gibi gelmiyorsun."

Başını eğiyor. Koyu renk kirpiklerinin arasından bana baktığında, gözlerinde neredeyse muzip bir parıltı var. "Bu seni rahatsız ediyor mu?"

"Hayır." Titrek bir nefes verdim. "Evet. Bilmiyorum." Sanırım düşündüğüm kadar ilgisiz değilmişim. "Özür dilerim. Buna alışık değilim."

Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Anlayabiliyorum." Yüzünde yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme belirliyor. "Seni ikna etmemi ister misin?"

Sesindeki törpü tüm vücudumu ürpertiyor. Alt dudağımı yalayp başımı sallıyorum, çünkü belki bana tam olarak ne yapmayı planladığını duymak sinirlerimi yatıştırır.

"Neden hemen şimdi otel odama gelmen gerektiğini söylememi ister misin?"

"Evet." Nefes nefese bir fısıltı.

Tabureme uzanıp onu kendine yaklaştırdığında nefesim kesiliyor, böylece dizlerim kalçalarının arasında kalıyor. Sonra öne eğiliyor, saçlarımı kulağımın arkasına sıkıştırıyor ve kulağıma fısıldıyor, nefesinin sıcaklığı tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor. "Çünkü yalnız kaldığımızda ve seni bir kez parmaklarımla, bir kez de dilimle olmak üzere iki kez boşalttığım, sikimi içine gömdüğümde ve seni üçüncü orgazmına doğru sürüklediğimde, sana tam olarak ne kadar seksi olduğunu, senin için ne kadar sert olduğumu ve beni sıkarken amının ne kadar inanılmaz hissettirdiğini söyleyeceğim. İçinde başka bir erkek olduğunu unutacaksın ve sonunda sana izin verdiğimde çılgık atarak sikimin üzerine boşalacaksın."

Gözlerimi görebilmek için arkasına yaslanıyor ve sözlerinin beni ne kadar etkilediğini gösterecek kadar açılmış olduklarını hayal ediyorum.

Gülümsüyor, parmak eklemlerini yanan yanağında gezdiriyor ve "Yeterince ikna edici mi?" diyor.

Ağzım o kadar kuru ki zar zor konuşabiliyorum ve kalbim kendini göğüs kafesime doğru fırlatıyor. Bu hayatımda düşündüğüm en çılgınca, en pervasızca şey. Kendime çok fazla içtiğimi söyleyebilirim ama öyle değil. Şu an kafam tamamen yerinde. Ama sorumluluk sahibi olmaktan ve her zaman doğru olanı yapmaktan yoruldum. Bunu fazla düşünmekten bıktım. Annem bana her zaman derslerime konsantre olmamı, iyi bir iş bulmamı ve bir ilişkiye girmek için acele etmememi ya da bir erkeğin geleceğimin gidişatını değiştirmesine izin vermememi söylerdi. Ben de onun tavsiyesine ve daha fazlasına uydum. Amerika Birleşik Devletleri'ndeki en genç lisanslı mimarlardan biriyim ve bu yeterli bir kanıt, ancak hala başarmak istediğim çok şey var. Bedenimi ilk kez hangi erkekle paylaşacağıma karar vermek gibi ek bir baskıya ihtiyacım yok. şimdiden yapabilir, üstesinden gelebilir ve kafamın üzerinde asılı kalmadan yoluma devam edebilirim.

Evet, bu gece bir kez olsun pervasız olacağım. Saçlarımı serbest bırakacağım, düşünmeyi bırakacağım ve bu adama, bu yabancıya Paul'ün beklemek istemediği bir şey vereceğim.

Ve her saniyenin tadını çıkarmamı sağlayacağını hissediyorum. Bakışlarına karşılık veriyorum. "Çok ikna edici."

Buz mavisi gözlerinde bir memnuniyet parıltısı belirliyor.

"Adın ne?" diye soruyor, uzanıp bir tutam saçı daha kulağımın arkasına sıkıştırmak için. Parmakları boğazımın sütununda geziniyor ve midemde kelekler patlıyor.

"Delilah. Seninki ne?"

"Cole," diyor, sanki adını öğrenmek fikrimi değiştirebilirmiş gibi tuhaf bir yoğunlukla beni inceliyor.

Garip bir şekilde, onunla seks yapmayı kabul ettikten sonra küçük sohbetimize devam etmekte isteksizim. Hayatımdaki çoğu şey gibi, şeyi yapmaya karar verdiğimde, onu mümkün olan en kısa sürede gerçekleştirmeye kararlıyım. Hâlâ gerginim ama içimde görmezden gelemediğim bir beklenti duygusu kabarıyor. Kendime sakladığım bir parçamı gerçekleştirme ihtiyacı.

Gitmeye hazır olup olmadığımı sorduğunda başımı sallıyorum, kuruyan boğazımı ıslatmak için son bir yudum su içiyorum ve taburemden kayıyorum.

Cole elini belime koyup beni çıkışa doğru yönlendiriyor ve ellerinin yakında bana başka neler yapacağını düşünmeden edemiyorum. Terden sıırıslam olmuş vücudunun benimkinin üzerinde hareket edişini hayal etmekten kendimi alamıyorum.

Ayaklarım takılarak duruyor ve ona gerçeği itiraf etmeden daha fazla ilerleyemiyorum. Bu pazarlık ettiğinden daha fazlası olabilir. Bekâretim onun için bir anlaşma bozucu olabilir ve neye bulaştığını bilmeye hakkı var. "Bekle. Önce sana söylemem gereken bir şey var."

Tereddütlerimi açıklamamı beklerken yüz hatları gerginleşiyor ve kaşları kalkıyor.

"Ben ... um ... Aslında bunu daha önce hiç yapmadım."

"Barda yeni tanıştığınız bir adamla eve gitmenin size göre olmadığı çok açık."

Sesimi alçaltıyorum. "Hayır. Yani, daha önce hiç yapmadım. Hem de hiç." Kaşlarının arasında bir kırışıklık oluştu.

"Ben bakireyim," diye tıslıyorum cevap vermeyince.

Şaşkınlık gözlerinde parlıyor. "Kaç yaşındayım demiştin?"

Onun bariz inançsızlığı çenemi kaldırmama neden oluyor. "O kadar da alışılmadık bir şey değil." Fikrini değiştirip değiştirmeyeceğini merak ederek nefesimi tutuyorum.

Gözleri üzerimde geziniyor ve gözlerinde tanımlayamadığım bir şey parlıyor. Dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Yeterince sıra dışı." Başını sallıyor, yüzünde hâlâ o yarım gülümseme var, sonra elimi tutuyor. "Hadi gidelim."

King International'ın lüks konaklama zincirlerinden biri olan oteline sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde. Tüm mimari yapıları göremeyecek kadar gerginim.

Ama beni asansöre yönlendirip bir kart okuttuktan sonra en üst ikinci katın düğmesine bastığında şok geçiriyorum. "Süit mi?"

Dudakları yukarı kıvrılıyor. "İşin avantajları." "Ne iş yapıyorsun?"

"Misafirperverlik içindeyim."

Ona gülümsedim. "Vay be, garsonluk işime devam etmeliymişim."

Ne iş yaptığımı sormasını bekliyorum ama sormuyor. Sadece o muhteşem, koyu kirpikli mavi gözleriyle beni izliyor çünkü burada olmamızın tek bir nedeni var. Birbirimizi tanımak bunun bir parçası değil.

Hatamı fark ettiğimde kendime gülüyorum. "Tamam," diyorum. "Bunu yakında öğreneceğim."

Başını sallıyor, dudaklarında çarpık bir gülümseme, sanki onu eğlendiriyormuşum gibi. Muhtemelen eğlendiriyorum da. Eminim çok daha deneyimli kadınlarla birlikte olmaya alışmıştır. Bu düşünce beni beklediğimden çok daha fazla sarsıyor. Üzerinde fazla duramadan asansör onun katına ulaştığında çınlıyor ve kapılar kayarak açılıyor.

Cole beni mermer döşenmiş gibi görünen kısa bir koridordan geçiriyor. Kartını kapının önünde sallayıp kapıyı açıyor ve önce benim geçmem için geride duruyor.

"Aman Tanrım." Devasa alanı incelerken ayaklarım yere yapışıyor. Daha önce hiç bu kadar lüks bir otel odasında bulunmamıştım. Yüksek tavanları, parke zeminleri ve pahalı görünümlü mobilyalarıyla burayı tanımlamak için zenginlikten başka bir kelime yok. Yemek masasının üzerinde asılı kristal bir avize bile var.

Ama gözüme çarpan New York silüetinin engelsiz manzarası oluyor. "Vay canına," diye fısıldıyorum. Tavandan tabana pencereler beni öne çekiyor ve önlerinde duruyorum, altımda uzanan şehre bakarken parmak uçlarım serin cama hafifçe dayanıyor.

Göğsümde tedirginlik titreşiyor. Cole'un işvereni bu otel süitinin parasını ödüyor olabilir, ama belli ki kendisi de zengin. Ve zengin erkeklerin nasıl olduğunu bilirim; ister mal ister insan olsun, istediklerinin peşinden koşarken acımasızdırlar ve bencilliklerinin yansımalarını umursamazlar.

Hata mı yapıyorum?

Başımı sallıyorum. Fazla düşünüyorum. Bu geceden sonra Cole'u bir daha asla görmeyeceğim ve kendimi herhangi bir istenmeyen durumdan korumak için elimden geleni yaptım.

Sonuçlar. Paul'le çıkmaya başlar başlamaz doğum kontrol taktırdım. Bu gece onunla birlikte olacağımı düşünerek çantamda prezervatif bile getirdim. Eğer Cole gibi bir adamın elinde bir tane yoksa, ben güvendedeyim.

"Bir içki ister misin?" Cole arkamdan sordu.

Kendimi manzaradan uzaklaştırıyorum ve geniş bir ıslak barın önünde durduğu yere, ona odaklanıyorum. Cesaretime yardımcı olması için büyük bir kadeh şarap içmek ne kadar cazip gelse de, aramızda tam olarak ne bilmek istiyorum.

"Muhtemelen bu gece yeterince alkol aldım. Sadece su alacağım, teşekkürler."

Bir şişe açıyor, bardağa dolduruyor, bir dilim limon ekliyor ve bana doğru yürüyor. İçkiyi alırken parmaklarımız birbirine değiyor ve bakışlarım onunkilere kayıyor, kalp atışlarım hızlanıyor.

Bir yudum alıyorum, sonra bir tane daha. Cole kendisi için bir içki alma zahmetine girmedir. Onun yerine beni izliyor, ben dudaklarımdan bir damla yalarken gözleri kararıyor.

Sözümü bitirmemi beklemeden bardağa uzanıyor ve benden alıyor. "Buraya su içmeye ve manzarayı seyretmeye gelmedin, değil mi?"

Nabzım boğazımda düğümleniyor. "Hayır, yapmadım."

Bakışları tekrar ağzıma takılıyor ve uzanıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. Şimdi beni öpecek mi?

"Arkanı dön," diyor, sesi alçak ve sert.

Gözlerimi kırıştırıyorum, ürpertici bir nefes alıyorum ve dediğini yapıyorum. Elbisemin fermuarını kavrayıp aşağı çektiğinde sadece biraz sıçıyorum. Acele etmiyor, sanki beklentinin tadını çıkarıyormuş gibi, sonra askıları omuzlarımdan indiriyor. Elbise vücudumun üzerinden kayıyor ve yerde birikiyor.

Aman Tanrım, bu gerçekten oluyor.

"Yatak odasına doğru yürü. Yavaşça," diye emrediyor ve omzumun üzerinden ona bir bakış attığımda, bana kurt gibi bir gülümseme veriyor. "Haydi, kedicik. Eğer bunu yapmak istiyorsan, benim yöntemimle yapacağız. Ve seni görmek istiyorum."

Yavru kedi mi? Gerçekten mi? Yine de sorgulamıyorum. Aklımda daha önemli şeyler var. "Bunun böyle olacağını hayal etmemiştim."

Parmak eklemleri omurgamda geziniyor ve dokunuşunun altından tüylerim diken diken oluyor. Gözleri beni delip geçiyor. "Beni seçmenin bir nedeni var," diyor, "yumuşak ve nazik olacağımı düşündüğün için değil. Eminim etrafınızda beni seve seve sevecek pek çok iyi adam olmuştur.

Seni giysilerinden çıkarıp yataklarına yatırdılar ama onları istemedin, değil mi? Beni istedin. Çünkü bir parçan bunun nasıl gideceğini çok iyi biliyor. Fazla düşünmeyi bıraktın ve şimdi kendini bırakmak ve hissetmek istiyorsun. Ama yanılıyor olabilirim. Belki de gerçekten istediğiniz şey tatlı sözler ve sonrasında kaşıklışıktır. Eğer durum buyssa, kapıdan çıkıp gitmekte özgürsün. Seni eve götürmesi için bir şoför bile çağırırım."

Belki de gitmeliyim. Belki de teklifini kabul etmeli ve bu geceyi bir delilik anı olarak geride bırakmalıyım. Ama burada, yabancı bir adamın önünde iç çamaşırlarımla dururken, gitmek istemiyorum. Kendime ve kendi muhakeme yeteneğime güvenmek zorundayım. Aşırı analiz yapmak yerine içgüdülerime güvenmeyi öğrenmeliyim. Ve şu anda içgüdülerim bana bu adamın bana sunduğu şeye ihtiyacım olduğunu söylüyor. Kontrolü ele almasını istiyorum, böylece gitmesine izin verebilirim.

Bir nefes veriyorum, tüm kaslarım gevşiyor ve atılmış elbisemden uzaklaşıp yatak odasına doğru yürüyorum.

OceanofPDF.com

BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

(*Lanet olsun.* Delilah tam bir hayal ürünü. Minyon olabilir, ama ince omuzları ve dar beli kalçalara ve yuvarlak bir kıça doğru uzanıyor. kanepenin arkasına eğilmiş görmeyi seviyorum.

Bu görüntü beni ne kadar cezbetse de, onun bekaretini bu şekilde alacak kadar aşağılık biri değilim. Ama bu fantezi kuramayacağım anlamına gelmiyor.

Vücudu baştan çıkarıcı bir şekilde sallanıyor ve ben de onu takip ediyorum, giderken kravatımı gevşetiyorum. İpeksi kumaşı parmaklarımın arasında ovuşturuyor, başının üzerinde tuttuğum bileklerine doladığımı hayal ediyorum. Ama hayır. İlk seferinde değil. Hay sikeyim. Ona yapmak istediğim o kadar çok şey var ki, ama bunları deneyimleme şansım asla olmayacak. Önümüzdeki birkaç saat elimizdeki tek şeyken olmaz.

Yatağa uzanıyor ve omzunun üzerinden tekrar bana bakıyor. Arkasını dönmüyor, sadece bir sonraki talimatımı bekliyor ve eğer bu büyük bir tahrik edici değilse, lanet olsun.

Son bir adım ve arkasındayım, o kadar yakınım ki acı verecek kadar sert aletim kıcına değiyor. Sütynenin kopçasını açıp askılarını omuzlarından indirdiğimde ve dantelli kumaşın yere düşmesine izin verdiğimde keskin bir nefes alıyor. Bir elimle başını yana yatırıyorum, böylece dudaklarımı boynuna değdirip dilimi nabzının hızlı atışı üzerinde gezdirebiliyorum. Bana karşı titriyor ve ben gülümsemekten kendimi alamıyorum.

"Arkanı dön." Sesim alçak bir törpü gibi çıkıyor ve o dönerken gözlerim hemen dolgun göğüslerine ve sert küçük noktalar oluşturan soluk pembe meme uçlarına takılıyor. Onları tatmak için sabırsızlanıyorum.

Sabrımın sonuna geldiğimde, bir kolumla belini sarıyorum ve o muhteşem göğüslerinden birini kavıyorum, başımı eğerek dar tepe noktasını ağzıma alıyorum.

İçgüdüsel olarak elleri başıma gidiyor ve saçlarımı tutuyor, dilimi meme ucunun etrafında döndürürken inliyor. Dikkatimi diğer göğsüne veriyorum, dişlerimi üzerinde gezdiriyorum ve hassas ucunu ısıriyorum.

"Cole," diye nefes nefese kalır. "İhtiyacım var. I need ..."

Doğruluyorum. "Neye ihtiyacın olduğunu biliyorum ve yakında sana vereceğim, ama önce yatağa girmeni, tepeye kadar sürünmeni, sonra sırtını başlığa yaslayarak oturmaı istiyorum."

Yine tereddüt ediyor, ama ben ondan geri çekilip kollarımı kavuşturarak bekliyorum, olduğumdan çok daha fazla özdenetime sahipmişim gibi bir görüntü veriyorum.

Uyum sağlayıp yatak başlığına doğru süründüğünde, yine o tatlı kışla karşı karşıya kalıyorum -yanaklarının arasındaki küçük kumaş şeridi onu örten tek şey- ve ağrıyan baskının bir kısmını hafifletmek için elimi ereksiyonuma bastırmak zorunda kalıyorum.

Yatağın tepesine oturduğunda, siyah deri yatak başlığına yaslanıp sinir ve ihtiyaç karışımıyla bana baktığında, elimi bırakıyorum. "Şimdi o küçük külotunu kenara çekmeni ve kendine dokunmanı istiyorum."

Yanakları kızarıyor ve başını hafifçe sallıyor. "Bunu yaparken rahat olduğumu sanmıyorum."

Gömleğimin düğmelerini yavaşça açıyorum. "Eğer bu senin ilk seferinse, bunu senin için mümkün olduğunca iyi hale getirmek istiyorum. Kendine nasıl dokunmaktan hoşlandığını bilmek, bunun gerçekleşmesi için bilmem gerekenleri bana söyleyecektir." Tüm gerçek olmasa da bu doğru. O daracık amcığını parmaklamasını izleyerek de boşalmak istediğimi söylersem aynı tepkiyi vereceğinden emin değilim. "Tabii bana çok masum olduğunu ve daha önce kendine hiç dokunmadığını söylemiyorsan?"

Gömleğimi çıkarırken her hareketimi takip ediyor. Göğsümün üzerinde gezinirken gözlerinin kararması bana spor salonunda geçirdiğim zamanı takdir ettiğini söylüyor.

Ama ne söylediğimi fark ettiğinde bakışları tekrar yüzüme yöneldi. "Tabii ki değilim."

Gözlerinde parlayan kızgınlık kıvılcımına gülümsememe izin veriyorum ve onu daha fazla kışkırtmaktan kendimi alamıyorum. "Belki de ne kadar masum olduğunu öğrenmeliyim. Ne kadar ileri gittin? Bir şey koydun mu

o güzel amcığın içinde? Bir erkek girdi mi? Hiç dilini içine sokan oldu mu? Burada neyle uğraşıyorum ben?"

Kızgınlık kıvılcımı daha da alevlenir. "Bunların hepsine evet. Ve bilmeni isterim ki, evde bir çekmece dolusu oyuncağım var, bu yüzden çarşaflarına kan bulaşması konusunda endişelenmene gerek yok. Aslında, paketlediğin şeyin benim favorimle karşılaştırılabileceğinden emin değilim. *Çok büyük.*"

Gülüyorum. Elimde değil. Bu küçük kedinin pençeleri var. "Eğer *paketlediğim* şeyin çok yakında adımı haykırmaya neden olacağını bilmeseydim, gergin olabilirdim. Ama şu lanet olası canavar dildolardan birine sahip değilsen, şimdiye kadar içine aldığın en büyük şey olacağım. Ve kişisel bakım konusunda bu kadar deneyimli olduğuna göre"- itiraf ettiği şeyin farkına vararak yanakları kızarıırken sırıtıyorum-"o zaman bana bunu tam olarak nasıl yaptığını göstermekten çekinmemelisin."

Sikimi avuçluyorum ve pantolonumdaki gözle görülür şişkinlik karşısında gözlerinin açılmasını izliyorum. "Eğer seni daha rahat ettirecekse, bunu yaparken beni ne kadar zorladığını sana göstereceğim."

Dişlerini bir an için alt dudağına bastırıyor. "Tamam," diye fısıldıyor. "Aferin kızıma," diye homurdanıyorum.

Bakışlarının yüzüme sıçraması ve dilinin dudaklarını ıslatmak için dışarı fırlaması ilgi çekici. Ona böyle seslenmemden hoşlanıyor.

Onu yakından izleyerek kotumun fermuarını açıyorum, ağrıyan aletimi çıkarıyorum ve parmaklarımı etrafına doluyorum. Delilah'ın gözleri, elimin yavaşça sikimi okşayışına sabitlenmiş bir şekilde açılıyor. "Sıra sende," diyorum.

Duyulabilir bir yutkunmayla elleri aşağı doğru hareket ediyor. Parmakları tangasının dantelini kenara çekerek şimdiye kadar gördüğüm en güzel amcığı ortaya çıkarıyor. Diğer elinin parmakları geçici olarak klitorisini okşuyor, sonra da etrafında dönüyor.

Sikeyim.

Sikimi sıkıca kavradım. "İşte böyle, kedicik. Beni içine alacak kadar ıslanana kadar devam etmeni söyledim ama şimdiden damlattığın damlalara bakılırsa neredeyse olmuşsun gibi görünüyor."

Nefesini içine çekiyor ama iyi bir kız gibi kirpikleri titreyerek devam ediyor.

Elimin hareketini yavaşlatıyorum çünkü onun kendini tatmin edişini izlerken çok hızlı yaklaşıyorum. Kalçalarının arasına girme ve şimdiye kadar içine girdiğim en dar amcığa girme dürtüsü içimi kavuruyor. "Sana içine kaç parmak sığdırabileceğini gösterecektim ama açgözlü davranıp bunu kendim öğreneceğim."

Üzerine tırmanıp bacaklarının arasına doğru ilerlerken yatak ağırlığının altında eğiliyor. Zaten kaygan olan pembe etine bakmaktan kendimi alamıyorum ve kendimi onun içine sokma dürtüsü o kadar güçlü ki gözlerimi kapatıp derin bir nefes almak zorunda kalıyorum. O zamandan beri bir kadını sikmek için bu kadar sabırsızlanmamıştım. Bilmiyorum.

Delilah'la birlikte, ona vücudunun bir erkeğiyle neler yapabileceğini gösteren kişi ben olacağım. Onu sikime ilk boşaltan ben olacağım. Diğer tüm erkeklerin boy ölçüşmek zorunda olduğu adam ben olacağım. Ve ortaya çıktığı gibi, bu çok baş döndürücü bir duygu.

"Çek ellerini. Amin artık benim," diyorum ama parmaklarını çekmeden önce bileğini tutup eğiliyor ve parmaklarını dudaklarımın arasından geçiriyorum. İnledim. Sikim ön sperm sızdırıyor, onu iterken iç uyluklarına bulaşıyor, uyarılmasının tadını çıkarıyor, benim için hazır olduğunu biliyorum.

"Aman Tanrım, bu çok ..." Parmakları dilime karşı seğiriyor, bakışları ağzıma sabitlenmiş ve lanet olsun, bu kızı *mahvedeceğim*.

Ama önce boşalması gerekiyor. Damlamasını ve sikim için çaresiz olmasını istiyorum.

Kalçalarını kavrayıp sırt üstü yatana kadar çekiyorum, sonra eğilip bir parmağımı içine daldırırken dilimi klitorisinin üzerinde gezdiriyorum. Tanrım, çok sıkı. İçine girdiğimde bunu hissedecek.

Bir diğerini içine sokana kadar parmağımı onun içine sokup çıkarırken, o hassas sinir demetini girdaplar ve emişlerle değiştiriyorum. Parmaklarımı içine sokarken sıkı kasları biraz gevşiyor ama iç duvarlarının tekrar etrafımda sıkılaşması sadece birkaç dakika sürüyor. Nefes nefese inlemeleri hızlanıyor. Neredeyse ulaşmıştı. Klitorisini sertçe emiyorum, sonra yavaşça ısııyorum ve yüksek bir çığlıkla patlıyor. Orgazm onu parçalıyor ve parmaklarımın etrafında sertçe kenetleniyor. Ben de onun içindeyken aynı şeyi yaşamak için sabırsızlanıyorum.

"Cole, aman Tanrım. Bu ... Ben bile ..."

Kızarmış yüzüne, ayrılmış dudaklarına ve genişlemiş yeşil gözlerine bir bakış attım ve işim bitti. Onu becermeden önce iki kez boşalmasını sağlayacağımı söyledim, ama bir kez yeterli olacak çünkü şu anda o daracık küçük bedenin içinde olmam gerekiyor.

Komodine uzanıyorum ve çekmecedan bir prezervatif alıyorum, dişlerimle yırtarak açıyorum ve ereksiyonumun üzerinde yuvarlıyorum. Bir elimi başının yanına koyarak kendimi destekliyorum, gözlerim onunkilerle kilitleniyor. Onun muhtaç

Yüz ifadesi şimdiye kadar gördüğüm en seksi şeylerden biri. Gözbebekleri o kadar büyümüş ki etraflarında sadece küçük bir zümrüt halka var ve bana bakarken dudakları nefes nefese küçük pantolonlar çıkarmak için ayrılıyor.

Kaşlarının arasında küçük bir kırışıklık oluşuyor. "Beklediğimden daha büyüksün."

Kendimi zor tutuyor olsam da bir kahkaha atıyorum. "*En büyük* oyuncağından daha mı büyük?"

O da gülüyor, ses beklenmedik bir şekilde iltihaplı duyularımın üzerine bal gibi damlıyor. "Belki biraz."

Ve lanet olsun, en son ne zaman seks sırasında güldüm? Hiç güldüm mü? Bu düşünce çok kısa sürüyor ama aklımın bir köşesinde kalıyor. En azından sikimin başını onun girişine bastırana kadar ve sonra onu doldurmak dışında hiçbir şey düşünmüyorum.

İleriye doğru bastırırken ellerini kendi ellerimle sabitliyorum, çünkü şu anda üzerimde olmaları ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı. Muhtaç küçük amcığı zaten aletimin ucunu sıkarken değil.

Çok sıkı. Çok sıkı. Ve ben içeri iterken, sıkı itişlerle ona doğru ilerlerken, nefes alması ve boyutuma alışması için ona bir şans vermek için ara sıra duraklarken nefes nefese kalıyor. Yumuşak sesler çıkarıyor, henüz bana dokunmasına izin vermediğim parmaklar gibi tenimi okşayan küçük nefesler ve inilti.

Kendimi tutmanın verdiği omuzlarımda ve pazılarımda birikirken alnımdan aşağı bir ter damlası süzülüyor. Son bir hamleyle tamamen içine oturuyorum. Amcığı aletimin etrafında sıcak bir mengene gibi ve taşaklarım şimdiden sıkıca çekilmiş durumda.

"İyi misin?" Dişlerimi sıkarak soruyorum.

Hemen cevap vermiyor, güzel yeşil gözleri hızlı, şaşkın hareketlerle benimkileri arıyor. Bakışlarımda ne gibi cevaplar aradığını bilmiyorum ama şiirsel bir şeyler söylememi bekliyorsa hayal kırıklığına uğrayacak.

"Kedicik, bana dur demediğin sürece seni sikeceğim ve sen sikimin her yerine boşalana kadar seni sikmeyi bırakmayacağım. Anladın mı?"

Dudaklarını yalıyor. "Evet." Kalçalarını deneysel olarak oynatıyor ve ikimizi de inletiyor. Sonra o büyüleyici gözleri tekrar benimkilere dikiliyor. "Beni becermeni istiyorum. Sen içimdeyken boşalmak istiyorum. Ama ..." Ellerini avuçlarımda içinde döndürüyor ve ben de onu bırakıyorum. Hemen ellerini benimkilerin üzerine koydu.

Göğsümde, parmaklarım göğüs kaslarımda, omuzlarımda ve pazularımda geziniyor. "Sana dokunmam gerek."

Gözlerimi kapatıyorum. Sevişme dürtüsü ama dokunuşu hoşuma gidiyor, parmak uçlarının fırçası arkalarında küçük kıvılcımlar bırakıyor. Beni çekip kendine doğru çektiğinde, düşünmek için durmuyorum. Ağzımı onunkine bastırıyorum, dilimi içeri kaydırıyorum ve vücudundan çekilirken nefesini yakalıyorum. Tekrar içine girdiğim anda, içimde kükreyen, çatırdayan açlığın içinde kayboluyorum, damarlarımdaki kanımın gürültüsüyle sağır oluyorum.

Geri çekiliyorum, onu kalçalarının altından kavıyorum ve daha derine kayabilmek için ona aç veriyorum. Çılgılık atıyor ama acı çekmiyor, ben de devam ediyorum. Her vuruşta onu sınıra daha da yaklaşıtıyorum. İnemeleri daha da yükseliyor, vücudu beni daha da sıkı kavıyor. Ağzına uzanıyorum ve başparmağımı dudaklarının arasına kaydırıyorum. "Em."

Yapıyor, dilini kıvrıyor ve pedi yalıyor ve eğer bu kız doğal değilse lanet olsun. Bu geceden sonra kiminle birlikte olursa olsun çok şanslı olacak.

Bu düşünce çenemi sıkıyor; başka bir erkeğin ona sahip olması fikrine karşı saçma, hayvani bir tepki. Başparmağımı ağzından çekip şişmiş klitorisinin üzerinde gezdiriyorum.

"Cole!" Delilah sırtı yataktan kalkarken haykırıyor. Kalçalarının ve başparmağımın hareketini sürdürürken eğiliyor ve dilimi ağzıma çekmeden önce meme ucunun üzerinde döndürüyorum. Zevk, saldırmak üzere olan bir yılan gibi omurgamın dibinde kıvrılıyor ve onun benden önce oraya ulaşmasını istiyorum. Onun aletimin etrafında kenetlendiğini hissetmek, döllerimi içimden atmaya zorlamak istiyorum.

Meme ucunu sertçe emiyorum, klitorisini çimdikliyorum ve onu parçalara ayıracak noktaya vurmak için itişlerimi açıyorum. Birkaç saniye sonra, iç kasları etrafımda kenetlenirken, elleri çarşaflara yumruk atıyor, başı geriye atılıyor.

"*Siktir*. İşte bu, Delilah," diye inliyorum. "Sen çok iyi bir kızsın, sikim içindeyken boşalıyorsun."

Nabızlar arasında geri çekildiğimde haykırıyor, sonra tekrar içeri giriyor. Doruk noktam beni pençeliyor. *Kahretsin*. Daha fazla dayanamayacağım. "Beni boşaltacaksın. *Yani. Sikerek. Sert.*"

Vücudumdaki her kas, ısı ve zevk şaftımı kavururken geriliyor. Kalçalarını kavıyorum, gidebildiğim kadar derine itiyorum, salgım iç burkucu bir şekilde dolduruyor. Ani bir mantıksızlığım var

Çekip çıkarma, yırtma ve ona geri batma dürtüsü, böylece işim bittiğinde spermimin ondan döküldüğünü görebiliyorum.

Benim neyim var böyle?

Bunun yerine, farklı bir dürtüye teslim oluyorum, ağzını başka bir öpücükle alıyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor, inlemeleri dudaklarımda titreşiyor. Ancak tamamen tükendiğimde kendimi ondan ayırıyorum ve çekiliyorum, ondan ayrılıp sırt üstü yatıyorum.

Tavana bakıyorum ve nefesimi tutmaya çalışıyorum. Bu geceden sonra onu bir daha görmeyeceğim için çok şanslıyım çünkü bu kadar iyi bir seksin bağımlısı olmak çok kolay olurdu.

OceanofPDF.com

ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

OceanofPDF.com

Bir Ay Sonra

M Bir elimle lacivert kalem eteğimi düzeltirken parmaklarım titriyor, diğer elimde evraklarım ve not defterim. Takım toplantı odasının büyük ahşap kapısının önünde toplanmış, çağrılmayı bekliyordu. Bu bizim büyük günümüz ve hepimizin üzerinde büyük bir baskı var. Paul teklifimizi mükemmel hale getirdiğimiz konusunda bize güvence verdi ve kendi payıma bana güvendiğini biliyorum, ama bu sinirlerimin kontrolden çıkmasını engellemiyor.

Sunum sıramızı beklerken, proje irtibat görevlimiz Philippa yanımıza yaklaştı ve Paul ile benim arama girdi.

"Az önce COO'nun burada olduğunu duydum," diye fısıldıyor, benden çok Paul'e. "Tüm sunumlara katılıyor."

Paul kaşlarını çatıyor ve çenesini ovuşturuyor. Bakışları Philippa'nın sarışın başının üstünden benimkilerle buluşuyor. "Sürdürülebilirlikle ilgili bölümü senin yapabileceğini söylediğimi biliyorum Delilah, ama COO odadaysa, hepsini benim yapmam daha iyi olabilir. Anlıyorsun, değil mi?"

"Ben halledebilirim," diye itiraz ediyorum. "Son üç haftadır hazırlanıyorum."

"Bunu anlıyorum, ancak bu durumda ortakların tüm sunumu benim yapmamı bekleyeceğinden eminim."

İçimi hayal kırıklığı kaplıyor ama başımı sallıyorum. Ne de olsa proje yöneticisi o ve King Group'un COO'su muhtemelen Paul'ün tecrübeli profesyonel tavrı ve kıdemiyle benim gençlik hevesimden daha fazla ilişki kuracak bir adam - sürdürülebilir tasarım konusunda uzmanlaşmış olsam da.

Philippa'nın gülümsemesindeki hafif kendini beğenmiş eğimi görmezden geliyorum. Bu buz gibi güzel İngiliz kadını kızdıracak ne yaptım bilmiyorum ama iki ay önce İngiltere ofisimizden transfer olduğu andan itibaren benden hoşlanmamış gibi görünüyordu. En azından bu işi alırsak tam zamanlı olarak bizimle olmayacak. Firma içindeki diğer ekipler ve projelerle koordinasyon sağlamakla meşgul olacak.

Yine de onun için endişelenmenin zamanı değil. Düşünmem gereken daha önemli şeyler var. Elite Mimarlık'ın bu projeyi güvence altına almasına yardım etmek gibi.

Kapılar açılır ve bir adam kafasını dışarı uzatır. "Sizin için hazırlar." Nabzım hızla atıyor ve eteğimi bir kez daha düzeltiyorum. Yıllarca çalışmak ve birçok mimarlık firmasında staj yapmak

Beni ilk büyük teklifime hazırladı ve bu en büyük tekliflerden biriydi: ABD'nin on büyük şehrinde ilk geliştirme sahaları olan bir otel zinciri.

Paul'ü King Plaza'nın elli üçüncü katındaki inanılmaz manzarayı gösteren büyük pencereleriyle aydınlık ve ferah olan odaya kadar takip ediyorum. Devasa masayı çevreleyen ciddi kadın ve erkeklere bakarken midemde sinirlerim kıpır kıpır oluyor.

Bakışlarım uzak uca ulaşıyor ve tüm kaslarım , ciğerlerimdeki hava donuyor ve sarsılarak duruyorum. Bir çift soğuk mavi göz bana bakıyor. Daha bir ay önce beynime kazınmış gözler.

Bu o olamaz. O olamaz.

Ekip üyelerimden biri yanımdan ittirerek geçiyor ve ben tekrar harekete geçerek ayaklarımı masaya doğru ilerlemeye zorluyorum. Çılgınca adama bakıyorum, yüz hatlarında bir tutarsızlık arıyorum. Unutamayacağımdan emin olduğum bir gecede bekâretimi alan kişinin o olmadığını bana söyleyecek bir şey, *herhangi bir şey*.

Ama gözlerinin bana daralması, onu bulamayacağımı söylüyor.

Bakışlarındaki yoğunluk beni anılarla dolduruyor: beni ağzıyla ve parmaklarıyla boşaltırken bana söylediği şeyler; içime girerken kulağıma müstehcen kelimeler mırıldanan alçak, karanlık sesi; daha sonra bacaklarımın arasında bana bir orgazm daha yaşatan ağzı; dilinin tembel vuruşu vücudunun geride bıraktığı acıyı yatıştırıyor.

Üçüncü orgazmdan sonra, yorgunluktan bitap düşmüş bir halde yatarken, tek gecelik bir ilişkinin nasıl bitmesi gerektiği hakkında hiçbir fikrim olmadığını fark ettim. Ona teşekkür ettim, bu tür bir şeyin görgü kurallarını anlamaya çalışırken yanaklarım alev alev yanıyordu. Sonra benim için bir araba çağırmayı teklif etmesine rağmen aceleyle süitinden çıktım ve bir araç çağırmak için otelin fuayesine indim.

Şimdi onu beklediğim en son yerde tekrar görüyorum. Boğazım kuruyor ve dikkatimi ondan ayırıp boş bir koltuk bulmaya odaklanıyorum, bu sırada tenimde bir başka sert kızarıklık yanıyor.

Bunun olduğuna inanamıyorum. King Group'un operasyon şefiyle yatmış olmam ve bunu bilmemem nasıl mümkün olabilir? Belki de karar veriyorum. Sonuçta, bu proje için bir teklif hazırlayacağımızı ilk öğrendiğimizde, şirketin hem CEO'suna hem de COO'suna bakmıştım ve gördüğüm Cole'un resmi değildi. Gerçi ... şimdi düşününce, fotoğraftan hatırladığım adamla arasında bir benzerlik görebiliyorum.

Masaya doğru ilerlerken ona bir kez daha bakıyorum, bir sandalye çekiyorum ve oturuyorum. Cole'un yanındaki daha yaşlı, çok daha iri yarı adam onu sohbe kilitlemiş durumda, ben de dikkati dağılmışken onu daha yakından gözlemlene fırsatını değerlendiriyorum.

Şimdi de başka bir nedenden dolayı boğazım kurudu.

Hafızamda yaşayan Cole'un muhteşem olduğunu düşünüyorsam, onu bu devasa masanın başında kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbisesi içinde görmek kesinlikle külot eritici. Herkes açık ya da gizli bir şekilde ona odaklanmış durumda ve o tamamen güç ve kontrol sahibi. Binlerce insandan ve dünya çapında çok sayıda milyon dolarlık gayrimenkul projesinden sorumlu bir adamdan bekleyeceğiniz özgüveni yayıyor. King Grup hakkında bildiklerime dayanarak Cole milyarder olmalı.

Misafirperverlik yapıyorum. O gece öyle demişti.

Bir nefes çektim. Düpedüz yalan söylemese de, şirketteki gerçek konumu düşünüldüğünde, kesinlikle gerçeği çarpıyordu.

Cole'un gözleri bana doğru parlıyor, parlak mavi gözleri içime işliyor ve damarlarıma adrenalin salgılatıyor. Bakışlarımı kaçırıyorum. Ancak Cole'dan birkaç koltuk aşağıda oturan Paul'e odaklandığımda midem sıkışıyor. Bu durumun gerçek dehşeti bana çarpıyor. Cole ve erkek arkadaşım bir odada sıkışıp kalmıştım. Cole'a -Tanrım, *artık ona Bay King dediğinden emin olmalıyım*- terk edildiğimi söylediğimde eski sevgilim olan erkek arkadaşım. O gecenin üzerinden bir hafta geçmeden Paul evime gelmiş, tekrar görüşmek istediğini ve ne düşündüğünü bilmediğini söylemişti.

Ona ikinci bir şans vermek isteyip istemediğinden emin değildim ama içten pişmanlığı, reddedilmesinden duyduğum acının bir kısmını hafifletmişti. Tabii bir de ona artık bakire olmadığımı söyleme meselesi vardı. Bir süre surat astı, ama ona kabul etmek ya da etmemekten başka seçeneği olmadığını söyledim ve sanırım bunu kabullendi çünkü beni yemeğe davet etti ve birkaç gün sonra geceyi burada geçirdi.

Ama şimdiye kadar Cole'un kim olduğunu bile bilmediğime göre, Paul'un bir fikri olması mümkün değil. Ve böyle de kalmalı.

Onlardan uzaklaşıyorum, masanın her bir köşesinde duran su bardağına uzanıyorum ve umutsuzca bir yudum alıyorum. Artık Cole'a bakmıyor olsam da, onun korkutucu varlığının neredeyse kendine ait bir ağırlığı var. Yaklaşan bir fırtınanın öncesindeki ağır hava gibi.

tenimi karıncalandırıyor, kollarımda ve ensemdede tüylerimi diken diken ediyor.

Ellerimle bir şeyler yapma ihtiyacı duyarak defterimi ve evraklarımı önüme diziyorum, kalemimi yığının üstüne koyuyorum, sonra çıkarıp yanına yerleştiriyorum. Bir dakika sonra onu alıp tekrar en üste koyuyorum. Ancak uğraşacak başka bir şeyim kalmadığında -ve onun dikkatinin başka bir yere kayacağından emin olduğumda- masaya bakmaya cesaret ediyorum.

Yanındaki adam öne doğru eğilip onunla ciddiyetle konuşurken bile hâlâ bana bakıyor. Ama o sert, mavi bakışlar benimkileri terk etmiyor.

Yutkunuyorum ve başka tarafa bakıyorum. Neden bu kadar kızgın görünüyor?

Onunla tekrar karşılaşmayı kesinlikle beklemiyordum. Onu tamamen unutmuşum.

Hayır, bu bir yalan.

O gecenin fantezileri kafamda dönmeye devam ediyor ve Paul beni bırakıp uyuduktan sonra daha da kötüleşiyorlar. Sonra uyanık yatıyorum ve vücudumun neden Cole'a verdiği tepkiyi ona vermediğini anlamaya çalışıyorum.

Ama bunlar sadece fanteziler. Fazla düşünmeyi bıraktığım ve sadece deneyimlediğim bir anın hatırası.

Ve ne büyük bir deneyimdi.

Temizlemek için başımı sallıyorum. Bunu düşünemem. Şimdi değil ve kesinlikle burada değil, söz konusu adam benden sadece birkaç adım ötede otururken.

Ve görünüşe göre bu konuda mutsuz.

Sorunu her neyse, umarım teklifimizi etkilemez. Cole gibi birinin anlamsız bir fiziksel karşılaşmanın - ki benim için değilse bile onun için büyük olasılıkla öyleydi - kararını etkilemesine izin verdiğini hayal edemiyorum.

Cole -*Bay King*- koltuğundan *kalkarken* masanın etrafındaki konuşmalar durur. "Bugün geldiğiniz için teşekkür ederim." Derin, şok edici derecede tanıdık ses, içime bir ürperti gönderiyor. Sanki sinir uçlarımda her biri, o karanlık, ipeksi ses tonunun kulağıma müstehcen şeyler fısıldarken, sahibinin bedenimi daha önce ya da o zamandan beri deneyimlemediği zevk doruklarına çıkardığı zamanı hatırlıyor.

Kalemimi avucumun içinde sıkıyorum. *Kes şunu.*

"Cole sözlerini şöyle sürdürüyor: "Bu gelişme King Group için bir önceliktir ve konuya önemli kaynaklar ayıracağız. Hangi ekip

Ortağı olduğumuz mimarlık şirketi proje süresince bu binaya taşınacak."

Koltuğumda kıpırdanıyorum. Belki de teklifimiz seçilirse bu iyi bir şey olmayacak. Onunla düzenli olarak karşılaşma düşüncesi hiç de çekici değil.

Ama ben düşünemem.

Bu firma ve kişisel olarak benim için büyük bir fırsat. Çok az mimar benim yaşımda böylesine prestijli ve yüksek profilli bir projede çalışma şansına sahip olabilir. Bunun özgeçmişimde yer alması kariyerim için büyük bir destek olacaktır. Şu anda benim açımdan devasa bir hata gibi görünen bir şeyin bu fırsatı mahvetmesine izin vermeyeceğim.

Cole açılış sözlerini bitirir ve kravatını düzelterek ayağa kalkan Paul'e başıyla selam verir.

Sunumumuzu anlatırken dikkatimi ona sabitliyorum. Firmamızın niteliklerini ve teklifimizin temel özelliklerini sıraladığı süre boyunca gözlerim sağa kaymak için mücadele ediyor. Yüzümün yan tarafı ısınıyor, sanki Cole'un bakışlarının üzerimde olduğunu hissedebiliyorum. Ki bu çok saçma. Eminim Paul'ün cilalı konuşmasından etkilenmiştir.

Ama birkaç dakika sonra dikkatim dağılıyor ve gözlerim bir kez daha ona doğru kayıyor. Bakışlarımız tekrar çarpıştığında içimde bir kıvılcım çakıyor. Bu kez bir kolunu göğsünde kavuşturmuş, diğer kolunun dirseğini göğsünün üzerine koymuş, başparmağını alt dudağının üzerinde yavaşça ileri geri hareket ettiriyor. Kaşlarını kısık gözlerinin üzerine indirmiş, bana dik dik bakmakla meşgul olduğu için teklifimizin detaylarını anlayamadığından endişeleniyorum.

Bu anlaşılmaya ne kadar ihtiyacımız olduğunu ve potansiyel patronumun patronuna bakmaya devam edemeyeceğimi bildiğim için dikkatimi, ekibin soruları yanıtlamaktan mutluluk duyacağını belirterek konuşmasını tamamlayan Paul'e geri çeviriyorum.

Sessizlik, Cole'un başının üzerinde asılı duran saatin çok yüksek sesli tik taklarıyla yarışıyor. Kalbim göğsümde güm güm atıyor. Bu işi tamamen berbat mı ettik?

Cole kalemini kaldırdı ve ucunu önündeki masaya vurdu. "Orijinal tasarım özetinde yer almayan pek çok sürdürülebilirlik özelliği eklemiştiniz. Proje için buna odaklanmak kimin fikriydi?" diye soruyor.

En azından dikkatini veriyordu.

Paul tereddüt ediyor ve ben nedenini biliyorum. Cole'un ses tonundan bu durumdan memnun mu yoksa rahatsız mı olduğu anlaşılıyor. Paul boğazını temizledikten sonra bana doğru eliyle işaret ediyor. "Sürdürülebilirlik Delilah'nın uzmanlık alanı. O bir-"

"Öyle mi?" Cole söylüyor. Bana anlaşılmaz bir bakış fırlatmadan önce not defterine bakarken koltuğumda rahatsız bir şekilde kayıyorum. "Bu seçimlerden bazılarıyla ilgili düşüncelerini açıklayabilir misin Delilah? Her yapı için bu tür özelleştirmeler yapmak projeye önemli bir maliyet ekleyecektir."

Bu sorular için hazırlandım ve neden bahsettiğimi biliyorum. Kendimi toparlamak için bir an duruyorum, sonra onun sert bakışlarıyla karşılaşıyorum. "Sürdürülebilir otel mimarisi bir miktar sermaye gideri gerektirebilir, ancak eminim farkındasınızdır, daha güçlü altyapı aynı zamanda en yüksek yatırım getirisini de sağlar. Az sifonlu tuvaletler, musluklardaki havalandırıcılar ve akıllı duşlar gibi iç unsurların yanı sıra, bu proje için düşündüğümüz dış sistemler arasında güneş panelleri, su geri kazanım sistemleri ve çeşitli faktörlere yanıt olarak hava akışını, ısıtmayı ve soğutmayı özelleştirebilen HVAC sistemleri yer alıyor." Önümdeki notları gözden geçiriyorum. "Chicago'daki otelinizi yoğun bir su geri kazanım sistemi kurmak için bir vaka çalışması olarak kullanırsak, tahminlerime göre bir yıldan kısa bir sürede tamamen geri ödenebilir. Ve eğer otelin tasarımına bir güneş paneli sistemi dahil edersek, bu sadece LEED Platin sertifikasına katkıda bulunmakla kalmaz, aynı zamanda altı ila sekiz yıllık bir geri ödeme öngörüsüyle toplam elektrik tüketiminin yüzde ellisine kadarını dengeleyebilir."

"İlginç." Sandalyesinde arkasına yaslandı, bakışları benimkilere kilitlendi. "Devam et. Beni *ikna* etmeni istiyorum."

Kelimeye yaptığı vurguyu kaçırmıyorum ve o gece barda beni ikna etmesini nasıl istediğimi hatırlayarak neredeyse tıkanıyorum. Kendimi utandırmadan önce suyumdan bir yudum alıyorum. "Evet, elbette, Co -Bay King. Bu büyük maliyetli ürünler otellerinizin çalışma şeklini temelden değiştirecek ve konfordan ödün vermeden ayak izinizi azaltacaktır. Bu da sizi sürdürülebilir tasarımın geleceğiyle aynı çizgiye getirecek ve sürdürülebilirlik derecelerinizi artıracak." Cole'un incelemesinin baskısı altında göğüslerimin arasından boncuk boncuk ter damlıyor. "Sürdürülebilir uygulamalara yatırım yapan otellerin doluluk oranları, misafir memnuniyeti ve oda başına gelirleri, sürdürülebilir olmayan benzerlerine kıyasla genellikle daha yüksektir. Bu nedenle, ilk sermaye harcaması pahalı görünse de, elde ettikleri tasarrufun sadece birkaç yıl içinde masrafı karşılayacağından eminim."

Masanın etrafındaki birkaç kafa başını sallıyor ama Cole'un ki sallamıyor. İfadesini hiç okuyamıyorum.

"Tamam," diyor sonunda ve dikkatini tekrar Paul'e çeviriyor. "Sanırım ekibinizden duymamız gereken her şeyi duyduk. Kararımızı verdiğimizde size bildirmek üzere birileri sizinle temasa geçecek. Bugün bize zaman ayırdığınız için teşekkür ederiz." Sandalyesini geriye iter ve ayağa kalkar. Ekibinin geri kalanı da onu takip eder.

Belli ki kovulmuş, biz de ayağa kalkıyoruz. Kalemimi, defterimi ve kâğıtlarımı toplayıp gitmek için dönüyorum, bir daha ona doğru bakmaya cesaret edemiyorum.

Kapıya doğru yürürken Paul'ün eli belime değiyor ve eğilip kulağıma fısıldıyor. "O piçi okumak imkânsız. Nasıl geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok."

Başımı sallıyorum. Ancak kapıdan geçerken omzumun üzerinden bir bakış atma riskini göze alıyorum. Cole bizi izliyor, çenesinin sert açısı ve soğuk gözleri midemi bulandırıyor.

Bir ay önce onunla paylaştığım inanılmaz gecenin beni kıcımdan ısırmak üzere olduğuna dair korkunç bir his var içimde.

[OceanofPDF.com](https://oceanofpdf.com)

YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

COLE

"S o, sunumlar nasıl gidiyor?" Roman büyük maun masasının üzerinden soruyor.

Elite Mimarlık'ın sunumundan sonra ofisime döndüğümde, kardeşimden bir mesaj almıştım ve bir güncelleme istiyordu. Bunu ona şahsen vermeye karar verdim.

Roman'ın sorusu aklımı Delilah'nın konferans salonuna girdiği ana götürdü. Onu tanıdığım anda, otel odamdaki o geceye geri dönmüşüm - inlemeleri, vücudunun benimkinin altında kıvrınması, içinde hareket etmeye başladığımda neredeyse irkilerek çıkardığı zevk sesleri. Aletim hemen hazır ola geçmiş, bir tur daha için yalvarmıştı.

Anıyı düşüncelerimden uzaklaştırıyorum, derin deri sandalyede arkama yaslanıyorum ve bileğimi dizimin üzerinden geçiriyorum. "İyi. Birkaç iyi teklif var."

"Ne zaman karar vermeyi düşünüyorsun?"

Çenemi ovuyorum. Gereksinimlerimizi karşılayan birkaç teklif olmasına rağmen, sadece bir tanesi öne çıkıyor. Ancak Delilah'nın da dahil olması nedeniyle onu seçme konusunda isteksizim.

Beni gördüğünde yüzünde beliren şok ifadesine güvenmedim. New York büyüklüğündeki bir şehirde, tek gecelik ilişkimin ve ekibinin projemize teklif verme ihtimali ne kadardı?

Tanıştığımızda çoktan evlenme teklifleri üzerinde çalışıyorlardı. Yani muhtemelen benim kim olduğumu biliyordu. Ona kazık için takımına ayrıcalıklı muamele yapacağımı sanıyorsa yanılıyor. Aslında, şimdi onun hakkında her şeyden şüphe ediyorum.

Onu. Bana yirmi dört yaşında hâlâ bakire olduğunu söylediğinde şaşırmıştım ama bu, o yaşta mimarlık ruhsatı almış olmasından daha inandırıcıydı. Akla yatkın değil. Her şey yatağıma girmek için bir oyun olmalı. Sonuçta, bu proje sadece şirketi için bir servet değerinde değil. Genç bir mimarın kariyerini değiştirecek bir fırsat.

"Cole!" Roman tersledi ve dikkatimi tekrar ona yönelttim. Doğru, ne zaman karar vereceğimi sormuştu.

"Yakında," diye cevap veriyorum. "Sadece bazı son hesaplamalar yapıyorum. Yarın sonuna kadar bir karar vereceğim."

Başıyla onaylıyor, sonra da bilgisayar ekranına odaklanıyor.

Gözlerimi devirip onun ofisinden çıkıyorum ve kendi ofisime doğru ilerliyorum, oraya varmadan önce asistanımın masasına uğruyorum. "Samson, tesislerimizin yakınındaki diğer otellerin LEED sertifikası durumları hakkında benim için bir rapor hazırlamanı istiyorum. Bu L-E- E-D. Enerji ve Çevre Tasarımında Liderlik. Ayrıntıları ABD Yeşil Bina Konseyi web sitesinde bulabilirsin."

Samson başını sallıyor. "Kesinlikle efendim. Ne zaman ihtiyacınız var?" "Gün sonuna kadar."

"Bunu yapabilirim. Sadece açıklığa kavuşturmak için, gelecekteki gelişmelerin etrafındaki tüm oteller hakkında bilgi mi arıyorsunuz, yoksa sadece inşa etmeyi planladıklarımıza benzer olanlar mı?"

"Şimdilik benzer olanlara odaklanalım. Yürürlükte olan diğer sürdürülebilirlik girişimleri hakkında da bazı veriler toplayabilir misiniz? Ve aldıkları kayda değer sertifikaları veya ödülleri de ekleyin."

Tekrar başını sallıyor ve klavyesinin yanındaki not defterine bir şeyler not ediyor. "Tamamdır. Hemen başlıyorum."

Kendisine teşekkür edip ofisime giriyorum. Masama oturur oturmaz merakıma yenik düşüp Elite Mimarlık'ı arıyorum. King Group daha önce onlarla çalışmamıştı, ancak birçok ülkede ofisleri bulunan mükemmel bir üne sahipler. Ben daha çok Delilah'nın yaşında birinin nasıl bu noktaya geldiğini öğrenmekle ilgileniyorum. Onlar için staj yaptığından bahsetti, ama bu büyüklükte bir teklifi ele alan bir ekipte nasıl yer alıyor?

Bir çalışan listesi buldum ve en altta fotoğrafını ve biyografisini buldum. Kısa ve yeni olduğu belli. Diğer mimarların çoğunun aksine, onun adına büyük bir proje yok. Bu projeyi almak onun için çok önemli.

Başımı sallıyorum. Beni kasıtlı olarak imkan yok.

Bir de *Paul* var. Onunla çalıştığını söylediğine göre, eski sevgilisi olduğunu varsayıyorum. Kendini beğenmiş bir pislige benziyor. Konferans odasından çıktıklarında kadının beline dokunması ve eğilip kulağına fısıldaması dikkatimi çekti Artık çıkmadıklarını düşünürsek biraz fazla tanidik geliyor.

Yoksa bu da yalanın bir parçası mıydı?

Kaşlarımı atıyorum, sonra başımı sallıyorum. Bunların hiçbiri bir fark yaratmıyor. Samson'dan gelecek raporu bekleyeceğim ama bir yanım zaten işi onlara vereceğimi biliyor. Duyguların bu karar üzerinde hiçbir etkisi yok. İş iştir ve en uygun kişi onlar gibi görünüyor, ancak herhangi bir manipülasyon girişimine müsamaha gstermeyeceğimi açıkça belirteceğim.

Ve eğer onu yatağına geri davet edeceğime dair herhangi bir hayal besliyorsa, yakında ne kadar yanıldığını keşfedecek.

OceanofPDF.com

SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

(Çalan telefon beni huzursuz bir uykudan uyandırıyor. Bulana kadar yan masamı karıştırıyorum. "Alo?" Gözlerimi kısarak mırıldanıyorum. Işık parmakları yatak odamın perdelerinin kenarlarından geçerek yollarını buluyor. "Bulduk!" Paul'ün gür sesi beni irkiliyor.

Doğrudum ve gözlerimi ovuşturdum. "Neyi anladın?"

"King Group projesi," dedi ve şimdi tamamen uyanığım.

"Gerçekten mi?" Aynı anda hem şok oldum, hem sevindim, hem de sinirlerim bozuldu. Tüm sıkı çalışmamızın karşılığını aldığımız için sevinçliyim ve tasarımımda parmağım olan bir şeyin ABD'nin büyük şehirlerinde öne çıkacağını bilmek beni heyecanlandırıyor.

Ama Cole ile uzun süre aynı ortamda bulunma düşüncesi midemi bulandırıyor.

Sunumumuz sırasında bana bakışından, beni gördüğüne pek sevinmediği belliydi. Ve sanırım nedenini anlıyorum. Cole işle zevki karıştırmakla ilgilenecek bir tipe benzemiyor, özellikle de bu zevk sadece bir gecelik bir şey olacaksa. Neyse ki, bizi ayıran birkaç kattan fazlası olacak ve muhtemelen çoğunlukla Paul ile ilgilenecek.

Bu da bana şunu hatırlattı.

Önemli bir şeyi kaçırmadığımı umarak Paul'ün sesine geri dönüyorum.

"Pazartesi gününe kadar mekânı bizim için hazır hale getirecekler, o zaman başlayabiliriz. Benim kendi ofisim olacak ama senin ve ekibin geri kalanının ana katta masaları olacak."

"Tamam."

"Cole ayrıca Pazartesi günü hepimizle ayrı ayrı görüşmek istedi. Bu aşamada mümkün olduğunca az şey söylemenizi öneririm. Sorularını yanıtlayın, onunla çalışmayı dört gözle beklediğinizi söyleyin ve bu konuyu kapatın."

Midem yine bulanıyor. Tanrım, neden onunla tek başımıza buluşmak zorundayız? Tüm ekip benimle olsaydı çok daha kolay olurdu. Yine de, Paul'ün az önce fazla konuşmamakla ilgili söylediklerini göz ardı edersek, bu Cole'la aramızdaki havayı temizlemek için bir fırsat olabilir. Önceki etkileşimimizi kimseye anlatmayacağımı bilmesini sağla.

"Ve Delilah," diye devam ediyor Paul, "sana bu projenin ne kadar önemli olduğunu hatırlatmama gerek yok. Sen ekibin en genç ve en yeni üyesisin, bu yüzden her zaman profesyonel görünmelisin. Ayrıca, ilişkimiz hakkında sessiz kalmamız gerektiğini düşünüyorum. Bu gibi kişisel detayları firmamızın dışından biriyle tartışmamız için hiçbir neden yok."

Gözlerimi deviriyorum. Paul'ün ortaklığa terfi etmek istediğini ve bu ölçekte bir projenin sorunsuz ilerlemesinin şansını artıracaklarını biliyorum ama ben ne zaman profesyonelce davranmadım ki? Ya da iş yerinde spontane PDA'lara eğilimli? Ya da özel hayatım hakkında insanlara ağzımı açtım?

Yine de şu anda bu konuda bir şey söylemeye değmez. Bir tartışmaya girmektense telefonu kapatıp haberleri sindirmeyi tercih ettiğim bir zamanda değil. Sadece genel bir onaylama sesi çıkarıyorum ve o da birkaç dakika daha devam ediyor.

Sonunda vedalaştığımızda, yarın akşam yemeğini ayarladıktan sonra yatağa çöküyorum. Az önceki gerginliğim dağıldı ve şimdi içimde bir heyecan var.

Kahve makinemizin sesi bana ulaştığında, Alex'in uyanmış olması gerektiğini anlıyorum. Hemen yorganımı geriye atıp yataktan çıkıyorum. Banyoyu kullandıktan sonra, taze kahvenin lezzetli aromasıyla dolu küçük ama temiz mutfağımıza doğru ilerliyorum.

"Bana da kaldı mı?" Uzun kumral saçlarının yarısı atkuyruğundan dökülen, oldukça dağınık görünümlü oda arkadaşına gülümseyerek soruyorum.

Doldurmayı yeni bitirdiği bardağı uzatıyor ve bir diğerine uzanıyor. "Ugh, sabahlar neden bu kadar zor?"

Küçük kahvaltılık köşemizdeki sandalyelerden birine oturuyorum ve dizimi göğsüme çekiyorum. "Sertler çünkü bütün gece rock yıldızı erkek arkadaşınla mesajlaşıyordun."

Kendisi için bir fincan doldururken göz kırparak "Nişanlım," diye düzeltiyor.

Gülüyorum. "Yakında hatırlamaya başlayacağım, söz veriyorum." Alex'in erkek arkadaşı Jaxson, grubu Lightning Strikes kısa süre önce Hazard Records ile anlaşma imzalamış, gelecek vaat eden bir rock yıldızı. Bir hafta önce, o ve grubu iki aylığına Los Angeles'a uçmadan hemen önce nişanlanmışlardı ve ben ona nişanlısı demeyi unutup duruyorum.

O yanıma gelip karşıma otururken kahvemden bir yudum alıyorum. "Yaşayacak bir yer bulabildiniz mi?" diye soruyorum. , grup arkadaşlarıyla birlikte yaşadığı bekâr evine taşınmaya pek hevesli olmadığı için Jaxson'la birlikte taşınabilecekleri bir daire aramaya başladı. Onun taşınacağı düşüncesi göğsümü biraz boş hissettiriyor.

Alex ve ben hemen hemen her yönden birbirimize zıt olmamıza rağmen yakın arkadaşız. Ben geç saatlere kadar çalışmadığım zamanlarda ya iyi bir kitap okuyorum ya da sevimsiz televizyon programlarını izliyorum, o ise kulüplere gitmeyi ve sosyalleşmeyi seviyor. Farklılıklarımıza rağmen, Elite Mimarlık'taki stajımız sırasında tasarıma olan ortak ilğimiz sayesinde birbirimize bağlandık. Mezun olduktan sonra kalıcı pozisyonlar teklif edildiğinde, bir daireyi paylaşmaya karar verdik. Bu neredeyse bir buçuk yıl önceydi. Onunla yaşamayı özleyeceğim ama o mutlu olduğu için ben de mutluyum.

"Hayır," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, çok fazla aramıyorum. Şu anda grupla ilgili çok şey oluyor. Artık kalıcı olarak Batı Yakası'na taşınmaktan bahsediyorlar. Taşınmak zorunda kalırlarsa burada bir yer bulmanın pek anlamı yok."

Kaşları havaya kalktı. "Böyle bir şey olursa ne yapacaksın?"

Alt dudağını ısıırıyor. "Elite'in Los Angeles ofisi var. Bu bir seçenek olabilir. Ya da Jaxson ve ben neler olduğunu anlayana kadar uzun mesafeli bir şey yapabiliriz."

"Mmm," diyorum, kayıtsızca. Alex ve Jaxson'ın ilişkisi çok güçlü görünüyor ama uzun mesafe kolay değil, özellikle de yeni nişanlanmış bir çift için. Umarım her şey yoluna girer.

Konuyu değiştirmek için "Az önce Paul aradı," diyorum.

"Öyle mi?" Kahve fincanının üzerinden bana bakıyor ve ben içten içe irkiliyorum. Paul'ün pek de hayranı sayılmaz. Ama Paul de onun hayranı değil. Elimden geldiğince onları ayrı tutmaya çalışıyorum. Yine de, ayrıldığımızda bir hafta boyunca Paul hakkında kötü konuştuktan sonra, tekrar bir araya geldiğimizde onun hakkında çok fazla yorum yapmamaya özen gösterdi. Ama söyleyeceklerim Paul'le ilgili değil zaten. Onun haberleri hakkında.

"Evet ve tahmin edin ne oldu? King Group işini aldık!"

"Bu harika, Dee!" Elindeki kahve fincanını bırakıyor ve bana sarılmak için yarı ayağa kalkıyor. "Şaşırdığımdan değil. Üzerinde çok çalıştın. Ve vay be, özgeçmişin için harika olacak."

"Biliyorum." Bu düşünce beni yeniden heyecanlandırdı. Teklifin mükemmelleştirilmesine yardımcı olmak için uzun saatler ve birçok hafta sonu çalıştım. Şimdi tüm bu sıkı çalışmanın karşılığını ... daha fazla sıkı çalışmayla alacağım. Ama yapmayı sevdiğim şey bu, bu yüzden çok mutluyum.

"Ne zaman başlıyorsun?" Alex soruyor.

"Pazartesi. Bu süre boyunca King Plaza'ya taşınacağız. Ve Cole Yani Bay King de hepimizle tek tek görüşmek istiyor."

Başını sallıyor. "Size hoş geldiniz demek ve hepinizi aynı takımın bir parçası gibi hissettirmek mantıklı."

"Evet, sadece bir şey var..." Alex'e Paul'den ayrıldıktan sonra bekâretimi kaybettiğimi anlatmıştım ama yattığım adamın Cole King olduğunu ona hiç . Belki de hâlâ kafamı toparlamaya çalıştığım içindir. Ama şimdi biraz tavsiyeye ihtiyacım var. "Bay King'le daha önce tanıştım. Yaklaşık bir ay önce."

Alex başını yana eğiyor. "Tamam. Demek daha önce tanıştınız. Bu kadar büyütecek ne var?"

Derin bir nefes alıyorum. "Paul'le ayrıldığımız zamandı. Aslında ayrıldığımız gece."

Kaşları havaya kalkıyor ve ağzı açık kalıyor. "Bekaretini Cole King'le mi kaybettiğini söylüyorsun? King Grup Krallarından biri? Milyarder ve aslında senin yeni patronun?"

. "Evet. Gerçi o zaman bilmiyordum."

"Lanet olsun," diye nefes alıyor. "Buna inanamıyorum." Sonra gülüyor, iri kahverengi gözleri yaşıyor. "Aman Tanrım, Dee. Sonunda saçlarını serbest bırakmaya karar verdiğinde, tam gaz gidiyorsun ve ülkenin en zengin, en uygun bekarlarından biriyle takılıyorsun."

"Gülmeyi kes. Bu çok garip olacak. Özellikle de bire bir görüşmemiz sırasında."

Kaşlarını oynatıyor. "Belki de gerçek anlamda bire bir bir görüşmeye dönüşür."

Az önce aldığım kahve yudumu beni neredeyse boğuyordu. "Paul ve ben tekrar birlikteyiz. Ayrıca onun için çalışıyorum, yani bu tamamen uygunsuz olurdu." Cole'un son görüşmemizdeki buz gibi yüz ifadesini hatırlıyorum. "Tekrar bir performansla ilgilenmediğinden emin olduğumu söylememe gerek bile yok."

"O geceyle ilgili verdiğiniz çok az ayrıntıya bakılırsa, oldukça yoğun geçmiş gibi görünüyor. Neden bunu tekrarlamak istemesin ki? O bir erkek, değil mi?"

"Bana nasıl ters ters baktığını görmeliydiniz. Beni gördüğüne sevinmemişti."

"Hmm." Dudaklarını büzüyor. "Patronu becerdiğini herkese söyleyeceğinden endişelenmiş olabilir mi?"

"Toplantımızı yaptığımızda, kimseye bir şey söylemeyeceğimi ona bildirmeliyim."

"Onu tanıımıyormuş gibi davranmayı düşündün mü?" Bir kahkaha attı. "Eminim bu onu çıldırttı."

Dudaklarımda bir gülümseme beliriyor ama başımı sallıyorum. "Onu tanıdığımı bildiğinden oldukça eminim."

Alex tırnaklarını masaya vuruyor. "Daha önce hiç böyle bir durumla karşılaşmadığım için bu söylediğime biraz şüpheyile yaklaşın ama ben olsam o konuyu açmadığı sürece hiçbir şey söylemezdim. Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirmek istemezsiniz ve hiçbir şey söylemez ve tamamen profesyonel davranırsanız, ona sadece sizi işe aldığı işi yapmakla ilgilendiğinizi göstermiş olursunuz."

Burnumu kıvırıyorum. "?"

Alex omuz silkiyor. "Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmalısın. Sonuçta ben olsaydım, Paul'ü en kısa sürede terk eder ve Cole King'e hayatının en iyi bire bir görüşmesini yaşattırdım."

Başımı sallarken bile gülüyorum. "Artık ona karşı böyle bir ilgim yok. Harika bir geceydi ama Paul ve ben şu anda gerçekten bazı şeyleri düzeltmeye çalışıyoruz."

"Mm-hmm," diyor Alex. "Paul'e söyledin mi?"

"Hayır. Ve yapmayacağım. Ayrıldığımız sırada biriyle seks yaptığımı ona söylemek yeterince kötüydü. Adamın kim olduğunu öğrenirse vereceği tepkiyi hayal bile edemiyorum. Bundan nefret ederdi ve ben de iş ilişkilerini tehlikeye atmak istemiyorum."

"Evet. Muhtemelen iyi bir karar. Eminim kız arkadaşının beynini dağıtmaya fırsat bulamadan onu beceren bir adamla toplantı masasında karşı karşıya oturmak onun için iyi olmazdı. Yeni patronuna üstünlük sağlamaya çalışarak başını belaya sokmasıyla ilgili bir sorunum yok ama bunun seni etkilemesini hiç istemem."

"Yani Paul'e bir şey söylemeyecek misin?"

Başını sallar, ağzını kapatıp anahtarı gibi yapar.

Ayağa kalkıyorum ve ona sarılmak için masanın etrafından dolanıyorum, çünkü onun yaptığı gibi masaya uzanacak kadar uzun değilim. "Teşekkürler Alex."

"Arkadaşlar bunun içindir, değil mi?" diyor. "Birbirlerinin erkek arkadaşlarından skandal sırlar saklamak."

"Onun gibi bir şey," diyorum gülerek. "Hadi ama. Artık bildiğine göre, toplantımda giymem için profesyonel bir şeyler bulmama yardım edebilirsin."

"Profesyonel derken seksi demek istiyorsun, değil mi?"

Alex arkamdan gelirken, yatak odama gitmeden önce ona gözlerimi deviriyorum.

Ama evet. Bana hayatımın en güzel gecesini yaşatan adamla yüzleşirken en azından biraz seksi görünmekten zarar gelmezdi.

En azından şu ana kadar.

Bugün Pazartesi ve ben Cole'un ofisinin önündeki güzel, rahatsız deri koltukta oturmuş kıpırdanmamaya çalışıyorum. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor ve gergin bir ter tenimi ıslatıyor. Cole'un asistanı, kendisini Samson olarak tanıtan genç bir adam, karşıdan bana bakıyor ve ne kadar gergin olduğumu anlayıp anlamadığını merak ediyorum.

Telefonunu eline aldı, bana baktı, bir şeyler söyledi ve kapattı. "İçeri girebilirsiniz, Bayan West."

Ona gülümseyerek teşekkür ediyorum, sonra ayağa kalkıp gri kalem eteğimi düzeltiyorum. Alex'in yardımıyla, önünden aşağıya doğru inen narin küçük düğmeleri olan krem rengi kolsuz bir bluzla eşleştirdim. Siyah bantlı topuklu ayakkabılar görünümü tamamlıyor. Alex'in de söylediği gibi, bu kıyafet hem şık hem de kıvrımlarımı vurgulayarak harika bir iş çıkarıyor.

Profesyonel ve biraz da seksi. Bu rahatsız edici durumla yüzleşmek için ihtiyacım olan güveni vermek için mükemmel.

Samson bana biraz endişeli bir bakış atıyor ve Cole'un ofis kapısını çevreleyen buzlu cam duvarın önünde donmuş bir şekilde durduğumu fark ediyorum. Geçici felç halimden kurtulup son birkaç metreyi geçiyorum ve kapıyı çalıyorum.

"İçeri gel." Kaba ses tonu omurgamı sertleştiriyor. Sorunu her neyse, ben utanılacak bir şey yapmadım. Beni zaten olduğundan daha fazla korkutmasına izin vermeyi reddediyorum.

Oniks kapı elimin altında zahmetsizce açılıyor ve devasa ofise adım atıyorum, gözlerim büyük maun masanın arkasında oturan adama bakmamak için odayı tarıyor.

Burası bir köşe ofis, bu yüzden geniş pencereler neredeyse iki tarafın tamamını kaplıyor ve şehrin silüetinin çarpıcı manzarası beni hemen etkiliyor. Ofisin diğer ucunda alçak bir masanın karşısında ikiz kanepeler karşılıklı duruyor, yanlarında da bir bar ve kahve istasyonu var. Uzak duvarda birkaç sanatsal siyah-beyaz baskı asılı ve muhtemelen özel bir banyoya açılan ikinci bir kapı var.

Artık bahanem kalmadığı için sonunda Cole'a odaklandım.

Tanrım. Hâlâ çok yakışıklı. Her ne kadar ilk tanıştığımız geceye kıyasla çok daha sert bir iş adamı gibi görünse de. Takım elbise ceketi geniş omuzlarına bir rüya gibi oturuyor ve o ayakta dururken, gözlerim sadece boyunu vurgulayan iyi hazırlanmış çizgiler üzerinde geziniyor.

Dikkatimi tekrar yüzüne veriyorum, dudaklarım gergin bir gülümsemeyle seğiriyor.

Cevap vermiyor, sadece masasının etrafında dönüyor ve kollarını kavuşturarak masaya yaslanıyor, soğuk bakışları üzerimde geziniyor.

Derin bir nefes aldıktan sonra ona doğru yürüdüm ve elimi uzattım. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum. Bay King." O geceye dair anılar zihnimi zorlarken yanaklarım ısınıyor.

Bir an tereddüt ediyor ve midem bulanıyor. Elbette beni asılı bırakmayacak.

Yapmıyor. Bir adım öne çıkıyor ve elimi büyük, sıcak sıkıyor. Avuç içim karıncalanıyor.

"Öyle mi?" diyor.

Kaşlarım havaya kalkıyor ve elimi bırakır bırakmaz geri çekiyorum. "Um . . . " Tanrım, bu utanç verici. Tanrı aşkına, ben bir profesyonelim. Bu durum cehennem kadar garip ama en azından bir cümleyi bir araya getirebilmeliyim. "Elbette. King Group'la çalışacağım için çok heyecanlıyım." İşte, kulağa profesyonel ve neşeli geliyor.

Beni incelerken gözleri kısılıyor. "Bu teklif üzerinde ne kadar zamandır çalışıyordun?"

Ayaklarımı kaydırıyorum ve masasının önündeki derin deri koltuklara bakıyorum, benimle görüşürken hep burada mı durmam bekleniyor diye merak ediyorum. Cole bakışlarımı fark ediyor ama beni oturmaya davet etmiyor.

İçimi çektim. "Yaklaşık iki aydır üzerinde çalışıyoruz."

Elini çenesine sürterek başını sallıyor. Aynı çenenin, saat beş gölgesiyle pürüzlü, iç uyluklarımın hassas cildine lezzetli bir şekilde sürtündüğü anı anımsıyorum. Meme uçlarım geriliyor ve umarım verdiğim tepki görünmez.

"Yani barda yanıma oturduğunda kim olduğumu biliyor muydun?"

Ne? Başımı salladım. "Hayır, kim olduğunu bilmiyordum."

Koyu renk bir kaş kalkıyor. "En kârlı potansiyel müşterilerinden birinin yanına, öldürmek için giyinmiş ve kırık kalbinle ilgili hazır bir hikâyeyle oturduğunu ve bunun kasıtlı olmadığını mı söylüyorsun?" Sesi hiçbir şeyi ele vermiyor -cevabımı umursamıyormuş gibi geliyor- ama çenesinin sert açısı umursamazlığını yalanlıyor.

"Bana ne soruyorsun?"

"Bunu planladın mı diye soruyorum. O gece barda gelme, yatağıma girme ve geçen hafta ofisime gelme nedir?"

Bu adam kim olduğunu sanıyor? Omuzlarım sertleşti. "Kesin olasılıkları bilmiyorum. Düşük olduğunu tahmin ediyorum. Ama bunu planlamadım. Bu sadece çılgın bir tesadüf."

"Ben tesadüflere inanmam."

İçimde öfke kamçılanıyor. Ne tür soğuk ve boş bir hayat, basit bir tesadüfü onu manipüle etmek için bir hile olarak görmesine izin verir? "Şirketime bu işi alabilmek için bedenimi kullandığımı mı ima ediyorsun? Çünkü eğer öyleyse, kendimi fuhuşa zorladığımı ima ediyormuşsun gibi geliyor."

Yaklaşıyor ve nefesim kesiliyor. Ona kızgın olmama rağmen vücudumun onun yakınlığına tepki vermesinden nefret ediyorum. Bana bu kadar yoğun zevk veren tek erkek o ve görünüşe göre vücudum onun dürüstlüğümlü aşağılamasını umursamıyor. Sadece başının bacaklarımın arasında olduğu hissini ve içimi nasıl doldurduğunu yeniden yaşamak istiyor.

Dudaklarına doğru kaydığını fark ettiğimde bakışlarım tekrar ona dönüyor.

Meme uçlarım daha da sıkışıyor ve eminim şimdiye kadar görünür hale gelmişlerdir. Bu konuşmadan sıkılmış gibi kollarımı kavuşturuyorum.

Sadece dudaklarını kıvrarak başarılı olamadığımı anlamamı sağlıyor.

O kadar yakınımnda duruyor ki gözlerimi onunkilere kilitlemek için çenemi keskin bir şekilde eğmem gerekiyor.

"Sana fahişe demiyorum," diyor, "ama benden bir şey almak için ne gerekiyorsa yapmaya hazır pek çok erkek ve kadınla tanıştım. Senin de onlardan biri olup olmadığını bilmek istiyorum. Bu iş çok paradan daha değerli. Önemli miktarda prestijle birlikte geliyor."

Bu kez dudağım kıvrılıyor. "Ne tür insanlarla vakit geçirdiğinizi bilmiyorum Bay King ama bu *sizin* sorunuz gibi görünüyor. Size doğruyu söylüyorum. Tanıştığımız gece kim olduğunuzu bilmiyordum. Bilseydim, yaptığım şeyi kesinlikle yapmazdım." Gözleri kararıyor ve devam edebilmek için kuruyan boğazımı yutkunarak geçiştirmek zorunda kalıyorum. "Proje hakkında ilk bilgilendirildiğimizde, şirketi araştırdım ve gördüğüm tek fotoğraf babanın ve sanırım kardeşinin fotoğraflarıydı. Yani yüzünüz tüm sosyal medyayı kaplamadığı sürece -ki bu arada takip etmiyorum- sizi diğer adamdan ayırt edemem. Teklifimiz için son birkaç aydır canımı dişime takarak çalıştım ve bu hesabı hak ederek kazanamayacağımızı ima etmek yüzüme bir tokat gibi indi. Bir kadın olarak bir işi almak için aklımı ve yeteneğimi kullanmak yerine bedenimi kullanmayı tercih edeceğimi söylemenizden bahsetmiyorum bile."

Öfkemi dizginlemek için elimden geleni yaparak çenemi kaldırıyorum. Cole ne kadar pislik olsa da, firmamızın bu işi kaybetmesinin sorumlusu olmak istemiyorum. "Ama benimle hâlâ bir sorunun varsa, ekipten çıkarılmamı istemeni öneririm. Aksi takdirde, profesyoneller gibi davranalım ve bu proje bitene kadar birbirimize olan mesafemizi koruyalım."

Cole'gözleri benimkiler arasında gidip geliyor ve ne düşündüğünü tam anlayamıyorum. Ona bu seçeneği sunmuş olsam da, umarım görevden alınmamı istemez. Bu sadece benim için mesleki bir felaket olmakla kalmaz, aynı zamanda Paul'e bunun nedenini açıklamak da en hafif tabirle zor olur. Ama o sadece ani bir baş hareketiyle geri çekiliyor. Masasına dönüp sandalyesine yerleşiyor.

"Takımda kalabilirsiniz, Bayan West. Karakterinize ya da yeteneğinize gölge düşürmek bana düşmez. Burada geçireceğiniz süre boyunca birbirimizle çok az şey yapacağımızdan, mesafemizi korumanın zor olmayacağını garanti edebilirim. Ama yanlış anlaşılma olmaması için açık konuşayım. O gecenin tekrarı olmayacak."

Nefesim kesildi. Bu ne cüret. Arkamı dönüp gitmem gerektiğini biliyorum, ama bunu bu şekilde bırakamam. "Elbette o gecenin bir tekrarı olmayacak. Sonra

bekaretimi sadece bir kez kaybedebilirim. Şimdi Paul ve ben tekrar bir araya geldiğimize göre, sana neden ihtiyacım olsun ki?"

Gözlerinde karanlık bir şey parlıyor, ama sadece kaşlarını kaldırıyor. "Seni onu geri almaya ikna etti, değil mi? Yoksa yeni keşfettiğin cinsel özgüveninle ikna eden sen miydin?"

Başım kafatasımın dibine vurmaya başlıyor ve ona ters ters bakıyorum. "Bu seni ilgilendirmez ama Paul özür diledi ve tekrar deneyip deneyemeyeceğimizi sordu."

Cole hiçbir şey söylemiyor, sadece ben orada dururken beni inceliyor. Beni kovmasını mı beklemeliyim yoksa kapıya doğru bir hamle yapabilir miyim? Ben karar veremediğim için tekrar koltuğundan kalkıyor ve bana doğru geliyor.

Doğrudan kişisel alanıma giriyor ve yüzü benimkinin hemen üzerinde durana kadar başını eğiyor. "Şunu açıklığa kavuşturalım. Paul'e geri döndüğüne göre artık bana ihtiyacın kalmadı mı?"

"Hayır." Sesim titrek çıkıyor ve kendime lanet ediyorum, dudakları hiç de gülümseme olmayan bir gülümsemeyle eğildiğinde daha da çok lanetliyorum. Tekrar yaklaşıyor ve odunsu, erkeksi kokusu o gecenin anılarını geri getiriyor.

İşte iyi bir kız.

Boşalacağım. Sikerek. Sert.

İçimi bir ürperti kaplıyor ve önce aşağıya, sonra yukarıya bakıyor, gözlerinde zafer parlıyor. Ben de aşağıya bakıyorum, ancak o zaman meme uçlarımdan bluzumdan açıkça görüldüğünü fark ediyorum.

Göğsümün her inip kalkışında gömleğine sürtünüyorlar.

"Görünüşe göre vücudun seninle aynı fikirde değil," diyor.

"Bu sadece biyolojik bir tepki. Hiçbir anlamı yok."

"Kendine bunu söylemeye devam et, kedicik. Gerçekten inanmaya başlayabilirsin

o."

Bana yine kedicik demeyi başarabileceğini düşünmesine inanamıyorum.

İçinde

Bir anlık delilikle uzanıp parmaklarımı sikine doladım. Çok sert aletine.

Donup kalıyor, gözleri faltaşı gibi açılıyor ve onu şaşırttığımı anlıyorum.

"Gördün mü? Bana hiç ilgi duymuyorsun ama çok sertsin. Bu biyolojik bir tepki."

Tekrar konuştuğunda sesi alçak ve çakıllı bir hal aldı. "Eğer sikimi okşamayı bırakmazsan, bu tepkinin tam olarak nasıl sona erdiğini öğreneceksin ve bunun benim adıma haykırmanı içereceğini garanti edebilirim."

Aklım başıma gelince elimi çektim ve kızarıklık tüm vücudumu sardı. Az önce ofisinde onu okşadığıma inanamıyorum. Bu çizgiyi o kadar aştı ki hiç komik değil.

Sanki birkaç saniye önce parmaklarım ereksiyonuna gibi sakince geri çekiliyor ve masasına dönüyor. "Gidebilirsin."

Buradan gitmeye fazlasıyla hazır olmama rağmen, aniden kovulmanın şokuyla gözlerimi kırıştıyorum.

"Şimdi, Bayan West. Zamanım çok değerli."

Dişlerimi gıcırdatıyorum ama topuklarımın üzerinde dönüp kapı koluna uzanıyorum. Ofisten çıkarken boynum karıncalanıyor ve ağır kapının arkamdan kapanmasına izin verirken neredeyse onun gözlerini üzerimde hissediyorum. Asansöre doğru acele ederken Samson'a sıkı bir gülümseme veriyorum. Cole'la arama olabildiğince mesafe koymak istiyorum.

Toplantı hiç de istediğim gibi gitmemişti. İşler kızışınca, Paul'ün onun hakkında bir şey bilmediğini ve bunun böyle kalmasını istediğimi söylemeyi unuttum. Cole'un benim hakkımda birileriyle konuşacağını düşündüğümünden değil. Eminim ben onun yatak direğindeki bir başka çentiğim. Ben o toplantı odasına girmeden önce muhtemelen tamamen unuttuğu bir çentik.

Asansöre ulaşıyorum ve düğmeye basıyorum. Beklerken kollarımı kavuşturuyor ve King Plaza'yı inşaatı sırasında gösteren devasa siyah-beyaz baskıya dalgın dalgın bakıyorum.

Cole'u ve benden şüphelendiği şeyi düşünmek göğsümü daraltıyor, içime donuk bir sızı yayılıyor. Bana böylesine inanılmaz bir deneyim yaşatan adamın böyle bir pisliğe dönüşebileceğine inanmak çok zor. Birlikte geçirdiğimiz gecenin hatırası, ki o gecedен beri kalbime yakın tutuyordum, şimdi lekelenmiş durumda.

Asansörün kapıları vınlayarak açılıyor ve acımı bastırmak için elimden geleni yaparak içeri giriyorum. Yapmam gereken bir iş var, kariyerime yön verebilecek bir iş. Cole gibi bir adamın hayallerimi raydan çıkarmasına izin vermek bana ve anneme hakaret olur.

Ekibimin geçici ofis alanının bulunduğu kırk dokuzuncu kat için düğmeye basıyorum ve rakamların aşağı doğru ilerlemesini izliyorum.

Şansım yaver giderse, bu Cole King'le son kez yakınlaşmak zorunda kalışım olacak.

DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

"A dinliyor musun?" Roman'ın sesi dikkatimi tekrar tartışmaya çekiyor.

Kardeşlerim ve ben onun ofisinde bir masanın etrafında oturuyoruz, King Group'un son çeyrekteki mali durumunun yanı sıra önümüzdeki altı aya ilişkin projeksiyonlarını analiz ediyor.

"Elbette," diyorum. Ve bu sabah Delilah'la yaptığım görüşmenin hatırası dikkatimin çoğunu almasına rağmen öyleyim.

Beni şaşırtmıştı. İlk karşılaşmamızın ve aramızda geçenlerin bir tesadüf olduğuna çoğunlukla ikna olmuş durumdayım. Aksini söylediğimde yüzündeki şok ve dehşet, bir parçamın -küçük bir parçamın- onu suçladığım için gerçekten kötü hissetmesine yetecek kadar inandırıcıydı. Ama dışarıda tam da bunu yapabilecek kadınlar var. Yatak odasının dışında, yıllar boyunca ben ve kardeşlerimle toplantılar düzenleyerek bizden bir şeyler almaya çalışan pek çok insan oldu.

Bizim konumumuzda güven çok azdır. Hayatımda tamamen güvendiğim biri olduğundan emin değilim. Kardeşlerimin bana kazık atmayacağını biliyorum, çünkü bu aileye ve şirkete kazık atmak anlamına gelir, ama bunun nedeni birbirimize karşı beslediğimiz sevgi dolu hisler değil. Çünkü gücümüz ve zenginliğimiz birleşik cephemize bağlı. Çakalları uzakta tutan tek şey bu.

Ama başka bir konuda onlara güvenmek farklı bir mesele. Delilah buluşmamızı ayarlamasını önerdiğim için güvenmiş olabilir ama sormamakla aptallık etmiş olurum.

Tek sorun, ondan cevabı aldığımda ve o orada durmuş bana bakarken, yanakları kızarmış, gözleri öfkeyle parlarken, benimkiler buharlaşmış, yerini farklı ama aynı derecede ateşli bir şeye bırakmıştı.

Zihnim, pürüzsüz teninin öfkeden ziyade uyarılmayla kızardığı bir zamana geri döndü. Aletim, onu amına gömen itişin anısıyla pantolonumun içinde sertleşmişti ve ilk kez tamamen dolduğunda nefes nefese kalmıştı. Benim için nasıl boşaldığını hatırlamak, damarlarımda sıcak bir şehvet dalgasının akmasına neden olmuştu. Onu tekrar becerirsem bu kadar güzel boşalır mıydı?

Düşüncelerim çok açık hale gelmeden önce masama dönüp onu kovarak bunu çabucak kapatırdım.

Ama o anı ve havada asılı kalan parfümünün kokusu zihnimi ele geçirmişti. Ofisimden ayrıldığı anda yerimden kalkıp özel banyoma girmiş, kafamda canlanan görüntüler eşliğinde sikimi okşamaya başlamıştım. Bunu daha önce hiç yapmamıştım. Elbette, gün içinde ara sıra biraz stres atıyordum ama asla belirli bir kadın yüzünden değil.

Daha sonra aynadaki yansıyama baktım ve kendime bunu atlatmam gerektiğini söyledim. Delilah'ı aklımdan çıkarmaya yemin ettim. O benim çalışanım, başka bir şey değil.

Yine de buradayım, yine onu düşünüyorum. Bir iş toplantısının ortasında.

Bana hiç benzemiyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Roman'ın gri gözleri beni delip geçiyor ama bakışlarına sakince karşılık veriyorum. *Odaklandım.*

Diğer kardeşim Tate sandalyesinde arkasına yaslanmış, elini sarı saçlarında gezdiriyor. "Dün babamın avukatıyla konuştum," diyerek gerginliği bozuyor ve konuyu son bir saattir tartıştığımız rakamlardan değiştiriyor. "İtiraf pazarlığı fikrine hâlâ direniyor."

Kalemimi sabırsızca masaya vuruyorum. "Kendi iyiliği için fazla kibirli. Mahkemeye giderse gerçekten kazanabileceğini düşünüyor."

"Yapamaz," diyor Roman kesin bir dille. "Avukatlar onu zorlamaya devam etmeli. King Group'un itibarına daha fazla zarar gelmesine gerek yok. Ve uzun sürecek bir duruşmanın kimseye faydası olmaz."

Başımı sallayarak onaylıyorum. "Kontrol edebileceğimiz şeylere odaklanalım. Otel projesi şu anda en önemli önceliğimiz. Eğer bunu başarabilirsek, şirkete olan güveni yeniden tesis etmede büyük bir yol kat etmiş olacağız."

Roman, "Yönetim kurulu ve yatırımcılarımız ilk üç otelin temelini on iki ay içinde atmamızı bekliyor," diyor. "Mimarların

Nihai tasarımlar ve tüm planlama izinleri tamamlandı mı ki son teslim tarihine yetişebilelim?"

"Bu sabah onlarla görüştüm," diyorum. "Motive olmuş görünüyorlar. Sundukları ilk konseptler sağlam. Sıkışık olabilir ama hedefe ulaştığımızdan emin olacağım."

Tate konuşmadan önce boğazını temizleyerek bir yudum su içiyor. "Bu arada yatırımcı güvenini artırmaya bakmamız gerekiyor. Berrington'ın seçeneklerini değerlendirdiğine dair bazı söylentiler dolaşıyor."

Kaşlarımı çatıyorum. Kenneth Berrington en büyük yatırımcılarımızdan biri ve aynı zamanda babamın eski bir arkadaşı. İş dünyasında onun fikirlerinin bir ağırlığı var ve onu kaybetmek, şirketin nasıl bir performans gösterdiğini görmek isteyen diğer yatırımcıları etkileyebilir.

Berrington aynı zamanda Jessica'nın babası. O ve ben yıllar boyunca sosyal etkinliklerde ve sektörel etkinliklerde karşılaşmaya devam ettikten sonra, karşılıklı fayda sağlayan bir anlaşma geliştirdik: başka bir randevu ayarlamaya zahmet edemediğimizde, birlikte katılıyoruz, ailelerimizin şirketleri arasındaki ilişkiyi güçlendiriyoruz ve çoğu zaman geceyi iyi bir sikişle bitiriyoruz. Birden fazla kez seks yaptığım birkaç kadından biri. Aramızda duygusal bir bağ olduğu için değil, uygun olduğu için. Seks iyi ve ikimiz de karşımızdakinin kim olduğunu ve birbirimizden ne isteyip ne istemediğimizi tam olarak biliyoruz.

Gerçi son zamanlarda daha da yapışkan oldu. Eğer son birlikteliğimizdeki gibi devam ederse, anlaşmamızı yeniden düşünmek zorunda kalabilirim. İhtiyacım olan son şey Jessica'nın ilişkimizi derinleştirmek istemesi.

Roman parmak uçlarına vuruyor, gözleri kısılıyor. "Uzun zamandır bizimle birlikte ama babamın tutuklanmasıyla ortaya çıkan durum herkesin güvenini sarstı. Berrington kâr marjımızı koruyabileceğimize dair güvence istiyor. Onunla babam gibi bir ilişkimiz olmayabilir ama ona ihtiyacımız var. Eğer yatırımlarını geri çekerse, diğerleri de gemiden atlamayı düşünecektir."

Biz konuşurken Tate dizüstü bilgisayarında tıkır tıkır çalışıyordu. "Ne yazık ki Cole'un tek kızını düzenli olarak becermesinin bizim için yeterli bir sigorta olduğunu sanmıyorum." Benim ve Roman'inkinden çok farklı olan altın sarısı gözleri ekrandan kalkıyor ve bana sırtıyor. "Belki de bir yüzük takmayı düşünmelisin."

Bu fikir tüylerimi diken diken ediyor. Evlilik ilgilendiğim son Şey. Eninde sonunda bir eş bulmam ve  ocuk sahibi olmam gerekecek - ne de olsa beklenen bu - ama mutlu bir Şekilde on yıl daha bekleyebilirim.

"Kimse bir yere yüzük takmayacak," diye cevap veriyorum.

"Penis halkası bile mi yok?" Tate sırtarak karşılık veriyor. " ok Şey kaçırıyorsun."

Onu görmezden geliyorum. "Berrington benim ve Jessica'nın arada bir Őov çok mutlu oluyor. Herkesin bizimle bir ilişkisi olduğunu düŐünmesi hoşuna gidiyor. Ama hepsi bu, bir gösteri."

Tate başka bir Şey söylemek üzereyken Roman araya giriyor. "Şu anki amacımız otel projesini mümkün olan en kısa sürede hayata geçirmek ve kilometre taŐlarımıza ulaşmak. Bu, yatırımcıları babamın CEO'luk görevinden alınmasının faaliyetlerimizi etkilemeyeceğine ikna edecektir. Cole, mimarlarla yakın çalıŐmanı ve işlerin yolunda gittiğinden emin olmanı istiyorum. Bu işi bizim için halledeceğine güveniyorum."

Sözlerinin içimde uyandırdığı gurur duygusunu bir kenara bırakarak başımı sallıyorum. Bu sadece yıllar öncesinden, ağabeyimin onayını gerçekten  nemsemiğim zamanlardan kalma bir Şey.

"Tate. Mesajımızın olduğundan emin olmalıyız," diyor Roman.

Tate öne doğru eğilip dirseklerini masaya dayıyor. "Pazarlama ekibiyle haftalık toplantılar yapıyorum. Şeffaflık ve etik iş uygulamalarına olan bağlılığımızı vurgulamak için önümüzdeki hafta bir halkla ilişkiler kampanyası baŐlatıyorlar. Sosyal medya çalıŐmalarını hayırseverlik çabalarımıza ve çevresel giriŐimlerimize odaklayacaklar." Bakışları beni buluyor. "Dışarıda mümkün olduğunca çok görünmeye değer olabilir. Bir ya da    galaya katılın, ne kadar hayırsever bir amaç olursa o kadar iyi. Etrafa para sa arken g r ld Ğ n zden emin olun. Bu hissedarlara ve yatırımcılara her zamanki gibi çalıştığımız konusunda güven verecek ve halk da aktif olarak geri verdiğimizi görecektir."

Roman'a bakıyorum, sonra tekrar Tate'e odaklanıyorum.  oktan kıkırdamaya başlamıştı. Muhtemelen yüzüm düşüncelerimi yansıttığı içindir. "Tüm bunları yapacak kişinin ben olduğumu mu ima ediyorsun?"

Roman kollarını kavuşturuyor ve bana sert bir bakış atıyor. "Sen en iyi se imsin. Yatırımcıları cezbetmekte benden daha iyisin ama karıların ayak bileklerini kulaklarına dolayacak kadar da çekici değilsin."

Tate bir kahkaha attı. "Bu sadece iki kez oldu. Ve adil olmak gerekirse, biri açık bir evlilik içindeydi ve diğeri zaten boŐanmak üzereydi.

evraklar hazırlandı."

Dudaklarımın seğirmesine engel olamıyorum ama Roman'ın kaşlarını çatması pek de eğlenmediğini gösteriyor. Görünüşe göre sineye çekmem ve her zaman aldığımız davetleri daha fazla kabul etmeye başlamam gerekecek.

Kendimi buna teslim ettiğimde bile aklım otel projesine geri dönmüş oluyor. Normalde olduğundan daha uygulamalı bir yaklaşım benimsemeliyim. Tate'in örneğini takip etmeli ve mimarlarla haftalık toplantılar düzenlemeliyim. Her şeyin yolunda gittiğinden emin olun.

Tabii ki bu Delilah ile haftalık toplantılar anlamına da geliyor. Bir yanımın bunu dört gözle beklediğini kabul etmeyi reddediyorum. Beni kızdırmanın bir yolunu bulmuş olabilir ama bir kadın yüzünden dikkatimin dağılmasına izin veremeyecek kadar çok şey tehlikede.

Bu düşünceyle dikkatimi tekrar toplantıya veriyorum ve önemli olan şeye odaklanıyorum: King Group'un zirvede kalmasını sağlamak. Önemli olan tek şey bu ve bunun gerçekleşmesi için ne gerekiyorsa yapmaya hazırım.

OceanofPDF.com

ONUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

(Chicago'daki otelin çatısı için çizdiğim konsept tasarım üzerinde çalışırken kalemimi not defterime vuruyorum. Bazı hesaplamalar yaptıktan sonra Diğer bilgisayar ekranına geçip ABD Yeşil Bina Konseyi'nin web sitesinde gezinerek sertifika gerekliliklerine ilişkin bilgileri kontrol ediyorum. Birkaç not alıyorum, sonra kalemimi bırakıp geriniyorum.

Bugün Cuma ve King Group'taki ilk haftamı tamamladım. Pazartesi günü Cole'la yaşadığım yüzleşmeyi saymazsak, her şey harikaydı. Etrafımı tanıyorum ve gülümsüyorum. Bize şık, modern çalışma tezgahları, ergonomik sandalyeler ve birkaç taslak masasıyla dolu etkileyici bir ofis vermişler. Büyük pencereler iki duvarı kaplıyor, doğal ışığın içeri girmesini sağlıyor ve alana havadar, açık bir his veriyor. En uçta buzdolabı, mikrodalga fırın ve kahve makinesinin bulunduğu küçük bir mutfak alanı yer alıyor.

Masam köşede, odanın geri kalanına bakacak şekilde duruyor. Çift bilgisayar ekranı görüşümün çoğunu engelliyor, bu da dikkatimin dağılmasını önlemek için harika. Ama aynı zamanda kimin yaklaştığını görmemi de engelliyor. Ancak Paul'ün tıraş losyonunun -her zaman biraz fazla bolca sürdüğü- tanıdık kokusu bana ulaştığında onun varlığından haberdar oluyorum.

Ekranların üzerinden bana bakıyor ve ben de ona gülümsüyorum. "Hey, n'aber?"

"Cole on dakika içinde bir durum toplantısı istedi." Midem bulanıyor. "Hepimizle mi?"

Başını sallıyor. "Ona kendim bilgi vermeyi teklif ettim ama o tüm ekibin orada olmasını istiyor."

Pazartesiden beri Cole'dan bir iz görmemek bana sahte bir güvenlik hissi verdi, ama en azından eğer bir şey varsa artık aşağılayıcı suçlamalarda bulunmayacak.

bir oda dolusu insan.

Umarım öyle değildir.

Ayağa kalkıyorum, not defterimi ve kalemimi alıyorum ve bizi yönetici katına götürecek asansöre binerken herkesi takip ediyorum. Yoldan geçen birini içeri almak için kenara çekildikten sonra, bu sabah irtibat göreviyle ofiste bulunan Philippa dikkatimi çekiyor. Paul'e yakın duruyor ve ben izlerken Paul ona doğru eğilerek kulağına bir şeyler mırıldanıyor.

Aralarındaki kolay aşinalık beni tedirgin ediyor. Ve ilk kez Paul İngiltere'deyken ikisi arasında bir şeyler olup olmadığını merak ediyorum. Bu onun bana karşı olan üstü kapalı düşmanlığını açıklayabilirdi. Ofisimize katıldıktan kısa bir süre sonra Paul'e sormuştum. İnkâr etti.

Konferans odasına girdiğimizde bu düşünce bir kenara itiliyor ve kendimi masanın başına doğru bakmaktan alıkoyamıyorum. Sandalye boş ve omuzlarımdaki gerginlik gevşiyor. En uzaktaki koltuğa doğru ilerliyorum. Bu durumu gereğinden fazla rahatsız edici hale getirmenin bir anlamı yok.

Beklerken not defterimi açıyorum ve USGBC web sitesindeki güncellemeleri gördüğümde beri kafamda dolaşan bazı fikirlerin taslağını çıkarıyorum. Konferans odasının kapısı tekrar açıldığında başımı kaldırmıyorum, ancak bedenim onun içeri girdiğinin fazlasıyla farkında. Keşke öyle olmasaydı. Onun varlığını hissettiğim anda nabzımın otomatik olarak hızlanması -sadece gerginlikten değil- beni suçluluk duygusuna sürüklüyor. Özellikle de Paul sadece birkaç koltuk ötede otururken.

Cole konuştuğunda, kendimi dönüp ona bakmaya zorluyorum. İhtiyacım olan son şey profesyonellik dışı davranmakla suçlanmak. Neyse ki gözleri üzerimde değil. Artık bu işe -ya da onun yatağına- girebilmek için kendimi kandırmaya çalışmadığımı anladığına göre, bana bu binada çalışan yüzlerce insandan daha fazla ilgi göstermeyecektir.

Cole, "Sıkı bir teslim tarihiyle karşı karşıyayız," diyor. "Zaman çizelgesinin kaymadığından emin olmak için düzenli toplantılar yapmak niyetindeyim. Bu toplantılar sırasında her birinizden ilerleme güncellemeleri bekliyorum." Dikkatini Paul'e çevirir. "Ayrıca sizden projenin genel durumu hakkında yazılı bir güncelleme bekliyorum ve bunu her Cuma sabahı gelen kutumda görmek istiyorum."

Kaşları birbirine yaklaştı. Hayal mi görüyorum, yoksa Paul'le konuşurken sesi daha mı sertleşti? Paul fark ettiyse de belli etmiyor. Sadece başıyla onaylıyor.

Sonraki bir saati odada dolaşarak geçiriyoruz ve herkes güncellemelerini paylaşıyor. Çelik gibi gözleri üzerime dikildiğinde olmam gerektiği kadar hazırlıklı değilim. "Bayan West," diyor ve bu kez ses tonundaki soğukkanlılığı hayal etmediğime eminim.

"Chicago mülkü için konsept üzerinde çalışıyorum. Programa uyuyorum ve birkaç ön tasarım ve kavramsal eskiz tamamladım, ama ..." Duraksıyorum ve göz ucuyla Paul'ün başını bana doğru çevirdiğini görüyorum. Bir şey söylemeli miyim? Bu konuyu henüz onunla konuşmadım. Planım bu bilgiyi onun aracılığıyla zincirin üst halkalarına iletmektir ama Cole ile etkileşime girmekten kaçınamayacağıma göre şimdi de bahsedebilirim.

"Ne oldu?" Cole'un sesi sabırsız geliyor ve neredeyse sinirlerim bozuluyor.

Ama sonra koltuğumda doğruluyorum. İşte uzmanlığım burada yatıyor. Sırf zengin ve hak sahibi bir pislik olduğu için beni kendimden şüphe ettiremez. Direkt gözlerinin içine bakıyorum. "LEED sertifikası gerekliliklerini sağlayan USGBC web sitesini kontrol ettim ve bazı hesaplamalar yaptım."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece kalemini alıp parmaklarının arasında yuvarlıyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıp bakışlarını bana diyor.

Boğazımı temizliyorum. "İlk düşüncelerim çatıya bir güneş paneli dizisi kurmaktır, ancak yeşil bir çatı kurmanın da önemli bir değeri olacağını düşünüyorum. Kentsel ısı adası etkisini azaltmaya ve doğal yalıtım sağlamaya yardımcı olacak, ısıtma ve soğutma için enerji kullanımını azaltacak ve yağmur suyu akışını yönetmeye ve hava kalitesini iyileştirmeye yardımcı olacaktır. Güneş paneli dizisi ve halihazırda dahil etmeyi düşündüğümüz diğer sürdürülebilirlik sistemlerinin yanı sıra, yeşil bir çatı daha yüksek bir LEED sertifikası ile sonuçlanacaktır."

"Delilah-" diye başlar Paul ama Cole sözünü keser.

"Güneş panelleri çatıdaki tüm alanı kaplamayacak mı?"

"Evet, ama her ikisine de sahip olmamızın yolları var. Aslında iki sistem birbirini tamamlayacak şekilde tasarlayabiliriz. Örneğin, yeşil çatıdan yansıyan güneş ışığından yararlanacak şekilde hem üstten hem de alttan elektrik üreten güneş panelleri kurabiliriz. Buna karşılık, paneller bitkiler için gölge sağlar. Yeşil bir çatı bina tarafından emilen ısıyı azaltarak panellerin verimliliğini artırabilir."

"Peki bu ekstra ne kadara mal olacak?" Cole sorar, ifadesi anlaşılmazdır.

İçimden irkiliyorum ama yüzümü onunki kadar ifadesiz tutmaya çalışıyorum. "Maliyet henüz bitirmedim, ancak değişikliklerle

gerekli olsa da, önemli miktarda ön maliyet ekleyecektir. Ancak daha yüksek LEED sertifikası ile, potansiyel olarak devlet hibeleri de dahil olmak üzere ek teşviklere hak kazanacaksınız."

Cole'un gözleri benimkilere sabitleniyor ve yanaklarım bakışlarının yoğunluğu altında ısınıyor.

Dudaklarımı ıslattım. "Başlangıçta çizdiğim ön plan hazır, ama sadece güneş paneli dizisini içeriyor. Şu anda Paul'de. Ama yeşil çatıyı da düşünmek isterseniz, bunları da ona gönderebilirim ve birlikte tartışabilirsiniz."

Cole sandalyesinde öne doğru sallanıyor ve kalemini önüne koyuyor. "Benimle konuşmanı tercih ederim."

Gözlerim Paul'e kayıyor ve yüzündeki çatık kaşları yakalıyorum. Bu konuda daha sonra konuşabiliriz ama artık endişelenmek için çok geç.

"Eminim Paul yapabilir-"

"Arkana saklanma ..." Sonsuz duraksaması, erkek arkadaşını söyleyip söylemeyeceğini merak etmeme neden oluyor. Tanrıya şükür demedi. "Proje yöneticisi. Şirketten ek masraflar üstlenmesini istiyorsan, bunu gerekçelendirebilmeni bekliyorum. Samson'la temasa geç ve bu hafta benimle buluşmak için bir zaman ayarla."

Yutkunuyorum. Harika, Cole'la bir toplantı daha. "Evet, Bay King."

Yüzünde bir şey titreşiyor ama ben ne olduğunu anlayamadan önündeki tablete bakıyor. "Sanırım bu kadar yeter, gelecek Cuma görüşmek üzere. Bayan West, sizi o zamandan önce görmeyi umuyorum."

Başımı sallıyorum, sonra sandalyemi geri itiyorum ve ekiple birlikte ayağa kalkıyorum. Odadan çıkarken Paul'ün varlığı arkamda belirliyor ve asansöre doğru bir adım atarak yaklaşan yüzleşmeden kaçınmaya çalışıyorum. Oraya varamadan kolumu tutuyor.

"Delilah, aşağı indiğimizde seni ofisimde görmek istiyorum."

Omuzlarım çöküyor ve dönüyorum, bakışlarım bir çift buz mavisi göze takılıyor. Paul'un koluma kenetlenmiş eline ulaştıklarında önce düşüyor, sonra daralıyorlar. Cole bir şey söylemek yerine dönüp ofisine doğru adım atıyor.

Paul'u asansöre kadar takip ettim. Diğer herkes çoktan aşağı inmişti, bu yüzden birlikte dönüşünü bekliyoruz.

"O da neydi?" diye tısladı. "Teklifini Cole'a sunmadan önce benimle ."

"Bu bir güncelleme toplantısı, değil mi? Eğer bu fikri beğenmezse, hayır diyebilir."

"Bu senin görevin değil. Ben proje yneticisiyim. Cole, kdemsiz bir mimarın şirketine çok pahalıya mal olacak önerilerde bulunmasından hoşlanmayacaktır. Ayrıca, beni bu şekilde aşman hoşuma gitmiyor."

Asansör geldi ve Paul beni içeri yönlendirdi.

Kapılar kapanır kapanmaz ondan uzaklaşıyorum. "Cole bu konuda konuşmak istiyor, yani bu fıkirden o kadar da nefret etmiş olamaz."

"Ona Cole diye de hitap etme. Senin için Bay King."

Neden bu kadar kendini beğenmiş olduğunu merak ederek ona bakıyorum. Yine de haklı. Bu kadar tanıdık olmamalıyım. Paul bana bakarken yanaklarım kızarıyor. "Bu konuda tartışmayalım. şu andan itibaren, ilk önce seni gözden geçireceğim."

Biraz yatışmış görünüyor. "Toplantınız sırasında size katılacağım ve bunu hep birlikte tartışabiliriz."

Başımı sallıyorum, Paul'n tavrından duyduğum rahatsızlık Cole'la (Bay King) *tek başıma* yüzleşmek zorunda kalmayacağım için duyduğum rahatlamayla dengeleniyor.

Onunla bir kez daha bire bir karşılaşmak ihtiyaım olan son şey.

ONBİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

COLE

(Amson beni arıyor. Okuduğum e-postadan başımı kaldırıp cevap veriyorum.
"Evet?"

"Bayan West ve Bay Donovan toplantınız için buradalar."

Paul'un onunla ne işi var?

"Onları orada tut," diye bağıyorum. Sandalyemi geriye itiyorum ve kapıya doğru adım atıyorum, kapıyı açıp dışarı çıkıyorum.

Delilah ve Paul içeri girmek için bekliyorlar. Delilah'nın elleri kâğıt rulolarıyla dolu ve yeşil gözleri benimkilere kilitlenmiş, yanaklarında bir parça pembe renk var.

Onu sinirlendirmekten hoşlanmamalıyım ama . Biraz fazla.

Dikkatim ona yakın duran Paul'e kayıyor. Adamın bir şeyler hissedip hissetmediğini merak ediyorum. Aynı odada bulunduğumuzda Delilah'yla aramızda dalgalanan anıları bir şekilde algılıyor olabilir mi? Bu fikir beni neredeyse gülümsetiyor.

Ama ben istemiyorum. "Paul, buraya gelerek zamanını boşa harcadığın için üzgünüm ama ben *sadece* Bayan West ile görüşmek istemiştim."

Paul'un gözleri Delilah ve benim aramda gidip geliyor. Evet, bir şeyler hissediyor. Ama ne olduğunu bildiğinden şüpheliyim. Ayrıldıklarında ona biriyle yattığını söylemiş midir, yoksa Paul ona ilk kez aletini soktuğunda kızarmış bakire rolünü mü oynamıştır?

Bir kadının bekaretini almak hiç umurumda olmamıştı ama Paul'ün ona sahip olan ilk erkek olduğuna inanması dışlerimi sıkıyor. Diğer tüm erkeklerin onun başkasının olmadan önce benim olduğunu bilmesini sağlamak için ilkel bir dürtü.

Ve her ne kadar karşılaşmamızı tekrarlamakla ilgilenmesem de, Paul'ün ona dokunduğunu hayal etmek sırtımı bir sinirle sıkıyor.

"Ama proje yöneticisi olarak, yapmam gerektiğini hissediyorum-"

Bakışlarımla onu kısıtıyorum. "Burada olmanı isteseydim, katılmanı isterdim."

Paul'ün çenesinde bir kas kıpırdıyor ama tartışmaktan daha iyisini biliyor. Sadece başını sallar ve Delilah'ya döner. "Dönüşte ofisime uğra."

Delilah ona anlam veremediğim bir bakış fırlatıyor. Kızgınlık mı? Gerginlik mi? Anlayamıyorum ve bu beni hayal kırıklığına uğrattıyor. İnsanları okuyabilmeye alışkınım.

Paul bize doğru son bir kez kaşlarını çatarak uzaklaşıyor.

Geri çekiliyorum ve Delilah'ya ofisime girmesi için işaret ediyorum. O geçerken, yumuşak kır çiçeği kokusu bana doğru sürükleniyor ve tüm duyularım yüksek alarma geçiyor. Gözlerimin, giymeyi sevdiği o dar eteklerden birinin içinde önümde sallanan kalp şeklindeki kışına takılmasından utanmıyorum bile.

Ben masamın etrafında dönüp otururken masamın önünde duruyor, sandalyemde arkama yaslanıp çenemi ovuşturarak onu izliyorum. Belirsiz bir şekilde yanındaki iki deri koltuğa bakıyor, belli ki bu sefer oturmasına izin verilip verilmediğini merak ediyor.

Ne yapacağını görmek için beklerken kaşlarımı kaldırıyorum. Bana bakmadan eteğini düzeltiyor ve bacak bacak üstüne atarak oturuyor.

Gözlerimin kalçalarının açıkta kalan derisinde oyalanmasına izin veriyorum ve bakışlarıyla buluştuğumda yanakları yeniden kızarıyor.

"Um," diyor. "Peki, yeşil çatı hakkındaki düşüncelerimi anlatmamı ister misiniz?"

Çenemi ona doğru eğiyorum. "Fizibilite hakkında bir şeyler duymak istiyorum."

"Tamam." Ayağa kalkıyor ve bir şemayı açarak önümdeki masanın üzerine koyuyor. Öne doğru eğiliyor ve bakışlarım bluzunun, krem rengi göğüs dekoltesini gösterecek kadar açık olan yakasına takılıyor.

Dikkatimi, ön tasarımının ayrıntılarını gösterdiği yere geri çekmeye zorluyorum.

Yeşil çatıdan bahsederken Delilah'nın gözleri parlıyor, elleri plan üzerinde zarif hareketler yapıyor. Söylediklerini dinlediğim kadar onu izliyorum da.

"Ek maliyetlerin ne olabileceği konusunda bir fikriniz var mı?" Ben soruyorum. "Tahminimce fazladan iki yüz dolar civarında olacaktır.

Güneş paneli dizisi için düşündüğümüz bir buçuk milyonun üzerine bin. Ancak artan enerji verimliliği, azalan su akışı ve teorik olarak yeşil çatının sağlayacağı ek tasarruflar düşünüldüğünde

aynı zamanda güneş dizisinin verimliliğini de artıracığından, her iki sistemi kurmanın geri ödeme süresi güneş panellerini tek başına kurmakla aynıdır."

"Peki bu ne kadar ?"

"Yaklaşık sekiz yıl."

Çalışkanlığından etkilenerek yavaşça başımı sallıyorum.

"Ayrıca," diye ekliyor, "artan LEED derecesini rakiplerinize üstünlük sağlamak için kullanabilirsiniz."

Dudaklarım titriyor. Maliyet faydası açıkça bizim lehimize. Hafta başındaki ekip toplantımızda bu fikri ortaya attığında hoşuma gitmişti ama yatırımın geri dönüşünü düşünmeden harcamaları artırmadığından emin olmak istemiştim. Belli ki neden bahsettiğini biliyor.

"Bu tüm oteller için kullanabileceğimiz bir şey mi?" Cevabının ne olacağı konusunda iyi bir fikrim var ama söyleyeceklerini merak ediyorum.

Yoksa onu burada daha uzun süre tutmak mı istiyorum?

Delilah doğrulur. "Bunu birkaç şehirde kullanabiliriz, ancak çeşitli şehirlerin iklimine göre bir maliyet analizi yapmamız gerekir. Bazı kurak eyaletlerde yeşil çatı en iyi çözüm olmayabilir. Yine de her zaman kuraklığa dayanıklı bitkiler kullanma seçeneğimiz var."

Tasarımını bir süre daha inceledikten sonra altta bekleyen birkaç sayfayı çeviriyorum. Önerilen otelin çevredeki topografya ve diğer binalarla ilişkisini gösteren bir vaziyet planının yanı sıra, sadece çatıdaki güneş paneli dizisiyle orijinal konsept tasarımına benzeyen bir şey var.

Bu her şeyden çok bir oyalama taktiği. Ona ne söyleyeceğimi zaten biliyorum. "Tamam." Yığının en üstündeki plana geri dönüyorum ve ona bakıyorum. "Rakamları muhasebeye ver ve onaylarla birlikte Paul'e geri dönmelerini sağla."

Bana göz kırıyor. "Öylece mi?"

Omuz silkiyorum. "Finansal açıdan mantıklı."

"Pekala. Tamam o zaman. Teşekkür ederim." Planları kendine doğru çekiyor ve yuvarlamaya başlıyor, eğri büğrü yuvarlayınca baştan başlamak zorunda kalıyor. Telaşlandı. Teklifini bu kadar çabuk kabul etmemi beklemediği için mi? Yoksa ofisimde benimle yalnız olduğu için mi?

İkincisi olmasını istiyorum.

"Beni dinlediğiniz için teşekkür ederim. Minnettarım" diyor.

Ayağa kalkıp masamın etrafında yürüyorum ve önünde durduğumda çenesini kaldırıyor. Ellerimi ceplerime sokarak, "Paul'le işler nasıl gidiyor?" diye sordum.

Gözleri açıldı. "Paul? Onlar iyi."

"Proje üzerinde birlikte çalışmak sorun olmaz mı?"

Tereddüt ediyor, muhtemelen nereye varacağımı merak ediyor. "Daha önce birlikte çalışmıştık."

Bir adım öne çıkıyorum. "Peki sana hep mi davranır?" "Ne demek istiyorsun?"

"Çok yetkin bir mimar yerine bir çocuk gibi."

Delilah göz kırpmıyor, dudakları aralanıyor. Bir sonraki an yüz ifadesi kapanıyor. "Neden bahsettiğinizi bilmiyorum. Bu yüksek profilli bir proje. Her şeyin yolunda gitmesini sağlamak Paul'ün görevi."

Sanırım erkek arkadaşını benimle konuşmak istememesi sürpriz değil.

"Paul ve Philippa'nın iyi bir iş ilişkisi var gibi görünüyor." Bunu neden söylediğimi bilmiyorum. Paul ile güzel sarışın arasında bir elektrik sezdiğim için olabilir. Ya da belki de ben bir pislik olduğum içindir ve benzer bir ruh gördüğümde tanırım. Ve Paul'un bir pislik olduğuna dair aklımda hiç şüphe yok. Ne de olsa ondan bir kez ayrılmıştı - ki bunun için ona teşekkür etmeliyim - sonra sürünerek geri geldi.

Delilah elindeki planlara bakıyor. Bakışlarını tekrar kaldırdığında, koyu yeşil gözlerinde bir öfke kıvılcımı var. Bu görüntü içimde bir sıcaklık patlamasına yol açıyor.

"Ne ima etmeye çalıştığınızdan emin değilim," dedi, "ama benim Paul ile kişisel ilişkim ve onun Philippa ile *profesyonel* ilişkisi sizi ilgilendirmez."

"Bir şey ima etmeye çalışmıyorum. Sadece yorum yapıyorum."

"Peki, kız arkadaşının başka bir erkekle olan ilişkisi hakkında yorum yapsam hoşuna gider miydi?"

Dudaklarımda bir gülümseme belirliyor. "Bu benim için gerçekten bir sorun değil."

Gözlerinde bir şey parıldıyor. Rahatlama mı? Emin olamıyorum çünkü başını eğiyor ve o şey kayboluyor. "Dur tahmin edeyim. Duygusal yakınlıktan korktukları için ilişkileri birden fazla tek gecelik ilişkiden ibaret olan erkeklerden misin?"

Kaşlarımı kaldırıyorum ve muhtemelen kim olduğumu ve nerede durduğunu hatırlayarak dudaklarını birbirine bastırıyor.

Başını hafifçe sallıyor. "Özür dilerim, bu tamamen-" "Doğru. *Korkma* kısmı hariç. Onu korkmamakla değişir. ilgileniyorsun ve sende var."

"Doğru," diye mırıldanıyor. "Pek çok kişiden biri olduğum için şanslıyım o zaman." Sanki gitmek üzereymiş gibi dönüyor.

"Birçoğundan daha unutulmaz," diyorum ve o sarsılarak duruyor, omzunun üzerinden bana bakıyor. Onu neden dürttüğümü bilmiyorum. Ya da neden yanaklarının utanç ya da öfkeyle pembeleştiğini görmekten zevk aldığımı - her iki seçenek de eşit derecede çekici. Onunla bir çalışan ve hoş bir anıdan başka bir şey olarak ilgilenmiyorum. Başka bir adamın kız arkadaşı olduğundan bahsetmiyorum bile. Peki neden onu *yalnız* bırakamıyorum?

Burnu kırışıyor. "Yattığın tüm kadınları sıraya dizsen, seçebileceğin birkaç kadından biri olacağım için gurur duymalı mıyım?"

"Çoğu kadın isterdi."

Elini kalçasına koyuyor ve başını yana eğerek koyu renk saçlarının bir omzunun üzerinden dökülmesini sağlıyor. "Bundan şüpheliyim. Ama geceleri uyumak için kendine bunu söylemen gerekiyorsa, o zaman devam et. O kadınlar senin peşinde koşup yatağında bir gece geçirmek için yalvarırken, ben çok çekici, çok zeki erkek arkadaşımınla çok keyifli bir duygusal yakınlık yaşıyor olacağım."

Kollarımı göğsümün üzerinde gelişigüzel kavuşturuyorum. "Kısa bir süre önce, yatağında bir gece geçirmek için yalvaran sendin. Sana ihtiyacın olanı verebilmem için tek gecelik bir ilişki yaşamaktan çok mutluydun." Onu böyle yemlemek delilik. Dikkatli olmazsam, cinsel taciz davasıyla karşı karşıya kalabilirim. Ama yine de duramıyorum.

Dudaklarını kısıp "Beklemeliydim. Geceyi kiminle geçireceğimi bilseydim ne kadar büyük bir hata yaptığımı anlardım. Şimdi en azından ihtiyaçlarımı karşılayan ve benimle bir insan olarak ilgilenen bir adamım var."

Gözlerinden ateş fışkırıyor ve kendimi ona çok yakın dururken, kır çiçeği kokusunu içime çekerken ve öfkesinin tadını çıkarırken buluyorum.

Paul konusunu en başta ben açmış olsam da, ben onun önünde dururken Paul'ü düşünmesinden pek hoşlanmıyorum. Beklemesi gerektiğini söylese de, birlikte geçirdiğimiz saatlerin her saniyesini sevmişti. Sırtımdaki çizik izleri bunu kanıtlıyordu. Devam etmemi sağlayan şey bu iğneleyici rahatsızlık. "Paul biliyor mu? Ona o geceden bahsettin mi yoksa küçük patavatsızlığını kendine mi sakladın?"

Çenesi yükseliyor. "Olanlar hakkında dürüst davrandım."

"Tam olarak ne kadar dürüst? Benim yaptığımı biliyor mu? Bu gerçeği onunla paylaştınız mı?"

Narin çenesi kasılıyor, ama bakışları başka yöne kayıyor; bu da yapmadığının kanıtı. "Bunun bir anlamı yok," diyor. "Bu sadece ikiniz arasındaki çalışma ilişkisini rahatsız eder."

"Geceleri uyumak için kendine söylemen gereken buysa." Sözlerini ona geri fırlatıyorum.

Burun delikleri alevleniyor ve parlak yeşil gözleri parlıyor. "Bunu bilmesinin iyi bir fikir olduğuna inanmıyorsun herhalde?"

"Masanın karşısında oturan adamın kız arkadaşının bekaretini alan adam olduğunu bilmeyi hak etmediğini mi düşünüyorsun?" Dudakları nefes nefese kaldı ama ben devam ettim. "Bir ay önce sikimin üzerine boşalırken adımı haykırdığını? Söyle bana Delilah, bana baktığında bacaklarının arasındaki ağzımı hatırlıyor musun? Kendine dokunuyor musun ve o gece benim için nasıl yaptığını düşünüyor musun?"

Nefesleri hızlı ve kesik kesik. "Hayır."

"Hayır ne? Hayır, bilmeyi hak etmediğini mi düşünüyorsun? Hayır, hatırlamıyor musun? Ya da hayır, kendinle oynamıyor ve beni düşünmüyor musun? Ne kadar dürüstsün, kedicik?"

Gözleri kısıldı. "O zamandan beri muhtemelen birçok kadınla yatmış biri olarak o geceyle ilgili çok şey hatırlıyor gibisin. Beni düşünerek ne sıklıkla kendine dokundun?"

Baştan çıkarmaya çalışmıyor. Kızgın. Ve ben hasta bir piçim, bu benim de hoşuma gidiyor.

"Sayılamayacak kadar çok," diye itiraf ediyorum, keskin nefesinin tadını çıkararak. "Bir dahaki sefere sen ve erkek arkadaşın masanın karşısında otururken, aletimin etrafına sarılmış tatlı amını hatırladığımı bileceksin ve parmaklarımı ve dilimi içinde hatırladığını ve seni ne kadar sert çığlık attığımı bileceğim. Paul'le birlikte olabilirsin ama bir dahaki sefere kendini parmaklarınla becerirken beni düşüneceğinden hiç şüphem yok."

Elmacık kemiklerinin kemerlerinde telaşlı kırmızı lekeler açıyor. Gözlerim ince bluzunun üzerinden sert meme uçlarının çıkıntısına dalıyor. Başımı eğip o sert uçlardan birini ağzıma almak için her şeyimi verirdim.

Ama yapamam.

Erkek arkadaşı olmasaydı bile yapmazdım.

"Vibratör," dedi titreyerek.

Kaşlarımı kaldırıyorum. Tekrar konuştuğunda sesi güçlenmişti ve bakışlarıyla yüz yüze geldi.

"Vibratör kullanacağım. Ve boşaldığımda, ne düşünmek *istiyorsam* onu düşünüyor olacağım. Şimdi izin verirsiniz," diyor ve beni kendisinden uzaklaştırıyor.

Beni geçebilmesi için geri adım atarak ona izin verdim. Bana doğru bir kez daha bakmadan, kapıyı arkasından çarpmaya çalışmama bile fırsat vermeden çıkıp gitti.

Birkaç saniye sonra banyoda pantolonumun fermuarını açıyorum. Heyecan içime işliyor ve o kadar sertleşiyorum ki canım acıyor. Bana cevap verdiğinde bundan çok fazla zevk alıyorum. Gözlerindeki öfkeyi görmek, onu en yakındaki masanın üzerine eğmek ve ona sikimin içinde olmasını ne kadar sevdiğini hatırlatmak için beni çaresiz bırakıyor.

Kendimi okşarken gülümseyerek dişlerimi gösteriyorum. Çünkü o dürüst biri ve neyi ya da *kimi* düşündüğünü söylememeye çok dikkat etti. Bu da bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor.

Delilah'nın beni düşünürken küçük dar amcığıyla oynamasının zihnimdeki görüntüsü, birkaç sert vuruştan sonra serbest bırakıldığımı inlerken kafamda dolaşan tek şey.

"PROJE NASIL GIDIYOR?" Tate soruyor.

"İşler ilerliyor. Birkaç ön tasarımı imzalamaya neredeyse hazırız." Gece geç bir saat ve Tate, ben ve Roman muhtemelen binadaki son kişileriz. Roman hala ofisinde, ama Tate ve ben asansöre giderken karşılaştık, bu yüzden birlikte arabalarımıza doğru gidiyoruz.

"Pazarlama nasıl gidiyor?" Ben soruyorum.

Omuzlarını silkiyor ve kaşlarını çatıyor. "Babamın tutuklanmasıyla ilgili basında çıkan haberleri, yaptığımız olumlu şeylerle değiştirerek telafi etmek için elimizden geleni yapıyoruz ama bu zorlu bir mücadele."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Nedenmiş o?"

"Basın, şirketin ne yaptığından çok özel hayatlarımızla ilgileniyor. Dünkü röportajda, kadın bana daha fazla zaman harcadı

Benim için itibar, mevcut projelerimizden ve projelerimizi daha sürdürülebilir hale getirmek için harcadığımız çabadan daha önemlidir."

"Ne yaptın sen?"

"banyoya götürdüm ve becerdim."

Başımı salladım. "Bu hiç yardımcı olmuyor, Tate." Onu pazarlamadan sorumlu tutarak ne halt ettiğimizi sanıyorduk bilmiyorum. Tek yaptığımız, en genç Kral kardeşin yatak odasında söylendiği kadar sapık olup olmadığını öğrenmeye kafayı takmış daha fazla kadına ulaşmasını sağlamak oldu.

Asansörden çıkıp ön tarafa doğru ilerliyoruz. Arabalarımız orada bizi bekliyordu ve Tate'e başımla veda edip benimkinin arkasına tırmanıyorum. Şoförüm Jonathan trafikte bir boşluk beklerken camdan dışarı bakıyorum, bakışlarım köşede duran tanıdık bir çiftte takılıyor: Paul ve Philippa.

Onları izlerken gözlerimi kısıyorum. Tartışıyor gibi görünüyorlar. Philippa çılgınca hareketler yaparken Paul elini yüzüne sürüyor ve cevap vermeye çalışıyor. Sonra sinirlenmiş gibi yüzünü buruşturuyor, bir tutam saçını kulağının arkasına sıkıştırıyor ve onu kollarıyla sarıyor.

Vay, vay, vay. Görünüşe göre hislerim yerindeymiş. Herif pisliğin teki.

Jonathan kaldırımdan hızla uzaklaşıp çifti görüş alanından çıkarırken başka bir şey göremiyorum. Ama başka bir şey görmeme de gerek yok. Bu bir öpücük olmayabilirdi ama bu etkileşimde meslektaşlar arasında olması gerekenden çok daha fazla samimiyet vardı.

Aklım Delilah'ya gidiyor ve başparmağımı alt dudağıma sürüyorum. Ofisimde söylediklerime rağmen, Paul ile olan ilişkisi beni ilgilendirmez. Kendimi bu durumun içine sokmam için bir neden yok. Yine de Paul'ün onu becerdiği gerçeği içimde bir öfke dalgasına yol açıyor. Philippa'dan ayrıldıktan sonra onunla yatmaya başladığına bahse girerim - daha önce değilse bile. Muhtemelen kısa süre sonra pişman olmuştur çünkü Delilah ile karşılaştırıldığında Philippa soğuk bir balık gibi görünüyor. Yani ya Philippa onu bırakmak istemiyor ve o da bunu yapamayacak kadar zayıf ya da yakalanmadan iki kadını birden idare edebileceğine inanacak kadar aptal.

Deri koltuğumda arkama yaslanıyorum. Delilah her ne kadar bilmeyi hak etse de ve Paul'ün bu resmin dışında kalması bana inanılmaz bir tatmin sağlayacak olsa da -ve bunun nedenini düşünmüyorum- ona söylemek kimse için iyi sonuçlanmayacak. Sadece gözlerini açmalı ve adamın kim olduğunu görmeli.

Düşüncelerimi başka yöne çevirmeye çalışıyorum. Ne de olsa, şu anda benim için çalışıyor olsa bile, bir zamanlar düzüştüğüm bir kadının ilişkisinden çok daha önemli endişelerim var.

Yine de, pencereden dışarı bakarken gördüğüm Delilah'nın güzel yeşil gözlerindeki ateş parıltısı, geçen arabaların ışıkları değil.

OceanofPDF.com

ON İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

("Bunu yine neden yapıyoruz?" Uber'imiz kulübün önüne yanaşırken Alex'e soruyorum. Uzun bir insan kuyruğu sokağın aşağısına doğru yılan gibi kıvrılıyor.

Bu mekanın arkasındaki heyecan düşünüldüğünde şaşırtıcı değil. Bu gece büyük açılışı var ama şimdiden zenginlerin, ünlülerin ve güzellerin görülmek için gideceği bir sonraki büyük cazibe merkezi olarak lanse ediliyor.

"Çünkü önce teklifin, şimdi de proje üzerinde haftalardır çok çalışıyorsun ve bir molaya ihtiyacın var. İkimizin de ihtiyacı var."

Sempatik bir şekilde dizini okşuyorum. Jaxson Los Angeles'a gittiğinden beri işler onun için biraz zorlaştı. Geçici ayrılıkla mücadele ediyor. Dikkatini dağıtmak için haftada birkaç akşam bir toplum merkezinde iç tasarım dersleri vermeye bile başladı. Sanırım şehirde bir gece geçirmek ikimize de iyi gelecek.

Şoföre ödeme yaptıktan sonra dışarı çıktık. Alex'in gözlerimin rengine uyduğunu söylediği ışıltılı yeşil mini elbisemi düzeltiyorum. Çıplak bacaklar ve bir çift askılı nude stiletto ile bu gece kendimi seksi hissediyorum. Alex siyah dar deri pantolon ve kırmızı askılı bir üst giyiyor ve harika görünüyor.

Parlak ışıkları ve giyinip kuşanmış insanları gördükçe gülümsüyorum. Lise ve üniversite yıllarımda tam anlamıyla bir parti kızı olmayan biri olarak, bu şekilde dışarı çıkmanın yeniliği hala taze ve heyecan verici.

İçeri girmek için uzun bir kuyruk olsa da biz kuyruğa girmek zorunda değiliz. Jaxson müzik dünyasındaki bağlantıları sayesinde bir şekilde adımızı listeye yazdırmış. Alex fedai ile konuştuktan sonra kırmızı ipi çözüyor ve bizi doğrudan içeri alıyor.

İki katlı kulübe girdiğimizde gözlerim açılıyor. Geniş açık alanın ortasında dairesel bir bar yer alıyor. Peluş kadife masalar ve kabinler

Oturma yerleri dış duvarda sıralanıyor ve canlı performanslar için bir ucunda yükseltilmiş bir sahne bulunan kalabalık bir dans pisti var. Balkonlu ikinci bir kat ise insanların aşağıda dans edenleri izlemesine olanak tanıyor.

Bakışlarım odanın karşısındaki merdivenin dibinde duran dağ gibi, siyah takım elbiseli adama takılıyor. Sanırım VIP bölümü orada.

"Önce içelim mi?" Alex soruyor, ben de başımı sallıyorum. Birkaç kokteyl içmek ve biraz dans etmek için sabırsızlanıyorum. Son birkaç hafta Cole'la olan etkileşimlerim yüzünden hem heyecan verici hem de gergindi. Kendimi bırakmak ve rahatlamak istiyorum.

İçkilerimizi elimize aldıktan sonra, kulübün dış kenarına doğru ilerliyoruz ve bir grup insan ayrıldığında bir kabin buluyoruz. Pelüş kırmızı kadife koltuğa gömülürken içimden bir iç çekiyorum.

"Sanki seninle uzun zamandır hasret giderme fırsatımız olmamış gibi geliyor," diyorum. Alex ve ben birlikte yaşıyor olsak da, son birkaç haftadır ikimiz geceleyin geçen gemiler gibiydik. Alex akşamlarını toplum merkezinde ders vererek geçiriyor, ben de işte uzun saatler çalışıp Paul'le daha kaliteli zaman geçirmeye çalışıyorum.

Alex içkisinden uzun bir yudum alıyor, sonra sırtıyor. "Bir de bana sor. Kim olduğunu bildiğin kişiyle işlerin nasıl gittiğini sormaya fırsatım bile olmadı."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Paul mü?"

Alex homurdanıyor. "Seksi, bekaret çalan patronun."

Etrafımızdaki hiç kimse onun ne dediğini duyamayacak olsa da irkiliyorum. "Lütfen ondan bu şekilde bahsetme. Kibirli, pislik patronuma ne dersin? Bu işe yarar."

Alex gülüyor. "Yani, hepsi doğru, değil mi? Ve onun fotoğraflarını gördüm. Kibirli bir pislik olmasına rağmen kesinlikle seksi. Belki de bu yüzden daha da seksi."

Gözlerimi deviriyorum ve başımı sallıyorum. "İnanın bana, bir işe girerken uyumaya çalışmakla suçlanmanın -ki bunun için asla özür dilemedi bu arada- ve bekaretinizi kaybettiğiniz geceyle ilgili hatıralarınızın ucuzlatılmasının seksi bir tarafı yok. Mastürbasyon yaparken onu düşünüp düşünmediğimi sormasından bahsetmiyorum bile. Hem de ofisinin ortasında."

"Ne?" Alex öne doğru eğildi, yüzünde hırslı bir ifade vardı. "Bana bundan bahsetmemiştin."

Ona bu hafta başında Cole ile olanları anlattım. Bitirdiğimde, kaşları çatılmış bir halde koltuğuna geri oturdu. "Bu hiç profesyonelce değil."

"Bir de bana sor."

"Bana pek böyle şeyler yapacak biri gibi gelmedi. Bu da bana senin onun sinirlerini bozduğunu düşündürüyor."

Kokteylimi yudumluyorum. "Bundan şüpheliyim. Benim ondan hoşlanmadığım kadar onun da benden hoşlanmadığına eminim."

"Mmm. Aşk ve nefret hakkında ne derler bilirsin. Bu ince bir çizgi, bebeğim."

"Onun aşkı hissedecek türden bir adam olduğundan emin değilim." Sırıttırıyor. "Şehvet o zaman."

"O, istediği sayıda güzel kadını seçebilen bir milyarder ve sizce gizliden gizliye beni mi arzuluyor?"

"Senin yüzünden mastürbasyon yaptığını itiraf etmedi mi?"

Alay ettim. "Eminim benimle akıl oyunları oynuyordu. Kafamın içine girmek istedi."

Parmağını büzülmüş dudaklarına götürüyor. "Ya bekâretini alarak seni kendine ait sayan adamlardan biriye?"

Bir kahkaha attım. "Bundan çok şüpheliyim. Binasına geldiğimde belli ki hiç etkilenmemişti. Benim ona ait olduğumu düşünen birinin davranışları değil bunlar."

"Tamam, o zaman belki de seni Paul'le birlikte görünce rekabet güdüsü tam gaz çalışıyor."

"Bir dizi olası senaryo arasından en olası senaryo bu, ama şahsen ben onun sadece insanları kıvrandırmayı seven sadist bir piç olduğunu düşünüyorum."

Kaşlarını sallıyor. "Eminim seni kıvrandırmak isterdi."

Gülümsememi bastırarak başımı sallıyorum. "Tamam, patron deliğim hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Jaxson'la işler nasıl?"

Ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru çekiliyor. "Ondan uzak kalmak beklediğimden daha zor oldu." Nişan yüzüğüyle oynadığı sol eline bakıyor. "Ne zaman arasam, erkeklerle parti yapıyor gibi görünüyor. Yani, bunun yaşam tarzının bir parçası olduğunu biliyorum ama geride kalan kişi olmak pek de kolay değil."

İçimi bıraktıktan sonra kabinde ona yaklaştım ve sarıldım. "Senin için zor olduğu için üzgünüm ama eminim seni çok özlüyordur."

Hey, şimdi bir selfie çekip ona göndersek nasıl olur? Böylece sadece onun dışarı çıkıp yaşamadığını görebilir."

Alex sırtıyor. "İyi fikir." Telefonunu tutuyor ve fotoğraf için gülümsüyoruz. Sonra mesajını yazmaya devam ediyor ve ben de bu fırsattan yararlanarak insanları izliyorum.

Dans pisti tıklım tıklım dolu ve müziğin ritmik ritmi vücudumun oraya çıkıp gevşemek için can atmasına neden oluyor. İkinci kattaki balkonlara bakıyorum ve kalabalığın üzerinden bakan birkaç kişi görüyorum. Sonra gözlerim VIP girişine takılıyor.

Tanıdık bir şekil dikkatimi çekiyor ve daha iyi görebilmek için gözlerimi kısıyorum. Hayır, bu olamaz. Elbette Cole kendini bir gece kulübüne getirmeye tenezzül etmez. Ama arkasındaki adamla konuşmak için döndüğünde, o olduğundan emin oluyorum. Yanında birkaç adam daha var ve bir sürü güzel kadın onların yanında durmak için itişip kakışıyor.

Koltuğuma gömülüyorum ve bana bakmamasını umuyorum. Gerçi baksa bile buz gibi bakışlarının bir an bile düşünmeden üzerimden geçip gideceğinden eminim.

"Ne yapıyorsun?" Alex soruyor, sesine eğlence karışıyor. "Bu o," diye fısıldıyorum yüksek sesli müziğin üzerine.

"Kim?" Etrafı tarıyor. "O. VIP bölümüne çıkmak üzere."

O yöne doğru bakıyor ve onu gördüğü anda yüzünde bir sırıtış beliriyor. "Oh, bu mükemmel."

"Neden mükemmel olsun ki? Rahatlamak, işi ve onu unutmak için buradayım.

Bana her zaman yapmamı söylediğin şey bu değil mi?"

"Hayır, eğlenmek için buradasın. Ve eski sevgilini görmekten daha eğlenceli ne olabilir ki?

."

"O benim eski sevgilim değil."

"Milyon dolarlar gibi görüldüğünüzde *eski* sevgiliniz seninle dans etmek için yarışan erkekler var mı?"

"Kimse benimle dans etmek için yarışmayacak. Cole'un bu insan seli içinde beni fark edeceğinden bile şüpheliyim. Özellikle de etrafı bir grup süper modelle çevriliyken."

"Onu fark ettin, değil mi? Sen de ne kadar seksi olduğunu küçümsüyorsun, Dee. Her neyse, haklısın. Cole King süper modellerini alabilir. Bu gece senin kendini bırakıp biraz yaşamanla ilgili. ama. İkimiz de

çok seksi. İkinizi bitirin ve dans pistine çıkıp keyfimize bakalım."

Gerçekten dans etmek istiyorum. Cole orada kadınları ve arkadaşlarıyla olacak, tamamen bencilce davranacak ve benim burada olduğumu asla bilmeyecek. Neden onu unutup eğlenmiyoruz?

İkimin geri kalanını bitirip kabinden kalkıyorum ve Alex'e elimi uzatıyorum. Dans pistine ulaşana kadar masaların ve insanların dolanarak yolumuza devam ediyoruz.

Alex'in haklı olduğu ortaya ıktı. Yakında etrafımızda dans eden bir sürü erkek olacak. Ve başka bir konuda da haklıydı. Yukarıdan bakan bir çift buz mavisi göz hayal ettiğimde gülümsüyorum ve kalçalarımı daha da sert sallıyorum.

Ne de olsa rol yapmak kimseye zarar vermez.

OceanofPDF.com

ON ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

COLE

("En son ne zaman üçümüz birlikte dışarı çıktık?") Tate, vuran ritmin üzerinde duyulmak için sesini yükselterek soruyor.

Bardağımdaki viskiyi döndürüyorum. " zaman oldu."

Tate kulüp açılışlarımıza sık sık katılırken, ben sadece ara sıra katılıyorum ve Roman da nadiren katılıyor. Bırakın kardeşlerini, halktan insanlarla dostluk kurmanın bile ona yakışmayacağını düşündüğünden eminim.

Ancak birlik olmak şu anda her zamankinden daha önemli, bu yüzden hepimiz son yatırımlarımızdan birinin açılışında boy gösteriyoruz. Roman'ın eğlenip eğlenmediği hakkında hiçbir fikrim yok. Sandalyesine yaslanmış, en üst raftan viskisini içiyor, soğuk bakışları kalabalığı tararken ateşli bir sarışın kulağına umurunda olmadığından emin olduğum bir şey hakkında konuşuyor.

VIP bölümündeki loş ışıktaki bile gözlerinin altındaki gölgeleri görebiliyorum. İlk defa ona karşı bir sempati duyuyorum. Bizimki kadar büyük bir gemiyi yönetirken bir yandan da tüm farelerin gemiden atlamasını engellemeye çalışmak kolay olmasa gerek.

Gelir gelmez yanıma yapışan kadın Crystal elini kalçama koyup sıkıyor. "Dans etmek ister misin?"

"Hayır, teşekkürler," diyorum, ona doğru zar zor bakarak.

Eli daha da yukarıya uzanıyor. "Bundan sonra bana çatı katını göstermeye ne dersin?"

Bu sefer ona bakıyorum. Bakışlarımı ipeksi sarı saçlarından dolgun göğüslerine ve küçük beline doğru gezdiriyorum. O bir nakavt. Onu almaktan çok daha kötüsünü yapabilirdim.

Bu gece onu yatağa götüreceğim. Eğer yaparsam, evime gitmeyeceğim. Otele gideriz.

Ona tembel bir gülümseme veriyorum ama her iki şekilde de onaylamıyorum. "Jessica nasıl?" Roman durup dururken bana soruyor.

Kaşlarımı çattım. "Jessica mı? İyi olduğuna eminim. Onu görmeyeli birkaç hafta oldu. Neden?"

"Sadece babası hakkında bir şey söyleyip söylemediğini merak ediyorum."

"Birlikteyken normal konuşma konumuz o değil. Bilmem gereken bir şey mi var?"

Roman başını sallar, sonra başka bir şey söylemeden ayağa kalkar ve bara doğru ilerler.

Tate ve ben bakıştık. Roman her zaman daha ciddi bir kardeş olmuştur. Biz çocukken bile. Şimdi ise neredeyse okunmaz halde.

Koyu saçlı bir kadın Tate'in üzerine atlıyor. "Dans etmek ister misin, seksi şey?"

Tate elini kızın kalçasında gezdiriyor, parmakları kısa elbisesinin etek ucunun altında kayboluyor. Kız önce nefes nefese kalıyor, sonra da kıkırdıyor. Eli tekrar ortaya çıkıyor ve Tate ayağa kalkarak onu yukarı çekip küçük VIP dans pistine götürüyor.

Tek başıma otururken ve şimdi diğer kadınların tek ilgi odağıyken sinirlenmeye başlıyorum. İçkimi bitirdikten sonra ben de ayağa kalkıyorum ve sarışın arkadaşşıma erkekler gideceğimi söylüyorum. Benimle gelmeyi teklif ettiğinde başımı sallıyorum. Bu gece banyoda seks yapacak havada değilim. Buradaki tuvaletler birinci sınıf olsa bile.

Tuvalette seksi düşününce aklıma Delilah geliyor. Onunla ilk tanıştığım zamanı hatırlıyorum. Daha birkaç kelime bile konuşmamışken, onu barın tuvaletine götürüp becerdiğimi hayal etmişim. Garip bir şekilde zorlayıcı bir dürtü olmuştu. O küçük siyah elbisenin üstünden taşan göğüsleri ve viskiyi içerken titreyişiyle, sikimi içine sokma fikri beynimi ele geçirmişti.

Bakire olduğunu düşünürsek, bu öneriyi yapmadığıma memnunum.

Son birkaç dakika içinde kadın kalabalığı arttı, bu yüzden erkekler tuvaletini kullandıktan sonra masamıza dönmüyorum. Onun yerine dans pistine bakan balkonda dolaşıyorum.

Korkuluklara yaslanıp aşağıda kıvranan kitleleri izliyorum ve Tate'in buradan ayrılıp sarışını da yanımda götürmemi umursayıp umursamayacağını merak ediyorum. Tam gruba dönüp mazeretlerimi bildirmek üzereydim ki bir kadın

parıltılı yeşil bir elbise giyen bir kız dikkatimi çekiyor. Koyu renk saçları omuzlarına dökülürken kalçalarını ritim eşliğinde hareket ettiriyor. Nedense başka tarafa bakamıyorum.

Erkekler umut dolu bir sürü halinde onun ve arkadaşının etrafında dolanıyor ve ben bakışlarımı ona dikiyorum. Onları davet etmesi için birini göndersem buraya gelirler mi? Ancak dans ederken başını geriye atıp kollarını havaya kaldırdığında onu tanıyorum.

Düzeltiyorum.

Lanet olası ihtimaller nedir?

Adamlardan biri ona yaklaşıırken ellerim parmaklıkları kavırıyor. Paul için etrafi tarıyorum ama onu göremiyorum. Ya dans etmiyordu ya da onunla gelmemiştir. Ya da belki Philippa'yı öğrendi ve onu terk etti.

Adam yaklaşıyor, sallanan kalçaları neredeyse kızın kışına değiyor ve bir öfke patlamasıyla dişlerimi sıkıyorum. Adam temas ederse nasıl tepki vereceğini merak ediyorum. Paul'den ayrıldıysa, onun dokunuşunu hoş karşılayabilir.

Gözlerim adama takılıyor, adam daha da cesaretleterek Delilah'ın arkasına geçiyor ve kolunu Delilah'ın beline doluyor. Delilah adamdan uzaklaşıyor ve kendi etrafında dönüyor. Başını sallayarak uzaklaşıyor ama adam mesajı almış gibi görünmüyor, Delilah ondan kaçmaya çalışırken onu takip ediyor. Delilah'nın arkadaşı araya girecekmiş gibi görünüyor ama ben çoktan harekete geçtim. Merdivenlerden inip onlara doğru yaklaşıyorum.

Kalabalığı yaparak ilerlediğimde Delilah ve arkadaşını, kaşlarını çatmış olan adamın karşısında görüyorum. Sanırım bu pislik reddedilmeyi sevmiyor.

Bir adımda yüzüne baktım, kulağına hırlamak için eğildim. "Bu hanımları rahat bırakmanızı öneririm yoksa güvenlik sizi bu binadan çıkaracak."

Geri adım attı. "Sen de kimsin lan?"

Ondan yüksekte olduğum için cesur biri, hakkını vereyim. "Sahibi. Kendinizi kalıcı olarak yasaklanmış bulmak istemiyorsanız, gitmenizi öneririm. Şimdi."

Delilah'ya doğru alaycı bir bakış atarak -ki zaten onu dışarı atmayı düşünüyorum- kalabalığın içinde kayboluyor.

Yüzümü ona dönüyorum, iri gözlerine ve kızarmış yanaklarına bakıyorum.

O bir şey söylemeyince arkadaşı devreye giriyor. "Sanırım yeni patron sensin?"

Dudaklarındaki hafif kıvrımı fark ederek ona bir bakış atıyorum. "Geçici olarak." Sonunda Delilah konuştu. "Müdahale etmene gerek yoktu. Ben hallettim."

Çenesinde inatçı bir eğim var.

"Eminim öyledir ama burası benim kulübüm ve tacize müsamaha göstermeyiz."

"Ve sanırım tüm taciz vakaları sahibinin kişisel ilgisini çekiyor?" Biraz içmiş, yoksa benimle böyle konuşacağını sanmıyorum. Ya da belki konuşurdu. Tek bildiğim tavrının kanımı kaynattığı.

Ve aletim sertleşti.

"Sizinle konuşmam gerek Bayan West," diyorum dişlerimi sıkarak. Saçlarını savuruyor. "Dans ediyorum."

"Sormuyorum."

"Az önce taciz hakkında ne diyordun?" "Bu taciz değil.

Ben senin patronunum."

"Bu saatten sonra olmaz."

Çok meydan okuyor. Onu becermek istiyorum. "Evde olsaydın ve projeyi konuşmak için seni arasaydım, cevap vermez miydin? Bana fazladan mesai yapmak istemediğini mi söylüyorsun?"

Bana pis bir bakış attı. "Tamam."

Dönüp dans pistinin kenarına doğru yürüyor ama ben elimi koluna dolayarak onu diğer tarafa, dansçıların arasına doğru yönlendiriyorum.

Karanlık bir köşeye geldiğimizde onu kendime doğru çeviriyorum, duvara yaslanana kadar yaklaşıyorum.

"Bu gece burada olacağımı biliyor muydun?" diye sordum.

Ağzı açık kaldı. "Şaka yapıyor olmalısın. Hâlâ seni takip ettiğimi mi düşünüyorsun? Buranın senin kulüplerinden biri olduğunu bilmiyordum. Kulüp sahibi olduğunu bile bilmiyordum."

Parıldayan flaş ışıkları gözlerinde yansıyarak dikkatimi verdiği cevaptan uzaklaştırıyor ve çok uzunmuş gibi görünen bir kalp atışı boyunca birbirimize bakıyoruz. Sonra dudaklarını ıslatıyor. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyorsun Cole?"

"Biliyor musun, tavrın arzulanan çok şey bırakıyor," diyorum. "Seninki de öyle."

Yaklaşıyorum, başımı onunkine doğru eğiyorum ve gözlerinin parlamışının ve nabzının boğazında çırpınışının tadını çıkarıyorum.

"Bu ne tavır böyle?"

"Beni sürekli seni manipüle etmeye çalışmakla suçluyorsun. Ve asla üzgün olduğunu söylemiyorsun."

"Özür mü istiyorsun?"

Çenesi yukarı kalkıyor. "Yardıma olur." "Neden?"

Bana göz kırpmıyor. "Çünkü ... yanıyorsun. Ve çünkü ..." Bakışları alçalıyor, sonra benimkiyle buluşmak için yükseliyor. "Çünkü beni incittin." Duyguları sesine karışıyor.

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum, sonra parmaklarımı ensesinde gezdirirken kulağının altındaki hassas deriye bastırıyorum. "Seni nasıl incittim?"

Gözleri benimkiler arasında gidip geliyor. "Fark eder mi?" "Evet." Ve garip bir şekilde, öyle.

Kesik kesik bir nefes veriyor. "Birlikte geçirdiğimiz o gece senin için bir şey ifade etmiyor olabilir ama benim için ediyordu. İlk kez birlikte olduğum kişi sen olduğun için mutluydum. Bunu benim için bu kadar iyi yapan biriyle birlikte olduğum için şanslı olduğumu düşündüm. Ve sonra ... sonra tekrar karşılaştık ve beni seni kullanmaya çalışmakla suçladın ve her şeyi mahvettin. Kalbime yakın tuttuğum bir şeyden pişman olmamı sağladın."

Söylediği şey beni rahatsız etmemeli. Bir kadının duygularını ilk kez incitmediğime eminim. Ama genelde bana söylemezler. Söyleseler bile umursayacağımı garanti edemem. İçinde yaşadığım alanda, incindiğimi kabul etmek zayıflığımı kabul etmektir. Bizim seviyemizde çalışan hiç kimse bunu kabul etmez.

Peki neden Delilah'nın gözlerindeki kırılma göğsümde bir sıkışma yaratıyor? Birlikte geçirdiğimiz zamandan pişmanlık duyduğunu bilmek neden onu soyup ona tutunabileceği yeni bir anı verme isteği uyandırıyor?

Aletim fermuarımın arkasında zonkluyor ve tek yapmak istediğim onu duvara yaslamak, elimi giydiği küçük elbisenin altına kaydırmak ve parmaklarımı içine sokmak. Nefes nefese kalmasını, kıvranmasını ve benim için boşalmasını sağlamak, tam burada, kulüpte, herkesin önünde.

Onu tekrar iyi hissettir.

Dürtü o kadar güçlü ki, ona dokunmamak için boştaki elimi yumruk yapmak zorunda kalıyorum. Yapmam gereken şey olan uzaklaşmak yerine, saçının bir tutamını kavrayıp ipeksi tutamı parmağımın etrafında kıvırıyorum.

"Paul bu gece nerede?" Ben soruyorum.

Sanki ona erkek arkadaşı olmayan bir adama bu kadar yakın durmaması gerektiğini hatırlatmışım gibi sertleşiyor. "Dışarı çıkamayacak kadar yorgundu. "Dışarı çıkamayacak kadar yorgundu.

erken yatın."

Paul'ün kollarını Philippa'ya doladığı anı gözümün önünden geçiyor. Bugatti'm üzerine bahse girerim ki taşakları sarışın kadının içinde, evde erken bir gece geçirmiyor. Gerçi bir erkek neden önümde duran kadın yerine o buz kraliçesiyle birlikte olmak ister, orası beni aşar.

Paul'un aptallığının konuyla ilgisi yok. Onu bir kez daha tatmak için ne kadar can atıyor olursam olayım, ilişkilerine müdahale etmemeye çoktan karar verdim. Arzumu tatmin ederek projeyi riske atmak aptallık olurdu ve bu şimdiye kadar kimsenin beni suçladığı bir şey değildi.

Öyleyse neden öne doğru eğilip çenesini baş ve işaret parmaklarımın arasına sıkıştırıyorum ve yüzünü kendime doğru çeviriyorum? "Paul'ün evde sakın bir gece geçirdiğinden çok şüpheliyim."

Delilah elimden kurtulup bana ters ters bakıyor. "Nasıl bir oyun oynuyorsun bilmiyorum ama sen neden bahsettiğini bilmiyorsun. Neden süper modellerinin yanına dönüp beni rahat bırakmıyorsun?"

Sinir damarlarımda dolaşıyor ve geri çekiliyorum. "Eğer bilerek kör olmak istiyorsan, bu senin seçimin. Benim için bir önemi yok. Dediğin gibi, çalışanlarımın erkek arkadaşları tarafından istismar edilip edilmediğiyle ilgilenmekten daha önemli işlerim var. Crystal gecenin geri kalanında sikimin üzerinde zıplamaktan çok mutlu olacağını söyledi. Sanırım teklifini kabul edeceğim. İyi geceler, Delilah. Umarım kulüpte eğlenirsin."

Dönüp uzaklaşıyorum, beni etkilemesine izin verdiğim için sinirleniyorum. Paul'e güvenmek istiyorsa, bu onun seçimi.

VIP bölümüne dönüp koltuğuma yerleşiyorum. Roman bir yerlerde kayboldu, muhtemelen ofise geri döndü. Tate dans partnerini duvara yaslamıştı. Az önce Delilah'yla yaptığım dansı anımsatıyor.

Garson bir bardak viski daha getiriyor ve ben de ondan alıp yarısını tek seferde içerek boğazımdaki ateşli yanığın tadını çıkarıyorum. Crystal yanımda beliriyor ve kendini kucağıma atarak hâlâ yarı sert olan sikime sürtünüyor.

"Mmm," diye mırıldanıyor. "Beni evine geri götürmeye hazırmışsın gibi hissediyorum."

Gözlerimi elbisesinden taşan göğüslerinde gezdiriyor ve bana binerken göğüs uçlarını emebilmek için elbiseyi soyduğumu hayal ediyorum. Onu daha önce otele geri götürmeyi düşünüyordum. Zihnimde çizdiğim resim anlaşılmayı mühürlemeli.

Çıldırııcı bir şekilde, kafamdaki görüntü sarı saçtan esmere, mavi gözlerden yeşile dönüşüyor. Ve bana binen Delilah. Delilah başını geriye atıyor ve sikimi sıkıp orgazmımı sağarken adımını haykırıyor.

Crystal'ın hareketleri ve onu becerme düşüncelerim sırasında kıpırdamadan duran yarı sert ereksiyonum, kışının altında şişiyor ve sarsılıyor.

Crystal kalçalarını döndürüyor, bunun onun için olduğunu düşünüyor ama onunla yatmaya duyduğum tüm ilgi, en başta gerçekten varsa bile, yok oldu. Delilah ile geçirdiğim geceyi yeniden yaşama arzusu düşüncelerimi ele geçirdi. Yine de o sınırların dışında. Benden nefret ettiğinden bahsetmiyorum bile. Belki de beynimi sıfırlamak, bana seksin seks olduğunu ve hangi kadınla olursa olsun harika hissettirdiğini hatırlatmak için iyi bir sevişmeye ihtiyacım var.

Gözlerim tekrar Crystal'ın kıvrımlarına kayıyor ve göğüslerinden birini avuçluyorum, parmaklarımı esnetiyorum ve inlemesini sağlıyorum. Bu bir porno yıldızına yakışır bir ses ve ben neredeyse hiçbir şey yapmadım. Bu beni rahatsız ediyor, özellikle de hafızam Delilah'nın nefes nefese kalışını ve onu ilk kez içime alırkenki muhtaç iniltilerini tekrarlayarak benimle alay ettiğinde.

Elimi bırakıp tekrar içkime uzanıyorum, kadını özel VIP tuvaletlerine doğru götürürken dikkatim Tate'e çekiliyor.

Viskimin geri kalanını içip Crystal'ı üzerimden kaldırıyorum ve onun şaşkın kaşlarını görmezden geliyorum. "Bu gece olmaz."

Sahte bir gülümseme yerine yerleşmeden önce sadece bir an için kaşlarını çatıyor. "Başka zaman o zaman."

O hızla uzaklaşıyor ve ben de başımı koltuğa yaslıyorum. Kahretsin, görünüşe göre bu gece eve yalnız gideceğim.

ON DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

(Alex için kalabalığı taradım. Onu barda gördüğümde hemen yanına koşuyorum. "Hey, gitmemizin bir sakıncası var mı?"

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Sen iyi misin?" Etrafı tarıyor. "Bir şey mi yaptı-"

Başımı sallarken her şey biraz bulanıklaşıyor. Belki de bu gece düşündüğümde daha fazla içtim. Ne olursa olsun, Cole'la olanlardan sonra kafam çok karışık.

Cole'la az önce ne olmuştu?

Bilmiyorum, ama hissettiğim tüm heyecan gitti ve onun yukarıda VIP bölümünde, bahsettiği modeli becermeye hazır olduğunu bilmek, buradan mümkün olduğunca uzaklaşmak istememe neden oluyor. Onun becerdiği kişi olmak istediğimden değil. Sonuçta bir erkek arkadaşım var. Sadece ikisinin birlikte görüntüsünü kafamda taşımak istemiyorum. "Artık hissetmiyorum. Sakıncası var mı?"

"Tabii ki hayır. Hadi gidelim buradan."

Kapıya doğru yöneliyoruz ve ben ikinci kata bakmayı reddediyorum. Kulübe giren insan seli arasında yolumuzu bulduktan sonra Alex bizi istiyor. Birkaç dakika sonra, Cole'un başına gelenlerin temelini ona anlattıktan sonra eve doğru yola çıkıyoruz.

Rahatlamış hissetmeliydim ama Cole'un sözleri kafamın içinde dönüp duruyor. Paul hakkında neden böyle şeyler söyledi? Benimle kafa bulmaya mı çalışıyordu? Benim bilmediğim bir şey biliyor olabileceği düşüncesi midemi bulandırıyor.

Onun sözlerine itibar etmekten ne kadar nefret etsem de, içimi bir kuşkunun kaplamasına engel olamıyorum.

Alex'e dönüyorum. "Paul'de durmamızın bir sakıncası var mı? Sadece bir dakikalığına?" Koyu renk gözleriyle beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Elbette."

Şoföre yeni adresi verip koltuğuma geri çöküyorum. Cole'un saçmaladığından eminim. Paul ofisinden arayıp bu gece gelemeyeceğini söylediğinde sesi gerçekten yorgun geliyordu. Elbette beni aldatmazdı. Yeniden bir araya geldikten sonra olmaz.

Paul'ün binasının önüne geldiğimizde sinirlerim bozulmuştu. Alex'e sadece birkaç dakika kalacağımı söyledikten sonra arabadan iniyorum ve zili çalmak yerine bana verdiği anahtarı kullanarak içeri giriyorum.

Nabzım kulaklarımda atarken tek kat merdiveni koşarak çıkıyorum. Ona habersizce girdiğimde kendimi nasıl açıklayacağımı bilmiyorum. Aslında, saatin ne kadar geç olduğunu düşünürsek, muhtemelen çoktan uyumuştur. Anahtarı sessizce kilide sokup kapıyı açarken bu düşünceyle kendimi rahatlatıyorum.

Oturma odasının ışıkları yanıyor ama kimse yok. Parmak uçlarımda odaya giriyorum ve masanın üzerinde duran iki şarap kadehini görünce kalbim duracak gibi oluyor.

Midemde bir çukur oluşuyor. Ne göreceğimi bildiğim halde kendimi durduramayarak yatak odasına doğru ilerliyorum. Hafif aralık kapıdan gelen sesler göğsümü daraltıyor. Ağlamak istiyorum. Kaçmak istiyorum. Ona bağırarak istiyorum. Ama önce kiminle olduğunu öğrenmeliyim.

Gözyaşlarımı tutmak için derin nefes alarak kapıyı açıyorum.

Yatakta benden uzağa bakıyorlar, çıplak Philippa elleri ve dizleri üzerinde ve Paul onun arkasında, kalçaları ritmik bir şekilde kıkına çarpıyor. Sanki Paul'ün siki şimdiye kadar içine aldığı en iyi şeymiş gibi inliyor ve soluk soluğa kalıyor. Tek düşünebildiğim, belli ki Cole'un sikini hiç içine almamış olduğu.

Bu düşünce gözlerimi yakan yaşları geri itmeye yetiyor. Anahtarlarımı Paul'ün kafasının arkasına fırlatma isteğime direnerek omurgamı sertleştiriyorum. Onunla daha fazla zamanımı ve enerjimi harcamayacağım ve Philippa'ya da orada oturup yüzünde kendini beğenmiş bir gülümsemeyle izlerken olay çıkarma zevkini tattırmayacağım. Bana kalırsa, ikisi de birbirlerine hoş geldin diyebilirler.

Oturma odasına dönüyorum. Etrafa bakınırken beyaz mermer kaplı sehpasını görüyorum. İki şarap kadehinin durduğu yer. Ayrıca kanepenin köşesine sıkıştırılmış küçük bir el çantası var. Elime alıyorum, karıştırıyorum ve aradığım şeyi buluyorum; bir tüp ruj. Kapağını açtım ve

Masanın üzerine kocaman, kırmızı bir Fuck You yazıyorum, bu da beni beklediğimden daha fazla tatmin ediyor. Sonra dairesinin anahtarını zincirimden çıkarıp iki kadehin arasına bırakıyorum, geceyi burada geçirdiğim son seferde bıraktığım güzel deri ceketimi alıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Ön kapıyı arkamdan kapatırken sessiz değilim. Duysa bile, ne olduğunu anlayana kadar gitmiş olacağım. Ancak fuayeye geldiğimde ellerim titremeye başlıyor.

Arabaya koşup Alex'in yanına kayıyorum ve hızla nabzımı sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Sorun ne?" diye soruyor, şoför arabayı vitese takıp kaldırımdan uzaklaşırken otomatik olarak kollarını bana doluyor.

"Paul orada Philippa ile birlikteydi. Onu beceriyordu." Acı, öfke kaplamamı kırmaya başladı.

"O lanet olası pislik," diye bağıyor Alex, sesi zehir saçıyor. "Bırak da oraya gidip taşaklarını vücudundan ayırayım."

Sallantılı bir kahkaha attım. "O buna değmez. O bir bok parçası. Bunu göremediğime inanamıyorum. Ona ikinci bir şans bile verdim. Kendimi aptal gibi hissediyorum."

Saçımın birkaç telini yanağımdan uzaklaştırıyor. "Ona güvendin."

Başımı sallıyorum ve o da elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. "Ne dedin sen?"

Ne dedi?"

"Beni görmediler. Sırtını bana dönmüş, onu köpek stili beceriyordu." O yatakta uyuduğum geceleri düşündükçe boğazıma bir şeyler düğümleniyor. Onu orada kaç kez sikti?

"Yani senin bildiğini bilmiyor mu?" "Oldukça açık bir mesaj bıraktım."

Ona ne yaptığımı söyledim ve o da başını sallayıp güldü. "Sen benden daha soğukkanlısın. Ben olsam kafasının arkasına bir şey fırlatırdım."

"İnanın bana, bunu düşündüm." Öfke ve incinmeye yeni bir duygu katılır. Aşağılanma. Cole biliyordu. Ya da en azından şüphelenmişti. Bu da benim görmediğim şeyleri gördüğü anlamına geliyor. Başka kaç kişi biliyor? Bütün takım mı? Ofisin alay konusu muyum?

Araba bizi bırakıyor ve ben kapıya doğru yürüyorum. Anahtarı kilide sokmaya çalışırken elim ayağım birbirine dolaşıyor, Alex nazikçe anahtarı benden alıyor ve içeri girmemize izin veriyor.

Çantamı masanın üzerine bırakıyorum. "Ben duş alacağım."

"Özür dilerim Dee. Gerçekten üzgünüm." Alex bana uzun uzun sarıldı. Kesik kesik bir nefes aldım. "Ondan hiç hoşlanmadın."

"Çünkü onun senin için yeterince iyi olmadığını düşündüm," diyor saçlarımı yüzümden uzaklaştırarak.

Gördüklerimi her düşündüğümde gözyaşlarımın gözlerimin arkasını yakmaya devam etmesinden nefret ederek başımı sallıyorum. Ayrıca aklımın sürekli Cole'a ve onun bildiği gerçeğine gitmesinden de nefret ediyorum. Neredeyse bana heceleyerek anlatmıştı ve ben de ona neden bahsettiğini bilmediğini söylemiştim.

Duşu dayanabildiğim kadar sıcak açıyorum ve üzerimden akmasına izin veriyorum. Paul aramadı, bu ya mesajımı henüz görmediği ya da gördüğü ve benimle konuşamayacak kadar korkak olduğu anlamına geliyor.

Ani bir mide bulantısı hissettim. Gördüklerim aklımdan geçerken Pazartesi günü onun ve Philippa'nın yüzüne nasıl bakabilirim? Haftalık toplantımıza girip Cole'un gözlerinin içine nasıl bakabilirim?

Ve neden Cole'u düşünüp duruyorum?

Duşu kapattım ve pijamalarımı giydim. Tam banyodan çıkıyordum ki kapının zili çaldı. Hava ciğerlerimi boşaltıyor ve donup kalıyorum.

"Dee, bu o," diye sesleniyor Alex. "Ne yapmalıyım? İstersen aşağı inip ona gününü gösterebilirim."

Kanepeye kıvrılıp ona yeni bir tane atmasına izin vermek ne kadar cazip gelse de -gözlerindeki parıltı bana çok hoşuna gideceğini söylüyor- bu kendim yapmam gereken bir şey.

Oturma odasına yürüyüp dahili telefonu kaptım. Hiçbir şey söylemiyorum. Telefonu açtığımı duyacak ve birinin beni dinlediğini bilecek.

"Delilah? Sen misin?"

"Evet." Ona verdiğim tek şey bu.

"Delilah, bebeğim, lütfen beni kaldır da konuşalım."

Elim ahizenin etrafında sıkılaşıyor. "Hayır, teşekkür ederim. Bu daireye bir daha adım atmamanızı tercih ederim."

"Buraya gelebilir misin? Seninle gerçekten konuşmam gerek."

"Aşağı inmeyeceğim. Eğer söyleyecek bir şeyiniz varsa, bu şekilde söyleyebilirsiniz."

Ağır bir iç geçirir. "Çok üzgünüm bebeğim. Ne gördüğünü bilmiyorum ama seni çok önemsemişimi bilmelisin. Seni asla incitmek istemem. Bu gece olanlar sadece yanlış bir karardı.

Hepsi bu kadar. Ve eğer beni affedersen, söz veriyorum bir daha asla olmayacak. Sadece . . . Sadece aşağı gel ki seni görebileyim."

Öfke göğsümde sert bir taş gibi. "Ciddi olamazsın. Muhakeme hatası mı? Onu becerdiğini gördüm Paul. Sıradan bir kadın da değil, birlikte çalışmak zorunda olduğum biri. Bunu nasıl yapabildin?"

"Bebeğim, lütfen-"

"Bana bebek deme. Artık buna hakkın yok. Ayrıca bundan hiç hoşlanmadım."

"Delilah-"

"Biliyor musunuz? Yeterince dinledim. Bana olabilecek en kötü şekilde saygısızlık ettin ve sana söyleyecek başka bir şeyim yok. , etkileşimlerimizi sadece bu projenin tamamlanması için gerekli olanlarla sınırlarsan memnun olurum. Ve Philippa'ya benden uzak durmasını söyle."

Telefonu kapattım ve Alex hemen kollarını bana doladı, tuttuğum gözyaşları sonunda dökülürken bana sarıldı - kalp kırıklığından çok öfke ve aşağılanmadan dolayı. "İyi olacaksın. Şu an canın yanıyor, biliyorum ama bunu atlatacaksın ve çok daha iyi birini bulacaksın. Söz veriyorum."

Gözyaşlarım yüzümden aşağı süzölmeye devam ederken bile başımı sallıyorum.

Bu anı ağlamak ve tüm kırgınlığımı, hayal kırıklığımı ve öfkemi boşaltmak için kullanacağım. Ve Pazartesi günü, başım dik bir şekilde işe gideceğim.

Bilgisayarımın ekranındaki saati kontrol ediyorum, sonra derin bir nefes alıp telefonumu elime alıyorum ve Cole'un anons hattına bağlanıyorum.

"Cole King'in ofisi," diye cevaplıyor Samson.

"Merhaba. Ben mimari ekipten Delilah West. Acaba bugün Bay King ile kısa bir görüşme yapabilir miyim?"

"Bir saniye bekleyin." Tuşların hafif tıkırtısı hat boyunca ilerliyor. "Bu öğleden sonra saat birde on beş dakikası var. İşe yarar mı?"

"Evet, böyle iyi. Teşekkür ."

Silahı indirdim ve yumruklarımı sıktım. Bunu yapmak istemiyorum. Gerçekten istemiyorum. Ama yapacağım.

Bu sabah kendime söz verdiğim şeyi yaptım. Midem düğüm düğüm olsa da başım dik bir şekilde ofise girdim. Paul

Masamın yanında bekliyordu ve yüzünü gördüğümde içime dolan öfke nefesimi kesti.

"Delilah-" diye başladı, bana doğru uzanarak. Geri çekildim. "Dokunma bana."

Eli düştü ama konuşmaya devam etti. Cuma gecesi bana söylediği şeyleri tekrarlardı.

Ben de ona aynı cevabı verdim.

Sonunda fikrimi değiştirmeyeceğimi anlayınca derin bir iç çekti ve uzaklaştı.

Titreyerek koltuğuma gömüldüm ve kendimi işime vererek onu aklımdan çıkarmaya çalıştım ama sürekli kulüpteki Cuma gecesine dönüp duruyordum. Cole'un bana doğru eğilip Paul'den bahsettiğini ve sonrasında ona söylediklerimi hatırlayıp duruyordum.

İşte o zaman telefonu elime aldım ve onu görmek için randevu aldım.

İşte bu yüzden şu anda ofisinin önünde oturuyorum nabzım hızla atıyor.

"İçeri girebilirsin," dedi Samson.

Derin bir nefes alarak ayağa kalktım ve eteğimi düzelttim, sonra kapıyı çaldım. "Girin."

İçeri giriyorum ve ağır ahşap kapıyı arkamdan kapatıyorum. Cole masasında oturmuş, sandalyesinde arkasına yaslanmıştı. Sertçe yutkunuyorum, kusursuz bir şekilde dikilmiş takım elbise ceketinin içindeki omuzlarının genişliğine bakıyorum. Buz mavisi gözleri beni delip geçiyor ve küçük bir ürperti sırtımdan aşağıya doğru iniyor.

"Bugün sizi görmeyi beklemiyordum, Bayan West. Bu zevki neye borçluyum?"

Birkaç adım daha yaklaşıyorum ve ellerimi önümde kavuşturuyorum. "Özür dilemek istiyorum ve ..." Titrek bir nefes alıyorum. "Size teşekkür etmek için."

Kara kaşları yukarı kalkıyor ve öne doğru eğilip dirseklerini masasına dayıyor. "Ne için?"

"Paul konusunda haklıydın."

Bir süre bana bakıyor, sonra ayağa kalkıp masasının önüne doğru yürüyor. "Peki hangi konuda haklıydım?"

Derin bir nefes alarak kendimi sabitliyorum. "Cuma gecesi kulüpten ayrıldıktan sonra dairesine uğradım. Yalnız değildi." Daha fazlasını söylemeye gerek yok.

Yüzünde bir şeyler titreşiyor. "Şaşırdığımı söyleyemem. Ama üzgünüm."

Alt dudağımı dişlerimin arasında emiyorum ve başımı sallıyorum. Yüzündeki okunmaz ifadeden ne kadar samimi olduğunu anlamak zor.

İlerliyor, çeneme dokunacak kadar yaklaştığında duruyor. Kaşlarının arasında belli belirsiz bir çizgi var. "İyi misin?"

Ağzım açılıyor ama bir şey çıkmıyor. Bu soruya nasıl cevap vereceğimi bilmiyorum. İncinmiş, kızgın ve aşağılanmış durumdayım ama Cole'la bu konuda konuşmak istemiyorum. "Ben iyiyim."

Yüzüme bakıyor, sonra aniden masasına geri dönüyor, uzanıyor ve dahili telefonuna basıyor.

"Evet, efendim?" Samson cevap verir.

"Lütfen Elite ekibinden Paul'u arayın ve derhal ofisime gelmesini isteyin."

"Elbette, Bay King."

Onu izlerken gözlerim açılıyor. Neden Paul'u içeri alıyor?

"Ve Samson," diye devam ediyor, "geldiğinde bana haber verme. Onun için hazır olduğumda sana haber veririm."

"Evet, efendim."

"Neden Paul ile konuşmak istiyorsun?" Bağlantıyı keser kesmez soruyorum. Cole bana sabit bir şekilde bakıyor. "Ekibimde sorunlara neden oluyor."

Başımı salladım. "Bu kişisel bir mesele. Buraya bunu benim için düzeltmeni istemeye gelmedim."

"Hiçbir şeyi tamir etmiyorum." Kaşlarımı çatıyorum.

"Sana söyledim. İnsanların projelerimle uğraşmasından hoşlanmıyorum ve eğer Paul seninle uğraşıyorsa, benim projemle uğraşıyor demektir."

Omuzlarım biraz çöktü. Tabii ki onun endişesi proje için, benim için değil. Neden aksini düşündüm bilmiyorum.

Tekrar yaklaşıyor. "Ondan daha iyi bir adamı hak ettiğini biliyorsun," diyor.

Omuzlarımı dikleştirip çenemi kaldırıyorum. "Biliyorum."

"Uzun vadede onunla asla mutlu olamazdın."

"Biliyorum." Kalbim göğsümde çarparken ona bakarken bu sefer biraz daha sessiz ve titreyerek çıkıyor.

Bir adım daha atıyor ve şimdi bakışlarıyla buluşmak için başımı geriye eğmek zorunda kalıyorum. Gözleri yüzümde geziniyor ve tıraş losyonunun odunsu, erkeksi kokusu beni birlikte geçirdiğimiz geceye geri götürüyor. Bu şu anda canlandırmak için tehlikeli bir anı.

Dudaklarımı yalıyorum ve o dudaklarıma odaklanıyor. Ağzının benimkinin üzerinde olmasının nasıl bir his olduğunu hatırlıyorum. Ellerinin tenime değdiğini, parmaklarının içimde olduğunu hatırlıyorum ve bedenim ani bir ihtiyaçla nabız gibi atıyor.

Cole çenemi baş ve işaret parmakları arasında kavıyor. "Ondan asla memnun olmazdın."

Hiçbir şey söylemiyorum, ona bakarken donup kalıyorum. Vücudundan yayılan sıcaklık beni ısıtıyor.

Başparmağı alt dudağımın üzerinde geziniyor. "Seni de benim gibi boşalttı mı, Delilah?" Sesindeki törpü meme uçlarımla titremesine neden oluyor.

Cevap vermeyeceğim.

"Onun için haykırdın mı, seni tekrar tekrar doldurması için yalvardın mı? Onun için kıvrıldın ve inledin mi?"

Görüntüler çok canlı, beni çok fazla etkiliyor. Beni etkilemesine izin veremem. Kendimi onun büyüüne kaptıramam. Benim için iyi bitmeyecek.

Ama kötü bir fikir olduğunu bildiğim halde tereddüt ediyorum, çünkü çok güzel kokuyor ve bana ne kadar inanılmaz hissettirdiğini hatırlıyorum.

Zayıflığımı hissediyor, baştan çıkarıcı dudaklarında bir gülümseme kıvrılıyor. Sonra bir adım daha atıyor.

ON BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

COLE

Ben onu kapıya yasladım, üzerine abandım ve ellerimi başının iki yanına dayadım.

Yüzünü bana doğru çeviriyor, gözleri parlıyor. "Ne istiyorsun Cole?"

"Ne istediğimi biliyorsun."

Titreyerek nefes veriyor.

"Neden?" "Neden ne?"

"Bunu benden neden istiyorsun? Seçtiğin kadınlar var.

Neden bunun için profesyonel ilişkimizi riske atalım?"

Başımı eğiyorum, kulağına ulaşana kadar burnum yanağına sürtünüyor. "Çünkü bir kez daha tatmak istiyorum. O zaman olduğu gibi şimdi de benim için tatlı bir şekilde boşalacak mısın görmek istiyorum."

Nefesi kesiliyor ve dudaklarım yanağının yumuşak tenine değecek şekilde dönüyorum. "Sadece düşün. Şimdiye kadar Paul burada, bu kapının hemen dışında olacak. Ben seni boşaltırken o da orada oturmuş sabırla beni bekliyor olacak. Eğer bu intikam değilse, ne olduğunu bilmiyorum."

"Seninle ofisinde seks yapmayacağım." Bu ifadede muhtemelen düşündüğünden çok daha az inandırıcılık var.

Dudaklarım onunkilerin üzerinde gezinene kadar aşağı iniyor. "Seninle ofisimde seks yapmayı teklif etmiyorum."

"O zaman ne-"

"Seni becermeyeceğim ama kendini iyi hissetmeni sağlayacağım. Tek yapman gereken bana güvenmek ve tanıştığımız gece bana gösterdiğin iyi kız gibi sessiz kalmak. Bunu yapabilir misin?"

Beni geri çevireceğinden neredeyse eminim, ama beklerken nefesimi tutuyorum.

"Bunu yapabilirim" demeden önce birkaç saniye geçti.

Evet.

Dikkatsiz davranıyorum. Bunu biliyorum. Ama umurumda değil. Şu anda Delilah'dan ve onu boşaltmaktan başka bir şey düşünmüyorum. Babamı ve yaptıklarını düşünmüyorum. Kardeşlerimle başarabileceklerimizden şüphe eden yatırımcıları düşünmüyorum.

Aklımdaki tek şey o.

Bir elimi aşağıya uzatıp kalçasında gezdiriyorum, eteğinin kenarından tutup kışına doğru sürüklüyorum. Geri çekilip parmaklarımı külotunun üzerinde gezdirirken yüzünü izliyorum. Dudakları aralanıyor ve gözleri cam gibi oluyor. Başparmağım nemli bir nokta buluyor ve oraya bastırıldığında kalçaları seğiriyor ve dudaklarından fısıltılı bir inilti dökülüyor. Zafer roketleri içimden geçiyor. Islanmıştı. Ofisimde ıslak külotuyla duruyor.

Sikimi çıkarıp ona sokma ihtiyacı o kadar güçlü ki nabzım onunla birlikte atıyor. Ama bu olamaz. Kendime izin vereceğim tek şey bu. Onun bir anlık tadına daha bakacağım.

Elimi ipeksi kumaşın altından geçiriyorum, parmak uçlarım amının pürüzsüz, yumuşak tenine değiyor.

"Cole," diye nefes alıyor ve muhtemelen biraz vahşi görünen bir gülümsemeyle ona dişlerini gösteriyorum.

Daha derine bastırarak kaygan sıcağına doğru kayıyorum ve parmaklarımın yerini ağzımın almasını beklerken ağzım kuruyor. Delilah'nın boynunun dibindeki çırpıntı bakışlarımı çalıyor. Dudaklarımı dudaklarına bastırmak, dişlerini boğazında gezdirmek, narin derisini iz bırakana kadar emmek istiyorum ki onu dışarı gönderdiğimde Paul burada tam olarak ne olduğunu bilsin.

Ama yapmayacağım çünkü bir anlamı yok. Bunu tekrar yapmamı sağlaması dışında Paul ve yaptığı hatalar umurumda bile değil. Onu işaretleme arzusunun nereden geldiği hakkında en ufak bir fikrim yok.

Düşüncemi silkeleyerek başparmağımı klitorisine bastırıyorum, sonra parmağımı çekip işlemi tekrarlamadan önce daha derine kaydırıyorum.

İnliyor ve neredeyse ben de inleyeceğim. Ne kadar sıkı olduğunu unutmuşum, vücudu içine soktuğum parmaklarımın etrafını sımsıkı sarıyor.

Delilah'nın kalçaları elimle ritim tutarak hareket etmeye başlıyor. Göz kapakları yarı kapalı, dudakları ayrık bir şekilde onu izlememi seyrediyor. "Daha fazla, Cole. Lütfen."

Eğer onu parmaklayarak orgazma ulaştırmanın şu anki son hedefim olduğunu düşünüyorsa, yanılıyor. Elim külotundan çıkardığımda küçük bir çığlık atıyor, kocaman gözleri benimkileri arıyor. Yüzünde bir şüphe parıltısı belirdi.

Sanki onunla işimin bittiğini düşünüyor. Sanki ona kendini iyi hissettireceğime dair sözler verip sonra da onu yüzüstü bırakacağımı sanıyor.

Benim hakkımda öğrenmesi gereken çok şey var.

Dizlerimin üzerine çöküyorum, parmaklarım iç çamaşırına takılıyor ve ben giderken onu kalçalarından aşağı çekiyor.

Nefes nefese kalması bunu beklemediğini gösteriyor.

"Çık," diyorum, ayak bileğine dokunarak ve her ayağını sırayla kaldırarak külotundan çıkıyor. Onları cebime sokuyorum. "Eteğini benim için yukarıda tut." Gözleri büyümüş, yanakları kızarmış. Ama söyleneni yapıyor, eteğini topluyor, kalçalarını oynatarak dar kumaşı üzerine geçiriyor.

ve sonra belinden kavradı.

Şimdiden arzuyla parlıyor ve şehvet kanımda ağır bir ritim atıyor. Sertleşmiş aletim fermuarımı zorluyor.

Ama beklemek zorunda kalacak.

Onu ayırmak için başparmaklarımı kullanıyorum, ne kadar ıslak olduğunu gördükçe ağzım sulanıyor. Sonra öne doğru eğilip dilimi girişinden klitorisine doğru uzun bir hamlede gezdiriyorum. Tadı neredeyse gözlerimi başımın içinde döndürüyor. En iyi şarap gibi çok lezzetli. Geçen ay boyunca onu bu binada tuttum ve bunu daha önce nasıl yapmadım?

Sonra hatırladım.

Paul.

Onun tadına bakan, onu inleyen ve titreten oydu. Bu düşünce omuzlarımı düğümledi. Artık öyle değil. Pislik herif her şeyi berbat etti ve şimdi ağzı kızın bacaklarının arasında olan benim.

Sırayla emiyorum ve klitorisini okşuyorum, sonra bir parmağımı tekrar içine sokuyorum. Nefesleri artık hızlı geliyor, ama şimdiye kadar sessizliğini korudu. Bir parmağımı daha içine soktuğumda bu değişiyor. Başı kapıya doğru düşüyor. Kapı takırdamıyor, çünkü sağlam bir kapı. Ama bir gümbürtü çıkarıyor.

Dişlerimle klitorisini sıyrıyorum, sonra ona bakıyorum. "Sessiz olun Bayan West, tabii tüm ofisin burada dilimi aynınıza soktuğumu öğrenmesini istemiyorsanız."

"Cole!" diye inliyor, ben onu yalamaya ve içine sokmaya devam ederken elleri saçlarımı kavlıyor. Kalçaları bana karşı sallanmaya başladığında yakın olduğunu biliyorum. "Aman Tanrım, Cole. Boşalacağım."

O yapmadan ben değişiyorum, başparmağım klitorisine gidiyor, dilim içine girerken hızlı bir ritimle o şişmiş sinir demetinin üzerinde yuvarlanıyor.

Delilah bu his karşısında keskin bir nefes alıyor ve ikili uyarım çok fazla. Elleri saçlarımda sıkışıyor, leğen kemiği öne doğru sarsılıyor, yüzüme sürtünüyor ve sonra boşalıyor. İç kasları etrafımda kasılırken nefes nefese küçük inlemeler çıkarıyor ve ondan sızan uyarılmanın tadını çıkarırken kaygan etine karşı inliyorum.

Geriye doğru sarktığında dilimi son bir kez üzerinde gezdiriyorum, sonra ayağa kalkıyorum. İçindeki her bir parmağı ağzıma götürüp yalayarak temizliyorum, sonra elimi dudaklarıma ve çeneme sürüyorum. Onu üzerimden çıkarmıyorum. İçine sürüyorum. Öne doğru eğildiğimde, ağzım onunkinin üzerinde geziniyor, gözleri açılıyor, muhtemelen onu öpeceğimi düşünüyor. Ama öpmedim. Çünkü mesele bu değil.

En azından kendime böyle söylüyorum.

Bunun yerine dilimi dudaklarına sürüyorum, onunki benimkinin izini takip etmek için dışarı çıktığında inliyorum. "Şimdi Paul'ün yanından geçerken dudaklarında bizim tadımız olacak," diye homurdanıyorum.

Ondan uzaklaşarak doğruluyorum. Muhteşem bir görüntüsü var. Yanakları kızarmış, gözleri hafifçe parlıyor, eteği hala belinde. Onu masamın üzerine yatırıp sikmek istiyorum. Ama bu dürtüyü bir kenara itmek için gözlerimi kapatıp derin nefes alıyorum.

"Külotumu geri alabilir miyim?" diye sorar. "Hayır."

Bana bakıyor, ama tartışmak yerine eteğini kalçalarından aşağı indiriyor, kırıksıklıkları düzeltiyor. Sonra gözlerimi kaçırarak saçlarıyla biraz uğraşıyor.

Yine de bunu yanına bırakmayacağım. "İntikam almayı alışkanlık haline getirmiş gibiyiz."

Bakışları benimkilerle buluşuyor ve ben onda ne gördüğümünden emin değilim. Pişmanlık olmasa iyi olur.

"Bir daha olmayacak," diyor. "Artık Paul ile hiçbir şey yapmak istemiyorum. En azından iş dışında."

Paul'ün şansının kalmadığını duyduğuma memnun olarak başımı sallıyorum. Bunun ona son dokunuşum olacağını söylediği için daha az memnunum. Bir kez daha tattıktan sonra, onu tekrar becerene kadar mutlu olacağımdan emin değilim. Onu tamamen sistemimden çıkarana kadar. Ama o köprüye geldiğimizde geçeceğiz.

Kendine çeki düzen vermeyi bitiriyor ve ben de oyalanmak ve açıklamasına pek katılmadığımı ona belli etmek yerine masama dönüyorum.

Kaşlarını çatarak beni izliyor. "Temizlenmeyecek misin?" Gözleri önce ağzıma, sonra da elime kayıyor.

Sırıtıyorum. "Paul içeri girdiğinde, sıktığı elin seninle kaplı olmasını istiyorum."

Ağzı açık kalıyor ve yanakları daha da kızarıyor, ama gözlerinde bir şey parlıyor ve küçük kediciğimin her şeye rağmen daha intikamcı bir tarafı olup olmadığını merak ediyorum. İtiraz etmek yerine alt dudağını dişlerinin arasında yuvarlıyor ve başını sallıyor.

Beklediğimden de kısa bir süre sonra dönüyor, kapıyı açıyor ve dışarı çıkıyor. Paul'ün yanından külot giymeden, yüzü hâlâ orgazmdan kızarmış bir halde geçip gitmesini izlemeyi ne kadar istesem de, ben böyle yapmıyorum.

Bunun yerine birkaç dakika bekledikten sonra dahili telefona basıp Samson'dan Paul'ü içeri göndermesini istedim.

Kapıdan girdiğinde, elimi uzatmış onu bekliyordum.

Elini sıkarken sırıttığımı gizliyorum. "Otur Paul."

Masamın önündeki sandalyeyi işaret ediyorum. O oturduktan sonra ben de kendi yerime geçmek için etraftan dolanıyorum. Söylemem gereken şeyi söylemeden önce dudaklarımı yalıyorum, Delilah'nın tadına varmak için bir saniyeliğine gözlerimi kapatıyorum. Bu beni bir pislik yapsa da umurumda değil. Ne de olsa, birini tanımak için biri gerekir ve Paul'ün onunla tanıştığım andan itibaren bir pislik olduğunu biliyordum.

Sessizliğim Paul'ü geriyor olmalı, çünkü sandalyesinde kayıyor ve kravatıyla oynuyor. Sonra boğazını temizliyor. "Beni bugün buraya neden çağırdığından pek emin değilim Cole-" Kaşlarını kaldırıncı boğazı düğümlendi. "Yani, Bay King. Eğer projeyle ilgili bir güncelleme istiyorsanız, hazırladığım bir şey yok."

"Senden bir güncelleme peşinde değilim. Delilah bana istediğim her şeyi verdi."

Keşke bilseydi.

Eski kız arkadaşından bahsedince yüzünde bir öfke parıltısı beliriyor. Neredeyse dudaklarımı tekrar yalayacaktım ama vazgeçtim.

"Sizi buraya çağırdım çünkü ele alınması gerektiğine inandığım bir konudan haberdar edildim."

Paul'ün kafası biraz karışmış görünüyor. "Ekibimden biriyle ilgili endişeleriniz varsa

."

"Senin ekibinden biri değil. Sen."

Şaşkınlık yüzünü buruşturuyor, ama çabucak temizliyor. "Ben mi?"

"Evet. Ekip üyelerinizden ikisiyle kişisel bir ilişki yaşadığınız dikkatimi çekti. Aynı zamanda."

Dudakları kısıtı ve pozisyonunu tekrar ayarladı. "Delilah'nın sana ne söylediğinden emin değilim."

"Bilgimin kaynağı Delilah değildi."

Sanki başka türlü öğrenebileceğimi düşünemiyormuş gibi kaşları çatıldı.

"Ah, tamam. Bu bilgiyi kim aktardıysa, durum böyle değil."

Bakışlarımı kısıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum. Umarım Paul şu anda çok sallantılı bir zeminde olduğunun farkındadır. "Durum bu değil mi?"

Gözlerindeki panik parıltısından anladığım kadarıyla öyle. "Evet, şey. Şu anda değil. Farkında olup olmadığınızdan emin değilim ama ben Yani, Bayan West ile ilişkim sona erdi." Öfke içimi yakıyor. Delilah ile ilişkisini bitirdiğini söyleyecekti ama belli ki onunla yeni tanıştığımı hatırlayınca fikrini değiştirdi.

"Olabilir ama Bayan West ile birlikte olduğunuz süre boyunca Bayan Grant ile de görüşüyordunuz, doğru mu?"

"Bunun sizi ilgilendirdiğinden emin değilim," diyor.

"Ah, ama işte burada yanıyorsun Paul. Şirketim bu projeye ciddi miktarda para yatırıyor ve firmanızı tasarımlarınıza ve sizin ve ekibinizin profesyonel bir şekilde davranacağı anlayışına dayanarak seçtik. Proje yöneticimin bir değil iki ekip üyesiyle ilişki yaşaması, kolaylıkla ciddi duygusal çalkantılara yol açabilecek ve dolayısıyla ekibin sorunsuz çalışmasını etkileyebilecek bir durumdur. Bu yüzde yüz beni ilgilendirir."

Paul bembeyaz kesilir. "Evet, demek istediğinizi anlıyorum. Durum artık kendi kendine çözüldü ve bir daha böyle bir şeyin olmayacağına söz verebilirim."

"Umarım öyle değildir. Çünkü King Group ile sözleşmeniz varken profesyonel olmayan bir şekilde hareket ettiğinizi duyarsam, projemizi yürüten ekipteki konumunuzu yeniden değerlendirmek zorunda kalacağım."

Bir parçam yine de bunu yapmak istiyor. Delilah'a kazık atması konusunda ona bir ders vermek için. Ama daha mantıklı olan tarafım, duygularımın iş kararlarımı etkilemesine izin vermenin saçma olduğunu fark ediyor. Delilah ve Philippa ile ilgili kötü kararları dışında, o iyi bir proje yöneticisi. Yine de proje üzerinde o kadar büyük bir etkisi olmayacak bir şey yapabilirim.

Öne doğru eğildim. "Bayan Grant için derhal yeni bir irtibat görevlisi ayarlamanızı bekliyorum."

Paul kekeliyor. "Ama Elite onu bu pozisyona atadı. Yapamam-"

"Evet, ayarlayabilirsin. Çünkü sen ayarlamazsan ben ayarlarım. Ve kıdemli ortaklarınızın benden bir telefon almasını isteyeceğinizi sanmıyorum. Değişikliği yapmaları için onlara ne söylediğiniz umurunda değil, ama bunu yapmak bana düşerse, onlara sorunun tam olarak ne olduğunu söyleyeceğim. Bunun ne sizin ne de Bayan Grant için iyi sonuçlanmayacağını garanti edebilirim."

Paul'ün yutkunması neredeyse duyulabilir. "Anlıyorum Bay King. Bunu hemen organize edeceğim. Ve projeyi tehlikeye atacak hiçbir şey yapmayacağıma dair size söz veriyorum."

Ona değerlendiren bir bakış atıyorum ve sanki sözlerini değerlendiriyormuşum gibi parmağımı alt dudağımda gezdirmekten kendimi alamıyorum. Aslında, o parmağın kısa süre önce Delilah'nın amına gömüldüğünden haberi olmadığını bilmek hoşuma gidiyor.

Bıktım artık. Ofisimden gitmesini istiyorum. Sadece artık onunla konuşmak istemediğim için değil, aynı zamanda pantolonumdaki zonklamayı da halletmem gerektiği için.

Sanki bir karar vermişim gibi başımı sallıyorum. "Yapmadığından emin ol."

Omuzlarını kulaklarının etrafından indirip rahatlıyor ve ancak birkaç saniye daha sessizce ona kovulduğunu anlıyor. Ayağa kalkmak için acele ediyor. "Teşekkür ederim, Bay King."

O gider gitmez sandalyemden kalkıp banyoya gidiyorum. Tekrar. Bu iş gittikçe saçma bir hal alıyor. Bir şekilde onu aklımdan çıkarmalıyım ki işime konsantre olabileyim. Bu şirket kardeşlerimle beni birbirimize bağlayan tek şey ve ne kadar cazip olursa olsun küçük bir mimarın dikkatimi dağıtmasına izin veremem.

Kapıyı arkamdan kilitleme zahmetine girmeden, saniyeler içinde fermuarımı açtım ve sikimi elime aldım.

Sadece bunu nasıl yapacağımı bulmam gerekiyor.

ON ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

F ya da birden fazla nedenden dolayı Paul'ün yanından geçerken ona bakamıyorum. Az önce yaptığım şey zihnimde tekrar tekrar oynuyor. Cole'un bana yapmasına izin verdiğim şey. Onun içinde Ofis. binada. Paul dışarıda oturuyordu.

Bana ne oldu böyle?

Bu ben değilim. Ben başını öne eğen, çok çalışan ve başarmak istediklerini başaran bir kıyım. Patronunun ofisinde ona sarkmasına izin veren kıy değilim. Cole'un nesi beni bu kadar karakter dışı davranmaya itiyor?

Titrek bacaklarımla masama geri dönüyorum. Daha önce konsantre olamadığımı düşünmüştüm ama şu anki dağınıklığımla kıyaslanamaz bile.

Ne zaman biri geçse, onun Paul olduğunu ve bir şekilde ne yaptığımı öğrendiğini hayal ederek sıçııyorum. Bu artık onu ilgilendirmiyor. Bu bana hiç benzemediğı için, sanki her an biri parmağını bana doğrultacak ve beni ayıplanacak bir davranışla suçlayacakmış gibi geliyor.

Ama Paul gelmiyor. Cole da gelmiyor. Gerçi neden gelsin ki? Benimle oyun oynuyor. Paul ile. Nedenini bilmiyorum. Belki de sıkılmıştır?

Bildiğim tek şey, bu işin benim için önemli olduğu ve şu anda çok sallantılı bir zeminde olduğum.

Kendimi CAD modelime odaklanmaya zorlayarak günün sonuna kadar dayanabiliyorum. Paul'ü ofiste bir an görüyorum ama neyse ki bana yaklaşıyor. Philippa'yı hiç görmedim, ki bu o kadar da alışılmadık bir durum değil çünkü sadece ara sıra burada oluyor. Yine de içim rahatladı. Saat beş olduğunda oturumu kapatıyorum, çantamı alıyorum ve dışarı çıkıyorum.

Eve geldikten sonra duşa giriyorum ve sıcak suyun kaslarımı gevşetmesini bekliyorum. kadar denesem de Cole'un ofisinde olanları düşünmeden edemiyorum. Meme uçlarım geriliyor, cildim hassaslaşıyor ve inliyorum. Neden onu aklımdan çıkaramıyorum? Evet, onunla yaptığım seks daha sonra Paul'le yaptığım her şeyden çok daha iyiydi. Ve bu öğleden sonra onun ofisinde . . . Bu, hiçbir erkeğin bana yapmadığı bir şeydi.

Ama vücudumu nasıl şarkı söyleteceğini bilse bile o hala taş kalpli, kibirli bir pislik.

Kurulandıktan sonra giyiniyorum ve yemek yapmak için mutfığa gidiyorum. Yemeğimi yedim, elimi yüzümü yıkadım ve dizüstü bilgisayarımın kanepede otururken anahtar kilidi açıyor ve Alex içeri giriyor.

"İş nasıldı?" diye soruyor, yanıma geliyor, eğiliyor ve bana sarılıyor. "Paul'u gördün mü?"

"Geldiğimde masamda beni bekliyordu."

Kaşlarını çatıyor. "Pislik herif. Sana ihtiyacın olan şeyi vermekle hiç ilgilenmedi."

Ona minnettar bir gülümseme fırlatıyorum. "Ona beni rahat bırakmasını söyledim, o da ." "Yani bu onu son görüşün müydü?"

Dudağımı ısırdım. "Şey . . . Onu öğleden sonra Cole'un ofisinin dışında gördüm."

Kaşları havaya kalktı. "İkiniz de Cole'un ofisinin dışında ne yapıyordunuz?" Yanaklarım alev alev yanıyor.

"Ne yaptın, Dee?"

"Cuma gecesi ona söylediklerim için özür dilemeye ve bana Paul'den bahsettiği için teşekkür etmeye gittim."

"Pekâlâ, ne oldu? Belli ki bir şey olmuş. Yoksa yüzün domates gibi kıpkırmızı olmazdı."

Ellerimle yüzümü kapatıyorum. "Bana oral seks yaptı. Paul dışarıda onunla buluşmayı beklerken."

Alex'in ağzının açık kaldığını görmek için ellerimi indiriyorum. "Ciddi misin sen?" Gülsem mi ağlasam mı bilemeden başımı sallıyorum.

Yüzüne kocaman bir gülümseme yayılıyor ve bir kahkaha atıyor. "Bunu söylemekten nefret ama adamın tarzını seviyorum. Paul bunu hak ediyor, bencil pislik." Sonra yüzümü fark etti. "Sorun nedir? Onun için üzüldüğünü söyleyemez misin?"

"Hayır. Neredeyse kötü hissediyorum çünkü bu konuda kötü hissetmiyorum." "Güzel. Umarım çıkarken onun yanından kasıla kasıla geçmişsindir."

Dudaklarım bir gülümsemeyle kıpırdıyor ama kısa sürede kayboluyor. "Sanırım bu şimdiye kadar yaptığım en profesyonelce olmayan şeydi. Cole'un karşısına bir daha nasıl çıkacağımı bilmiyorum."

Alex oturdu. "Kim kışkırttı?" "O başlattı."

Alex başını sallar. "Cole'un profesyonelce davranıp davranmadığı konusunda endişelenerek zaman kaybettiğini düşünüyor musun? Sence şu anda evinde oturmuş, yarın seninle karşılaşmaktan endişe ediyor mudur?"

"Muhtemelen hayır."

"Aslında hiç şansım yok. Adam muhtemelen mastürbasyon yapıyor ve bir dahaki sefere seni ofisine aldığına sana ne yapacağını planlıyordur."

"Bir dahaki sefer olmayacak. Bunun sadece bir intikam olduğunu bile söyledi." Alex başını yana eğdi ve sırıttı. "Ah, benim zavallı, saf arkadaşım."

Gerçekten Cole'un iyi kalpli olduğu için sana asıldığına mı inanıyorsun? Çünkü o bir tür cinsel iyiliksever mi?"

Bir kahkaha attım.

"Hayır, canım. Sen hayatına geri döndüğünden beri o adam muhtemelen senin tadına bir kez daha bakmak için can atıyordur."

"Yani onunla sadece teklifimizde avantaj elde etmek için yattığıma inanmayı bıraktıktan sonra mı?"

"Evet, ondan sonra. Ama belli ki seni istiyor. Ve senin yerinde olsam, bundan faydalanırdım. Bir dahaki sefere seni yalnız yakaladığında, ona yemeğin tamamını istediğini söyle, sadece meze değil."

"Dürüst olmak bunun olacağını sanmıyorum. New York'taki en güzel kadınlara erişimi var. Neden benimle işyerinde gizli bir ilişki riskine girsin ki?"

"Kendinden çok fazla şüphe ediyorsun, Dee. Ve senin risk almaya değmeyeceğini düşünen her erkek zaten etrafında olmasını istemeyeceğin bir aptaldır." Sesi yumuşar. "Bu dünyadaki pisliklerin kendin hakkındaki düşüncelerini etkilemesine izin verme, tamam mı?"

Sadece Paul'den bahsetmediğini bildiğim için ona minnettar bir gülümseme veriyorum. Birlikte yaşamaya başladıktan birkaç ay sonra ona babamdan bahsettim - aile şirketi kasabadaki işletmelerin çoğunun sahibi olan küçük kasaba kraliyet ailesi. Annem ona aşık oldu, onun da kendisi için aynı şeyleri hissettiğine inandı, ta ki hatalı bir prezervatif aksini kanıtlayana kadar. Babam, kızın eğlenceli olduğunu ama çocuk istemediğini, özellikle de "gecekonduya yaşayan" birinden çocuk istemediğini söyleyerek çekip gitti.

"ile. Annem tam olarak bu şekilde söylemedi ama satır aralarını okumak zor değildi.

Onu ve beni reddetti, sonra aynı derecede zengin bir aileden bir kadınla evlendi ve iki oğlu oldu - varlığımı bildiklerinden bile şüphelendiğim üvey kardeşleri.

Babamı umursadığımdan değil. Sonuçta, on sekiz yaşındaki bir kızı bebeğini tek başına büyütmesi için bırakan bir adamla neden bir işim olsun isteyeyim ki? En azından ben büyürken kendime böyle söylüyordum. Ama ara sıra, annemin ne kadar yorgun olduğunu ve bana bakmak için ne kadar çok çalıştığını gördüğümde, neden bizi istemediğini merak ediyordum.

Alex'in sesi beni şimdiki zamana geri döndürüyor. "Sanırım bekleyip neler olacağını göreceğiz, ama bahse girerim Cole yarın ilk iş seni tekrar bir performans için ofisine çağırarak."

Başımı sallıyorum ama Alex sırtarak uzaklaşıyor. Ekranımdaki şemaya bakıyorum ama aklım şu anda işte değil. Alex Cole hakkında haklı olabilir mi? Ve eğer haklıysa, bu konuda tam olarak ne yapacağım?

Ertesi gün masamda, her e-posta bildiriminde, telefonumun her çalışında nabzım atıyor. Cole'un ofisine çağrılmayı bekliyorum ve bundan korkuyor muyum yoksa bekliyor muyum emin değilim. Paul'den birkaç e-posta alıyorum, bunlardan biri King Group'un konseptlerimizi H+ Mimari Tasarım Ödülleri'ne aday gösterdiğini bildiriyor, ki şu anki duygusal karmaşama rağmen içimde hızlı bir gurur dalgası var. Yazışmaları tamamen kişisel ve projeye ilgili değildi, bu yüzden sonunda söyleyeceği hiçbir şeyle ilgilenmediğimi kabul etmiş olmalı.

Günün sonu geldiğinde ve Cole'dan hiçbir haber alamadığımda, içimde kaotik bir duygu karışımı dönüyor. Görünüşe göre Alex yanılmıştı. Bu konuda mutlu olmalıydım, öyleyse neden hayal kırıklığı göğsümde kurşun bir ağırlık gibi oturuyor?

O akşam Alex ders vermekten döndüğünde bana ofiste ne olduğunu sordu. Ona hiçbir şey söylemediğimde yüzü düştü. Sonra muhtemelen çok hevesli görünmek istemediğini ve yarın beni aramaya geleceğinden emin olduğunu söylüyor.

Ama yine yanılıyor.

Bütün hafta onu görmedim ya da ondan haber almadım. Cuma günkü ekip toplantımız yaklaştığında, onun gözlerinin içine bakıp bakamayacağımı bile bilmiyorum. Utandım, kızdım ve aptalca incindim. Alex'in sözlerinin

ve şimdi bunun bir parçanın Cole'un beni istemesini *istediği* için olup olmadığını sorguluyorum.

Toplantı için konferans salonuna girdiğimde gözlerimi masanın ucunda oturan adamdan uzak tutuyorum, telsiz sessizliğinin beni ne kadar rahatsız ettiğini gizlemeye kararlıyım. Paul'den olabildiğince uzağa oturuyorum, Philippa'nın yokluğunu bir kez daha fark ediyorum - rahatladığım kadarıyla bütün hafta boyunca burada olmadı - ve defterimi açıyorum, o toplantıya başlayana kadar not alıyormuş gibi yapıyorum.

Sonunda konuşmaya başladığında gözlerim ona doğru kayıyor, çünkü bu Cole'un sesi değil. Bize hitap eden adam Cole'un kardeşi Tate.

"Herkes iyi günler. Cole kendisi katılamayacağı için bugünkü toplantıyı benim yönetmemi istedi. Her zaman yaptığınız gibi bireysel projelerinizi özetleyerek başlayacağız. Seninle başlayacağız, uh ..." Notlarına bakıyor. "Robert."

Robert konuşurken dikkatim dağılıyor. Cole nerede? Eminim benden kaçmıyordur. Cole gibi bir adamın bir kadından kaçmaya tenezzül edeceğini düşünemiyorum, özellikle de Pazartesi günü ofisinde olanlar için muhtemelen hiç düşünmemişken.

Sessiz bir nefes alıyorum. Bunu çok fazla düşünüyorum, bu da bunun olmasına asla izin vermemem gerektiğinin bir işareti. Kafamı karıştırıyor ve önceliklerimi unutmama neden oluyor.

Tate bana geldiğinde kendimi toparladım ve net, kısa bir rapor verdim. Tate başını sallıyor, gözleri üzerimde rahat olduğundan daha uzun süre kalıyor. Onun incelemesi altında içten içe kıvranıyorum. Bir şeyler biliyor olması mümkün mü?

Sonunda devam ediyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum.

Cole'u aklımdan çıkarmam gerek. Olanlar bir sapmaydı ve aramızda başka bir şey olmayacak. Alex hatalıydı ve ben bu konuda mutluyum çünkü artık hayatıma devam edebilir ve bunu unutabilirim.

Toplantıdan çıktıktan sonra masama dönüyorum ve üzerinde çalıştığım planı bitiriyorum. Pazartesi günü bir sonraki toplantıya geçebilmek için son rötuşları üzere biraz daha kalıyorum.

İşimi bitirdiğimde hava kararmıştı ve eve gidip hafta sonu için zihnimi boşaltmak için neredeyse boş olan ofisten aceleyle çıktım. Asansörden fuayeye çıktığımda ayaklarım takılarak duruyor. Cole ve kardeşleri geniş cam kapıların dışında duruyorlar, üçü de smokin giymiş, belli ki bir tür resmi etkinliğe katılmaya hazırlanıyorlar.

Boğazımda bir yumru oluşuyor ve olanları unutmaya yönelik kararlılığım yıkılıyor. Cole bu hafta beni görmek ya da benimle konuşmak için hiçbir çaba göstermedi ve bugünkü toplantımıza da gelmedi, ama kardeşleriyle bir partiye ya da başka bir şeye katılmak için müsait.

Ne kadar aptalım. Alex'e ve kendime yaptığım tüm itirazlara rağmen Cole'un hareketlerinin bir anlamı olmadığına kendimi inandırmıştım. Tek bildiğim, dilini her gün kadınlara soktuğu.

Cam kapılardan uzak durup gitmelerini bekliyorum - dışarı çıkıp onu görmekten çok utanıyorum, özellikle de kardeşleri etraftayken. Siyah bir limuzin yanaşıyor ve üçü birden biniyor. Cole en son tırmanıyor ve dönerken binaya bakıyor, bakışları benimkilerle çarpışıyor.

Beni burada gizlenirken görmesinden, açıkça onu izlemesinden utanarak irkiliyorum. Şoför kapıyı kapatıp bağlantımızı kesmeden önce gözleri bir saniyeliğine beni delip geçiyor.

Büyük siyah araba uzaklaşırken sertçe yutkunuyorum, yanaklarım yanıyor ve gözyaşlarım gözlerimin arkasına batıyor. Geçen hafta hayatımın en kötü haftalarından biriydi. Önce Paul ve Philippa, sonra Cole. Eve gidip kendime bir ya da birkaç kadeh şarap doldurmak ve son yedi günü unutmak istiyorum.

ON YEDİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

Ben Pazartesi günü ofise yenilenmiş ve üretken olmaya hazır bir şekilde giriyorum. Cuma gecesi Alex'le şarap içtikten sonra bir başka Paul ve Cole'la ilgili her şeyi geride bırakmaya kararlıyım.

Kuşluk vakti telefonum çaldığında ve arayanın Cole'un asistanı olduğunu gördüğümde, midem bulanırken bile nabzım hızla atıyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum.

"Günaydın, Delilah. Bay Delilah ile görüşmek için uygun musunuz? Kral mı?"

Ağzım kuruyor ve cevap vermeden önce boğazımı temizlemem gerekiyor. "Evet, tabii ki."

"Yukarı gel o zaman."

Telefonu kapatıyorum, sonra ayağa kalkıp terli avuçlarımı eteğime siliyorum. Asansör beni en üst kata bıraktığında, sinirlerimin yüzümden okunmamasını umarak Samson'a gülümsüyorum.

"Sizi bekliyor. Hemen içeri girebilirsiniz." Ofise doğru başını sallıyor.

Kapıyı çalıp içeri girmemi söyleyen derin sesini duyduğumda midemde kelebekler uçuşmaya başlıyor. İçeri girip kapıyı arkamdan kapattıktan sonra hızla uzaklaşıyorum. Bir hafta önce ona bastırılmış olduğumu hatırlatmaya ihtiyacım yok. Ofisin ortasında durup parmaklarımı birbirine geçiriyorum ve yüzümün onunki kadar ifadesiz olmasını umuyorum.

"Günaydın Bayan West," diyor Cole, canlı mavi gözleri üzerimde gezinirken.

"Benden istediğiniz bir şey var mı, Bay King?"

Bakışları benimkilere kayıyor ve nefesim kesiliyor. Neden öyle söyledim ki?

"Evet," diyor ve masasının önündeki sandalyeleri işaret ediyor. "Oturmanızı istiyorum."

Sessiz bir iç çekerek içlerinden birine oturuyorum.

Beni şaşırtarak, "...dan sonra nasılsın?" diye soruyor. ?"

Ona göz kırpıyorum. Geçen hafta beni boşalttıktan sonra nasıl olduğumu mu soruyor? Yanaklarımda bir kızarıklık belirliyor.

Kaşları birbirine yaklaşıyor. "Paul seni hiç rahatsız etti mi?"

Oh. Erkek arkadaşımın beni aldattığını öğrendikten sonra nasıl olduğumu kastediyor. Tabii ki ofisinde orgazm olduktan sonra nasıl olduğum umurunda değil. Eğer bunu umursasaydı, daha önce iletişime geçerdi.

"Paul kendini tuttu. Profesyonelce davrandı."

Cole başını sallıyor, sonra ayağa kalkıp masanın benim tarafıma doğru yürüyor, arkasına yaslanıp kollarını kavuşturarak bana bakıyor. Gözlerimin onun geniş göğsüne kaymasını engelliyorum. Neden takım elbise içinde bu kadar inanılmaz görünmek zorunda?

"Bu hafta sonunda King Group'u bir yardım galasında temsil etmek üzere Chicago'ya uçuyorum. Oradayken otel sahasını da ziyaret etmeyi planlıyorum. Zaten yakında planlanmış bir saha ziyaretiniz olduğu için benimle gelmeniz mantıklı olur. Ve orada birlikte olacağımız için, galaya benimle birlikte katılmanı istiyorum."

Ona bakıyorum. Bu hiç de beklediğim bir şey değildi. Aramızda olanlarla ilgili hiçbir şey söylemiyor ya da bir hafta boyunca beni görmezden geliyor ama bir ya da iki gece için ona eşlik etmemi istiyor. "Emin değilim. Yani, bölgeyi görmem gerekiyor ama ..."

Kaşlarını çatı. "Sorun nedir, Bayan West?"

Ayağa kalktım, bir tür eşitlik kazanmaya çalışıyordum. "Geçen haftadan sonra bunun iyi bir fikir olduğunu düşünüyor musun?"

Kollarını indirir. "Bence bu çok iyi bir fikir. Bu yüzden önerdim o."

Kuru boğazımı geçip yutkunuyorum. "Eğer bana soruyorsan çünkü düşünüyorsun tekrarlayacağız-"

Kaşları çatıldı. "Sizden rica ediyorum çünkü bu şantiyede çalışan mimar sizsiniz ve ayrı ayrı uçmak yerine benimle birlikte şirket jetiyle seyahat etmeniz lojistik açıdan çok mantıklı. Galaya katılmanı istiyorum çünkü bir artı bire ihtiyacım var ve bu konuda endişelenmek istemiyorum."

başka birini organize etmekle ilgili. Ve orada sektörden pek çok insan olacağından, katılmanız sizin için iyi olacaktır." Başını sallıyor, kaşları daha da çatılıyor. "Gerçekten bir kadını benimle seks yapması için manipüle etmem gerektiğini mi düşünüyorsun?"

Çenem gerildi. "Hayır. Eminim bilmiyorsundur."

Kaşlarını çatarak bana bakıyor. "Benimle bir sorunuz mu var Bayan West?"

"Hayır," diye otomatik olarak cevap veriyorum, ama sonra olan her şey beni bunaltıyor ve hepsi dökülürken ellerimi havaya kaldırıyorum. "Belki geçen hafta beni boşalttıktan sonra ortadan kaybolmasaydın daha iyi olurdu. Yaptığımız şey hiç profesyonelce değildi ve bu konuda ne düşünmem gerektiği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Paul beni aldattı, bunu yaptık, sonra haftanın geri kalanında senden haber alamadım ya da seni görmedim. Takım toplantısına bile gelmedin. Ve ben seni gördüm-" Kendimi kestim, ona nasıl gizlendiğimi ve onu ve kardeşlerini bir tür etkinliğe gitmek için hazırlanırken nasıl izlediğimi hatırlatmak istemedim. "Her neyse. Siz ofisinizde çalışanları düzüp sonra da varlıklarını unutmaya alışkın olabilirsiniz ama ben böyle şeylere değilim. Hissettim ..."

Anlaşılmaz gözlerle bana bakıyor. "Ne hissettin?"

Artık geri dönmek için çok geç. İçimden titrek bir nefes çıkıyor. "Kendimi yalnız hissettim."

Bakışları benimkilere kilitleniyor ve itiraf ettiğim her şey için içten içe ürperiyorum. Tek kelime etmeden dönüyor ve masanın kendi tarafına geçiyor. Ama oturmuyor. Öne eğilip ellerini yüzeye dayıyor ve gözlerini benimkilere dikeyyor. "Pazartesi gecesi Kaliforniya ofisimize uçmak zorunda kaldım. Bütün hafta oradaydım, yangınları söndürüyordum. Cuma öğleden sonra, uzun süredir birlikte çalıştığım bir iş arkadaşımın nişanına katılmak için geri döndüm."

Dudaklarımı ıslattım. "Oh."

"Ve seni buraya getirmenin, her an nerede olduğumu sana bildirme ihtiyacını da beraberinde getireceğini bilmiyordum."

Oturuyor ve eliyle ağzını ve çenesini ovuşturuyor; beni orgazm ettikten sonra da aynı şeyi yaptığını hatırlıyorum. Göbeğimde ısı birikiyor ve zihinsel olarak kendimi tokatlıyorum.

Bu adam beni çok aşıyor. Haftalar önce onunla yattığımdan beri hayatımdaki her şey raydan . Gerçi Paul'le olanların Cole'la hiçbir ilgisi yoktu.

Ne olursa olsun, onun yanındayken duygularımın benden uzaklaşmasına izin vermemeliyim. Belli ki bu tür şeylere alışkın, bu yüzden bunu büyütme sadece beni olgunlaşmamış gösterecek. Eğer o aramızda hiçbir şey olmamış gibi davranabiliyorsa, ben de yapabilirim.

"Hiçbir şey söylememeliydim. Bir daha olmayacak." Tek yapmak istediğim uzaklaşmak ve bunların hiçbirisi olmamış gibi davranmak olsa da bakışlarımı onun üzerinde sabit tutuyorum.

"Bunun için endişelenme." Beni izliyor, gözleri karanlık. "Bu konuyu açıklığa kavuşturduğumuza göre, Chicago'ya yapacağımız bir gecelik yolculuk için hazır olmanı bekliyorum. Jet Cuma günü sabah sekizde kalkacak ve Cumartesi günü geri döneceğiz. Seni ben alırım."

Başka bir şey söylemiyor, sadece bana bakmaya devam ediyor. Nemli avuçlarımı eteğimin üzerinde gezdiriyorum. "Hazır olacağım. Hepsi bu mu?"

"Hepsi bu kadar."

Saygınlığımı koruyarak elimden geldiğince hızlı bir şekilde ofis kapısına yöneliyorum ama tam kolu çevirmek üzereyken beni durduruyor. "Delilah."

Omzumun üzerinden ona bakıyorum.

Çenesi çalışıyor ve onu tanıdığımdan beri ilk kez rahatsız görünüyor. "Seni yalnız hissettirdiğim için özür dilerim."

Kaşlarım çatıldı. Çalışanlarından özür dilemeye alışık olduğundan şüpheliyim. Ona küçük bir gülümseme vermekten kendimi alamıyorum. Ama sadece "Teşekkür ederim" diye mırıldanıp gidiyorum.

Asansörü beklerken, aramızda olanları geride bırakıp ilerleyebileceğime dair kendime güveniyorum. Ve alanı ziyaret edeceğim için heyecanlıyım. Her ne kadar fotoğraflar ve üç boyutlu arazi modelleri ilk tasarımlar için kullanışlı olsa da, mekânı bizzat gördüğümde çok daha iyi anlayacağım. Galaya katılma konusunda o kadar heyecanlı değilim çünkü ne bekleyeceğimi bilmiyorum ve giyecek hiçbir şeyim yok. Alex'e bu konuda bana yardımcı olup olamayacağını sormam gerekecek. Bedenlerimiz benzer ve harika elbiseleri var. Umarım bana ödünç verecek bir şeyleri vardır.

Ama Alex'ten bir elbise ödünç istememe gerek kalmadı çünkü öğle tatilinden döndüğümde masamda bir zarf vardı. İçinde Cole'dan bir not ve üzerinde onun adı yazan siyah-gümüş renkli bir şirket kredi kartı vardı. En azından kurumsal bir kart olduğunu düşünüyorum. Kartı ters çeviriyorum ama üzerinde Cole'un adından başka bir şey yok. Başımı sallıyorum ve kendime gülüyorum. Burada

Cole'un bana kişisel kredi kartını vermesinin hiçbir yolu yok. VIP şirket kartları böyle görünüyor olmalı. Masanın üzerine koydum ve notu okudum.

Bayan West,

*Bu kartı Cuma gecesi yapılacak galada
giyeceğiniz elbise ve ayakkabıların yanı sıra
ihtiyaç duyabileceğiniz diğer her şeyi satın almak
için kullanın. Lütfen King Group'u temsil
edeceğinizi unutmayın, bu nedenle sınırsız
bütçeden faydalandığınızdan emin olun.*

Cole

Karta tekrar baktım. Vay be. Tamam. Bu sadece filmlerde gördüğüm türden bir şey. *Pretty Woman*'dan fırlamış gibi.

Belki de şirketinin parasını harcama konusunda daha isteksiz olmalıyım ama Cole'un onları temsil ederken nasıl görüneceğim konusunda endişelendiğini düşünürsek, kendi paramdan daha fazlasını harcayabildiğim için mutluyum. Alex'in elbiselerinden bile muhtemelen onların gereksinimlerini karşılamazdı.

Ona hemen mesaj attım.

Bu hafta içinde bir alışveriş gezisine çıkma şansın var mı?

???

Cuma gecesi bir galaya katılmak için elbise almam gerekiyor.

Ne? Nerede? Kiminle?

Chicago'da. Cole ile.

Elimdeki telefon çalışıyor ve etrafıma bakıyorum, kimsenin mesai saatleri içinde kişisel bir arama için yaygara koparmasını istemiyorum. Ama kimse yok.

Endişelenecek kadar yakın, o yüzden cevap veriyorum.

"Bana Cole ile Chicago'da bir randevuya gitmek için süslü bir elbise alman gerektiğini söyleyip bugün aranızda neler olduğuna dair tüm detayları veremezsin. Son duyduğumda hiçbir şey olmamış gibi davranıp hayatına devam edecektin."

"Birincisi, bu bir randevu değil. İkincisi, planımız hâlâ bu. Chicago'da hiçbir şey olmamış gibi davranacağım."

"Ama bugün ne oldu? Sana nasıl sordu? Her şeyi bilmem gerek!"

Gülüyorum. "Seni bu gece bilgilendireceğim. Bilmeniz gereken tek şey, bu sabah beni bir toplantıya çağırdığı ve ardından Cuma günü onunla gelmemi istediğini söylediği."

"Geçen hafta seni neden görmezden geldiği hakkında bir şey söyledi mi?"

Yanaklarım hatırladığım utançla ısınıyor. "Şehir dışındaydı. Daha Cuma öğleden sonra döndü."

"Ona inanıyor musun?"

Ondan şüphe etmek aklıma bile gelmemiştii. "Cole gibi birinin nerede olduğu konusunda kimseye yalan söylemesine gerek olduğunu sanmıyorum. Eğer benimle bir şey yapmak istemeseydi, eminim bunu yüzüme söylemekten mutluluk duyardı."

Gülüyor. "Doğru. Peki, onunla yatacak mısınız?"

"Ne?" Sesimi yükselttiğimi fark ettim ve birinin dikkatini çekmiş olma ihtimalime karşı biraz eğildim.

"Hadi ama. İkiniz bir gece boyunca başka bir şehirde baş başa kaldınız, muhtemelen bitişik odalarda uyudunuz. Ve bana onunla seksin ne kadar iyi olduğunu zaten söyledin. Neden ona bir şans daha vermiyorsun?"

"Çünkü artık işler farklı. Durum farklı."

"Geçen hafta ağzını bacaklarının arasına soktuğunda da durum farklı değildi."

"Alex!" Fısıldayarak bağıriyorum.

Kıs kıs gülüyor. "Sadece söylüyorum."

"Öyle . Ben tamamen profesyonel olacağım, o da öyle."

"Mm-hmm. Yarın öğle yemeğinde alışverişe gidelim ve onu nefes nefese bırakacak bir elbise bulalım. Bu konuda bir şey yapmayı planlamıyor olsanız bile, seçeneğiniz olduğunu bilmek güzel." Bir inilti çıkarır. "Jaxson'ı görmek için Los Angeles'a uçacağım hafta sonu bunun olduğuna inanamıyorum."

Döndüğünde tüm ilginç detayları duymak için orada olamayacağım. Eve döner dönmez beni aramalısın, tamam mı?"

"Hiçbir şey olmadığını söylemek için Jaxson'la olan hafta sonunuzu bölmeyeceğim."

Yine de onu aramam için bana söz verdirmeyi başardı ve sonra telefonu kapattık.

Yukarı.

Orada oturup bir an için ekranımdaki şemaya bakıyorum. Alex Doğru. Cole için iyi görünmek istiyorum ve bunun benim hakkımda ne söylediğinden emin değilim. Buna rağmen, aramızda başka bir şey olmasına izin veremem. Benim kariyerim ve duygularım risk altında, onunki değil.

Hatırlamam gereken şey de bu.

OceanofPDF.com

ON SEKİZİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

Jonathan arabayı Delilah'nın beklediği apartmanın çeker. Delilah'ın ayağının dibindeki çantayı almaya ancak vakti olur.

Şoför koltuğundan inip arabayı ondan alıyor ve arka kapıyı açıyor. Ona gülümsüyor, sonra kayarak karşıma oturuyor. Onu biraz fazla hırslı bir şekilde içime çekiyorum. Uzun siyah saçları at kuyruğu şeklinde arkadan bağlanmış. Giydiği yeşil V yakalı gömlek gözlerinin rengini derinleştiriyor ve kot pantolonu ikinci bir deri gibi üzerine oturuyor. Tüm bunlar gelecekteki bir inşaat şantiyesine katılmak için çok uygun ve yine de onun üzerinde cehennem kadar seksi.

Bakışları üzerimde geziniyor, muhtemelen kıyafetlerimi de inceliyor çünkü beni ilk kez bu kadar rahat giyinmiş görüyor. Üstüme oturan gri tişörtümü ve kot pantolonumu incelediğinde gülümsememi gizliyorum, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışıyor.

Biraz fazla uzun süre baktığını fark edince gözleri önce benimkilere, sonra pencereye kayıyor, yanakları hafifçe kızarıyor.

"Bir elbise satın aldın mı?" Benimle tekrar göz teması kurması için onu zorlayarak soruyorum.

"Evet. Kullanmam için bir kart ayarladığınız için de teşekkür ederim. Çarşamba günü Samson'a geri verdim."

Başımı salladım. Samson onu bıraktıktan hemen sonra bana geri getirmişti, en başta ona götürmesini istediğim zamanki kadar meraklı görünüyordu. Yine de soru sormaması gerektiğini iyi biliyordu. Gerçek şu ki, ona kullanması için kişisel kartımı vermek için iyi bir nedenim yoktu, farkında olmasa bile onun için aldığım bir elbiseyi giyme fikrinin biraz fazla çekici gelmesi dışında.

Havaalanına giden yolun geri kalanını sessizlik içinde geçiriyoruz. Telefonumdaki e-postalara cevap veriyorum, Roman'dan gelen ve hemen cevap vermeme gerektiren bir tanesi de dahil. Berrington'ın yatırımlarını geri çekmeyi düşündüğüne dair söylentiler yeniden dolaşıyor. Cumartesi günü New York'a döndüğümde bir araya gelip bu konuyu nasıl ele alacağımızı konuşmamız gerekecek.

Acil e-postalarımı yanıtlamayı bitirdikten sonra dikkatim kadına dönüyor. Delilah tabletini açmış, kalemıyla ekrana hızlı ve etkili işaretler yapıyor.

Birkaç dakika boyunca onu izliyorum, yanağının kıvrımlarına ve pembe dudaklarının dolgunluğuna hayranlıkla bakıyorum. Kısa süre sonra o dudakların beni sardığı bir görüntü zihnimi işgal ediyor ve arkamı dönüp yolculuğun geri kalanını pencereden dışarı bakarak ve düşünerek geçiriyorum.

Onun yanında kendimi tutmalıyım. Evet, onu tekrar becermek istiyorum. Chicago'daki boş zamanımızın her dakikasını onunla yatakta geçirmekten çok mutlu olurdum. Ama onu bu nedenle davet etmediğimi söylerken doğruyu söyledim. Nadir bir vicdan anıyla, bütün geceyi patronuyla sevişerek geçirecek kafa yapısında olmayabileceğini fark ettim. En azından Paul'ün ihanetinden hemen sonra. Ve ofisimde olanlardan sonra bana verdiği tepkiye bakılırsa, ilk tanıştığımızda olanlara rağmen, sıradan seks fikrinden rahatsız olduğu açık.

Bu gece onunla yatıp sonra da onu yollayabileceğimden şüpheliyim. Delilah'ya bir profesyonel olarak saygı duyuyorum ve onu sistemimden çıkarmak için gerektiği kadar vücudunu keşfetmek istiyorum, ancak kendimi kurtarmanın zor olacağı bir şeye dahil olmak istemiyorum ve kendimi ondan kurtarmanın zor olacağı hissine kapılıyorum. Onunla bir kez birlikte olmuş olsam da onunla daha fazla zaman geçirmek istiyorum, bu da birlikte olduğum diğer tüm kadınlardan daha fazla ilgimi çektiği anlamına geliyor. Ve bu benim rahat olduğum bir şey değil.

Tüm bunları bilmeme rağmen, bu kadar yakınımdayken ona dokunma isteğime karşı koymak zor. Aptalca bir şey yapmamak için parmaklarımı telefonuma doluyorum.

Havaalanına vardığımızda Jonathan bizi şirketin jetinin güneş ışığında bembeyaz parladığı özel havaalanına götürüyor.

Delilah pencereden dışarı bakıyor, sonra bana dönüyor. "Bu alışık olduğumdan çok daha iyi."

"Ticari uçuş yapmak zorunda olmamak kesinlikle bir avantaj."

Kaşlarını çatıyor. "Hiç ticari uçakla uçtun mu?"

"Sadece birinci sınıf."

"Yani baş üstü bagajı için mücadele etmenin ya da yanınızda kişisel sınırlara inanmayan uğraşmanın heyecanını hiç yaşamadınız mı?"

"Hayır. Sadece masaj koltuklarının ve tamamen dolu bir barın keyfi."

Arkasını dönmeden önce küçük göz devirmesini kaçırmıyorum ve gülümsememe izin veriyorum. Eminim jetin içine baktığında gözlerini devirmeyecektir.

Merdivenleri çıkarken onu takip ediyorum, gözlerim dar kot pantolonunun içindeki kışına takılıyor ve kapının önünde durduğunda neredeyse ona çarpıyorum. Dönüp ağzı açık bana bakıyor ve ben gerçekten gülüyorum. Etkileyici; soluk halı, krem rengi deri ve ahşap aksanlar.

Uçuş görevlisi Marigold, yüzünde geniş bir gülümsemeyle kenarda duruyor. Bakışları bana takıldığında gülümsemesi genişliyor. "Günaydın Bay King. Sizi tekrar görmek güzel." Ses tonundaki aşinalık ve ima, Delilah'nın bakışlarının Marigold ile benim aramda gidip gelmesine neden oluyor.

Delilah'nın açıkça düşündüğünün aksine, onunla yatmadım. Bunu istediğini belli etti ama bir yere uçmam gerektiğinde her seferinde seks yaptığım bir kadını görmekle ilgilenmiyorum. Ona kibarca günaydın diyorum ve Delilah'yı elimi sırtına koyarak oturma alanına doğru yönlendiriyorum.

Cam kenarındaki deri koltuklardan birine oturup kemerini bağlıyor ve bakışlarımı kaçırmak için elinden geleni yapıyor. Yanaklarında küçük, parlak lekeler yanıyor ve bunların öfkeden mi yoksa utançtan mı olduğunu merak ediyorum.

Öğrenmek için sabırsızlanıyorum.

Birkaç koltuk boş olmasına rağmen, kendimi onun karşısına yerleştiriyorum. Uçak geniş ama bacaklarımız hâlâ birbirine değebilecek mesafede. Delilah önce bana, sonra pencereden dışarı bakıyor ve ben de gülümsememi gizlemek için elimi ağzıma götürüyorum.

Artık gemideyiz, motorlar ısınmaya başladı. Marigold yanımda beliriyor ve elini omzuma koyuyor. "Size içecek ne ikram edebilirim Bay King?"

Ona bakıyorum. "Bu sabah sadece bir tonik ve limon."

Başını sallıyor ve Delilah'ya bakıyor. "Sizin için bir şey var mı hanımefendi?"

"Bir portakal suyu iyi olurdu. Teşekkür ederim." Marigold'a gülümsüyor, o da başını sallayıp içeceklerimizi almak için mutfağa yöneliyor. Delilah bakışlarımla karşılaşılıyor ve başını eğiyor. "Bu bakış ne için?"

"Çok kibarsınız."

Kaşları çatılıyor. "Çoğu insan öyle değil mi?"

Omuz silkiyorum. Zamanımı birlikte geçirdiğim insanlar değil. Her zaman en üstte olma rekabeti -en zengin, en güçlü, en güzel olma rekabeti -Yani sahip oldukları ya da istedikleri şey için birinin rekabet ettiğini düşünürlerse hırçın olabilirler. Delilah beni o şekilde istiyor gibi görünmüyor. Belki de fark budur. Ama uçak ileri doğru sarsıldığında ve bacağım onunkine değdiğinde nefesinin kesilmesini kaçırmıyorum.

"Siteyi görmek için sabırsızlanıyor musun?" diye sordum.

"Öyleyim. Üç boyutlu modeller iyi güzel de, sahada olmak ve binanın bulunduğu ortamda gerçekte nasıl var olacağını görmek gibisi yok."

Coşkusu bariz ve bulaşıcı, gülümsemesi ise ıslık ıslık. Siteyi sadece gala için Chicago'da olmam gerektiği için ziyaret ediyorum. Yoksa hiç zahmet etmezdim. Gelecekteki tüm geliştirme sitelerini ziyaret edecek zamanım olmadığı kesin. Gerçi bunun Delilah'nın benimle gelmesi için iyi bir bahane olmasıyla da bir ilgisi olabilir.

Kaşıyamadığım bir kaşıntı gibi. Tek umudum onunla geçireceğim daha fazla zamanın bu kaşıntıyı dindirmesi, ona karşı duyduğum şehveti durdurması. Ya da belki sadece işleri daha da kötüleştirir.

Kim bilebilir ki?

Marigold içeceklerimizi getiriyor, Delilah'nın meyve suyunu sıcak bir gülümsemeyle uzatıyor. Bakışlarımla karşılaştığında yüzündeki gülümseme son derece profesyonel ve kibar. Delilah'nın kız arkadaşım olduğunu düşünüyor olmalı.

Motorlar çalışıp jet kükreyerek pistten aşağı inerken Delilah gözlerini kapatıyor, parmakları kolçakları sıkıca kavıyor. Ondan böyle bir tepki beklemiyordum. "Uçmaktan korkuyor musun?" diye sordum.

Birkaç kez göz kırpmıyor, sonra bana odaklanıyor. "Birazcık. İdare edilebilir. Sadece kalkış ve iniş, gerçekten." Bir hava boşluğunda yükselirken küçük bir sarsıntıyla dudaklarından bir nefes düşüyor.

Korkmuş olması beni rahatsız ediyor. "Pilotumuz eski bir deniz pilotu. İnanılmaz derecede tecrübeli."

Ağzının kenarları kalktı. "Bu güven verici. Söylediğiniz için teşekkür ederim." Ama uçak düzlüğe çıkıp motor sesi kesilene kadar parmakları gevşemiyor.

"Daha iyi mi?" Ben soruyorum.

Bana gülümsüyor. "Daha iyi."

Ben de rahatlıyorum. "Söylesene, neden mimar olmaya karar verdin?" Kendimi onun cevabıyla gerçekten ilgilenirken buluyorum. Tecrübelerime göre Delilah'nın yaşında çok az lisanslı mimar var. Bu kadar sıkı çalışmanın ve bağlılığın arkasında ne olduğunu merak ediyorum.

"Okulda matematik ve sanatta her zaman iyiydim. Mimarlık bu iki şeyin doğal bir birleşimi gibi görünüyordu. Kafanızda bir yapı hayal etmek, onu kağıda dökmek ve sonra da siz öldükten sonra da uzun süre ayakta kalacağını umduğum bir gerçeğe dönüştüğünü görmek inanılmaz bir şey. Yaptığınız işin uzun bir mirası olduğunu bilmek inanılmaz bir şey."

Başımı sallıyorum. Bunu anlayabiliyorum. "Ayrıca maaşı da iyi," diye ekliyor.

"Her zaman önemli bir husustur." Parmaklarımı deri kolçağa vuruyorum. "Bu kadar genç yaşta ehliyetinizi nasıl aldınız?"

Hafifçe gülüyor. "Buna pek bir hayatı olmamak deniyor."

"Öyleyse akıllı, genç ve güzel bir kadının bunu başarmak için neden hayatını askıya aldığını açıklayın."

Bardağına bakıyor ve parmağını bardağın kenarında , sonra bakışlarını benimkine çeviriyor. "Annem beni küçükken doğurmuş ve tek büyütmüş. Başımızın üzerinde bir çatı ve tabaklarımızda yemek tutmaya yetecek kadar kazanmak için birden fazla işte çalışmak zorunda kaldı. Büyürken onun ne kadar çok çalıştığını, bana bakmak için kendi hayallerini nasıl bir kenara bıraktığını görünce tek istediğim ona bakmak oldu. Ne kadar erken lisans alabilirsem, bunu yapmak için o kadar erken para kazanmaya başlayabilirdim."

Onun yetiştirilme tarzı benimkinin tam tersi. Göğsümdeki keskin çekişin, onu beni manipüle etmeye çalışmakla suçladığım için duyduğum pişmanlığın bir başka dalgası olduğunu anlamam bir anımı alıyor. "Bu takdire şayan." İçkimden bir yudum alıyorum. "Babana ne olduğunu sormamın sakıncası var mı?"

Yüz ifadesi kapanıyor. "Resimde yer almak istemedi."

Belli ki bu onun için rahatsız edici bir konu, bu yüzden daha güvenli konulara geri dönüyorum. "Üniversite masraflarını karşılamayı nasıl başardın?"

"Şanslıydım ve burs aldım. Bu, kalan masraflarımı karşılamak için yalnızca yarı zamanlı çalışmam gerektiği anlamına geliyordu. Geri kalan zamanda staj yaptım, böylece pratik saatlerimi kaydetmeye bir adım önde başlayabildim."

"Etkilendim." Etkilendim de. Çok az insan beni şaşırtır ve daha da azı beni etkiler. Delilah ikisini de yaptı.

Boş bardağını yere bırakıyor. "Her neyse, benden bu kadar bahsettiğimiz yeter. Neden aile işine girmeye karar verdin?"

Ona sorular yöneltmiş olabilirim ama kendimle ilgili hiçbir soruyu yanıtlamakla ilgilenmiyorum. Yine de sanırım bana gösterdiği dürüstlüğü ona da borçluyum. "Bu gerçekten bir karar değildi. Biz bunun içinde doğduk ve büyüdük."

Başını sallıyor, gözleri benimkilere odaklanmış. "Hoşuna gidiyor mu?"

Bu soru beni duraksatıyor. Bundan hoşlanıyor muyum? Bu kendime daha önce sorduğum bir soru değil. "Karar vermekten, kontrolün bende olmasından hoşlanıyorum. Güç sahibi olmaktan ve para sahibi olmaktan hoşlanıyorum."

Kaşları kalkıyor ve dudaklarının kenarında bir gülümseme beliriyor. "Kulağa zengin ve güçlü bir adamın söyleyeceği bir şey gibi geliyor."

Omuz silkiyorum. "Benim için işe yarıyor."

Sessizce gülüyor ve o zaman anlıyorum. Tanıştığımızdan beri onu en rahat gördüğüm an bu. İkimiz her buluşmamızı ya birbirimize sürtünerek ya da birbirimizi yanlış yöne çekerek geçirdik. Sinirlendiğinde gözlerinde parlayan kıvılcımları görmekten ne kadar hoşlanıyorsam, onun bu yönünü de o kadar seviyorum.

"Sanırım buna alışabilirim," diyor parmaklarını koltuğun yumuşak krem rengi derisinde gezdirirken. "Eğer uçmak zorundaysan, bunu yapmanın yolu bu." Gözleri uçağın arka tarafına, arkamdaki kapalı kapıya kayıyor. "Orada ne var?"

"Yatak odası."

Gözleri tekrar bana dönüyor ve elmacık kemikleri hafifçe kızarıyor. "Ah."

Onu o odaya götürdüğümü ve yanaklarının farklı bir nedenden dolayı kızardığını hayal ederken ona tembel bir gülümseme veriyorum.

Emniyet kemeriyle oynadığı yere bakıyor.

Marigold boş bardaklarımızı almak ve başka bir şey isteyip istemediğimizi sormak için geri dönüyor. Delilah Marigold'dan yatak odasının kapısına bakıyor, sonra tekrar Marigold'a dönüyor ve bakışları bana takılıyor. Zihninde dönen çarkları neredeyse görebiliyorum. Bir varsayımda bulunuyor. Muhtemelen mantıklı bir varsayım ama bu durumda yanlış.

İkimiz de bir içki daha içmeyi reddediyoruz ve Marigold gittikten sonra ikimiz de konuşmaya devam etmeye istekli görünmüyoruz. Delilah tekrar tabletini çıkarıyor ve işine geri dönüyor. Ben de ona katılmaya karar veriyorum, telefonumu çıkarıp gelen yeni e-postaları yanıtlıyorum. Hiç durmayacak gibi görünüyorlar.

İki saat sonra pilot bize O'Hare'e inmek üzere olduğumuzu haber veriyor. Delilah tabletini saklıyor ve kolçakları kavrarken bana utangaç bir gülümseme veriyor. İş hakkında sorular sorarak dikkatini dağıtıyorum. Bu

Etkili görünüyor, omuzları ve bana üzerinde çalıştığı ilk binayı ve şimdiye kadar en sevdiği tasarımın ne olduğunu anlatırken ifadesi hareketleniyor.

Onu izlemeye o kadar dalmışım ki uçağın tekerleklerinin asfalta çarpmasıyla oluşan hafif sarsıntı beni şaşırtıyor.

Delilah da başlar ve etrafına bakınır. "İndik mi?"

"Sana onun iyi bir pilot olduğunu söylemiştim."

"Yaptın. Bunun için tekrar teşekkür ederim." Dudakları yukarı kıvrılıyor ve yeşil gözleri parlıyor. Göğsümde bir şeyler sıkışıyor. En son ne zaman birinin bana böylesine içten bir mutlulukla gülümsediğini hatırlamıyorum.

Uzaklara bakıyorum, uçak pistten çıkarken pencereden havaalanının geçişini izliyorum. Birlikte olduğum ya da Delilah'nın durumunda olduğu gibi birlikte olduğum kadınlara karşı bir şeyler hissetmeye alışık değilim. Bu rahatsız edici. Terminalde durduğumuzda emniyet kemerimi çözüyorum ve Delilah'nın da çözmesini bekliyorum, sonra onu jetten inip merdivenlerden aşağı, bekleyen arabaya kadar takip ediyorum. Yan yana kayıyoruz ve şoför arabayı çalıştırıp havaalanından dışarı çıkıyor.

"Otele gidip çantalarımızı bırakacağız, sonra da doğruca şantiyeye gideceğiz," diyorum.

"Tamam." Bakışları benimkilerden uzaklaşıyor. Muhtemelen uçakta bana gülümsediğinden beri ona bakmaktan kaçındığım içindir.

Otelimize vardığımızda, ki otelimiz derken King-Group'a ait bir otel olduğunu kastediyorum, doğruca bitişik odalarımıza gidiyoruz. Eşyalarımızı yerleştirdikten sonra arabaya dönüyoruz. Alana ulaşır ulaşmaz Delilah kapıdan çıktı.

Beni heyecanlandıracak pek bir şey yok -diğer iki bina arasında boş bir alan ve baktığımda tek gördüğüm rakamlar, kâr potansiyeli- ama Delilah arkasını dönüp etraftaki binalara bakarken yüzü parlıyor, gözleri çatıya doğru yükseliyor.

"Bunu hayal edebiliyor musun?" Ben soruyorum.

Bana dönüyor ve gülümsemesinin parlaklığı statik bir şok gibi içimde kıvılcımlar saçıyor.

"Evet. Ve tasarımı daha da iyi hale getirmek için şimdiden bir fikrim var." "Ne tür bir fikir?"

Caddenin karşısındaki bir açıyı işaret ediyor. "Diyagonaldeki binalar daha küçük. O yönde, alt katlar daha iyi bir manzaraya sahip olacak. Bunu en üst düzeye çıkarmak için otelin kuzeydoğu köşesini kavislendirmeyi denemek istiyorum."

"Ve bu bana daha fazla paraya mal olacak."

Yüzü düşüyor. "Yapısal değişiklikler yapmayı bırakmalı mıyım? I-"

Gülümsememin kaçmasına izin verdim. "Şaka yapıyorum, Delilah. Neden burada olduğunu sanıyorsun? Herhangi bir değişiklik hazırla ve tahminler için gönder."

Bana bakıyor, sonra kısa bir kahkaha atıyor. "Sanırım ilk kez bir şaka yaptın. Yani, berbat bir şakaydı. Ama denemiş olman hoşuma gitti." Arazide yürümeye devam ederken omzunun üzerinden bir sırtma fırlatıyor.

Dudaklarının kıvrımı ve kışının birleşerek onu arabanın kaputunun üzerine yatırıp sikmek istememe neden oluyor. Şirketin, COO'sunun kamusal alanda ahlaksızlıktan tutuklanmasına ihtiyaç duymaması dışında, Delilah'yı tekrar becerme şansım olursa, bu işlek bir caddenin ortasında bir arabanın kaputunda olmayacak.

Ama ona dokunma dürtüsü zihnimi ele geçirirken, ne kadar pervasız olabileceğimden emin değilim.

OceanofPDF.com

ON DOKUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

Ben aynadaki yansımamı bir kez daha kontrol ediyor, parmaklarımı giydiğim yere kadar uzanan kırmızı elbisenin ipeksi kumaşının üzerinde gezdiriyorum.

Umarım bu kadar muhteşem ve pahalı bir kıyafetle galadaki diğer konuklara uyum sağlayabilirim.

Aynadan uzaklaşıp saate bakıyorum. Cole yakında beni almak için burada olacak. Bu düşünce midemde bir sürü kelebeğin kanat çırpmasına neden oluyor. Otel döndüğümüzden beri onu görmemiştim. Bana günün geri kalanında ne istersem yapabileceğimi söylemiş, sonra da kardeşleriyle bir konferans görüşmesi yapmak üzere odasına çekilmişti.

Etrafta dolaşarak birkaç saat geçirdim ve öğle yemeği için lezzetli bir pizzanın tadına baktım, ardından otel odama döndüm ve otelin revize edilmiş tasarımı için fikirlerimi çizerek dikkatimi dağıttım.

Ofisinde olanları unutmak için çok uğraştım ama bu sabah arabaya bindiğimden ve onu muhteşem gördüğümünden beri aklımdan çıkmıyor. Bu gece neler olabileceğine dair görüntüler kafamda yüksek hızda yanıp sönüyor ve içimdeki sıcaklık azalıyor.

Bana böyle bir şey önerdiğinden değil ama bu sabah gözlerini benden ayırmaması, teklif etsem muhtemelen hayır demeyeceğini söylüyor. Sadece teklif etmenin yapmam gereken bir şey olup olmadığını bilmiyorum.

Parmak eklemlerinin kapıya vuruşu beni irkiltiyor ve açmadan önce derin bir nefes alıyorum. Cole'un parlak mavi gözleri vücudumda uzun, yavaş bir gezinti yapıyor ve tekrar yukarı çıkıp elbisemin dekoltesine takılıyor. Bakışlarını keskinleştiren arzuyu gizleme zahmetine bile girmiyor.

Bir yanım onu bembeyaz gömleğinden tutup odama sürüklemek istiyor. Vücudunun benimkiyle birlikte nasıl hareket ettiğini bana hatırlatsın. Fakat

daha mantıklı olan kısım beni geri tutuyor. Risk çok yüksek ve aksi yöndeki son kanıtlara rağmen ben düzenli olarak tedbiri elden bırakan biri değilim. Ödül büyük olsa da, aynı zamanda geçici olacaktır. Akıllı davranmalı ve uzun vadeli hedeflerime odaklanmalıyım ve bu hedefler arasında şirketimin en büyük müşterisiyle yatarak kariyerimi mahvetmek yer almıyor.

Tekrar.

Cole'a katılmak için dışarı çıkıyorum, kapıyı arkamdan sıkıca kapatıyorum. Gününün geri kalanının nasıl geçtiğini sormadan eli sırtıma gidiyor, parmakları belime doğru kayıyor.

Eğiliyor, nefesi ensemdeki saç tellerini dalgalandırıyor. "Çok güzel görünüyorsun, kedicik."

Tüylerim diken diken oluyor ve titrek bir nefes alıyorum. "Sen de çok yakışıklı görünüyorsun."

Bu çok hafif bir ifade. Cole'u daha önce takım elbiseyle görmüştüm ama smokinle ilk kez bu kadar yakından görüyorum ve seksi, güçlü, zengin bir adamın tanımı gibi. Siyah ceket, boyunu ve geniş omuzlarını göstermek için mükemmel bir şekilde dikilmiş. Bakışlarının sıcaklığı açıkta kalan tenimi kavuruyor ve baştan çıkarıcı, erkeksi dudaklarının kıvrımı bana tam olarak onlarla neler yapabileceğini hatırlatıyor.

Aniden kuruyan dudaklarımı yaladığımda, parmakları belimde sıkılaşıyor ve içimden heyecanlı bir ürperti geçiyor. Tanrım, onu görmezden gelmek benim için neden bu kadar zor? Ne de olsa üniversite boyunca pek çok erkeği görmezden gelmeyi başardım ve o erkekler Cole'dan çok daha fazla benim tipimdi - nazik, düşünceli, saygılı.

Aynen Paul'ün ilk baştaki hali gibi.

Cole'un aşırı ateşli bakışlarından uzaklaşıp asansöre yöneliyorum.

Gala bir başka King Group mülkü olan Lakefront Plaza'da düzenleniyor, bu yüzden bizi oraya götürmek için dışarıda bir limuzin bekliyor. Şoför bizim için kapıyı açıyor ve ilk ben biniyorum, Cole da beni takip ediyor.

Yolculuk sırasında havada gerilim fırtınaları esiyor. İkimiz de konuşmuyoruz, ama garipleşmek yerine, sıcaklık daha da artıyor. Tek düşünebildiğim bana nasıl dokunduğu, parmak uçlarımda altındaki kaslarının hissi, beni ne kadar sert boşalttığı.

Geniş araba, vücudumun ihtiyaç duyduğu mesafeyi bana sağlayacak kadar büyük değil. Bakışlarının yüzümün yan tarafını yaktığını neredeyse hissedebiliyorum ama ona bakmayı reddediyorum. Eğer bakarsam, bir şansım var.

Daha önce keşfedilmemiş pervasız yanım -sadece Cole'un yanında ortaya çıkan yanım- ve emniyet kemerimi çözüyorum, böylece ona sarılabiliyorum. İç çamaşırimın şimdiden ne kadar nemli olduğunu tahmin etmek zor değil. Gözlerimi derin bir nefes alıyorum.

"Delilah, bana bak." Cole'un derin sesi ona doğru dönmemi sağlayacak kadar emredici. "Sana New York'ta kadınları benimle seks yapmaları için manipüle etmek zorunda olmadığımı söylemiştim ve bu doğru. Seni buraya getirdim çünkü bana katılman mantıklıydı. Ama yalan da söylemeyeceğim. Seni tekrar becermek istiyorum. İlk gün toplantı odasına girdiğinden beri bunu düşünmeden edemiyorum ve bununla mücadele etmekten yoruldum."

Keskin bir nefes alıyorum, meme uçlarım elbisemin ince kumaşının altında hemen sertleşiyor.

Fark eder ve çenesinde bir kas sıçrar. "Bu gece seni istiyorum, Delilah. Bana seni alabileceğimi söyle."

Kalbim küt küt atıyor. Ağzım cevap vermek için açılıyor ama hiçbir şey . Donup kaldım, bana verebileceğini bildiğim şeyi deneyimlemek istemekle bunun ne kadar korkunç bir şekilde yanlış gidebileceğinin farkında olmak arasında kaldım.

Cole uzanıyor ve başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdiriyor. "Bu rujun sikimin her tarafına bulaştığını görmek istiyorum. Dilimi amının derinliklerinde istiyorum. Fiziksel olarak artık boşalamayana kadar boşalmanı istiyorum. Ve bunu bu gece istiyorum. Sadece bir gece ve sonra New York'a ve şu anki halimize geri döneceğiz. Ama kabul edersen, sabaha kadar benimsin. Ve Delilah," diyor çenemi kavrayarak ve beni kulaklarımdaki kan sesini bastırıp sözlerine odaklanmaya zorlayarak. "Eğer evet dersen, sana Paul'ün varlığını unutturmayı planlıyorum."

Bu son kısım beni ürkütüyor ve eli çekiliyor.

"Bunu bir düşünün ve bu akşam galadan ayrılmadan önce bana cevabınızı verin. Eğer evet dersen, başlamak için otele dönene kadar beklemeyeceğim. Anladın mı?"

Bu adam beni aşıyor. Şoföre hemen kenara çekmesi için bağırarak istiyorum, böylece soyunup her tarafını okşayabilirim. beyaz gömleğinin düğmelerini açmak ve pantolonunun fermuarını açıp onu ağzıma alana kadar teninde bir iz bırakmak istiyorum. Elbisemi kalçalarımın yukarı çekmek ve onun üzerine kaymak istiyorum. Bedenimin ve onun birlikte yapabileceği her şeyi deneyimlemek istiyorum. Seksin ne kadar muhteşem olabileceğini tattıktan sonra,

Paul ile olan fiziksel ilişkimden hayal kırıklığına uğradıktan sonra, her şeyi yeniden hissetmek istiyorum.

Ama bunları yapmak yerine, iki kelime söylemeye zorluyorum. "Anlıyorum."

Cole pencereden dışarı bakıyor ve ben şaşkın bir sessizlik içinde oturup tam olarak ne yapmam gerektiğini anlamaya çalışıyorum. Telefonumu çıkarıp Alex'e mesaj atabilirdim ama onun Jaxson'la geçirdiği zamanı bölmek istemiyorum. Ayrıca, tavsiyesinin ne olacağını zaten biliyorum. "Sür onları, kovboy kız." gibi bir şey.

Otele yaklaştığımızda zihnimdeki bunalımcı kaostan merhametli bir şekilde uzaklaşıyorum. Bina ışıklandırılmış ve ön tarafa kırmızı bir halı serilmiş. Fotoğrafçılar her iki tarafta durmuş, üzerinde yürüyen insanların fotoğraflarını çekiyorlar.

"Bunun bu kadar büyük bir olay olduğunu fark etmemiştim," diye mırıldandım.

Cole, "ABD'nin en zengin insanlarından bazıları bu gece burada," diyor. "Ve bu tür bir servete ve güce sahip insanlar herkesin onları gördüğünden emin olmak istiyorlar."

Dönüp ona bakıyorum. "Bunların çoğuna gidiyor musun?"

"Genellikle Roman ya da babam olur." Çenesinin çizgisi keskinleşiyor. "Ya da eskiden öyleydi."

Ona babası hakkında, olanlar hakkında ne hissettiğini sormayı düşünüyorum ama zamanım yok - ya da muhtemelen cesaretim - çünkü arabamız kırmızı halıya yanaşıyor.

Şoför iner ve Cole'un tarafındaki kapıyı açar. "Hazır mısın?" Cole sorar.

Değilim ama yine de başımı sallıyorum. Dışarı çıkıyor, sonra dönüp bana elini uzatıyor. Elini tutuyorum, dirseğinin içine soktuğunda tamamen bunalmış hissediyorum ve kırmızı halıdan aşağı inmeye başlıyoruz. Her iki taraftan gelen kamera flaşları gözümü kamaştırıyor ve Cole'a seslenen sesler duyuyorum.

"Bay King, bu geceki randevunuz kim?" "Bay King, kiminle?"

"Bay King, babanızın tutuklanmasının ardından yatırımcıların King Group'a olan güvenlerini kaybettikleri yönündeki söylentilere ne diyorsunuz?"

Böyle bir etkinlikte bu ne biçim bir soru böyle?

Cole'un kolundaki kaslar geriliyor ve yan tarafta duran, çoğu fotoğrafçılardan oluşan gruba bakıyorum. İki ya da üç kişinin elinde mikrofonlar, katılımcılara soru sormaya çalışıyorlar ama hangisinin babasını sorduğunu anlayamıyorum. Cole yine de cevap vermiyor. Yüz ifadesi

tamamen anlaşılmaz, ama çenesindeki en hafif tiki algılayabilecek kadar yakınım.

Parmaklarımı pazusuna dolayarak güven verici bir şekilde sıkıyorum. Bana bakıyor, şaşkınlıktan gözleri parlıyor. Ağzının bir köşesi milisaniyelik bir hareketle yukarı kalkıyor ve sonra biz büyük açık kapıya yaklaşırken tekrar önüne bakıyor.

Fotoğrafçılar ve muhabirlerle işimiz çoğunlukla bittiğine göre rahatlayabilir ve lobiye girerken etrafı seyredebilirim. Pırıl pırıl mermer zeminleri ve ısıltılı avizelerle süslenmiş yüksek tavanlarıyla çok güzel. Galanın yapılacağı balo salonu da aynı derecede etkileyici. Karmaşık pervazlar, aynalı vurgular ve daha da abartılı avizeler içeren devasa bir alan. Üzerinde çeşitli objeler bulunan bir masa odanın kenarından aşağı doğru uzanıyor. Cole sessiz bir müzayededen bahsetmişti, o yüzden bunun için olmalı.

"Harika bir yer," diye mırıldanıyorum, bakışlarım süslü tavanda geziniyor.

"Öyle."

Ona gülümsüyorum. Gerçekten de rahatlamış görünüyor mu? Az önceki gerginlik gitmiş gibi görünüyor ve bakışlarında sıcaklık kıvılcımına benzer bir şey var.

"Seni mimariye bakarken izlemek hoşuma gidiyor,"

diyor. Başımı eğiyorum. "Neden?"

"Gözleriniz parlıyor ve tüm vücudunuz hareketleniyor."

"Oh." Göğsümde bir sıcaklık belirdi. Bu ondan duymayı son şeydi.

Bakışları benimkileri tutuyor. "Tutkunuz çok güzel bir şey."

Aramızdaki havada bir şey parıldarken nefesim boğazımda düğümleniyor; mümkün olduğuna asla inanmayacağım bir bağ. Ama yine de var.

Belki de Paul ile olan ilişkimin sonunun geldiğini bilmeliydim. Cole'un az önce yaptığı gibi bana duyduğu minnettarlığı paylaşma zahmetine hiç girmemişti. Ne zaman muhteşem mimarisi olan bir yere gitsek, benim tepkimi umursamayacak kadar uzman görüşünü bana anlatmakla meşguldü.

"Teşekkür ederim." Başka ne diyeceğimi bilemediğim için bakışlarımı ondan uzaklaştırıp geniş odayı dolduran insanlara bakıyorum.

Cole haklıydı. Buradaki herkes zengin ve güçlüdür ve bunu göstermekten çekinmezler. Pahalı takımlar ve tasarım elbiseler, mücevherler damlıyor

Boyunlardan, bileklerden ve kulaklardan, sanki sadece dikkat çekmek için söylenmiş gibi biraz fazla yüksek sesli kahkahalar. Alışık olduğum her şeyden tamamen farklı.

Cole eğilip fısıldıyor, "Yanımda kal yoksa bu gece bütün bekâr erkekler seni eve götürmeye çalışacak. Muhtemelen evli olanların da yarısı." Başımı kaldırıp ona baktığımda yüz ifadesinde hiç mizah yoktu. "Hadi masamızı bulalım." Beni öne doğru itiyor, iri eli sırtımın alt kısmına uzanıyor.

Cole bize ayrılan masayı odanın ön tarafında görene kadar kalabalığın içinde ilerliyoruz ve bu konumlandırmanın kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. Büyük milyarderler önde oturuyor ve küçük milyarderler arkaya mı atılıyor?

Bir kahkahayı bastırıyorum, sonra Cole bana kaşlarını kaldırarak bakınca hızla yüzümü düzeltiyorum.

Koltuğumu çekiyor ve ben de mümkün olduğunca zarif bir şekilde oturmaya çalışıyorum.

Sonra yanıma oturdu.

Bir garson yanımızda beliriyor. "Bu akşam size içecek bir şeyler getireyim mi?"

Cole bana döndü. "Şampanya mı istersin yoksa başka bir şey mi?"

Şampanya iyi olurdu ama baloncuklar aklımı başımdan alacak ve bu gece aklımı başımda tutmam gerekiyor. "Bir kadeh beyaz şarap alacağım, teşekkürler."

Cole iki bardak beyaz sipariş ediyor ve garson kalabalığın arasından sıyrılarak aceleyle uzaklaşıyor. Kısa süre sonra bardaklarımızla geri dönüyor ve minnettar bir gülümsemeyle ona teşekkür ediyorum, karşılığında bir sırtıma ve göz kırpması alıyorum. Cole nefesinin altında bir şeyler mırıldanıyor ve kolunu rahatça sandalyemin arkasına dayıyor.

Kısa bir süre sonra masada, çoğu Cole ve benden daha yaşlı olan başka çiftler de bize katıldı. Tanıdık bir şekilde selamlaşıyorlar ve Cole beni iş arkadaşı olarak tanıtıyor ki bu aslında doğru değil. Muhtemelen insanların beni sevgilisi ya da Tanrı korusun kız arkadaşı sanmamalarını sağlamak için böyle söylüyor.

Son çift de masaya katılıyor ve Cole'un bariz bir fiziksel tepkisi olmamasına rağmen, karşımızda oturduklarında üzerindeki gerginliğin kaybolduğuna yemin edebilirim. Yine de onlara doğru başını sallarken selamlaması yeterince hoş görünüyor. "Jessica, Tom."

Çift Cole'un yaşlarında görünüyor. Yumuşak ve iyi görünümlü adam bana Ken bebeklerini hatırlatıyor, kadın ise tam bir afet. Kadın

Sarışın, uzun boylu ve kıvrımlı ve siyah elbisesi bu kıvrımların her birini ortaya çıkarıyor. Soluk mavi gözleri Cole'a sabitlenmiş.

"Bu gece geleceğinden emin değildim," diyor ona. "Genelde bana haber verirsin."

"Roman aslında daveti kabul etti, ancak ilgilenmesi gereken başka işleri var."

Geleceğini neden haber vermediği hakkında hiçbir şey söylemiyor. Bu da ne demek oluyor? İkisnin de burada başkalarıyla olduğunu düşünersek, kız arkadaşı olmadığı kesin.

Cole'a bakıyorum ama o dikkatini Jessica'ya sabitliyor.

Sandalyesinde kayıyor, bakışları kısa bir süreliğine bana kayıyor. "Bu gece kiminle çıkıyorsun?"

"Bu Delilah. Yeni otel zinciri üzerinde çalışan bir mimar. Onu Chicago'daki araziye bakması için getirdim."

Jessica'ya gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor ama gülümsemenin kenarları kırılğan.

"Ne kadar uygun," diye mırıldanıyor.

Sunucu sahneye çıkıp bu gecenin programı hakkında konuşmaya başladığında Jessica ve sevgilisiyle daha fazla sohbet etmekten kurtuluyoruz; programda çok sayıda yemek ve bolca kaynaşma, ardından sessiz müzayedede ve ardından dans yer alıyor. Milyarderler için sıradan bir Cuma gecesi.

Herkes oturduktan sonra ilk yemek getiriliyor. Havyar, süslü görümlü marul yaprakları üzerine ustaca yerleştirilmiş. Daha önce hiç yemediğim için deniyorum, sonra burnumu karıştırmamak için elimden geleni yapıyorum. Sessizce panikledim. Yemezsem kabalık mı etmiş olurum?

Kulağıma mırıldanırken Cole'un kalçası benimkine bastırıyor, "Sevmiyorsan yeme. Bu sonradan kazanılan bir tat."

"Dur tahmin edeyim." Yüzümü ona doğru eğiyorum. "Onu elde ettin mi?"

Omuz silkiyor. "Çocukken bana fazla seçenek sunulmadı."

Parlak siyah balık yumurtaları yığınının bakıyorum. "Ailenin bunu sana çocukken verdiğine inanamıyorum. Annem bana fasulyelerimi yedirdiğinde yaygara koparırdım."

Ağzının kenarları yukarı kalkıyor. "Kardeşlerim ve benden, istesek de istemesek de hayattaki güzel şeylerin değerini erkenden anlamamız beklenirdi."

Cole'u çocukken hayal etmeye çalışıyorum, yemek masasında havyarı zorla yiyordu çünkü beklenen buydu. İçimi bir hüznü kapladı. Hiçbir şey bilmiyorum

Muhtemelen büyük bir varsayımda bulunuyorum ama bir şekilde bu, sevgi dolu ebeveynlerin yapacağı bir şey gibi görünmüyor. Koluna dokunuyorum. "Özür dilerim. Bu kulağa pek hoş gelmiyor."

Önce elime, sonra yüzüme bakıyor. Gözlerindeki garip yoğunluk midemi alt üst ediyor. Sonra başını sallıyor ve bana eğik bir gülümseme veriyor. "Çocukluğumda inanılmaz pahalı yemekler yediğim için bana ancak sen acırsın, Delilah."

Yanaklarım kızarıyor ama hâlâ bana bakıyor olması nefesimin boğazımda düğümlenmesine neden oluyor. Arkamı döndüğümde Jessica dikkatimi çekiyor. Gözleri Cole'un üzerinde ve kaşlarını çatıyor. Kesinlikle bir şeyler oluyor ama ne? Onun eski sevgilisi mi? Yoksa onunla bir ilişki istiyor ve o ilgilenmiyor mu?

Çoğunlukla el değmemiş tabağımı alıp götüren bir garson dikkatimi dağıtıyor. Kısa süre sonra yerini çok daha iştah açıcı bir şey alıyor: safranlı krema soslu küçük bir somon mantısı porsiyonu. Çok lezzetli ve sosu dudaklarımdan yalarken onaylayarak mırıldanıyorum.

Cole tekrar bana doğru eğildi. "Böyle devam edersen daha erken bir cevap talep edeceğim." Alçak, hırıltılı sesi içime bir heyecan gönderiyor.

Ona geniş gözlerle bakıyorum. Sonra, bunu neden yaptığımdan emin değilim, bakışlarını tutuyorum ve kasıtlı olarak dudaklarımı tekrar yalıyorum.

Yüzündeki ifadeye neredeyse gülecektim ama yüz hatlarını ele geçiren karanlık, günahkâr ifadeye bedenimin verdiği tepki hiç de komik değil. En karanlık, en çökmüş türden bir intikam vaat ediyor. Ve birden, bu konuda neden tereddüt ettiğimi merak ediyorum.

Bir gece için buradayız. Giyinip kuşandım ve her zaman görüldüğüm kadar iyi görünüyorum, Cole da . . . Cole, Cole'dur. Her zaman inanılmaz görünür. Ama şu anda bana beni canlı canlı yemek ister gibi bakıyor ve eminim ki ben de ona bunu ister gibi bakıyorum.

Ona doğru eğildim ve gözbebeklerinin parlaması içimde soluksuz bir heyecanın yayılmasına neden oldu. "Ya sana cevabımı şimdi vermeye hazırsam?"

Yavaş, kontrollü bir nefes veriyor. "Yapma."

Göz kırpıyorum. "Ama düşündüm ki-"

"Bu konuda bir şeyler yapabilecek duruma gelene kadar bana söyleme. Eğer şimdi söylersen, masanın altında eteğini yukarı çeker, parmaklarımı içine gömer ve tüm bu insanların önünde boşalmanı sağlarım."

İçimi bir ürperti kaplıyor ve bir an için gözlerimi kapatıyorum çünkü küçük, gizli bir parçam tam da bunu yapmasını istiyor -bütün bu insanların önünde beni sahiplenmesini. Ama sandalyeme geri gömülüyorum. Fantezi başka bir şeydir. Gerçek ise oldukça farklı olurdu.

"Bana ne zaman cevap verebileceğini söyleyeceğim," diyor Cole ve ben de başımı sallıyorum. Uyarılmışlığımın masadaki herkes tarafından görülebildiğinden eminim ve tabağımdaki yemek kalıntılarına sabit bir şekilde bakıyorum.

Sunucu, kaynaşmaya izin vermek için kısa bir ara verileceğini söylemeden önce iki yemek daha geliyor ve gidiyor.

Cole hemen sandalyesinden kalkıyor ve beni arkasına çekmek için elimi tutuyor.

"Cole, seninle konuşmak istediğim konu ..." Cole beni masadan uzaklaştırırken Jessica'nın sesi arkamızda kesiliyor. Topuklarımın üzerinde tökezlememeye çalışırken göz ucuyla yüzündeki sert ifadeyi görebiliyorum.

"Jessica'yı nereden tanıyorsun?" Ben soruyorum.

Cole'un eli benimkinin etrafında sıkılaşıyor ama başını çevirmiyor. "En büyük yatırımcılarımızdan birinin kızı."

Ayaklarım sürüklenmeye başladı. "İkinizin bir ilişkisi var mıydı? Çünkü burada benimle olmandan rahatsız olduğu izlenimini edindim."

Bu kez bakışlarımı omzunun üzerinden karşılıyor. "Jessica ile hiç ilişkim olmadı. Yine de bu tür etkinliklerde birlikte çok zaman geçirdik."

Boynumun dibindeki gerginlik azalıyor. Normalde birlikte vakit geçireceği kişiyi tekeline almamdan rahatsız olmuş olmalı.

Cole beni balo salonunun yan tarafındaki bir kapıdan geçiriyor. "Nereye gidiyoruz?" Kalabalığın gürültüsü arkamızda kaybolurken soruyorum. "Buraya izin var mı?"

"Öyleyim," diyor ve ben neredeyse gözlerimi deviriyorum.

Beni bir oyuğa sürüklüyor ve etrafımda döndürüyor, sırtımı duvara yaslıyor ve ellerini omuzlarımın iki yanına koyuyor. "Bana söylemek istediğin bir şey var." Sesindeki sertlik, içimde sıcak bir düğüm haline gelen ihtiyaç dallarını sıkılaştırıyor.

Cevabımı sadece bu konuda bir şeyler yapabileceği zaman duymak istediğini söyledi. Peki burada, bu yarı halka açık yerde tam olarak ne yapmayı planlıyor?

Kalbim göğsümde çarpıyor, meme uçlarım elbisemin ince kumaşına sert ve sıkı bir şekilde bastırıyor.

İhtiyatı elden bırakarak başımı arkaya eğiyorum ve doğrudan gözlerinin içine bakıyorum. "Evet."

Beni yanlış anlamıyor ya da açıklama istemiyor. Tam olarak ne dediğimi biliyor.

Ağzımı ele geçirdiğinde dudakları dudaklarıma çarpıyor ve aramızda alevlenen sıcak ateş beni tüketiyor.

Ellerinden biri duvardan ayrılıp sırtımdan aşağıya, kıcıma doğru iniyor, kıcımı kavlıyor ve beni ona doğru çekerek pantolonundaki uzun, sert çıkıntıya bastırıyor. Utanmadan ona sürtünüyorum ve boğazının derinliklerinde inlemesine neden oluyorum.

Elini aşağı indiriyor ve elbisemi topluyor, bacaklarımdan yukarı sürüklüyor ve parmaklarını altından geçirip tangamı oluşturan küçük dantel parçasına sokabileceği kadar yüksek olana kadar elinde topluyor. Klitorisime temas ederken yüzümü izlemek için geri çekiliyor, çoktan şişmiş ve zonkluyor, onun dokunuşunu bekliyordu.

Başparmağını üzerinde gezdirirken nefesim kesiliyor ve titriyorum ve dokunuşuyla parçalanmamın uzun sürmeyeceğini biliyorum. Utanmam gerekirdi ama utanmıyorum. Ve gözbebeklerinin ne kadar şişmiş olduğunu düşünürsek -gözbebeklerinin mavisi, siyahın etrafındaki ince bir halkadan başka bir şey değil- zaten sınırda geziniyor olmamı hiç umursamıyorum.

Uzun bir parmağını içime sokuyor ve neredeyse çığlık atacağım, ama neyse ki ağzımı kendi parmağıyla kapatarak çaresiz sesi boğuyor.

Parmakları ve başparmağı birlikte hareket ediyor ve ben serbest kalmak için yarışırken kalçalarım hareketin içinde yuvarlanıyor. Kapalı göz kapaklarımdan ardında kıvılcımlar parıldıyor ve ben çok yakınım-

"Cole?" diye seslenir koridorun sonundan bir kadın sesi. "Cole, burada mısın? Garsonlardan biri seni bu tarafa gelirken gördüğünü söyledi."

Donup kalıyorum, Cole'a göz kırpyorum. Öfke buz gibi dalgalar halinde ondan yuvarlanıyor ve eli yavaşlıyor ama durmuyor. Yakalandım, kenarda asılı kaldım. Eğer hareketlerini hızlandırırsa, beni fırlatıp atacak. Cole'a seslenen kadının yaklaştığını düşünürsek, şu anda savrulmak istediğimden emin değilim.

İhtiyacım olan son şey, bir yabancınn beni işverenimin parmaklarıyla orgazm olurken izlemesi.

"Cole? Seninle babam hakkında konuşmam gerek." Ses şimdi daha yakın.

Kısa bir an için Cole parmaklarını daha hızlı çalıştırıyor ve bunu yapacağını düşünüyorum. Sanırım beni yine de boşaltacak. Vücudum

istemsiz bir zevkle kasılıyor, parmaklarını sıkıyor ve ben başımı sallayarak gözlerimi açıyorum.

Hırlıyor ama parmaklarını benden çekiyor, uzanıp dudaklarıma sürdükten sonra ağzımı başka bir şiddetli öpücükle alıyor.

"Sonrası için küçük bir aperiitif," diye mırıldanıyor kulağıma.

Sonra o geri çekiliyor ve ben çılgınca elbisemi düzeltiyor, kendimi toparlamaya çalışıyorum.

Gözlerindeki koyu renk açılma ve elmacık kemiklerinin kemerlerindeki kızarıklık dışında, eskisi kadar derli toplu görünüyor, ancak parmaklarının hala benim uyarılmamla parladığını fark ediyorum. Parmaklarını silmedi - muhtemelen vücut sıvılarını pahalı takım elbisesine ya da elbiseme bulaştırmak istemiyordu.

Yine de bir şey söylemek için çok geç, çünkü beni oyuktan çekip çıkarıyor ve Jessica ile yüz yüze geliyoruz.

Gülümsüyor ama gözlerinin önünde duruyor. "İşte buradasın. Babamın konuşurken kulak misafiri olduğum bir konu hakkında seninle konuşmam gerekiyor."

Böldüğü şeyden habersiz olamaz ve Cole'la yaptıklarımızdan bahsedilmesi beni endişelendirmeli ama şu anda sadece sinirli ve azmış durumdayım. Bu kadını tanımıyorum ama şu anda ondan hiç hoşlanmadığıma eminim.

Cole, "Şu anda iş konuşmakla pek ilgilenmiyorum Jessica," diyor. "New York'a dönene kadar bekleyebilir mi?"

O da mı New York'ta yaşıyor?

"Oh, sanırım öyle," diyor. Acaba tüm bunlar Cole'un peşine düşmek ve benimle ne yaptığını bölmek için bir bahane miydi? Bir ilişkileri olmayabilirdi ama masada bıraktığı adamdan bağımsız olarak öyle olmasını diliyormuş gibi hissediyorum.

"Geri dönelim o zaman," diyor Cole ve Jessica'ya yolu göstermesini işaret ediyor.

Geldiğimiz yoldan geri dönmeden önce sanki kendi pençeleri varmış gibi üzerimde dolaşan bir bakış atıyor. Onun arkası dönükken, Cole dilini az önce içime soktuğu parmaklarının üzerinde gezdirme fırsatını yakalıyor ve tüm bu süre boyunca bakışlarımı tutuyor. "Kim tatlı ister?"

Midem bulanıyor. Elimi tutup beni ana odaya geri götürdüğünde daha da fazla.

Sözümü kesmek bir yana, bu gece başıma gelecekler hakkında ufak bir fikir edindim. Ve sanırım başım belada olabilir.

YİRMİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

Ben Aspen'de bir hafta sonu için teklif verip kazanana kadar bekleyebildiğim kadar beklerim.

-Sonra da bizi oradan çıkaracağım. Şoförümüze mesaj attım. Bizi ön kapıdan çıkardı ve dışarı çıktığımızda bizi bekliyordu. Göz ucuyla Delilah'ya bakıyorum. Yanakları güzelce kızarmış ve buna neden olan şey sıcak değil. Arabaya bindiğimiz anda ne olacağını çok iyi biliyor.

Onu daha önce orgazma bu kadar yaklaştırdıktan sonra, muhtemelen o da en az benim kadar hayal kırıklığına uğramıştır.

Siktiğimin Jessica'sı. Nasıl bir oyun oynadığını bilmiyorum ama New York'a döndüğümüzde onunla konuşmam gerekecek. Son zamanlarda fark ettiğim işaretleri görmezden geldim - sikişmeyi bitirdikten sonra ayrılma konusundaki isteksizliği, beni kışkandırma girişimleri. Ya bağlanmaya başladı ya da başka bir art niyeti var. Hangisi olduğunu bulmalı ve her iki şekilde de üzerine gitmeliyim.

Ama bu şimdi düşünülecek bir şey değil. Şoför kapıyı açarken ve Delilah içeri süzülüp arzu dolu gözlerle bana bakarken olmaz.

Aletim şimdiden sertleşti ve zonklamaya başladı. Bu anı uzun zamandır bekliyordum, ofisime adım attığından beri. Hatta ondan önce. Birlikte geçirdiğimiz geceden sonraki haftalarda, gözlerimi kapatıp onu benim için parçalara ayırmanın ne kadar güzel olduğunu hatırlayarak birkaç kez okşamıştım. Hatta kendimi sokaklarda siyah saç ve yeşil göz ararken bulmuştum. Bu çok saçmaydı. Bunu hayatım hiç yapmamıştım.

Ama beni garip saplantımdan kurtaran, tanıştığımız bara geri dönmek için duyduğum tamamen mantıksız dürtü oldu. Bir kadının peşinden koşmak, onu takip etmek, şimdiye kadar yaptığım ya da yapacağım bir şey değildi. Bu yüzden onu kasten aklımdan çıkarmıştım.

Ve sonra uzun bacakları, güzel gülümsemesi ve kediye benzeyen gözleriyle tekrar içine girdi. Ve giydiği o lanet eteklerle. Çok kısa değil, ama kıcının muhteşem kıvrımlarını kavrayacak kadar dar.

Parmaklarımı esnetiyorum. Bu gece kıcını bir etek örtmeyecek. Arkasına bindim ve şoför kapımı kapattı.

Gizlilik bariyerini kaldırmadan önce ona otele manzaralı yoldan gitmesini söylüyorum. Gözleri dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor. Başıyla beni onaylıyor ve ben de bölmeyi kaldırmak için düğmeye basıyorum. Arabayı ses geçirmez yapmıyor ama Delilah'nın çıkarmak üzere olduğu seslerin bir kısmını bastıracaktır.

"Buraya gel," dedim ona.

Bana doğru kaymadan önce sadece bir saniye tereddüt ediyor. Kolumu beline dolayıp onu kucağıma çekiyorum, sonra da elbisesinin korsajını aşağı doğru çekiyorum. Sütyensizdi ve küçük sert meme uçlarının gölgesi bütün gece dikkatimi dağıtmıştı. Şimdi tadına bakacağım.

Eğilip sıkı pembe tepelerden birini ağzıma alıyorum, dilimi üzerinde gezdiriyorum ve dişlerimle alay edebileceğim kadar sertleşince inliyorum.

"Cole," diye nefes alıyor, elleri beni kendisine doğru tutmak için saçlarıma gidiyor. Diğer meme ucunu çimdikliyorum, kalçaları yukarı doğru kalkarken verdiği keskin nefesin tadını çıkarıyorum. Bahse girerim bu doğrudan klitorisine vurmuştur.

Göğüslerine dikkatimi verdikten sonra elbisesinin eteklerine uzanıyorum ve elimi altına sokabilmek için kalçalarının etrafından yukarı doğru çekiyorum. Zar zor giydiği tangası doymuştu ve kendimi yavaşlatmak için derin nefes alıyorum. Bütün gece bizim. Şu anda tek yapmamız gereken onu otel odama döndüğümüzde olacaklara hazır hale getirmek.

Parmak eklemlerim onun cinsel organının dikişi boyunca kayıyor ve o bir iniltiyi bastırıyor.

"Sessiz olmana gerek yok," diyorum ona. "Şoför neler olduğunu çok iyi biliyor. Eğer yeterince yüksek sesle inlerseniz, muhtemelen gecesini mahvedersiniz."

Yanakları yanıyor ve başını bana doğru sallıyor.

Alçak sesle kıkırdıyorum. "Bütün gece gergin miydin, kedicik?"

"Evet," diye nefes alıyor.

Jessica'ya ne kadar kızgın olsam da, bir parçam Delilah'nın son birkaç saattir çaresiz ve muhtaç bir şekilde oturuyor olmasından çarpık bir keyif alıyor. Bu anı düşünüyor. Parmaklarımın ve ağzımın onun üzerinde olmasını, sikimin onun içine girmesini istiyorum.

Onu öperim. Sertçe. Rujunun ikimizin de yüzüne bulaşmasını istiyorum. Dillerimiz birbirine dolanıyor ve o kalçalarını oynatıyor. Kıcının ereksiyonuma sürtünmesi ereksiyonumun daha da şişmesine neden oluyor.

Başparmağım klitorisinin üzerindeyken bir parmağımı içine sokuyorum. Elleri omuzlarıma düşüyor ve bir inilti çıkarırken sıkıyor. Küçük amcığı o kadar ıslak ve benim için hazır ki bir parmak daha ekliyorum, başparmağımın baskısını artırırken onu içine sokuyorum.

Aşağıya bakıyorum, kucağımda yayılmış, dolgun göğüsleri açık, bacakları ayrılmış ve elim kırmızı elbisesinin altında kaybolmuş görüntüsüyle sarhoş oluyorum. Üçüncü bir parmak daha ekliyorum. O kadar sıkı ki. Gerildiğini hissettiğini biliyorum ama otel odasına döndüğümüzde onu daha da gereceğim, o yüzden şimdi alırsa iyi olur.

"C-Cole," diye daha yüksek sesle inliyor ve göz kapakları çırpınarak kapanıyor.

"Bana bak." Boşaldığında bunu gözlerinde görmek istiyorum. Zevkini benden saklayamayacak.

Göz kapakları tekrar açılıyor ve odaklanmamış bakışlarından ve sıkılaştıran vücudundan yakın olduğunu anlıyorum. Üzerine eğilip pembe ucunu tekrar ağzıma alıyorum ve sertçe emiyorum. İnlemeleri daha da artıyor ama olup kendini bırakmasını istiyorum. O muhteşem zihninin kapanmasını istiyorum, böylece düşünmeyi bırakıp hissetmeye başlayabilir.

Parmaklarımı kıvrıp ön duvarına bastırırken, aynı anda başparmağımı klitorisinin üzerinde gezdiriyor ve meme ucunu ısıırıyorum.

"Evet, Cole!" diye haykırıyor, amcığı elimin etrafında kasılıyor ve uyarılmışlığı neredeyse fişkırıyor.

Elimin hareketini yavaşlatıyorum ve dilimle ağzımdaki sert tepe noktasıyla alay ederek onu tekrar aşağı indiriyorum. Ağır ağır nefes alıyor ve yüzünü boynuma çeviriyor, bana karşı titriyor ve beklenmedik bir şefkat dalgası ile üstesinden geliyor. Saçlarını yüzünden uzaklaştırmak ve dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurmak içimdeki dürtüyle savaşıyorum. Bu gece birbirimizin bedenlerinin tadını çıkarmakla ilgili, şefkati paylaşmakla değil.

Elimi külotundan çekip ıslak parmaklarımı ağzına götürüyorum ve birini yumuşak, gür alt dudağında gezdiriyorum. "Em."

Gözleri benimkilere kayıyor, bana doğru açılmadan önce alnında bir kırıışıklık oluşuyor. Parmaklarımı içeri kaydırıyorum. Emerken dili parmaklarımın üzerinde geziniyor ve sikim kıcının altında sarsılıyor.

Sikeyim.

Birkaç saniye daha kendi tadının tadını çıkarmasına izin veriyorum, sonra az önceki kararlılığıma rağmen parmaklarımı çekiyorum, başını tutuyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. Yavaş başlıyor, ama kısa süre sonra daha da derinleşmek için başını eğiyorum, kendimi onun içinde kaybederken elim saçlarında sıkışıyor.

Sonunda uzaklaştığımda, ağır nefes alan tek kişi o değildi.

Şoförün sesi dahili telefondan geliyor. "Otele yaklaşıyoruz efendim. Sürmeye devam etmemi ister misiniz?"

Gizlilik perdesi açık olsa bile Delilah'nın geldiğini duyduğuna şüphe yok. Muhtemelen soruyu sormanın güvenli olduğunu varsayıyor.

"Artık bizi geri , teşekkürler."

Delilah kucağımdan kaymaya çalışıyor, bakışları aniden benimkilerden uzaklaşıyor.

Çenesini tutuyorum. "Uh-uh. Bu gece benim olduğunu söyledin, yani ne istersem onu yapacaksın. Ve benim istediğim de olduğun yerde kalman."

Yutkunuyor. "Tamam." Bu kelime hafif bir nefesten biraz daha fazlası ve ben gülümsüyorum.

Eğer Delilah ilk karşılaşmamızın bu gece olacakların bir göstergesi olduğunu düşünüyorsa, yanılıyor. O zaman bakireydi. Ben tam bir pislik değilim, bu yüzden büyük sınırları zorlamadım. Ama artık bakire değil. Başka bir adamla birlikte oldu.

Bu düşünceyle kaslarım gerildi. Onları gevşetmek için omuzlarımı silkiyor, tepkimi görmezden geliyorum. Ben bir kadının başka biriyle birlikte olup olmadığını önemseyen biri değilim. Tek umursadığım Delilah'nın şu anda benimle olması ve ona yumuşak davranmak gibi bir planım yok.

Araba otelin önüne yanaşır yanaşmaz onu aceleyle dışarı çıkarıp odama . Kapı arkamızdan kapanırken bile ellerim kıcını kavırıyor ve tekrar ağzına giriyorum. Duracak gibi görünmüyorum. İnlemeleriyle öpücüğümü derinleştiriyorum. Tadı çok tatlı. Başka bir erkek olsaydım, bağımlısı olabilirdim.

Onu kaldırıyorum ve duvara yaslıyorum, içine doğru sallanıyorum, sikimi amina bastırıyorum. İnliyor ve bana karşı kükrüyor. Elbisesi yukarı doğru itiliyor ve bacaklarını kalçalarımın etrafına sarıyor. Onu yiyip bitirme ihtiyacım

Tırnakları bana battıkça alevler yükseliyor, beni kendine yakın tutuyor. Bir yere gideceğimden endişeleniyorsa, endişelenmemeli. Olmak istediğim başka bir yer yok.

Onu yere indiriyorum, elbisesinin ipeksi kumaşının bacaklarının etrafına düşmesine izin veriyorum. Pantolonumun fermuarını açıp kendimi dışarı çekerken "Tamamen aşağı," diye homurdanıyorum.

Parmaklarımın ağrıyan şaftımın etrafına sarıldığı yere bakıyor ve yüzünde anlayış parlıyor. Başka bir şey gibi.

İstiyorum.

Gözleri benimkilerle buluşmak için yükseliyor ve ben onların yeşil derinliklerinde kayboluyorum, kalbim göğsümde düzensiz bir ritimle çarpıyor. Dizlerinin üzerine çökerek büyüü bozuyor, kırmızı elbisesi etrafından yere dökülüyor. Delilah'nın pembe lekeli yanaklarıyla bana bakmasından daha seksi bir şey gördüğümünden emin değilim, dolgun dudakları zaten sızan aletimden sadece bir inç uzakta.

Başparmağımı ağzına bastırıyorum, onu emdiğinde içimde alçak ve derin bir gerilim oluşuyor. Çenesini açıp sikimin şişmiş tepesini dilinin üzerine kaydırmadan önce birkaç saniye bu hissin tadını çıkarmama izin veriyorum. Onu bıraktığımda, elimi saçlarına dolamakla yetiniyorum. "Bana ne kadar alabileceğini göster."

Göz temasını kesmeden dudakları etrafımı sarıyor ve ben boğazının arkasına gelene kadar yavaşça aşağı iniyor. Şaftımın alt tarafını kucaklıyor, cildime alevler gönderiyor. Ama ondan daha fazlasını istiyorum. Onu konfor alanının ötesine itmek istiyorum.

Başparmağımı yanağında gezdiriyorum. "Daha derine ineceğim, kedicik. Benim için burnundan nefes al."

Başını sallıyor ve kendimi daha derine sokarken onu sabit tutmak için elimi saçlarında kullanıyorum, ancak tıkanığında ve gözleri sulanmaya başladığında duruyorum, gözyaşları alt kirpiklerinde boncuklanıyor. Hepsini almadı ama boğazının refleks olarak sikimin başının etrafında sıkışması neredeyse dayanılmaz bir zevki tetikliyor.

Çenesini kavrayarak yüzünü bana doğru çeviriyorum ve ne kadar güzel bir resim oluşturduğuna hayran kalıyorum. Başparmağımı tekrar yanağına sürüyorum. "Ne kadar iyi bir kız, sikimi çok iyi yutuyor," diye mırıldanıyorum.

Kirpikleri titriyor ve iniltisi içimde titreşirken ağzının içinde sarsılarak daha da şişiyorum.

Sikeyim. Bu his o kadar yoğun ki omurgamda bir uyarı fişeği patlıyor ve karın kaslarım sıkılıyor. Şimdiden çok yaklaştım. I

derin derin nefes alıyorum, yıpranan dizginlerime tutunuyorum ve kalçalarımı pompalayıp boğazına boşalana kadar ağzını sikme dürtüsüne direniyorum.

Bunu sonraya saklayacağım. Bu sefer boşaldığımda, çok uzun zamandır arzuladığım amın derinliklerine gömülmek istiyorum.

Yanakları nemli, dudakları kızarmış ve şişmiş, darmadağınık yüzüne bakarak çekiliyorum. Ayağa kalkmasına yardım eder etmez, parmaklarımı saçlarına sokup başını geriye yatırıyorum, böylece çenesi boyunca yalayıp ısırabiliyorum. "Şimdi seni becereceğim, Delilah. Elbiseni çıkar ve yatağın üzerinde ellerinin ve dizlerinin üzerine çök."

Ses tonumdaki talep karşısında gözleri açılıyor ama daha fazla bekleyemeyecek kadar sabırsızım.

"Git," diye homurdandım.

Benden birkaç adım uzaklaşıyor, sonra durup omzunun üzerinden bakıyor, alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış. Tanrım, seks konusunda hâlâ çok deneyimsiz ve bunu yapmamam gerektiğini biliyorum ama buna bayılıyorum.

En azından Paul bir şeyi doğru yaptı, en azından benim için. O pisliğin onun ihtiyaçlarını karşılamak ya da her bakışında, hareketinde ve dokunuşunda ondan yayılan gizli duygusallığı keşfetmesine yardımcı olmak için hiçbir şey yapmasına imkan yok. Onun yerine, bunu yapacak olan benim. Sadece bir gece için olsa bile.

Delilah tekrar öne doğru bakar ve elbisesinin fermuarını açmak için arkasına uzanır. Askıları omuzlarından sıyırdıktan sonra küçük bir salınım yapıyor ve elbisenin düşmesine izin veriyor, üzerinde tangası ve topuklu ayakkabılarından başka bir şey kalmıyor.

Ağrıyı hafifletmek için elimi sikime bastırıyorum, ama şu anda bana sadece içine sokmak yardımcı olacak. "Umarım giydiğin o küçük dantel parçasına bağlı değilsindir," diyorum, "çünkü seni tekrar tadabilmek için onu koparmak üzereyim."

Donup kalıyor ve gözle görülür bir şekilde ürperiyor. Sonra devam ediyor, yatağa sürünüyor ve tam emrettiğim gibi elleri ve dizleri üzerinde duruyor.

Kıyafetlerimi çıkardıktan sonra ona doğru ilerliyorum. Gözlerimi kıcıktan alamıyorum, doymuş tangasının malzemesi yanaklarının arasında ince bir çizgi oluşturuyor. Onu hâlâ çok fazla örtüyor ve parmaklarımı kalçasındaki kumaşa geçirip bükerek koparıyorum. Delilah nefes nefese kalıyor, ben de aynısını diğer tarafa yapıyorum ve kumaşı elimde buruşturuyorum. Bunları saklayacağım ama şimdilik yatağın kenarında yere düşmelerine izin veriyorum.

Bir parmağımı onun seksinin dikişinde gezdiriyorum. Islak, damlıyor ve ucunu açıklığına kaydırduğımda, açgözlü kızım etrafımda kenetleniyor.

Eğiliyorum ve dilimi klitorisinden kıcının dar rozetine kadar gezdiriyorum. Öne doğru sarsılıyor, ama gitmesine izin vermiyorum, tekrar tekrar yaparken onu sabit tutmak için kolumu kalçalarının üst kısmına sarıyorum.

"Cole," diye haykırıyor ben onu kucaklarken ve dilimi amına sokarken. Tanrım, tadı inanılmaz.

Arkamı döndüm, ereksiyonumu kökten tepeye doğru okşadım. "Beni istiyor musun?" diye soruyorum.

"Evet." Soluk soluğa.

"O mükemmel küçük amını sikimle doldurmamı mı istiyorsun?" Yine titriyor. "Evet."

"Bunun için yalvar."

Omzunun üzerinden bana bakmak için başını çeviriyor, gözlerindeki tahrik şüpheyile gölgeleniyor. "Tanrım, Cole," diyor sesi titreyerek. "Yapamazsın... Yapamam..."

Elimi sırtında bir aşağı bir yukarı gezdiriyorum. "Hoşuna gitmesi sorun değil, güzelim. Bu seni aşağılamakla ilgili değil. Sikim için yalvarman seni nasıl gördüğümü değiştirmiyor, ama beni tahrik ediyor ve"-bir parmağımı neredeyse kalçalarından aşağı damlayan ıslaklığında gezdiriyorum-"Bence seni de tahrik ediyor. O yüzden düşünmeyi bırak ve kendini nasıl iyi hissedeceksen öyle yap."

Vücudundaki gerginlik dokunuşumla hafifliyor ve başını sallıyor. Ereksiyonumu tekrar kavıyorum, başını ıslanmış kıvrımlarının arasından klitorisini dürtünceye kadar kaydırıyorum. Beni hareket etmeye devam etmeye zorlamak için elleri ve dizleri üzerinde sallanarak bir inilti çıkarıyor.

"Yalvar bana." Adım atması için onu itiyorum.

Dudaklarını yalıyor. "Lütfen, Cole." Sesi benim adımla kırılıyor. "Sikine ihtiyacım var. Beni becermene ihtiyacım var. Beni boşaltmana ihtiyacım var."

Kulaklarıma müzik gibi geliyor.

Hemen bir prezervatif takıyorum, sonra kıcını kavrayıp parmaklarımı esnetiyorum. İkiye bölündüm. Onu bu şekilde becermek istiyorum, ama aynı zamanda onu ilk kez tekrar aldığımda gözlerinin içine bakmak istiyorum. Bu karakteristik olmayan dürtünün gücü buna direnmeme neden oluyor. Bunun yerine sikimi bir kez daha bacalarının arasında kaydırıp tahrikine buladıktan sonra ellerimi kalçalarına doluyorum. Sert bir hamleyle kendimi kabzasına kadar gömüyorum.

"Aman Tanrım," diye haykırıyor vücudu etrafımda kenetlenirken.

Amcığı beni o kadar sıkı kavırıyor ki zar zor hareket edebiliyorum. Dişlerimi gıcırdatıyorum ve tekrar içine pompalamadan önce geri çekiliyorum, onu uzun, emin vuruşlarla beceriyorum.

İç kasları sikimi kavırıyor ve şimdi inliyor, çarşafı ve bana karşı geri itiyor. Kıcının yanaklarını kavrayıp açıyorum, böylece ben içine girerken etrafımda nasıl gerildiğini izleyebiliyorum. Yanaklarının arasındaki sıkı kas halkası dikkatimi çekiyor ve başparmağımı oraya bastırma dürtüsüne karşı koyamıyorum.

Delilah keskin bir nefes alıp başını çeviriyor ve şaşkın bakışları benimkilerle buluşuyor. Tepkisine bakılırsa buraya daha önce hiç dokunulmamış. Başparmağımı ıslaklığında gezdiriyorum ve biraz daha derine bastırmak için kullanıyorum. Gözleri irileşti. "Cole?"

"Bana kötü hissettirdiğini söyle, ben de durayım."

Kısa bir süre tereddüt ediyor, sonra başını sallıyor. "Kötü hissettirmiyor."

Onu ödüllendirmek için elimi ön tarafına doğru kaydırıyorum ve bacaklarının arasındaki şişmiş sinir demetini okşuyorum. Bu ek his onun etrafımda daha da sıkı kenetlenmesine neden oluyor ve taşaklarım kalkıyor. Kahretsin, bu ilk raundu fazla sürdüremeyeceğim. Neyse ki bu, bu geceki turların sadece ilki.

Parmaklarım klitorisini çalıştırırken ve başparmağım kalçalarımın her itişinde kıcını biraz daha derine iterken, Delilah'ya boşalmaktan başka seçenek bırakmıyorum. Vücudu kaskatı kesiliyor ve etrafımda sertçe kenetlenirken bir çığlık atıyor. Kendimi tutma mücadelem sona erdi. Ona çarpıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve ateş toplarımdan, şaftım boyunca koşarken ve benden patlarken düşük bir inilti ile başımı geri atıyorum. Kalçalarım çalışmaya devam ediyor ve boşalmayı durduramıyor gibiyim.

Sonunda ona pompalamayı bıraktığımda göğsüm kabarıyor ve parmak uçlarım bile karıncalanıyor.

Delilah West beni mahvetti.

BÖLÜM YIRMI BİR

OceanofPDF.com

DELILAH

(Limuzin dairemin önüne yanaşıyor ve Cole'a bakıyorum. Dönüş yolculuğumuz boyunca mesafeli davrandı ve nedeninden emin değilim. Ama değil.

Ama bunun nedeni bu tür sıradan ilişkilere alışık olmamam ve bundan sonra olacakları kafamda oturtmaya çalışmam. Dün geceki gibi geceler Cole gibi birine tanıdık geliyor olmalı.

Bu sabah erken saatlerde yatağından sıvışmak benim için çok zor olmuştu. Düşündüğümünden daha zordu. Muhtemelen bana gecenin beşinci orgazmını yaşattıktan sonra gitmeliydim, ama o kadar rahatlamıştım ki, kalan zevkin hafif uğultusuyla dolmuş, bedenim hâlâ onunkinin üzerindeyken uykuya dalmıştım.

Birkaç saat sonra uyandığımda kendimi sırtüstü yatmış, Cole'un eli karnımın üzerinde, yanımda uyurken bulduğumda şok olmuştum. Beni uyandırmasını ve kendi odama dönmemi söylemesini beklerdim. Bu konuşmayı gerçekten yapmak istemiyordum, bu yüzden yataktan kaydım, elbisemi giydim ve sessizce çıktım - tabii ki külotsuz.

Cole'un dün gece tangamı nasıl yırttığını hatırladıkça tenimi bir sıcaklık kaplıyor, ama o şehveti alıp zihnimde küçük bir kutuya koyuyorum ve asla unutmayacağım şeylerin altına saklıyorum.

Cole hâlâ konuşmadığına ve derin düşüncelere dalmış, kaşlarının arasında bir çizgi belirmiş gibi görüldüğüne göre, sanırım bu işi bitirmek bana düşüyor. "Siteyi ve galayı ziyaret etme fırsatı verdiğiniz için teşekkür ..."

Tanrım, daha garip olabilir miydim? Tüm orgazmlar için ona teşekkür mü edeyim? Hiç olmamış gibi mi davranayım?

Gözleri şu anda benim üzerimde ve gözlerinde gördüğüm parılının eğlence mi yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değilim.

" ederim, Bayan West."

Bayan West? Sanırım "olmamış gibi davran" seçeneğini seçeceğiz. Göğsümde kabaran hayal kırıklığını görmezden gelmeye çalışıyorum. Kabul ettiğimde bunun ne olduğunu biliyordum.

Başımı salladım ve elimi kapı koluna koydum.

"Seninle işim bitmedi Delilah," diyor alçak bir sesle.

"Özür dilerim," diyorum. "Cuma günkü ekip toplantısından önce konuşmak istediğin bir şey var mı?"

Başını sallıyor. "Evet." Bakışları yavaşça yüzümde geziniyor, göğüslerime iniyor, sonra tekrar yukarı çıkıyor. "Seni tekrar istiyorum."

Dudaklarım aralandı ve ona göz kırptım. "Ne?"

"Seni tekrar becermek istiyorum. Dün gecenin bunu sistemimden çıkaracağını düşünmüştüm ama sana henüz yapma fırsatı bulamadığım şeyler var."

Şimdiye kadar yaptıklarını düşününce, aklında başka ne olduğundan emin değilim. Ama nabzımın nasıl hızlandığını düşünürsek, bedenim gerçekten ama gerçekten öğrenmek istiyor. "Yani bunu tekrar yapmamızı mı istiyorsun? Başka bir gece?"

Bir an cevap vermiyor, sadece bana bakıyor, çenesinde bir kas titreşiyor. "Bir gecedен fazla."

Ürpertici bir nefes alıyorum, ne önerdiğini anlamaya çalışıyorum. "Benimle çıkmak mı istiyorsun?"

Ondan kaçan küçük homurtuyla irkiliyorum.

"Ben kimseyle çıkmam. Ama dün gecenin o gece olmasını istemiyorum. Bu meseleyi sistemlerimizden çıkarmamızı istiyorum ve bu ne kadar sürerse sürsün."

Başımı sallıyorum, kırılısam mı yoksa gurur mu duysam bilemiyorum. Benimle çıkmak istemiyor ama görünüşe göre bir, hayır, *iki gece* yeterli değil.

Büyük bir parçamın daha fazlasını istediğini inkar edemem. Dün gece yaptıklarımızdan daha fazlasını, bedenimi nasıl canlandırdığını, daha fazla orgazmı. Ama mesele sadece seks değil. O benim ilgimi çekiyor. Çoğu zaman kibirli bir pislik gibi görünüyor, ama sonra o nadir insanlık parıltıları var. Soğuk kalpli milyarlar kişiliğinin ardındaki adama bir bakış. Bana tutkumun güzel olduğunu söyleyen, birkaç kelimeyle Paul'ün birlikte olduğumuz aylar boyunca hissettiğinden daha fazla görüldüğümü hissettiren adam.

Ama bu durumu romantikleştirmem gerektiğini biliyorum. Cole insanların içeri girmesine izin verecek türden bir adam değil. Bu anlaşılmaya devam etmeye karar verirsem bunu kabullenmem gerek. Daha fazlasını okuyamam.

Annemin babama yaptığı gibi değil.

"Bu iş ilişkimiz için ne anlama gelir?" Kendimi sorarken buluyorum.

"Bu işteki ilişkimiz için bir şey ifade etmiyor. Profesyonel kalacağız."

"Profesyonel mi?" Ofis kapısına sıkıştırılıp boşalmaya zorlanmamın anısı içimden akıp geçerken ona bakıyorum.

Anının onu da etkilediğini görüyorum, dudaklarında küçük bir gülümseme beliriyor. Başını eğip kirpiklerinin arasından bana bakıyor ve birden olduğundan çok daha genç görünüyor. "Tam olarak şu ana kadar olduğumuz kadar profesyonel."

Şakacı ifadesi o kadar beklenmedik ki benden bir kahkaha kaçıyor ve bir saniyelğine birbirimize gülümsüyoruz, sanki aramızdaki her neyse, patronumun beni sisteminden çıkaracağı bir ofis kaçamağı değil de tatlı ve güzel bir şeyin başlangıcıymış gibi.

Aynı şey onun da aklına gelmiş olmalı ki, ifadesi . "Benim için bir cevabın var mı?"

Sesinde ani bir gerginlik, tonunda dişlerimi kenetleyen bir kırıma var. Çocukça davrandığı o andan bu kadar kısa süre sonra böyle bir şey yapmasını merak ediyorum. Onun bu yönünü görmeme izin verdiği için pişman mı?

Bu bakış, kararımı sınırın ötesine itiyor. Yine de ondan bazı güvencelere ihtiyacım var. Bu anlaşmanın neleri içerdiğini görmezden gelmeyeceğim. "Bazı şartlarım var."

İfademin ne anlama geldiğini anladığında gözlerinde memnuniyet parlıyor, ancak tek tepkisi koltuğuna yaslanmak oluyor, görünüşteki rahatlığı ellerinin uyluklarına dayandığı yerde yumruk haline gelmesiyle dengeleniyor. Devam etmem için başını eğiyor.

"Bunun sıradan ve geçici olduğunu biliyorum ama özel olması gerekiyor. Bitirdiğine karar verirsen, başka birine geçmeden önce bana söylemelisin."

Yüzünde anlayışlı bir ifade beliriyor. "Aynı şey senin için de geçerli," diyor. "Sen benimken başka bir adamın sana dokunmasına izin vermeni istemiyorum." Sesinde çakıl taşının en ufak bir izi var ve bu sözler ve bu ton midemde ısının aşağı doğru kıvrılmasına ve meme uçlarımla sıkışmasına neden oluyor. Kollarımı kavuşturmak sadece onun dikkatini fiziksel tepkime çekecek, bu yüzden gömleğimin ince malzemesini nasıl ittiklerini görmemesini istiyorum.

Yine de işe yaramıyor. Cole'un gözleri göğsüme düşüyor ve yüzüme odaklanmak için yükselmeden önce daralıyor.

"Öyleyse anlaştık," diyor ve daha önce zar zor var olan çakıl şimdi tüm gücüyle ortaya çıkıyor.

Yutkunuyorum, ne yaptığım hakkında gerçekten bir fikrim olup olmadığını merak ediyorum, ama yine de başımı sallıyorum. Görünüşe göre, inanılmaz bir seks gecesi beni pervasızlaştırdı.

Cole çenesini bir o yana bir bu yana çeviriyor. "Buraya gel."

Ona doğru ilerliyorum, kolunu belime doluyor ve dizlerim koltuğun üzerinde olacak şekilde beni kendisine doğru çekerken dudaklarımdan bir nefes düşüyor.

"Sen ne-"

"Anlaşmayı mühürlüyorum," diye homurdanıyor ve bir sonraki an dudakları sert ve talepkâr bir öpücükle benimkilerin üzerinde, dişleri alt dudağıma çekiştiriyor, dili ağzıma sahip olmak için derinlere dalıyor.

Elleri kalçalarımı bulduğunda inliyorum ve beni horozunun sert sırtının ortasına gelene kadar aşağı çekiyor. Beni kendisine doğru sallamak için beni tutuşunu kullanırken göz kapaklarım çırpınarak kapanıyor. Küçük zevk kıvılcımları göbeğimden dışarı fırlıyor.

Çok geçmeden geri çekildi, çıkardığım küçük protesto sesiyle dudakları kıvrıldı. "Şu anda bana binmeni ne kadar çok istesem de, Jonathan'ın çığlıklarını duymasını istemiyorum kedicik."

"Dün gece şoföre aldırmadın." Bu konuyu neden tartıştığımı bilmiyorum, çünkü Jonathan'ın da beni duymasından pek hoşnut değilim.

"Dün geceki şoförü bir daha asla görmeyeceksin. Jonathan'ın sana her baktığında boşalırken nasıl ses çıkardığını düşünmesini istemiyorum."

Gülümsememi gizlemek için dudağıma ısırıyorum. Söylenecek en romantik şey bu değil ama yine de bir şekilde kalbimin çarpmasına neden oluyor.

Üzerinden iniyorum ve az önce ne yaptığının belli olmaması için kıyafetlerimi düzeltiyorum. Kirpiklerimin altından onu izliyorum ama ifadesi yine okunmuyor.

Kendimi biraz daha toparladıktan sonra, nasıl devam edeceğimi bilemediğim için boğazımı temizliyorum. "Haftaya görüşür müyüz?"

"Evet," diyor ve sesi sadece birkaç dakika önce içini dolduran sıcaklığı kaybetmiş.

Sanırım hepsi bu . Başımı salladım ve kapıyı açtım, ama dışarı çıkamadan beni durdurdu.

"Delilah."

Ona geri dönüyorum.

"Dört gözle bekliyorum."
Gülümsüyorum. "Ben de."

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI İKİ

OceanofPDF.com

COLE

(Pazartesi sabahı ilk iş olarak Roman beni ofisine çağırdı. Masasının diğer tarafındaki sandalyelerden birine oturdum ve bir çikolata aldım.

Asistanının her sabah onun için hazırladığı tepsiden cipsli kek. Hiçbirini yemez.

"Sanırım Chicago yolculuğunun nasıl geçtiğini öğrenmek istiyorsun?" Önündeki kâğıtlardan başını kaldırmadığında söylüyorum. Babamdan öğrendiği klasik bir Roma güç oyunu. Uzun zaman önce buna bağışıklık kazandım.

Sonunda başını kaldırdı. "Diğer şeylerin yanı sıra, evet."

"Alan iyi," diyorum. "Delilah'nın manzarayı en üst düzeye çıkarma konusunda bazı düşünceleri vardı."

Soğuk gri gözleri beni içine çekiyor. "Yaptı, değil mi?"

Bakışlarını korkusuzca karşılıyorum. "Evet. Çok yetenekli bir mimardır." "Eminim ilgilendiğiniz şey onun mimari yetenekleridir."

Şüphelense bile yattığımı ama yeteneklerini küçümsemesine de izin vermeyeceğim. "Yaptığı işte mükemmel, planlardan herhangi birine bakma zahmetine katlansaydın bunu bilirdin."

Evraklarına bakıyor. "Artık yapmama gerek yok. Bu senin işin. Ve bunu iyi yapacağına güveniyorum."

"Sanmıyorum-" Söyledikleri kafama dank edince durdum. Bu sözleri ağabeyimden duyacağımı hiç düşünmemiştim.

"Bu konuda doğru kafayla düşündüğünden emin ol Cole. Herhangi bir hatayı göze alamayız ve yatırımcıları kaybetmeyi göze alamayız. Tabii şirketin bizim gözetimimizde battığını söyleyenlerden olmak istemiyorsak." Bakışlarıyla beni delip geçiyor.

Bu daha çok benim tanıdığım Roman'a benziyor. Yine de kendimi sorgulamadan edemiyorum. Delilah zaten bana normalde yapmayacağım şeyleri yaptırıyor. Şirketin güçlü kalmasını sağlamaktan uzaklaşmama izin mi veriyorum?

Hayır. Her şey kontrolüm altında. Delilah ve ben aynı . İşlerimizi yapmaya odaklanırken birbirimizin vücudundan zevk almamızı engelleyecek hiçbir şey yok ve bunu sadece onu tekrar yalnız bırakmak için sabırsızlandığım için söylemiyorum.

"Endişelerinizi anlıyorum. Ama endişelenecek bir şey yok."

Birkaç saniye daha beni inceliyor, sonra başını sallıyor. "Başka bir şey daha var. Teslim tarihini iki hafta öne çekmemiz gerekiyor."

"Neden?"

Sandalyesinde arkasına yaslanır ve bir elini gözlerine götürür. "Az önce hukuk departmanından haber aldım. Dallas ve Phoenix sahalarını etkileyecek çevresel etki çalışmaları için yeni gereklilikler var. Başvuruda bulunmamız ve başvuru sonrasında ayarlamalar yapmamız gerekirse gecikme ilan etmek istemiyorum. O yüzden-"

"Bu nedenle, erken başvuruyoruz ve ayarlamalar yapmak için yeterli süreyle geri bildirim alıyoruz ve yine de orijinal zaman çizelgemize uymak için zamanında yeniden başvuruyoruz."

Roman başını sallıyor. "Yapabilir misin?"

Takım iyi. Bunu başarabileceklerinden hiç şüphem yok. "Bu sabah bir toplantı düzenleyip onlara haber vereceğim. Bir sorun çıkacağını sanmıyorum."

"Güzel. Herhangi bir sorun bana haber ver," diyor.

Ayağa kalkıyorum, bunu yaparken kelepçelerimi düzeltiyorum.

"Unutmayın, önümüzdeki hafta sonu Manhattan Hayırseverlik Galası var. Jessica'yla gitmekten zarar gelmez. Orada çok sayıda basın mensubu olacak ve Berrington'ın kızıyla birlikte görünmek şirketin istikrarı konusunda endişeleri olan herkese bir mesaj gönderecektir."

Kolumda Delilah'la ortaya çıkacağımdan endişeleniyorsa, daha iyi bilmeli. Geçtiğimiz hafta sonu bir yana, onunla yaptıklarımız kesinlikle kapalı kapılar ardında kalacak. "Neyin gerekli olduğunu biliyorum," dedikten sonra kapıya doğru ilerledim ve onun ofisinden çıkıp kendi ofisime döndüm.

Samson'un masasına uğradım ve ondan mimarlarla bir toplantı organize etmesini istedim. Sonra masama oturup ben yokken ortaya çıkan çeşitli sorunları ele almaya başladım. Beş dakika sonra Samson beni arayarak toplantıyı öğle yemeğinden sonraya ayarladığını bildiriyor. İngiltere ofisimizden gelecek telefonu beklerken, bir an için bugün Delilah'yı görmeyi düşündüm. Bunu planlamamıştım. İstedğim son şey bunun bir beklenti yaratmasıydı.

sıradan bir fiziksel ilişkiden daha fazlası. Yine de bu düşüncenin beni pek de mutsuz etmediğini inkar edemem.

Cuma gecesi ve Cumartesi sabahına dair hayaller kafamı işgal ediyor ve tahrik kanımda kaynıyor. Neyse ki telefonum çalıyor ve dikkatim dağılıyor. Telefonu açtığımda yüzümde bir gülümseme var ve bu gülümseme Avrupa'daki piyasa koşulları hakkında konuşma beklentisinden kaynaklanmıyor.

Önümüzdeki birkaç hafta boyunca Delilah için çok şey planladım. Umarım hazırdır.

Samson'ın bana ilettiği mesajlara göz gezdirirken Delilah'nın toplantı odasına girdiğini hissediyorum. Başımı kaldırdığımda onun muhteşem yeşil gözlerinin bana dikildiğini görüyorum. Göğüs dekoltesini ortaya çıkaracak kadar düğmeleri açık beyaz ipek bluzu ve ince belini ve kalçalarının kıvrımlarını vurgulayan kalem eteğiyle son derece seksi görünüyor. Sanki biri onu bana gülümserken yakalayacakmış gibi, dikkati başka yöne kaymadan önce dudakları yukarı kalkıyor.

Sonra Paul içeri giriyor ve onun yanına oturmaya karar veriyor. Gözlerim kısılıyor. Delilah ona bakmıyor ve vücudunu kasıtlı olarak başka yöne çeviriyor. Odayı tarıyorum ve Elite'in yeni proje irtibat görevlisi Bruce'u masanın ucunda otururken buluyorum. Neyse ki Paul söz verdiği şeyi yaptı ve Philippa sessizce ofisten kayboldu. Elite'in kıdemli ortaklarından birinden bu taleple ilgili bir telefon almayı bekliyordum ama hiç kimse gelmedi, bu yüzden onun çıkarılması için yeterince ikna edici bir neden düşünmüş olmalı.

Delilah'yı yalnız bırakacak kadar akıllı olduğunu düşünürdüm. Neden onun yanında oturmanın iyi bir fikir olduğunu düşündüğünü anlamıyorum. Eminim onu geri kazanabileceğini düşünmüyordur. Denemesi fikri bile beni güldürmeli. Ne de olsa Delilah ona daha fazla şans vermeyecek kadar akıllı. Yine de, ona yaklaştıkça parmaklarım kalemimin etrafında sıkılaşıyor ve aniden oraya gidip onu sandalyesinden söküüp odadan dışarı atma isteği duyuyorum. Bunu kıdemli ortaklarına açıklamaya çalışsın.

Bu mantıksız düşünceler de nereden çıktı? Başımı sallıyorum. Bu toplantıya konsantre olmalıyım, Delilah söz konusu olduğunda verdiğim tepkilerin tuhaflığına değil.

Boğazımı temizliyorum ve masadaki tüm konuşmalar kesiliyor. Toplantıya, revize edilen proje zaman çizelgesi hakkında herkesi bilgilendirerek başlıyorum. Doğrudan Paul'e bakarak Delilah ve benim Cuma günü Chicago'ya yaptığımız ziyaretten bahsediyorum. Çenesinin sıkışmasından, gezi sırasında işten daha fazla bir şey olduğundan şüphelendiği hissine kapılıyorum.

Elbette haklı ama bir şeylerden şüpheleniyorsa da umurumda değil. Yaptıklarından pişmanlık duymaktan başka yapabileceği bir şey yok. Ona sadece yumruğunu masaya vurmasına neden olan soğukkanlı bir gülümseme veriyorum, sonra o hukuk defterine bakıyor ve not alıyormuş gibi kalemini eline alıyor.

Herkesten önümüzdeki hafta için planlarını özetledikten sonra sözü sorulara bırakıyorum. Bu da tamamlandıktan sonra toplantıyı bitirip ayağa kalkıyorum ve ekip notlarını toplayıp beni takip ederken kapıya doğru ilerliyorum.

Telefonumdan Roman'a hızlıca bir e-posta göndermek için ara verme bahanesini kullanarak Delilah'nın odadan çıkmasını bekliyorum. Dışarı çıktığında Paul yanında yürüyor, başını eğmiş doğrudan kulağına konuşuyor, kaslarım geriliyor. Ona ne söylediğinden emin değilim ama yüzündeki sert ifadeye bakılırsa bu durumdan pek de memnun görünmüyor. Müdahale etme dürtüsüne direniyorum. Ne de olsa, yeni ve rahatsız edici sahiplenme duygularıma rağmen, Delilah kendi başının çaresine bakabilecek kapasitede.

Durup ona bakıyor, bir elini kaldırıp göğsüne bastırıyor ve onu biraz rahat bırakmaya zorluyor. Ne söylediğini göremiyorum ama çenesi yukarıda, konuşurken narin çenesi sert. Paul kaşlarını çatıyor ve elini ağzına götürüyor ama başını sallayıp bir adım geri atıyor. Delilah asansöre doğru ilerliyor.

"Bayan West. Sizi ofisimde görebilir miyim?" Dedim.

Sanki orada durduğumu fark etmemiş gibi irkilmiş görünüyor, ama başını sallayıp yönünü değiştiriyor.

Gözlerim Paul'ünkilerle buluşuyor ve orada kaynayan öfkeden onu becerdiğimi bildiğini -ya da en azından şüphelendiğini- anlayabiliyorum. Bu bana bu kadar zevk vermemeli ama veriyor. Ve bunun yüzüme yansımaya izin veriyorum.

Ona sırtımı dönüp Delilah'yı ofisime kadar takip ederken hâlâ sırtıyıyorum. Sırtıma sapladığı hançerleri neredeyse hissedebiliyorum ama kızgın olup olmaması umurumda bile değil. Delilah'la işleri berbat etti. Hem de iki kez. Onu hak etmiyor.

Kapımın önünde durduğunda ona yetişiyorum.

"Ne istiyorsun-"

"İçeri," diyorum, kapıyı iterek açıyorum ve elimi sırtına onu içeri sokuyorum. Paul'ün hâlâ izleyip izlemediğini kontrol etme zahmetine girmiyorum.

Kapıyı kapatır kapatmaz dönüp kapıya doğru bastırıyorum, ellerim kıvrımlarında dolaşırken nefesini yutuyorum.

"Cole, ne yapıyorsun?" diye nefes alıyor dudaklarım boynunun pürüzsüz teninde gezinirken.

Saçlarını yumruğuma ve bana bakması için başını eğiyorum. "Paul sana ne diyordu?"

Gözlerini kırıştırıyor. "Biz Chicago'dayken neler olduğunu sordu."

"Ona ne anlattın?"

Dolgun dudaklarını birbirine bastırıyor. "Ona, birlikte olduğumuzda Philippa'yla yattığını bilmeye hakkım olmadığını düşündüğünü, birlikte da kiminle yattığımı bilmeye hakkı olmadığını söyledim."

İşte benim kızım.

Başını geriye çekiyorum ve dudaklarımı boğazının dibinde çırpınan nabız noktasının üzerinde gezdiriyorum. "Bugün kaçta bitiriyorsun?"

"Muhtemelen altıya kadar çalışacağım."

"Bu gece benimle eve gel." Bu sözleri söylediğimi duyduğumda bile irkildim. Kadınları çatı katıma götürmem. Orası benim özel sığınağım. Ama şimdi bunu söylediğime göre, geri alamam. Eğer onu ilk gecemizi paylaştığımız otele götürürsem, soruları olacaktır.

Görünüşe göre bu konuda endişelenmeme gerek yokmuş.

"Bu gece gelemem. Alex'le akşam yemeği yiyeceğim. İşten çıkar çıkmaz oraya gideceğim."

Başka bir adamla yemek yemek için beni ekiyor mu? "Alex kim?" Sesim bana bile normalden daha sert geliyor.

"Oda arkadaşım. Her pazartesi akşam yemeği randevumuz var. Nişanlısını özlüyor, o yüzden bunu atlamak istemiyorum."

Kaslarımın gerildiğini bilmiyordum ama şimdi gevşediler. Bu gece onunla birlikte olamayacağım için pek mutlu olmasam da, asıl endişe verici olan onun başka bir erkekle yemek yiyeceği düşüncesine verdiğim içgüdüsel tepki. Bu anlaşılmayı özel tutma şartını kabul etmiş olsam da, zamanını kiminle geçirdiğinden rahatsız olmayı beklemiyordum.

"Tamam," diyorum sertçe, onu bırakıyorum ve masama doğru ilerliyorum.

Oturduğumda hâlâ kapının yanında duruyordu. Bluzunu içine sokmuş ve yine derli toplu görünüyor. Ne kadar muhteşem olsa da, onu her yerinde benim dokunuşumun izleriyle görmeyi tercih ederim.

"Yarın gece boşum," diyor, beni incelerken başı öne eğik. "Planlarım var."

Bu doğru. Aynı zamanda yeniden düzenleyebileceğim bir şey, ama benim Mantıksızca sahiplenici tepkilerim Roman'ın daha önceki uyarılarıyla birleşince birden ona olan arzumu dizginleme ihtiyacı duydum - kendime bu şeyi kontrol altında tuttuğumu kanıtlamak için.

Bir an orada durup beni izliyor ve şu anda bile oraya gidip elimi eteğine sokma ve parmaklarımı kaygan sıcağın içine sokma dürtüsüyle savaşıyorum.

"Gitmem gerek," diyor.

"Tamam."

Bir saniye daha tereddüt ediyor ama ben daha fazla bir şey söylemeyince dönüp kapıdan çıkıyor.

Sandalyemde arkama yaslanıyorum ve burnumun kenarını çimdikliyorum.

Bana neler oluyor böyle?

BÖLÜM YIRMI ÜÇ

OceanofPDF.com

DELILAH

Alex koyar aşığı onu Şarap kadehi. "Sen döndü aşığı a gece içinde Benim için bir milyarderin çatı katını mı? Gururum okşandı ama bunu yapmamalıydın."

"Evet, yapmalıyım," diyorum , şarabımdan bir yudum alarak . "O çok bunalıcı, biliyor musun? Yani böyle bir şeyi ilk etapta yapmak bana göre değil. Onun tarafından tamamen emilmeme izin veremem, çünkü beni çiğneyip tükürür. Ayrıca bu işi batırmayı da göze alamam."

Alex'in kaşları çatılır. "O zaman bunu neden yapıyorsun?"

Parmağımı bardağımın kenarında gezdiriyorum ve bir iç çekiyorum. "Emin değilim. Hiç böyle bir şey hissetmemiştim, biliyor musun? Hiçbir şey ya da hiç kimse tarafından sürüklenmedim. Her zaman akıllıca olanı yaptım."

Hayatımı birbiri ardına hedeflere ulaşarak geçirdim, ama bu düzeyde bir bağlılığın bir bedeli var. Cole'un bana dokunduğı ilk geceye kadar ödemeyi iki kez düşündüğümden emin değildim. Annemin ve kendimin finansal geleceğini güvence altına almak için tek başıma çabalarken hayatın kaçırdığım başka bir yönünü gösterdi.

"Evet, bunu anlıyorum. Seni tanıdığımndan beri işine çok odaklandın, bu yüzden seni ofisten çıkaracak bir şey yapman fikrinden nefret etmiyorum. Ama ..."

Kendimi destekliyorum. "Ama ne?"

"Her ne kadar seksi bir milyarder olsa da ve ben bu seksi milyarderin sana birden fazla orgazm yaşatmasından yana olsam da, keşke ondan başka biri senin ayaklarını yerden kesseydi demekten kendimi alamıyorum. Söylediğin onca şeyden sonra, duygusal açıdan en uygun erkek o gibi görünmüyor."

"Eğer sadece sıradan bir kaçamaksa, duygusal olarak uygun olup olmaması önemli mi?"

Alex'in gülümsemesi naziktir. "Bunun sadece sıradan bir kaçamak olarak kalacağını düşünseydim sana katılırdım ama bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirsin. Genellikle birileri duyguları yakalar ve bana anlattıklarına bakılırsa bu Cole olacak gibi görünmüyor."

Garson yemeklerimizi getirip makarna dolu tabakları önümüze koyarken duraksıyorum. Her ne kadar lezzetli görünse de hemen yemeğe dalmıyorum. "Paul'le aylarca birlikte oldum ve ona aşık olmadım."

Alex aldığı lokmayı yutuyor ve kaşlarını kaldırarak bana bakıyor. "Paul'ü Cole'la pek karşılaştırmazdım."

Gülüyorum. "İyi noktaya değindin."

Alex masanın öbür ucuna uzanıp elimi sıkıyor. "Eğlendiğin ve kalbini koruduğun sürece sorun yok."

Ben de sıkıyorum. "Yapıyorum. İkisini de yapıyorum."

"Güzel." Yemeğe geri dönüyor. "Peki, planın nedir? Bu gece için onu reddettin. Bir sonraki teklifini kabul edecek misin? Ya da belki yarın ofisine gidip kapıyı kilitlemeli ve onu bir gezintiye çıkarmalısın."

Homurdanıyorum. "Bu benim şu anda yapabileceğimden biraz daha ileri bir seviye olabilir."

"Yaparak öğren, Dee. Yaparak öğren."

Spagetti tellerini çatalımın etrafında döndürüyorum. "O derse çalışabilirim."

"Yeterince adil." Gülümseyerek şarap kadehini kaldırıyor. "Seksi, asılı bir milyarderle eğlenmeye içelim."

Tekrar gülüyorum ve kadehimi onunkiyle tokuşturuyorum.

"Bunun şerefine." Ve hayatı daha önce hiç olmadığı kadar dolu dolu yaşamaya.

ERTESİ SABAH Paul yanıma geldiğinde revize edilmiş bir dış 3D görsel üzerinde son rötuşları yapıyordum. Bir elini masama koydu ve üzerime eğildi. "Konuşmamız gerek."

Eskiden yakışıklı bulduğum o yüze bakıyorum. "İşle mi ilgili?" "Tabii ki. Bunlar senin talimatlarındı, değil mi?"

Sesinin alaycı tonundan hoşlanmıyorum ama o hâlâ benim proje yöneticim ve bu konuda olgun davranmam gerekiyor. "Tamam," diyorum, ayağa kalkıyorum ve

Eteğimi kalçalarım kadar indirdi. Beni açık ofis alanının bulunan ofisine götürüyor.

Beni içeri buyur etti, ben de oturdum. Masasına oturmak yerine ona yaslanıyor ve kollarını kavuşturup bana bakıyor.

"Ne oynuyorsun, Delilah?"

Kaşlarımı çattım. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Cole King," diye tıslıyor. "Delirdin mi, yoksa bu sadece intikam alma yöntemin mi?"

Aceleyle ayağa kalktım. "Bunun işle ilgili olduğunu söylediğini sanıyordum?"

"Öyle. Eğer bu firmanın şimdiye en büyük müşterisini kazıklıyorsan, itibarımızı riske atıyorsun demektir. Bu da işini riske attığın anlamına gelir."

Ağzım açık kaldı. "Bu bir tehdit mi?"

"Hayır, bu bir tehdit değil. Sadece bu kadar pervasız kararlar vermenin sana göre olmadığını söylüyorum."

"Belki de umursamaz kararlar almaya başlamamın zamanı gelmiştir," diyorum. "İlk ayrıldığımız andan beri böyle kararlar alıyormuşsun gibi geliyor."

Yukarı. Tanrı aşkına Delilah, barda rastgele biriyle yattın. Belki ona verdiği şeyi bana da verseydin, bu durumda olmazdık."

Öfkeden titriyorum. "Hangi durumdan bahsediyorsun? Beni aldatan bir pislik olduğun ve şimdi senden yüz kat daha iyi biriyle hayatıma devam etmiş olabileceğim düşüncesine dayanmadığın durumdan mı? Philippa nasıl bu arada? Bruce rolü devraldığında şaşırmıştım."

Boğazını temizliyor. "Burada olmamasının daha iyi olacağına karar verdim, zaten biraz izin alması gerekiyordu." Sesi değişiyor, daha yumuşak bir hal alıyor. "Seni düşünüyordum, Delilah. Seni zaten incitmiş daha fazla incitmek istemedim. Anlamıyor musun? Yaptığım şey için özür dilerim. Korkunç bir hataydı ve pişmanım. Benden intikam almak için işini riske atma. Cole'un nasıl bir adam olduğunu biliyorsun. Kalbini benim kırabileceğimden daha fazla kırar. Tek istediğim seninle ikinci bir şans. Sana nasıl değiştiğimi göstermek."

"Zaten ikinci bir şansın vardı - seninle yatağa atlamadığım için benden ayrıldıktan sonra."

"Yine de başka biriyle yatağa girmekte zorlanmadın, değil mi? Cole senin barlara gidip yabancı erkekleri tavlayacak türden bir kadın olduğunu biliyor mu?"

O kadar kızgınım ki neredeyse Cole'un benim o tür bir kadın olduğumu çok iyi bildiğini ve kesinlikle bununla bir sorunu olmadığını ağzımdan kaçıracağım. Ama reddediyorum.

Paul kadar profesyonellikten uzak olmak istemem. Onun yerine, şu yakıcı soruyu soruyorum. "Beni bu yüzden mi aldattın? Sen benimle ilişkini bitirdikten sonra başka biriyle yattığım için mi? Bunun bir tür ceza olması mı gerekiyordu?"

Kollarını kavuşturup bir an pencereden dışarı bakıyor ve en azından utanmış gibi görünme nezaketini gösteriyor.

"Bana gerçeği borçlusun," diyorum.

Bana dönüyor ve omuzları çöküyor. "Bu şekilde başlamadı
-Seni cezalandırmak

için." "Peki o
zaman ne
olacak?"

"Londra ofisindeyken Philippa ile takıldık. Sadece öylesine bir şeydi ve eve döndüğümde sona erdi. Sonra sen ve ben çıkmaya başladık. Ama İngiltere'den geldiğinde ilişkimize devam etmek istediğini bana bildirdi. Aramızdaki ilişkinin ilerleyeceğini ummuştum ama belli ki ilerlemedi. Philippa kaldığımız yerden devam etmemizi istediğini açıkça belirttiği için senden ayrılmanın yapılacak en iyi şey olduğuna karar verdim."

"Yani biz ayrılmışken, sen ve Philippa ..."

"Evet ama Delilah, Philippa ile aramızdaki şey sadece fizikseldi. Sen ve ben ayrıldıktan sonra seni özledim."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. "Ve o zaman mı özür dileyip seni geri almamı istemeye karar verdin? Ne yani, Philippa'ya haber vermeyi unuttun mu?"

"Hayır." Elini yüzünde gezdiriyor. "Ondan ayrıldım ama sonra sen bana biz ayrıken başka biriyle yattığını söyledin ve ..." Çaresizce omuz silkiyor. "Bunu kabullenmeye çalıştım, gerçekten. Ama kızgındım. Philippa ve ben bir gece geç saate kadar çalışıyorduk ve Böyle şeylerin nasıl olabileceğini bilirsiniz."

"Hayır. Böyle şeylerin nasıl olabileceğini bilmiyorum. Çünkü ben asla birini aldatmam."

Kaşlarını çatıyor. "Tabii ki hayır. Şirketinin müşterisine kazık atmış olursun.

Ne kadar da vicdanlısınız."

Onun küçüklüğünden bıktım. Olanlar hakkında bir cevabım var ve artık onun yüzüne bakmak istemiyorum. Onu geçip ana ofise doğru ilerliyorum, ancak masamın yanında duran figürü gördüğümde duruyorum.

Cole'un burada ne işi var?

Paul beni ofisinden dışarı kadar takip etti ve belli ki ofisin hemen dışında durmamı beklemiyordu, bana doğru koştu ve ikimizi de sabitlemek için kalçalarımın tuttu.

Cole'un gözleri Paul'ün ellerine kayıyor ve sanki vücudundaki tüm kaslar, saldırmak üzere olan yırtıcı bir kedi gibi geriliyor.

Paul'ün elinden kurtularak bir adım öne çıktım. Omzumun üzerinden ona bir bakış attığımda, Cole'u dikizlemeye çalıştığını görebiliyorum.

Bu hiç iyi değil.

Hızlı adımlarla masama doğru yürüdüm. "Bay King, size yardımcı olabilirim?"

Başımın üzerinden Paul'e bakıyor, ama benim sözlerim üzerine bana bakıyor. Gözleri hafifçe kısıldı. "Chicago'daki yeni planların nasıl gittiğini görmeye geldim?"

Ona inandığımdan emin değilim. Buraya geldiğimizden beri ilk kez ofise geliyor; normalde bize ihtiyaç duyulduğunda çağırılırız. Bir yanım buraya sırf beni görmek için gelmiş olabileceği fikriyle gülünç derecede heyecanlanıyor. Diğer yanım ise ofisteki diğer herkese nasıl görüneceği konusunda gergin.

Yine de gözlerinin etrafındaki gerilimi azaltmayı umarak ona gülümsüyorum. "Elbette. Görmek istersen burada duruyor."

Başıyla onaylıyor ve ben de üzerinde değişiklik yapacağım planları bulana kadar masamdaki plan yığını karıştırıyorum. Cole yanımda duruyor, kolu benimkini okşuyor. Paul yakınlarda dolanıyor, ama bakışlarımı üzerinde kaşlarını çatıyor ve ofisine dönüyor. Ekibin geri kalanı kaçamak bakışlar atıyor ama kimse açıkça bakmıyor.

Ben değişiklikleri işaret ederken, parmak uçlarım kalçamın arkasına hafifçe değiyor. Nefesimi içime çekiyorum, sesim bir an için titriyor. Neyse ki masam duvara dayalı ve bilgisayar ekranlarım ofisin manzarasını engelliyor.

"Devam et," diyor ve ben de boğazımı temizleyip yeşil çatının ekstra ağırlığını taşıyabilmesi için binada yaptığım yapısal değişikliklerden ve Chicago gezimiz sırasında önerdiğim değişikliklerden bahsediyorum. Ben konuşurken eli eteğimin altına kayıyor, parmak eklemleri külotuma değiyor.

"Cole," diye fısıldıyorum, parmakları kumaşın altından kayarken bile. Ürpertici bir nefes verdim. "Sen ne-"

"Paul ile ne yapıyordun?"

Cevap veremeden parmağını içime sokuyor ve dudaklarıma yükselen nefesi tutmak için her şeyimi harcıyorum. Bakışlarım odada uçuşuyor ve herkesin işine geri döndüğünü ve kimsenin Cole ve bana bakmadığını görünce rahatlıyorum.

İş arkadaşlarımla dolu bir ofiste bana yaptıklarından zevk almamın yanlış olup olmadığını düşünerek bir an için gözlerimi kapatıyorum. Özellikle de sözlerinin arasında dolanan suçlama ipliğini duyabildiğim için.

Önümüzdeki planlara bakarken parmağı içime girip çıkıyor. Kelimeleri oluşturmakta zorlanıyorum. "Neden seninle yatacak kadar pervasız olduğumu bilmek istiyordu. Ve sonra . . . Ve sonra ..."

İkinci bir parmak eklediğinde küçük bir inilti çıkardım.

"Peki sonra ne olacak, kedicik?" Sesi karanlık ve baştan çıkarıcı.

"Sonra ondan beni neden aldattığını açıklamasını istedim."

"Sana iyi bir sebep gösterdi mi?"

Gözlerimi ona dikiyorum. "Hiç iyi bir sebep var mı?"

Soruya cevap vermiyor, sadece beni inceliyor, gözleri dudaklarıma dalıyor. "Onu geri almak için bir bahane mi arıyorsun?"

Doğrulamaya başlıyorum ama parmaklarını içime doğru itiyor ve ellerimi masaya dayamak zorunda kalıyorum. "Hayır, tabii ki hayır."

Parmakları içimde hareket etmeyi bırakıyor ve daha yakına eğiliyor. "Güzel, çünkü bu küçük tatlı amla işim henüz bitmedi." Biraz daha yaklaştı. "Ve onun için planlarım var."

Parmaklarını çekip külotumun kumaşını üzerimde yumuşatıyor. "Bana tahminleri gösterebilir ?" diye soruyor, sanki sadece içimin derinliklerinde.

Titreyen ellerimle kâğıdı çıkarıp planların üzerine yerleştiriyorum. Ama maliyeti umurunda değil. Bu sadece eğilip kulağıma bir şeyler mırıldanması için bir bahane. "Bu gece bana geliyorsun. Geç saate kadar kal. İşten çıkar çıkmaz gideriz."

"Bu gece için planların olduğunu sanıyordum." "Vardı. Şimdi yok."

"Yarın iş ne olacak?" Ben soruyorum.

Karanlık bir şekilde kıkırdıyor. "Merak etme. Bir okul gecesinde seni çok geç saatlere kadar dışarıda tutmayacağım."

Bu sormadığım sorunun cevabıydı. Belli ki gece kalmayacağım. Ve beni sadece tek bir şey için istediği için içgüdüsel olarak hissettiğim acıya engel olamasam da, bunun imza attığımın farkındayım.

İş arkadaşlarımla önünde parmaklarını içime sokmasının verdiği yasadışı duygudan hâlâ karıncalanıyor olmamdan bahsetmiyorum bile ve başladığı işi bitirmesine ihtiyacım var.

"Evet de," diye mırıldanıyor kulağıma, bir başka tüy kadar hafif dokunuş uyluğumu sıyırırken.

"Evet, Cole."

Dudaklarının kenarlarının yukarı doğru seğirdiğini, gözlerinin parladığını ve omurgamdan aşağı lezzetli bir ürperti gönderdiğini görmek için ona zamanında bakıyorum.

O beni kullanmıyor. kullanıyoruz. Ve bunun bu kadar iyi hissettireceğini kim bilebilirdi?

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DÖRT

OceanofPDF.com

COLE

(O akşam mimari ekibin ofisine girdiğimde saat yeterince geç olduğu için her yer bomboştur. Delilah hariç. O oturuyor Masasında bir an durup onu izliyorum.

Uzun, siyah saçları at kuyruğu şeklinde geriye doğru toplanmış, birkaç gevşek tutam öne doğru düşerek yaptığı işe bakarken yüzünü çerçeveliyor. Alt dudağı dişlerinin arasına sıkışmış ve konsantre olurken kaşları hafifçe çatılmış.

Muhteşem bir kadın ve gelecek saatleri sikim pantolonumun içinde kıpırdıyor, ama kapının önünde durduğum yerden kıpırdamıyorum. Bu öğleden sonraki davranışlarım kafamı karıştırıyor. Ona olan ilgimi dizginlemeye karar vermiştim ama dün gece onu görmedikten sonra, bugün onu görme dürtüsü beni kontrol altına almıştı. Eski üniversite arkadaşlarımdan biriyle planladığım akşam yemeği toplantısını iptal ettim ve ekibi binaya taşındığından beri yapmadığım bir şeyi yaptım. Onu görmek için aşağı indim.

İçeri girdiğimde karşılaştığım bakışlar bana neden çalışanlarla nadiren kaynaştığımı hatırlattı. Herkes varlığım karşısında kasılıyor, sonra da olabildiğince meşgul görünmek için acele ediyordu. Delilah'nın boş masasına doğru ilerledim, nerede olduğunu ve şimdi ben oradayken o olmadığına göre ne yapmam gerektiğini merak ediyordum.

Tam o sırada odanın sonuna yakın bir ofisten çıktı, kalçalarını sarmalayıp kalçalarıyla flört etmek için genişleyen bir etek ve altındaki dantel ipucunu belli eden soluk pembe bir bluzla lanet bir fantezi gibi görünüyordu.

Ama Paul dışarı çıkıp onun arkasında durduğunda, elleri onun kalçalarını kavradığında, içimi bir sahiplenme dalgası kapladı.

Nadiren birine yumruk atma dürtüsü hissettim. Benim pozisyonumda, insanlar genellikle bana karşı gelmeye cesaret edemezler. Ama Paul'ün ona dokunduğunu görmek -geçici bir süre için bile olsa zaten benim olduğunu iddia ettiğim şeye dokunmak- daha önce hiç olmadığı kadar kırmızı görmeme neden oldu.

Ve şimdi buradayım, deli biriymişim gibi onun çalışmasını izliyorum.

Yeterli.

Masasına doğru yürüdüm. Beni fark edince sıçradı, eli göğsüne gitti. Sonra hafif bir kahkaha attı. "Beni korkuttun."

"Belki de korkmalısın," diyorum.

Yüzünde şakacı bir ifadeyle bana bakıyor. "Yapmalı mıyım? Neden Bay King?"

Ona doğru eğildim, bir elimi masasına, diğerini sandalyesinin dayadım. "Çünkü gece bitmeden sana çılgılık attıracağım."

Dudakları aralanıyor ve göz bebekleri büyüyor, sesi fısıltıya dönüşüyor. "Kaçmalı mıyım o zaman?"

Daha da yaklaşıyorum ve . "Bunu tavsiye etmem." Nefesini dışarı üflüyor. "Bu işte iyisin."

Sırıtarak doğruluyorum. "Evime döndüğümüzde sana ne kadar iyi olduğumu göstereceğim. Hadi gidelim, seni bu masanın üzerine yatırıp tam burada sikmeden önce."

Aceleyle ayağa kalkıyor. "Şaka yaptığını söyleyebilirim, ama bu aşamada sana hak vermezdim."

"Akıllı kız."

Bana başını belaya sokacak bir gülümseme fırlatıyor ama ben bir şey söylemiyorum. Eşyalarını toplamasını bekliyorum, sonra elimi sırtına koyup onu kapıya doğru yönlendiriyorum.

Jonathan arabasıyla bizi dışarıda bekliyor. Jonathan ona kapıyı açarken Delilah sanki birilerinin bizi görebileceğinden endişeleniyormuş gibi etrafına bakınıyor. Endişesini anlıyorum ama kardeşlerim ve asistanları dışında kimsenin bu saatte aylak aylak dolaşması pek olası değil ve ben de onların düşünceleri konusunda endişelenmiyorum.

Ama neyse ki fikrini değiştirmeye çalışmıyor, arka koltuğa kayıyor ve ben onu takip ederken bana bakıyor.

Jonathan arabayı trafiğe çıkarırken bakışlarım hâlâ Delilah'nınkilere takılı; bir türlü ayıramıyorum. Onun yatağında önümde uzanmış ve ona yapabileceğim şeyleri hayal ediyorum. A

seçim yapabileceğim smorgasbord. Şaşırtıcı bir şekilde, onun kendi yatağında olması düşüncesi beni beklediğim kadar rahatsız etmiyor.

Siyah ipek çarşaflarımın üzerine yayıldığını ya da onu arkadan kavradığımda yüzünün yastıklarımın birine gömüldüğünü görme düşüncesi kanımın güneğe doğru akmasına neden oluyor. Tam ona uzanmak üzereydim ki çantasından gelen bir zil sesi aramızdaki bağlantıyı kopardı.

Etrafı karıştırıyor ve telefonunu çıkarıyor, gözleri bana kayıyor.

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Sen cevap verebilirsin." En azından bu şekilde erkek olup olmadığını anlayabilirim.

"Teşekkürler." Ekranını kaydırıyor ve kulağına götürüyor. "Merhaba anne." Başından beri gergin olduğumu bilmesem de rahatlıyorum.

"Oh . . . Ben sadece ... bir ... arkadaşımın evine gidiyordum," diyor ve gözleri tekrar benimkilere kayıyor.

Kendi kendime gülümsüyorum ve pencereye doğru dönerek onu olabildiğince yalnız bırakıyorum, ama arabanın daracık sınırları içinde konuşmalarına kulak misafiri olmaktan kendimi alamıyorum. Dinlememeye çalışmaktan vazgeçiyorum.

"Beni bilirsin, meşgul olmayı severim," diyor. Sonra da gülüyor. "Her gece dışarı çıkıp parti yapmıyor olabilirim ama kendimi eve de hapsetmiyorum. . . . Hayır, henüz başka biriyle çıkmıyorum" diyor ve sesini alçaltıyor. "Bak anne, arkadaşımın evine varmak üzereyim, gitsem iyi olacak. Seni bu hafta içinde ararım." Bir saniye sessiz kaldı. "Ben de seni özledim. En kısa zamanda eve bir uçak bileti ayarlayacağım ve hafta sonunu birlikte geçirebiliriz. Tamam. Ben de seni seviyorum. Hoşça kal anne."

Sesindeki gerçek sıcaklık ve şefkat beni çok etkiledi. Ailemden biriyle hiç bu şekilde konuşmuş muydum? Belki gençken. Kardeşlerimi ve beni genetik miraslarının piyonları olarak gördüklerini fark etmeden önce.

"Bunun için özür dilerim," diyor telefonunu çantasına yerleştirirken. "Özür dilemene gerek yok." Boğazımı temizliyorum. "Sen ve annen Yakın mı?"

Gülümsüyor, gözleri yumuşacık. "Evet. Her zaman sadece o ve ben vardık. Birbirimizin en iyi arkadaşız."

"Daha önce babanın resimde olmadığından bahsetmiştin." Bunu bir soru olarak çerçevelemiyorum - öyle olsa bile - bu yüzden küçük bir duraksamadan sonra cevap verdiğinde şaşıyorum.

"Annem on sekiz yaşındayken bana hamile kalmış. Adam ondan büyüktü ama bir aile kurmakla ilgilenmiyordu. En azından bizimle değil." Onun

Sesi rahat -neredeyse küstah- ama gözlerindeki gölge bana ses tonunun yalan olduğunu söylüyor.

"Onu hiç görüyor musun?"

"Ben büyürken onu ara sıra kasabada görürdüm ama on altı yaşımdan beri görmedim."

"On altı yaşındayken ne oldu?"

Omuz silkiyor. "Özel bir şey yok. Sadece sokakta yanımdan geçti."

Yükselen öfke kaburgalarımı sıkıyor. "Seninle konuştu mu? Seni kabul etti mi?" Bakışlarımla tekrar buluşmadan önce gözlerini kaçırıyor. "Beni gördü ama yoluna devam etti. Mercedes'ine bindi ve gitti. Hiç beklemiyordum. farklı bir şey."

Farkında olmadan sıkıttığım ellerimi bilinçli olarak gevşetiyorum. Babam hakkında söyleyecek pek iyi şeyim yok, ama Delilah'nınki hakkında söyleyecek daha da az var. "Onsuz daha iyi olduğunu söyleyebilirim."

"Öyle olduğunu düşünmek hoşuma gidiyor," diyor ve kalbimin göğsümde garip bir şeyler yapmasına neden olan küçük bir gülümsemeyle bana bakıyor.

"Annen ne iş yapıyor?"

"O bir kuaför." Delilah dalgınca at kuyruğunun ucuna dokunuyor ve annesinin muhtemelen küçükken onun için saçlarını kestiğini hayal ediyorum.

Başımı sallıyorum ama konuşmaya devam etmek yerine pencereden dışarı bakıyorum.

Birlikte olduğum kadınlara bu kadar çok soru sormaya alışık değilim. Delilah'ya olan ilgim alışılmadık. Belki de normalde yattığım kadınlardan farklı olduğu içindir. Çoğunun dış görünüşün her şey olduğu, kırılganlığın ölümcül bir zayıflık olarak görüldüğü bir sosyal alanın parçası olduğunu düşünürsek. Ve aşk... Aşk bir alışveriş.

Bu gecenin birbirimizi tanımakla ilgili olmaması gerekiyordu. Bu sadece ve sadece tek bir şeyle ilgili. Özel hayatlarımızla ilgili ne kadar az şey paylaşırsak, bunu aklında tutması o kadar kolay olacaktır.

Yolun geri kalanını sessizce geldik. Çatı katım ofisten çok uzakta değil ve buna seviniyorum çünkü onu o kıyafetten soyamak ve öğleden sonra ofisinde başladığım işi bitirmek için can atıyorum.

Apartmanın önüne geldiğimizde Jonathan Delilah için kapıyı açıyor, Delilah zarifçe dışarı çıkıyor ve durup önce binaya, sonra da sokağın diğer tarafında beliren Central Park'ın ağaçlarına bakıyor.

Bakışları benimkilerle buluşuyor. "Zengin olduğunu biliyordum ama ..." Bakışlarını tekrar yukarı devasa çelik ve cam binaya gökyüzüne doğru uzanıyor.

"Bazen gerçeklik hayal gücünün önüne geçer."

Bunu onun gözünden hayal ediyorum. Bana anlattığına göre, annesi ona ihtiyacı olan şeyleri vermek, başlarının üzerinde güvenli ve rahat bir çatı tutmak için mücadele etmiş ve şimdi onu hiç düşünmeden satın aldığı milyonlarca dolarlık çatı katı daireme götürmek üzereyim.

Zenginliğimden utanmıyorum - neden utanayım ki? - ama yine de şu anda daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum. Utanç değil ama belki de büyürken birilerinin annesine ve ona destek olmak için yanında olmasını dilemek.

Babası gibi biri.

Kim olduğunu ve ne iş yaptığını öğrenme, hayatını biraz daha zorlaştırmanın bir yolu olup olmadığını öğrenme dürtüsüne kapılıyorum. Samson'a yarın bu konuyu araştırmasını söylemek için aklıma bir not alıyorum. Adını öğrenmenin ve ne iş yaptığını öğrenmenin zararı olmaz.

Kapıcı bizi dikkatle izliyordu, harekete geçmek için bekliyordu, ben de ona doğru ilerlemeye başladım. Sadece birkaç adım atmıştım ki Delilah'nın yanımda olmadığını fark ettim. Yine Central Park'a bakıyor, yüzünde belli belirsiz bir gülümseme, kol kola girmiş, bir şeye gülerken başlarını birbirine eğmiş bir çiftin geçişini izliyor.

Geri uzanıp elini tutuyorum ve parmaklarımı onunkilerin arasından geçiriyorum. Odağı çiftten ellerimizin birleştiği yere, oradan da yüzüme kayıyor. Dudaklarında kalan kıvrım ve parmaklarının benimkilere dolanması içimde garip bir sıcaklık dalgası yaratıyor.

Boğazımı temizliyorum. "Hadi gidelim," diyorum kabaca.

Beklendiği gibi, kapıcı öne atlıyor, kapıyı açıyor ve şapkasını bize doğru eğiyor. "İyi akşamlar, efendim, hanımefendi."

Ona başımı salladım. "İyi akşamlar Jeffrey."

"Merhaba." Delilah ona, kırılmış yanaklarının kızarmasına neden olan bir gülümseme veriyor.

Kendi kendime homurdanıyorum ve onu peşimden sürüklüyorum.

Özel asansörümle çatı katıma çıkıyoruz ve kapılar doğrudan fuayeme açıldığında, onun nefes nefese kaldığını duyuyorum. Onu dışarı çıkardığımda hâlâ elini tuttuğumu fark ediyorum.

Onu bırakmak için takım elbisemin ceketini çıkarma bahanesini kullanıyorum ama fark etmemiş gibi görünüyor. Fuaye doğrudan açık planlı oturma alanına açılıyor ve o park manzarasına odaklanmış durumda.

Her ikisi de odayı çevreleyen tavandan tabana pencerelerden görülebilen şehir silüeti.

"Her gün bu manzaraya bakabildiğine inanamıyorum," diyor. Ben de onun yanında duruyorum. "Bir süre sonra alışıyorsun."

Başını bana doğru kaldırdı. "Çok yazık." Cevap vermeyince yanımdan geçip gidiyor ve ağzı açık kalıyor. "Aman Tanrım."

Ana oturma odası büyük, şık ve modern; yüksek tavanları, parke zeminleri ve duvarlarında asılı pahalı sanat eserleri vardır. Odanın diğer ucunda mutfak görülüyor. Tertemiz beyaz renkte, son teknoloji ürünü aletlerle donatılmış ama yemek pişirmek benim becerilerimden biri olmadığı için hiç kullanılmıyor.

Delilah bana döndü. "Evin çok güzel Cole."

"O zaman iç mimarım maaşını hak etti." Buranın hiçbir zaman bir ev gibi hissettirmedikten bahsetmeye zahmet etmiyorum. Ama yaşadığım herhangi bir yerin böyle hissettirdiğinden emin değilim.

Delilah bana gözlerini deviriyor, sonra usulca gülüyor. Bu ses bana hiç de yumuşak olmayan şeyler yapıyor.

Ona uzanıyorum, yakınına çekiyorum ve başımı eğiyorum, böylece dudaklarım boynunun kıvrımına değiyor ve onu içime çekebiliyorum. Zaten sertleşmiş olan sikim onun bana karşı olan hissiyle daha da şişiyor.

Dairem hakkında konuşmak istemiyorum. Ya da onun ailesi. Kesinlikle ailem hakkında konuşmak istemiyorum. Sadece bunu istiyorum. Onun vücudu ve benimki. Birlikte.

Ve bir dakika daha beklemeyeceğim.

Prezervatife bir düğüm atıyorum ve çöpe atıyorum. Banyodan çıkmak için döndüğümde aynada kendimi görüyorum. Vücudumu ince bir ter tabakası kaplıyor ve gözlerimdeki memnun parıltı son iki saat içinde yaşadığım orgazmlarla ilgili. Ve daha da fazlası, Delilah'ya yaşattıklarım.

Sadece birkaç dakika önce boşalmış olmama rağmen, onun yatağında uzanmış ve çıplak yattığını düşünmek beni sertleştiriyor.

Geç oldu ve muhtemelen yorgun, ama sanırım onu eve göndermeden önce bir orgazm daha yaşatabilirim. Banyodan çıkıyorum, ancak Delilah'ın yatağın kenarında durduğunu ve eteğini kışının kıvrımının üzerine çektiğini gördüğümde duruyorum.

Sütyenini çoktan giydi ve ben izlerken bluzuna uzanıyor.

Kollarımı kavuşturup omzumu kapının pervazına yaslıyorum. "Bir yere mi gidiyorsun?"

Omzunun üzerinden bana bakıyor, dudaklarında belli belirsiz bir gülümseme beliriyor. "Sanırım beş benim limitim. Ve ben istemedim ..."

"Ne?" Ben soruyorum.

dönüyor. "fazla uzattım."

Ona gitmek, onu tekrar soymak ve yatağıma geri atmak istiyorum. Ama yapmadım. Çünkü geç oldu. Ve o haklı. Şimdiye kadar ondan bıkmış olmalıydım. Amacım onu sistemimden atmak olabilir, ama belli ki bu bir gecede olmayacak.

Bu yüzden yapmak istediğim şeyi yapmak yerine başımı sallıyorum ve şifonyerime gidip bir çift pijama pantolonu çıkarıyorum.

Sessizce giyiniyoruz. Genelde gecenin bir kadını eve gönderme kısmıyla ilgili bir sorunum olmasa da, bu konuda bir şeyler ters geliyor ve ne olduğunu ya da neden böyle hissettiğimi bilmemek rahatsız edici.

"Tamam," diyor Delilah, beni hayallerimden kopararak. "Eve bırakılmamda bir sakınca var mı, yoksa bir Uber çağırırsam daha mı iyi olur? Saat epey geç oldu. Jonathan'ı uyandırmak istemem."

"Jonathan için endişelenmeyin. Ona ihtiyacım olduğunda hazır olması için yüklü bir maaş ödüyorum. Ayrıca," diye ekliyorum, "seninle bir araç paylaşımına güvenmezdim. Özellikle de gecenin bu saatinde."

Yumuşak bir gülümseme dudaklarını büküyor. Bana doğru yürüyor, ayak parmaklarının üzerine çıkıyor ve dudaklarını çenemin üzerinde gezdiriyor. "Teşekkür ederim."

Damarlarımda sıcak ve güçlü bir şey dolaşıyor ve kolumu beline dolayıp onu kendime çekiyorum, vücudunu kendime göre şekillendiriyorum. Onu öpmek istiyorum ama yapamıyorum. Delilah'nın bende uyandırdığı duygular alışılmadık. Kendimi kontrolsüz hissetmeme neden oluyorlar ve ben kontrolsüz hissetmekten hoşlanmıyorum. Bu yüzden başımı eğip kokusunu içime çekiyorum - hala teninde kalan kır çiçeği parfümünün hafif aromasını. Sonra onu bıraktım. "Jonathan'ı arayıp seninle dışarıda buluşmasını söyleyeceğim."

"Pekâlâ. Aşağıda onu bekleyeceğim."

Gömleğime uzanıyorum ama Delilah beni durduruyor. "Benimle gelmek zorunda değilsin. Tek başıma bekleyebilirim." Arkasını dönüyor ve yatak odasından çıkıyor.

Bir anlık tereddütten sonra gömleğimi çekmeceye geri atıyorum ve onu dışarı kadar takip ediyorum. Kocaman dairemin içinde yürüyüp

fuaye ve özel asansörüm.

Onun için düğmeye basıyorum ve kapılar sessizce açılıyor. Yüzünü bana döndü ve hafifçe çarpık bir gülümseme verdi. "Teşekkür ederim. Bu gece için. Çok eğlendim."

Dudaklarımdan içten bir kahkaha dökülüyor. "Bence bu konuda daha fazla pratik yapmalısın."

İnliyor ve elleriyle yüzünü kapatıyor, sonra o da gülüyor. "Haklı olabilirsin."

Göğsümü tırmalayan dürtüye boyun eğiyorum ve onu belinden kavrayıp asansörün yanındaki duvara yaslanana kadar geriye doğru bastırıyorum. Sonra elimi ince boynuna doluyorum ve başparmağımla çenesinin açısını kavrayarak yüzünü bana doğru eğiyorum. Ağzını daha önce istediğim gibi alıyorum. Asansörün kapıları yanımda vınlayarak kapanıyor ama ben bunu duymazdan geliyorum.

Tadı sarhoş edici. Şarap mahzenimdeki en iyi şarap gibi ve eğer yapabilseydim, gecenin geri kalanını onunla sarhoş olarak geçirirdim. Ama sabah pişman olacağım bir şey yapmadan önce ağzımı onunkinden ayırıyorum ve yanımdaki düğmeye vurarak kapıların tekrar açılmasını sağlıyorum.

Geri çekiliyorum, sırtı duvara dayalı, göğsü inip kalkıyor, ağzı öpücüğümün şiddetinden şişmiş bir halde dururken ona bakıyorum. Sonra gözlerini kırıştırıyor, şiş dudaklarını yalıyor ve duvardan sıyrılıp asansöre adım atmadan önce ürpertici bir nefes veriyor.

Bakışları benimkini tutuyor. "İyi geceler Cole."

"İyi geceler, Delilah." Sesim hırçın çıkıyor.

Sonra o gitti ve dairem aniden boşaldı.

BÖLÜM YIRMI BEŞ

OceanofPDF.com

DELILAH

("Bu hafta sonu ne yapıyorsun?" ay poşetini bardağıma bırakıp, çayımı doldururken telefonumu yanağımla omzum arasına sıkıştırıyorum. Sıcak su. Cuma gecesiydi ve Cole'un planları olduğu için normal bir saatte ofisten çıkıp evde dinlenmeye ve annemi aramaya karar verdim. Son iki haftadır iş ve Cole yüzünden dikkatimin ne kadar dağınık olduğunu düşünürsek, her zamanki kadar sık konuşamadık.

Annem, "Haftalardır kütüphanede beklettiğim bir kitap nihayet geldiyanın sabah alıp tüm hafta sonunu onu yutarak geçireceğim," diyor.

Gölüyorum. "Kulağa mükemmel geliyor."

Mutlu bir şekilde iç geçiriyor. "Öyle değil mi? Bir gün hayalimdeki eve sahip olduğumda, onun kendine ait bir kütüphanesi olmasını sağlayacağım. En üst raflara ulaşmak için merdiveni olan bir kütüphane."

"Ve bir pencere kenarı?"

"Tabii ki. Her ev kütüphanesi için bir pencere kenarı şarttır. Bir de güzel bir bahçeye bakan cumbalı bir pencere olmalı."

Bu annemle oynadığımız bir oyun. Ben küçükken başladı ve arkadaşlarımdan biri siyah ferforje bir kapının ardındaki büyük, güzel bir evi gösterdi ve içinde olması gereken tüm süslü şeyleri imrenerek sıraladı. O evin babamın ailesine ait olduğunu bilmiyordu ama ben biliyordum. Annem bana karşı her zaman dürüst olmuştu ve babam hakkında sorular sormaya başladığında sorularımı yanıtlamak da buna dahildi.

O öğleden sonra annemi gördüğümde ve ona bundan bahsettiğimde, beni oturttu ve bana bir evin büyük, güzel ve pahalı şeylerle dolu olabileceğini, ancak sevgi dolu olduğu anlamına gelmediğini söyledi. Ve sonra birlikte,

kendi hayalimizdeki eve koyacağımız tüm harika şeyleri hayal etmeye başlamıştık. Bize neşe veren her şeyle dolu olacak bir ev.

Ve bunu bugün hâlâ yapıyoruz.

Bir süre daha sohbet ettikten sonra annemle vedalaşıyorum ve hemen odanın köşesindeki küçük masama geçiyorum. Bir belge tutucunun içinde rulo halinde sakladığım planları çıkarıyorum ve masamın üzerine yayıyorum.

Annem bilmiyor ama o gün hayalimizdeki evi tarif etmek benim mimar olma arzumu ateşledi. Annemin mükemmel evini tasarlayan kişi olmak istiyordum. Lise boyunca ders kitaplarımın arkasına fikirler karalardım. Üniversiteye başladıktan ve gerekli becerileri öğrendikten sonra bunları çizmeye başladım. Bir gün planlarla onu şaşırtma ve sonunda onun için inşa edecek kadar paraya sahip olma düşüncesi, yıllar süren eğitimim boyunca beni ayakta tutan hayalimdi. Ondan sonra da lisansımı almak için çok çalıştım.

Sonunda hayalindeki evde yaşayabildiği zamanki mutluluğunu hayal etmek -Babamın ben küçükken yaşadığı evi çok geride bırakacak bir ev, çünkü onun sevdiği her şeyle doluydu- beni her zaman mutlu etti.

Önümdeki planda bazı değişiklikler yapıyorum. Daha önce de bahsettiği gibi bir kütüphane eklemiştim ama şimdi onu büyütmek ve cumbayı eklemek istiyorum. Bu, annemin evinin yaptığım ilk tekrarı değil. Yıllar boyunca epeyce varyasyon geçirdim. Becerilerim arttıkça ve farklı fikirlerim oldukça ya da annem daha önce düşünmediğim başka bir şeyden bahsettiğinde değişiklikler yapıyordum.

Kendimi annemin kütüphanesini mükemmelleştirmeye o kadar kaptırmışım ki, arkamdan konuşana kadar Alex'in evde olduğunu fark etmiyorum. "Yine annenin evi üzerinde mi çalışıyorsun?"

Elimdeki çizim kalemini bıraktım ve yüzümü ona dönmeden önce gerindim. "Sonunda onun için inşa edecek parayı bulduğumda mükemmel olmasını istiyorum."

Omzumun üzerinden bakıyor. "Bana oldukça mükemmel görünüyor."

"Oraya varıyor." Planları rulo yapıp köşeye geri koyuyorum. Sonra Alex küçük mutfığı karıştırıp kalan yemeklerden bir akşam yemeği hazırlarken ben kalkıp kanepeye doğru ilerliyorum. Hemen hemen benim birkaç saat önce yaptığım şeyi.

"Bu akşamı sevgilinle geçirmeyecek misin?" diye soruyor birkaç gün önce hazırladığı Çin yemeklerini mikrodalgaya atarken.

"Hayır. Bu gece katılması gereken bir tür etkinlik var."

"Birlikte bir Cuma gecesi geçirmeyeli birkaç hafta oldu," diyor.

Yüzümü buruşturuyorum. "Biliyorum. Özür dilerim. Kötü bir arkadaş oldum."

"Hayır, . Sadece şaka yapıyorum. Bu kadar düzenli olarak almanız iyi bir şey. En azından birimiz öyle." Mikrodalganın sesi duyuldu ve dumanı tüten yemek kasesini çıkardı, sonra gelip kanepede yanıma oturdu.

"Jaxson'ın ziyaret planı var mı?" Ben soruyorum.

İç çekiyor. "Bir süre için değil. Halkla ilişkiler etkinliklerine katılmakla meşgul ve sonra albümlerini kaydetmek için stüdyoya girecekler."

"Planları hakkında başka bir şey söyledi mi? Hâlâ Los Angeles'a taşınmayı düşünüyorlar mı?"

Alex'in omuzları biraz çöküyor. "Hâlâ bunu tartışıyorlar. Orada olmak onlar için mantıklı ama dördü de hayatları boyunca New York'ta yaşadı. Bu büyük bir seçim."

"Ve sen varsın. Unutma, sen de onun geleceğisin, sadece müziği değil. Onu ne kadar özlediğini söyledin mi?"

Alex dudağını ısırır. "Bunu saklamaya çalıştım. Jaxson'ın benim nasıl hissettiğim konusunda endişelenmeden kendisi ve grubu için doğru olanı yapmasını istiyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, uzun mesafeli bir ilişkinin tadına varmak beklediğimden daha zor oldu."

"Los Angeles ofisinde iş bulma fikrine dersin?"

" bu konuda sordum, ama ellerinde herhangi bir pozisyon yok.

Gelecekte bir iş kapısı açılabilir ama şu anda hiçbir şey yok." "Başka bir firmaya katılmayı düşünür müsünüz?"

"Eğer mecbur kalırsam. Sanırım çocuklar ne yapacaklarına karar verene kadar bekleyeceğim. Sonra ben karar vereceğim."

Uzanıp ona sarılıyorum. "Özür dilerim. Zor olduğunu ve onu özlediğini biliyorum. Seni burada bu kadar sık yalnız bırakmamalıydım."

Alex elini havada sallıyor, her zamanki gülümsemesi geri geliyor. "Yapmadın. Yatağıma kıvrılıp ağladığım falan da yok. Evet, onu özlüyorum ama her gece konuşuyoruz ve derslerim var. Tek arkadaşım da sen değilsin." Karnımı dürtüyor. "Diğer arkadaşlarımla da çok çıkıyorum. Bu, dikkatini tekeliime almayacağım ve sen buradayken uzun, esmer, zengin ve yakışıklılarıyla neler olup bittiği konusunda beni bilgilendirmeni istemeyeceğim anlamına gelmiyor."

Bacaklarımı önüme doğru uzatıyorum. "Seni bilgilendirecek fazla bir şey var mı bilmiyorum. Onun evine gittim. Seks yaptık. Sonra eve geliyorum."

Alex bana şüpheyle baktı. "Son iki haftadır neredeyse her iki gecede bir onun evindeydin. Bu işte seksten daha fazlası olmalı."

"Bilmiyorum. Yani ... onun bunaltıcı olduğunu söylediğimi hatırlıyor musun? Evet, öyle ve bazen onun olduğu gibi bir adam olmasıyla şehvetten daha fazlasını hissetmesini birbirinden ayırmak zor oluyor. Arada sırada bana aramızda daha fazlası olabileceğini düşündüren bir şey yapıyor. Bir sonraki dakika ise bana bunun onun için sadece sıradan bir seks olduğunu hatırlatan bir şey yapıyor."

Alex bir erişteyi höpürdeterek yiyor. "Belki hâlâ nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyordur." "Ya da belki her şeyi çok fazla yorumluyorumdur ve bu sadece onun nasıl olduğu yattığı kadınlarla -yoğun." "Peki, onun hakkında ne hissediyorsun?"

Bu yüklü bir soru ve kendime sormaktan kasten kaçındığım bir soru. Cole ile aramızdaki bu şeyi sadece fiziksel olarak tutabileceğime inanmak istiyorum. Bir gün sona ereceğini ve onun hiç düşünmeden çekip gideceğini bilerek bana sunduklarının tadını çıkarabileceğime. Ama Alex'e söylediklerim doğru. Çok gergin ve ara sıra sergilediği sıcak-soğuk tavırları beni kamçılıyor.

Onunla birlikteyken her yerimi sarıyor, bacaklarım titreyip zar zor yürüyene kadar orgazm üstüne orgazm yaşıyor, ama ayrılma zamanım geldiği an, benden soğuyor. O ilk geceden beri, gittiğimde beni öpmüyor. Yatağında, kanepesinde ya da yemek masasında çırılçıplak kıvranırken beni bol bol öpüyor ama giyinip asansörün kapısında durduğumda sadece soğuk bir vedayla karşılaşıyorum.

Bu, kalbimi gizli tutmam için fazlasıyla yeterli olmalı, ama asansör kapıları kapanana kadar bakışlarının üzerimde kalışında kalbime çılginca şeyler yaptıran bir şey var. Ve başka anlar da var. Nadir gülümsemelerinden birini gördüğümde ya da daha nadir kahkahalarından birini duyduğumda. Dudaklarını şefkatle boynumda gezdirdiğinde ya da sanki ağzımın şeklini ezberliyormuş gibi parmak ucuyla ağzımın dış hatlarını çizdiğinde.

Kafa karıştırıcı. *O kafa* karıştırıcı. "Sanırım böyle devam edersek ona aşık olma ihtimalim var," diye itiraf ediyorum.

Alex yemeyi bırakıyor, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. "O zaman belki de ayrılmalısın? Özellikle de sana herhangi bir işaret vermediyse."

bunun daha fazla bir Şeye d6n6Őmesini isteyebilir."

"Sadece birkaç hafta oldu ve hen6z bundan vazgeçmeye hazır olduğumdan emin değilim. Eğer geri d6n6Ő6 olmayan bir noktaya yaklaŐtıđımı hissedersen, işte o zaman ona bırakmamız gerektiğini s6yleyeceğim."

Alex'in kaşları endişesini belli ediyor ama beni bu konuda zorlamıyor. "Onu tekrar ne zaman g6rmen gerekiyor?"

"Yarın akşam onun evine gideceğim, ama d6Ő6nd6m de belki sen ve ben ondan 6nce 6đle yemeğine 6ıkabiliriz?"

Başını sallıyor. "Bu hoşuma gider."

Televizyonu a6ıyoruz ve yeni 6ıkan bir romantik komediye kendimizi kaptırıyoruz. Ama sonunda, bug6nlerde sık sık olduğu gibi aklım Cole'a kayıyor. Yarın geceyi ve bana ne kadar iyi hissettireceğini d6Ő6n6rken kendimi g6l6mserken buluyorum. Yapabiliyorken inanılmaz seksin tadını 6ıkaracağım 66nk6 Cole gibi bir adama kalbimi vermenin bir risk olduğunu 6ok iyi biliyorum - alamayacağım bir risk.

Yine de, onunla tekrar birlikte olma d6Ő6n6cesiyle midemde kelebeklerin u6uŐmasına bakılırsa, bu kaygan yokuŐtan aşağı inmeye baŐlamıŐ olma ihtimalim var.

BÖLÜM YIRMI ALTI

OceanofPDF.com

COLE

(Limuzinden indiğimde kamera flaşları yüzümde patlıyor. Jessica'nın çıkmasına yardım etmek için elimi arabaya doğru uzatıyorum. Serin parmakları

Neredeyse müstehcen olacak kadar dekolte bir elbisenin içinde göz kamaştırıcı bir görünüme bürünerek dışarı çıkarken bana gülümsüyor. Elini dirseğime sıkıştırıyor ve girişe doğru yol alırken yanımda ilerliyor.

Nihayet içeri girdiğimizde, "Telefon numaramı hatırladığını bilmek güzel," dedi. Bir şeyler düşündüğünü biliyordum. Jessica hiçbir zaman en sıcak insan olmamıştır. Bu beni daha önce rahatsız eden bir şey değildi ama limuzinde ondan yayılan buz gibi hava hissediliyordu.

Aramızda hiçbir zaman bir şey olmadığını düşünürsek - kolaylık dışında - neden bu konuda üzgün gibi davrandığını bilmiyorum.

"Söylemek istediğin bir şey mi var?" Sesimdeki sıkıntıyı saklamıyorum. Son zamanlarda bir şeyleri zorluyor ve ilgilenmediğimi biliyor.

Suratını asıyor, ama benim tek yaptığım kaşlarımı kaldırmak.

Nefes nefese kalıyor. "Sadece uzun zaman oldu," diyor. "Sen Chicago'dayken görüşemediğimiz için hayal kırıklığına uğradım. O güzel otel odan ve büyük yatağın için bazı planlarım vardı. Senden haber alamayınca gitmeyeceğini düşündüm ama sonra şu mimarınla birlikte ortaya çıktın."

Kızgınlık alevlenir. "Delilah Chicago oteli üzerinde çalışıyor. Şantiyeyi görmesi için onu da yanımda getirdim. Ben dışarı çıkarken onu otel odasında bırakamazdım."

"Anladım. Çok tatlı bir kız. Umarım sen de Tom ve benim gibi o büyük yataktan faydalanmışsındır."

Jessica'nın pençelerini Delilah'a geçirmesini istemiyorum. Ne kadar acımasız olabileceğini biliyorum. Anlaşmamızın gerçekliğini bir şekilde yanlış anladıysa, Delilah'yı potansiyel bir rakip olarak görmesi isteyeceğim son şey.

Bakışlarımla onu delip geçiyorum ve hiçbir şey söylemiyorum. Mesajı aldı. "Her neyse, Tom ve ben harika vakit geçirdik."

"Bunu duyduğuma sevindim. Gidelim mi?" Onu masamıza doğru yönlendiriyorum.

Konuşmalar sonsuza dek sürüyor ve zihnim sürükleniyor. Delilah'nın görüntüleri düşüncelerime giriyor. Bu gece ne yapıyor? Bir dahaki sefere onu yalnız yakaladığımda ona yapmayı planladığım şeyleri mi ? Yeterince erken çıkarsam, Jessica'yı bıraktıktan sonra Jonathan onun evinin önünden geçebilir ve ben de onu çatı katıma götürüp yatağıma yatırabilir ve ona doyabilirim.

Aletim sertleşirken sandalyemde kayıyorum. ereksiyon olmak için iyi bir yer değil. Yakında bir konuşma yapacakken olmaz.

Bir el kalçama konuyor ve yukarı doğru kayıyor. Smokin pantolonumun kumaşını zorladığım noktaya ulaştığında Jessica'nın bileğini tutuyorum. Onu kendimden uzaklaştırıyorum ama ona baktığımda yüzünde nazlı bir gülümseme var.

"Bu iş bittikten sonra ne olacağını mı düşünüyorsun?" Sesi kulağıma boğuk bir fısıltı gibi geliyor.

Öyleyim. Ama onun düşündüğü şekilde değil. "Bu iş bittikten sonra hiçbir şey olmayacak."

Gözleri parlıyor. "Neler oluyor Cole? Bağlantısız bir sevişmeyi geri çevirmek sana göre değil."

"Bir şey olduğu yok. Sen ve ben bir ilişki içinde değiliz. Birbirimize hiçbir söz vermedik. Ben sevişmek istersem ve sen de sevişmek istersen, o zaman sevişiriz. Ama hepsi bu kadar. Ve bu gece, ilgilenmiyorum."

Gözleri buz mavisi yarıklara dönüşüyor. "Bunun-" ile bir ilgisi var mı?

Sert bakışlarım onu susturmaya yetti. Kürsüdeki adam konuşmasını tamamlıyor, ben de sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum ve odanın önüne doğru ilerliyorum. Burada işim biter bitmez gideceğim. Jessica'ya onu bırakmamı isteyip istemediğini ya da burada kalıp etrafa karışmak isteyip istemediğini soracağım - belki bu gece kaşıntısını kaşıyacak başka bir adam bulabilir. Sonra Delilah'yı alıp eve götüreceğim ve arzuma boyun eğeceğim.

Sahneye çıktığımda yüzümü gülümseten de bu düşünce oldu. Konuşmam King Group'un sosyal sorumluluğa olan bağlılığı ve

Hayırsever vakfımız aracılığıyla dünya üzerinde olumlu bir etki yaratmaya olan bağlılığımız. Ancak son dönemde yaşanan olayları göz önünde bulundurarak, konuşmamın özüne geçmeden önce odadaki fili ele almam gerekiyor. Babamın tutuklanmasının ciddiyetini kabul ediyor ve önceki CEO'nun eylemlerine rağmen King Group'un şeffaflık ve dürüstlikle çalışmaya kararlı olduğunu vurguluyorum.

Yirmi dakika sonra, alkışlar salonda yuvarlanırken kalabalığa başımı sallıyorum, sahneden iniyorum ve Jessica'ya ve onun okunamayan ifadesine ulaşana kadar masaların arasından dolanıyorum.

Oturmak yerine eğildim ve kulağına mırıldandım. "Ben gidiyorum. Seni bırakmamı ister misin, yoksa kalacak mısın?"

Beni inceliyor, peçetesiyle dudaklarını siliyor ve ayağa kalkıyor. "Beni bırakabilirseniz çok memnun olurum."

Jessica'nın bu daha bastırılmış versiyonuna güvendiğimden emin değilim ama Delilah'ya ne yapacağımı düşünmekle o kadar meşgulüm ki ona ne olduğunu umursamıyorum. Kulağa soğukkanlı gelebilir ama onunla aramızda hiçbir zaman duygusal bir yakınlık olmadı. Onunla yatmak istemediğim için şimdi sinirlendiği için onu şımartmaya başlamayacağım.

Dışarı çıktığımızda, muhtemelen balo salonunu dolduran zengin ve ünlüler adına bazı sefahat fotoğraflarını çekmeyi uman birkaç sıkı fotoğrafçı hala etrafta dolaşıyordu. Jonathan'ın park etmiş bizi beklediği yere doğru ilerliyorum, ancak Jessica'nın fotoğrafçıların bol bol çekim yapmasını sağlamak için acele etmediğini fark ettiğimde yavaşlıyorum.

Sonunda arabaya varıyoruz ama ben ona kapıyı açmadan Jessica elini omzuma atarak beni durduruyor. Sabırsızlıkla arkamı döndüğümde kollarını boynuma doluyor ve dudaklarını dudaklarıma yapıştırıyor.

Ellerim beline gitti. Etrafımızda patlayan kamera flaşlarının farkındayım, bu yüzden damarlarımda öfke kaynıyor olsa da kendimi hemen kurtarmıyorum. Sonunda onu kendimden uzaklaştırdığımda, gözlerimdeki öfkeyi görebildiğini biliyorum ama her iyi iş adamı gibi bunun yüzüme yansımaya izin vermiyorum. "Bu da neydi böyle?" Sıkılmış dişlerimin arasından söylüyorum.

Elini yakamdan aşağı indiriyor. "Sadece neleri kaçıracağını hatırlatmak istedim."

"Hatırlatmaya ihtiyacım yok. İlgilenmiyorum."

Geri adım attı, ben de kapıya uzanıp onun için kapıyı açık tuttum.

"Arabaya bin."

Beni geçip gitti, ben de onu içeri kadar takip ettim. Kapı arkamızdan kapanır kapanmaz düğmeye basıp Jonathan'a bizi Jessica'nın binasına götürmesini söylüyorum.

Ona sert bir bakış fırlattım. "Bir daha asla böyle bir numara ekme."

Bana surat asıyor. "Sanki daha önce pşmekten fazlasını yapmadık."

"O şekilde değil. Ve asla toplum içinde değil."

"Ne fark eder ki? Kız arkadaşın yok ki. Cole King'in kız arkadaşı olmadığını herkes bilir. Bu kadar büyütecek ne var?"

"nemli çünkü bu kabul edilemez. Bir daha böyle bir şey yapmaya kalkarsan, insanların sınırları aşmasından ne kadar az hoşlandığımı anlarsın."

"Peki." Elleriyle eteğini düzeltiyor. "Umarım "Pişman olacağın bir şey yapmadan önce bunu sisteminden çıkar." Cevap vermeye zahmet etmiyorum. Delilah ile yaptığım şey Jessica'nın işi.

Sonraki birkaç dakikayı sessizlik içinde geçiriyoruz. Jessica'nın apartmanı çok uzakta değil ve çok geçmeden geniş cam fuayenin önünde duruyoruz. Jonathan onun için kapıyı açıyor ama dışarı çıkmadan hemen önce bana dönüyor. "ok geç değil, biliyorsun. Hâlâ benim evime gelebilirsin."

Ben sadece kaşlarımı çatıyorum, o da nefesini tutup dışarı çıkıyor. Jonathan kapıyı arkasından kapatıyor, sonra tekrar sürücü koltuğuna oturuyor. "Sizi eve mi bırakıyorum, efendim?"

Delilah'nın evinin önünden geçip onu alma planımı düşünüyorum ama şimdi o kadar emin değilim. Son zamanlarda onu çok görüyorum, belki de çok fazla. Biraz ara vermek daha iyi olabilir. Ona Jessica'nın beni öptüğünü söylemeyi kısa bir süre düşündüm ama benim açımdan anlamsızdı, bu yüzden bir anlam göremiyorum. Muhtemelen magazin gazetelerinde yayınlanacak olan fotoğrafları görmesi pek olası değil. Dedikodu stnlarını okuduğundan şüpheliyim.

"Evet, teşekkür ederim Jonathan."

Araba trafiğe giriyor ve ben koltuğumda arkama yaslanıp camdan dışarı bakıyorum. Yarın gece Delilah'yı görmem gerekiyor ama bir adım geri çekilmem gerekebilir. İkimize de biraz nefes alma fırsatı vermeliyim. Birbirimizi bu kadar sık görmek iyi bir fikir değil. Aramızda olanlar hakkında ona yanlış bir izlenim vermek istemiyorum.

Kararımdan çok memnun olmasam da, zihnimi başka şeylere zorluyorum. Her zaman halledilmesi gereken bir sürü iş vardır.

Telefonumu çıkardım ve e-postalarımı okumaya başladım.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI YEDİ

OceanofPDF.com

DELILAH

Ben üzerinde çalıştığım iç mekan planına son rötuşları yapıyor ve Cole'un bu hafta sonu beni iptal ettiği gerçeğini aklımdan çıkarmaya çalışıyorum. Ne de olsa,

Alex'e de söylediğim gibi, bu sadece sıradan bir ilişki. Kafasında neler olup bittiğini anlamaya çalışmak için çok fazla zaman ve çaba harcamak yerine her şeyi olduğu gibi kabul etmeliyim.

Yine de, Cumartesi sabahı arayıp bir işim çıktığını söyledikten sonra hafta sonunun geri kalanında hayal kırıklığı peşimi bırakmadı. Onu görmeyi dört gözle bekliyordum.

Plana son bir çizgi daha çiziyorum ve yazdıra tıklıyorum. Paul'ün odanın uzak tarafında oyalandığının tatsız bir şekilde farkındayım. Gözlerinin üzerimde olduğunu ve nedeninden emin değilim. Ofisinde buluştuğumuzdan beri, benimle işle ilgili bir şey konuşmak zorunda kaldığı zamanlar dışında, çoğunlukla mesafesini korudu.

Karnım gurulduyor ve saate bakıyorum. Öğle yemeğini çoktan geçmişti ve kahvaltıdan beri bir şey yememiştim. Bu sabah yaptığım salatayı almak için mutfaka gidiyorum ama tam buzdolabının kapağını kapatırken Paul beni köşeye sıkıştırıyor. Yanından geçmeye çalıştığımda elini koluma koyuyor ve beni geri çekiyor. Dikkatimi yüzüne vermeden önce eline bakıyorum. Gülümsüyor ama yüzünde hoşuma gitmeyen bir ifade var.

"Seninle bir şey konuşmam lazım," diyor. "Bunu benim masamda yapabilir miyiz?"

"Sana bunu gösterirken etrafta başka kimsenin olmasını istemiyorum," diyor ve telefonunu kaldırıyor.

Elimde olmadan bakıyorum ve baktığımda kalbim acı dolu bir tekleme geçiriyor. Cole'un sarışın bir kadını öptüğü bir fotoğraf. Smokin giymiş ve

Elleri kadının ince belinde , kadın da kollarını adamın boynuna dolamış. İfade mi nötr tutuyorum, Paul'ün benden bir tepki almasını istemiyorum, özellikle de Cole ve benim birlikte vakit geçirdiğimizi asla doğrulamadığım için. Ne de olsa Cole'un çeşitli kadınlarla çekilmiş bir sürü fotoğrafı var. "Bunu bana neden gösterdiğini bilmiyorum."

"Öyle değil mi?" diyor, dudaklarının kenarlarında kötü bir gülümseme belirliyor. "Bu çok komik. İkinizin arasında bir şeyler olduğu izlenimine kapıldım ve tabii ki Cuma gecesinden kalma bu fotoğrafı gördüğümde sana haber vermem gerektiğini düşündüm. Sanırım benim hatam."

Midem bulanıyor. Cuma gecesinden mi? Olamaz. Cole etkinliğe birini götürmekle ilgili bir şey söylemedi ve bir anlaşmamız vardı. Her ne yapıyorsak onu yaparken özel olmamız gerekiyordu. Bu yüzden mi beni iptal etti? Onun yerine onunla mıydı?

Paul ekranını gelişigüzel kaydırıyor. "Oldukça güzel bir kız." Telefonunu tekrar yüzüme tutuyor ve bu kez fotoğraf Cole'un arabasına binmek üzere olan kadına ait. Adamın eli kadının sırtında ama acının içime işlemesinin tek nedeni bu değil. Kadının yüzü. Çünkü tanıdığım bir yüz. Jessica. Ben onunla ikinci kez yatmadan önce Cole'un bana ilişkisi olmadığına dair güvence verdiği kadın.

Çok aptalım. Tabii ki öyle söyledi. Biri ona beni sorsa, muhtemelen o da aynı şeyi söylerdi. Çünkü biz bir ilişki içinde *değiliz*. Düzüşüyoruz. Sevişiyoruz. Bir kaşıntıyı kaşıyoruz. Eminim o da böyle görüyordur.

Dudaklarımı umursamaz bir gülümsemeye zorluyorum. "Cole'la aramızda şeyler olsa bile, yardım isteyeceğim son kişi sen . Eğer hepsi buysa ..." Onu itip masama dönüyorum ama midem bulanıyor ve artık elimdeki salatayı yiyesim gelmiyor.

Telefonumu elime alıp Paul'ün bana gösterdiği web sitesine girerken yemeğim yanımda yenmeden duruyor. Bir tür mazoşist gibi fotoğraflara göz gezdiriyorum. Çok fazla değil, sadece dört tane, ama gösterdikleri şey lanetleyici. İkisi birlikte geliyor, Cole'un eli sahiplenici bir şekilde kızın sırtında. Ve sonra ayrılışları ve Cole onu limuzine bindirmeden önce öpüşmeleri. Cole'u tanıyorsam, muhtemelen onu limuzinin arkasında sikmiştir ya da çatı katına götürüp orada sikmiştir.

Telefonumu yüzüstü masama bıraktım, gözlerimin arkası sıcacıktı. Saklamaya çalışmaması daha mı kötü emin değilim. En azından Paul saklamıştı.

Çünkü beni kaybetmek istemedi. Görünüşe göre, Cole öğrenmemi umursamıyor.

Orada bir saniye daha oturmaya dayanamayıp salata kabımı çantama tıktırıyorum ve bilgisayarımı kapatıyorum. Paul yakınlarda dolanıyor, muhtemelen nasıl bir kaosa yol açtığını görmek için bekliyor. Ne yazık ki onunla konuşmadan ayrılmak mümkün değil, bu yüzden yanına gidiyorum. "Kendimi iyi hissetmiyorum. Günün geri kalanında evden çalışacağım."

Yüzündeki sahte sempati midemi bulandırıyor ama kendimi tutuyorum.

"Sorun değil. Umarım yarın kendini daha iyi hissedersin." Dışlek bir gülümsemesi var ve çenemi yukarı kaldırarak bakışlarını tutarken bile onu tokatladığımı hayal ediyorum.

Dönüp olabildiğince sakın bir şekilde uzaklaşıyorum ama asansöre biner binmez omuzlarım çöküyor. Bu kadar aptal olduğuma inanamıyorum. Cole gibi adamlar

-Babam gibi hepsi aynı. İstediklerini elde ettiklerinde, bir saniye bile düşünmeden sizi bir kenara atarlar.

Asansör çalışıyor ve dışarı çıkıyorum, sadece birkaç adım attıktan sonra orada bir grup adamla birlikte kimin durduğunu görüyorum. Toplantılar ya da beni aradığı zamanlar dışında Cole'u binanın etrafında kaç kez gördüğümü bir elin parmakları kadar sayabilirim. Gözlerimi kapatıyorum. Tabii ki o olacaktı.

Gözüme takılıyor ve kaşlarını çatıyor ama ben arkamı dönüp girişe doğru yürümeye devam ediyorum.

"Bayan West." Sesi arkamdan geliyor ve kendime lanet ediyorum. Durmaktan başka seçeneğim yok. O hâlâ benim patronum ve ben de iş yerimdeyim.

Derin bir nefes alıyorum, sonra yüzümü ona dönüyorum. Bir grup adama bir şeyler söylüyor, sonra bana doğru yürüyor. Onu beklerken göğsümde öfkeyle acı savaşıyor.

Önümde durdu, kaşları çatılmıştı. "Neler oluyor?" diye soruyor kısık bir sesle.

Sonunda bakışlarıyla yüz yüze geliyorum, bakışlarının yoğunluğu göğsüme bir yumruk gibi çarpıyor. "Ne demek istiyorsun?"

"Geçerken yüzüme bile bakmadın ve erken ayrılmak sana göre değil."

"Kendimi iyi hissetmiyorum. Ben eve gidiyorum."

Nabzım hızla atıyor ve ona bağırarak istiyorum. Ben böyle düşünürken bana nasıl böyle bir şey yapabildiğini sormak için. Yanlış düşünmüşüm.

Böyle bir şey söylemek işten atılmanın en hızlı yoludur, bu yüzden her şeyi içime atıyorum ve yalnız kalana kadar kalması gereken yere itiyorum. Çünkü bu adam için çalıştığım her şeyi kaybetmeyeceğim.

Kaşları çatıldı. Omzunun üzerinden baktığımda, birlikte olduğu adam grubunun beni merakla süzdüğünü görüyorum. İçlerinden biri saatine bakıyor, sonra diğerlerine bir şeyler söylüyor.

Cole'dan bir adım uzaklaşıyorum, grubu onu beklediği için gitmeme izin vereceğini umuyorum.

"Delilah," diye hırılıyor. "Bana neler olduğunu anlat."

Gözlerinde parıldayan farkındalık, bana neler bittiğini tam olarak bildiğini düşündürüyor. Fotoğrafları görme ihtimalim olduğunu nasıl düşünemez?

Ama birdenbire bilmesini istedim. Sırf kendisi için bir sonuç doğurmayacak diye insanları incitmenin doğru olmadığını anlamasını istiyorum.

Arkasındaki asansörün sesi duyulur ve adamlar kapıyı açık tutarak asansöre binerler. "Cole?" diye seslenir içlerinden biri.

Geriye doğru bir adım daha atıyorum. "Sonra görüşürüz Cole. Jessica'yla Cuma gecesi iyi vakit geçirdiğinize sevindim."

Ben topuklarımın üzerinde dönüp ön kapıya doğru ilerlerken çenesi kasılıyor ama hiçbir şey söylemiyor. Ağzım kurudu ve üzüntülerimi boğabilmek için eve gitmem gerekiyor. Öğleden sonra oldu ama kendime bir şişe şarap açmam için izin veriyorum.

Dışarı çıktım ve derin bir nefes aldım. Eve trenle dönme düşüncesine katlanamıyorum, bu yüzden bir taksi çağırıyorum. Telefonum çantamda bip sesi çıkarıyor ve Cole'dan gelen bir mesajla karşılaşıyorum.

Konuşmamız lazım.

Onu çantama geri koydum ve gözyaşlarımı geri kırdım. Ne düşünüyordum ki? Gerçekten, onunla yatmanın iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildim? Tam bir aptalım. Gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor ama bir taksinin arkasında bir adam için ağlayan o kadın olamam. Olmayacağım.

Tüm kararlılığıma rağmen, dairemin kapısı arkamdan kapandığı anda baraj patlıyor. Sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı süzülüyor ve koltuğuma gömülüyorum. Neden bu kadar incindim? Bu gerçek bir ilişki değildi. Sadece seksti. Sadece birbirimizin vücudundan zevk alıyorduk. Evet, bana yalan söyledi, ama ona inanacak kadar aptal olmak, hissetmem gerekenden fazlasını izin vermek ... Bu benim suçum.

Daha fazla gözyaşı akıyor ve ben onları siliyorum. Tanrım, bu çok saçma. Bunun aşığılanma olduğunu düşünmek istiyorum ve bu kesinlikle bunun bir parçası. Kimse aptal yerine konulmaktan hoşlanmaz ve bu benim başıma ikinci kez geliyor. Ama gerçek şu ki, kendime yapmayacağıma söz verdiğim şeyi yaptım.

Cole için bir şeyler hissetmeye başlamama izin verdim ve sonucu bu oldu.

Telefonum tekrar çalışıyor ve onun adını gördüğümde mesajı okumaktan kendimi alamıyorum.

Beni görmezden gelme,
Delilah.

Nefesimi tutuyorum. Aramızdaki bu şeyi resmen sona erdirmek için bir aşamada onunla konuşmam gerekecek ama bunu yaparken sakın ve kontrollü olmak istiyorum ki aptalca bir şey söyleyip projeden ve muhtemelen işimden olmayayım. Eğer onunla şimdi konuşursam, sakın ve kontrollü olmanın yakınından bile geçemeyeceğim.

Telefonumun ekranında Cole'un adı yanıyor ama aramayı reddediyorum. Neden rahatsız olduğunu anlamıyorum. Kolayca yerine koyamayacağı hiçbir şey kaybetmedi. Neden nefes almam ve bu duyguların üstesinden gelmem için beni yalnız bırakmıyor?

Başka bir mesaj bildirimi ve gözlerim otomatik olarak telefonumun ekranına düşüyor.

Telefonuna cevap ver, Delilah.

Öfke gözyaşlarımı kurutuyor. *Onun sorunu ne?*

Bir dakika sonra telefonum tekrar çalışıyor ve ona bakıyorum, öfkem daha da artarken nabzım şakağımda zonkluyor. Öfkenin beni ele geçirmesine izin vermek iyi hissettiriyor. O zengin ve güçlü biri ve ben de şu anda teknik olarak onun için çalışıyorum ama bu bana böyle davranabileceğı anlamına gelmiyor. Düşüncesiz bir zalimlikle bir kenara atabileceğı biri gibi.

Düşünmeye vakit bulamadan cevap veriyorum.

"Delilah," diyor.

"Ne söylemek istiyorsun Cole?" Sesimin sabit olmasına sevindim.

En azından benim hissettiğimden daha istikrarlı.

"Neden mesajlarıma cevap vermiyorsun?" "Çünkü seninle konuşmak istemiyorum."

Tamamen kızgınlıktan oluştuğı anlaşılan bir iç geçiriyor. "Belli ki fotoğrafları görmüşsün."

Ses tonu öfkemi körüklüyor. "Evet." Dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Düşündüğün gibi değil." Sesinde özür yok. Özür dilemeye değer bir şey yaptığına inanmıyor. Ya da belki de özür dilemeye degecek biri olmadığım içindir.

"Gerçekten mi? Yani biz birlikteyken kimseyle birlikte olmayacağını söylediğin halde başka bir kadını öpen sen değil misin? Ya da bana ilişkiniz olmadığını söylediğin Jessica'yı öpen sen değil misin?"

"Size Jessica ile bir ilişkimiz olmadığını ve hiçbir zaman da olmadığını söyledim."

"Ben aptal değilim Cole. Ya bana doğrudan yalan söylüyorsun ya da ihmal ederek yalan söylüyorsun. Erkekler konusunda o kadar deneyimli olmayabilirim ama sadece tanıdığın bir kadını böyle öpmeyeceğini garanti edebilirim."

Telefonda bir duraklama var. Yakalandığının farkındadır. "Yarım saat sonra kaçıramayacağım bir hissedarlar toplantım var, ama Jonathan'ı bu gece seni alması için göndereceğim ve sana açıklayacağım," diyor sonunda.

"Seni görmekle ilgilenmiyorum."

"Bu konuda çocukça davranmak hiç yardımcı olmuyor." Sesi alçalıyor. "En azından söyleyeceklerimi dinleyerek bana saygı gösterin."

Gözlerimin arkasında parlak bir flaş patlıyor. "Saygı mı? Bana saygıdan mı bahsediyorsun? Fotoğrafları gördüğümü tahmin etmiştin, bu yüzden bana mesaj atıyordun. Bu da demek oluyor ki onları görmenin bana nasıl hissettireceğini zaten biliyordun ve bunu biliyorsun çünkü çoğu normal insan oyuna geldiğini fark ettiğinde böyle hisseder. Bu yüzden tam da benden beklediğiniz şekilde tepki için beni çocuksu biri gibi göstermeyin. Mesajlarına ve telefonlarına cevap vermemem duygularımla başa çıkmak için zamana ihtiyacım olduğunu göstermeliydi ama sen bunu bana vermeyi reddettin. Bunun yerine, bununla başa çıkmanın en iyi yolunun beni taciz etmek olduğuna karar verdin, sonra cevap verdiğimde bana çocukça davrandığımı söylüyorsun."

Parmaklarım telefonumun etrafında sıkışıyor. "Yüzüne karşı Jessica'yı sordum Cole. Sana evet dersem kendimi neye bulaştıracağımı bilmek istedim. Kendimi incinmekten korumak için. Ama sen bana gerçeği söylemek yerine, istediğini elde etmek için söylemen gerekenleri söyledin. Beni küçük düşürdün. Ve beni incittin." Çok iyi gidiyordum ama sonunda gözyaşlarım daha da artınca kendimi kaybettim.

"Delilah-"

Kendimi toparladım. "Hayır, Cole. İşim bitmedi. Belli ki istediğın şeyi istediğın zaman elde etmeye alışmışsın. Belli ki elde etmek için ne yapman ya da söylemen gerektiğini umursamıyorsun. Eğer Cuma gecesi Jessica'yı öptüğünde istediğın şey, uzun süredir ortalıkta dolaşan olgunlaşmamış işyeri ilişkisinden kurtulmanın hızlı ve kolay bir yoluysa, tebrikler. Başardınız."

Titreyen bir parmakla aramayı sonlandırıyorum, sonra kanepeye yığılıp gözyaşlarımın akmasına izin veriyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI SEKİZ

OceanofPDF.com

COLE

Ben telefonumu duvara fırlatmamak için kendimi zor tutuyorum. İşte bu. İşte bu yüzden ilişkilerle ilgilenmiyorum. Doğru olanı yapmaya çalıştım ve Bak beni nereye getirdi. Sandalyemi geriye itip ayağa kalkıyorum, pencereye doğru yürüyorum ve altımda uzanan New York'a bakıyorum.

Belki de her halükarda bitirmesi daha iyi olur. Şu anda işle çok fazla sorunum var ve tek bir kadınla bu kadar çok zaman geçirmek bir yenilik olabilir, ancak bu her zaman eninde sonunda yıpranacaktı.

Peki neden göğsüm bu kadar daraldı? Onu incittiğimi söylerken sesinin dalgalanması kaburgalarımın kalbime doğru bir kesik atmıştı. O donmuş organa en son ne zaman bir şey ulaşmıştı?

Bir elimi cama dayıyorum ve aşağıdaki sokaklara bakıyorum. Buradan herkese bakmak normalde beni canlı hissettirir. Kontrolün bende olduğunu hissettirir. Ama şimdi işe yaramıyor.

Aklımı Delilah'tan uzaklaştırıp ait olduğu yere geri dönmeliyim. Roman'ın da ima ettiği gibi, o ihtiyacım olmayan bir dikkat dağıtıcı haline geldi. Bitmesi ikimiz için de daha iyi olur.

Oturuyorum ama toplantıma hazırlanmak yerine tarayıcıyı açıp Cuma gecesi çekilen fotoğrafları arıyorum. Gözümün önüne geliyorlar ve irkiliyorum. Jessica beni öptüğünde iyi bir rol yapmıştım. Babasının desteğinin sarsıldığına dair söylentiler varken, onu herkesin önünde reddetmek istemedim. Berrington yatırımlarını geri çekerse batmayız ama yandaşlarının onun yolundan gitmesini istemiyorum. İhtiyacımız olan son şey, kızını utandırmam dışında hiçbir sebep yokken panik halinde bir kaçış.

Ne yazık ki, öpücüğüne olumsuz tepki vermemem fotoğraflara coşku olarak yansıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve sandalyemde arkama yaslanıyorum, pişmanlık içimde uzun zamandır çekilmeyen kabloları çekerken elimi yüzümde gezdiriyorum.

Tam o sırada kapım açıldı ve Tate içeri girdi. Duruyor, beni içine çekerken kaşları kalkıyor. Sonra sırtarak odaya giriyor, oturuyor ve uzun bacaklarını uzatıyor.

"Bu kadar keyifsiz görünmene alışkın değilim," diyor. "Olay nedir?"

Web sitesinden uzaklaşıyorum. "Ne istiyorsun, Tate?"

"Ağabeyimle atış yapamaz mıyım?"

Tate şu anda tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olabilir. "Daha önce hiç atıştık mı bilmiyorum ama benimle konuşmak istediğin bir şey olduğunu söylüyorsan, lütfen devam et."

Sırıttırıyor, sandalyesinde öne doğru eğiliyor ve dirseklerini dizlerine dayıyor. "Pazarlama departmanı sosyal medyada etkileşimin azaldığını ve daha fazla olumsuz yorum yapıldığını bildiriyor. Sevgili yaşlı babamızın patavatsızlıkları daha yaygın bir şekilde dolaşıyor ve markamıza olan güven azalıyor gibi görünüyor. Kamuoyu algısını iyileştirmek ve herkesi mutlu etmek için hızlı bir kazanıma ihtiyacımız var."

"Bir fikriniz olduğunu varsayıyorum."

Başını sallıyor. "Ekip beyin fırtınası yapıyor ve otel geliştirme konusunda bazı basın kampanyaları yürütmek istiyorlar. Erken aşamalar, ön konsept planları, sürdürülebilirlik yönlerine yoğun bir şekilde odaklanılıyor."

"Tamam, mimarlardan ihtiyacın olanı al." Bu da bana Delilah'yı düşündürüyor. Bir kez daha göğsümde acı veren bir şey oldu.

"Ayrıca müteahhitlerimizi gülümserken ve işinin ehli gibi görünürken filme çekmeyi de düşünüyorlar. Belki senin şu seksi mimarın bizim yıldızımız olabilir."

"O benim değil," diye .

Kaşları tekrar yukarı kalkıyor. "Biraz savunmaya geçtin, değil mi? Sadece ekibinizin bir parçası olduğunu kastetmiştim."

Kendimi rahatlamaya zorluyorum ve o da çarpık bir gülümsemeyle beni izliyor.

"İçeri girdiğimde seni bu hale getiren o muydu? Seni suçlamıyorum. Eğer benim için çalışıyor olsaydı, onu masamın üzerine yatırırdım."

"Yapma," diye homurdanıyorum ve o da bir kahkaha atıyor.

"Oh, bu bir tepki aldı. Demek o güzel kıça dokunuyorsun?"

Neden bu kadar konuşkan olduğunu bilmiyorum. Ya da neden onu henüz ofisimden . Belki de şu anda, Delilah'nın düşünceleri zihnimi ele geçirmeye çalışırken, onun burada olmasından nefret etmediğim içindir.

Parmaklarımı masaya vuruyorum. "Bir ... şey yaşamış olabiliriz."

"Bir şey mi? Tam olarak ne tür bir şeyden bahsediyorsun?" Kurnaz gözleri genişlemeden önce beni inceliyor. "Onunla çıkmıyordun, değil mi?" Delilah konusu şu anda bu kadar hassas bir nokta olmasaydı yüzündeki şok ifadesi komik olurdu.

"bir şeydi," diyorum. "Sadece birkaç hafta."

Beni izlerken işaret parmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Yani bitirdin, öyle mi? Yapışkanlaştı mı? Yoksa sıkıldın mı?"

Bir kalem alıp parmaklarımın arasında döndürüyorum, bir şey söyleyip söylememeyi tartışıyorum. Orada öylece oturuyor, rahatlamış görünüyor, altın sarısı gözleri merakla parlıyor. Bu beni geçmişe götürüyor. Üçümüzün daha yakın olduğu zamanlara. Şu anda olduğumuz gibi değil de arkadaş olduğumuz zamanlara.

Ben de ona söyledim. "O bitirdi. Sen hemen önce."

Kaşları havaya kalktı. "Bitirdi mi?"

Çenemi sıkıp başımı sallıyorum.

"Sana en son ne zaman bir kadının seninle ilişkisini bitirdiğini sorardım ama en son ne zaman bir ilişki yaşadığını hatırlayamadığım için bu tartışmalı bir konu."

Ben bir şey söylemeyince yüzüne yavaş bir gülümseme yayılıyor.

"Ondan hoşlanıyorsun."

Bu bir ifade, soru değil, ama yine de ona cevap veriyorum. "Onunla vakit geçirmekten keyif aldım, hepsi bu."

"Sonra ne oldu?" diye soruyor.

Bakışlarım bilgisayarına düşüyor ve birkaç dakika önce ekranda olan fotoğrafları gözümün önüne getirdiğimde göğsüm sıkışıyor. "Onu incittim."

"Sana aşık mıydı?"

Ona odaklanıyorum. "Ben öyle düşünmüyorum. Öyle olduğunu gösteren hiçbir şey söylemedi."

"Bir şeyleri bitirecek kadar incindiğine göre belli ki sana karşı bir şeyler hissediyor."

Aklımı Delilah'dan uzaklaştırmam gerekiyordu, hatalarımla yüzleşmeye zorlanmam değil. Elimi havada salladım. "Artık bir önemi yok. Her şey bitti. Ona istediği bağlılığı verebilecek biriyle yoluna devam edebilir. Ve ben de geri dönebilirim-"

"Rastgele güzel kadınları becerip bir ton para kazanmak mı?" Ona kaşlarımı kaldırıyorum. "Bu aile işi, değil mi?"

"Annemin aynı fikirde olacağından emin değilim," diyor.

"Hayır. Annemin durumunda, yarı gizli ilişkiler yaşıyor ve onun için kazandığımız paradan faydalanıyor." Tate sustu ve ben başımı salladım. "Özür dilerim."

Omuz silkiyor ama bakışlarındaki eğlence azalmış. Annemin ilişkilerinden birinin sonucu olduğunu düşünürsek, bu onun için hassas bir konu. Bu bir sır sayılmaz. Sarı saçları annemden gelmiş olabilir, ama o şaşırtıcı bakır gözleri aile ağacımızın hiçbir yerinden gelmiyor. Bu durum, Tate kağıt üzerinde hala onun oğlu olsa bile, babasının ona karşı neden her zaman en sert kişi olduğunu da açıklıyor. Dünyamızdaki çoğu şey gibi, her şey dış görünüşle ilgili. İnsanlar kapalı kapılar ardında istediklerini fısıldayabilirler ve bu bizim servetimizi ve statümüzü etkilemediği sürece umurumuzda olmaz.

Ama Tate'in önemseydiği bir zamanı hatırlıyorum. Hem de çok.

Ayrıca Roman'la birlikte, soyu hakkında onunla alay etmenin iyi bir fikir olduğunu düşünen çocuklarla kavgaya tutuştuğumuz zamanları da hatırlıyorum. Bu, her şey değişmeden önceydi. Birbirimizden uzaklaşmadan, birbirimize yabancı olmadan önceydi.

Belki de bu şekilde birlikte çalışmak Tate ve bana yeniden bağlantı kurma şansı verir. Onunla işle ilgili olmayan konuları daha düzenli bir şekilde konuşmak için aklıma bir not alıyorum.

"Onu geri getirmeyi planlıyor musun?" Tate soruyor. Konuşmamızın izini kaybettim. "Ne?"

"Mimarın. Bunu edecek misin?"

"Bence bırakırsak ikimiz için de daha iyi olur." Ona son dokunuşumun ben farkında bile olmadan gerçekleştiğini fark ettiğimde göğsümde bir çukur oluşuyor.

"Bundan emin misin?"

Tate'in fazla anlayışlı bakışlarından gözlerimi kaçırıyorum. Dikkatimi Delilah'dan uzaklaştırmanın en iyi yolu önemli olan şeye, yani işe konsantre olmak. "Bu toplantı için hazırlanmam gerekiyor. Tanıtımlarda kullanmak isterseniz doğrudan mimari ekibe gidebilirsiniz."

"Bu kadar mı?" Tate itiraz ediyor. "Bana vereceğin bu kadar mı?" "Bu kadarını aldığın için şanslısın. Şimdi bırak da işime döneyim."

Nefes nefese kalır, ellerini kalçalarına vurur ve ayağa kalkar. "İyi. O zaman beni asılı bırak."

Homurdanıyorum ve notlarıma dönüyorum, kapıya doğru gidişini izleme zahmetine girmiyorum.

"Yani artık bekarsa, ona çıkma teklif etmemin bir sakıncası olmaz mı?"

Gözlerim ona kayıyor, öfkem göğsümde kabarıyor. O hepimizden daha çapkın. "Çek şu lanet ellerini onun üzerinden."

Kapıyı kapattığında hâlâ gülüyordu.

OceanofPDF.com

BÖLÜM YIRMI DOKUZ

OceanofPDF.com

DELILAH

"A iyi olacak mısın?" Çantamı toplayıp kapıdan çıkmaya hazırlanırken Alex soruyor. Dün gece işten döndüğünde, Bir şeylerin ters gittiğini hemen anladım. Muhtemelen ağlamaktan gözlerim kızardığı için. Olanları anlattığımda beni kollarıyla sardı ve Cole'un beni hak etmeyen bir pislik olduğunu söyledi. Sonra akşam yemeği sipariş etti ve içinde kesinlikle romantizm olmayan bir gerilim filmi koydu ve ben de birkaç saatliğine zihnimi kapatmayı başardım.

Bu sabah, Cole ve Paul ile yüzleşmeye tam olarak hazır olmasam da hazırım. İlkini muhtemelen görmeyeceğim bile, ikincisini ise sadece kendini beğenmişliğine katlanmak zorunda kalacağım.

"Ben iyi olacağım. Cole King gibi bencil bir adamın beni izin vermeyeceğim. Sadece bu projeyi bitirmem gerekiyor ve sonra onu bir daha görmek zorunda kalmayacağım."

Yanıma geldi ve bana sarıldı. "Aferin sana. Sadece başını dik tut ve o pislikleri görmezden gel. Sen ikisinin toplamının iki katına değersin."

Gülümsüyorum ve sarılmaya karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim." Derin bir nefes aldıktan sonra çantamın askısını omzuma doğru çekiyorum ve dışarı çıkıyorum.

Ofise vardığımda, asansörün düğmesine basmadan önce fuayeyi hızlıca tarıyorum. İhtiyacım olan son şey, kaçınmaya çalıştığım iki adamdan biriyle birkaç kat boyunca metal bir kutunun içinde sıkışıp kalmak. Neyse ki onları görmüyorum ve daha önce hiç tanımadığım birkaç kişiyle birlikte yukarı çıkıyorum. Bizim kata geldiğimde onları geçip aceleyle masama gidiyorum.

Sistemime girdim ve planlarıma başladım. Gelecek haftaya kadar imzalanmalarını istiyorum. Bana kalırsa, bu proje ne kadar hızlı olursa

Bu binadan ne kadar çabuk çıkıp Cole'dan uzaklaşabilirsem o kadar iyi. Sadece olanları arkamda bırakmak istiyorum.

Masamdaki telefon alana kadar etrafımdaki her şeyi duymazdan gelerek işime dalmayı başarıyorum. Ekrandaki ismi tanımıyorum, ama aramaya cevap veriyorum. "Alo?"

"Merhaba, Delilah? Bu Sophie. Tate King'in ." "Oh, merhaba," diyorum belli belirsiz.

"Tate sizinle ofisinde konuşmak istiyor. Boş vaktiniz var mı?"

"Evet, tabii ki."

"Harika. Elinizde bitmiş şemalar veya üç boyutlu renderlar varsa, bunlardan da getirebilir misiniz?"

Gözlerimi kırpıştırıyorum ve hemen masamın üzerine düzgünce yerleştirilmiş planlara bakıyorum. "Pekâlâ. Bunun ne için olduğunu sorabilir miyim?"

"Buraya geldiğinizde sizinle konuşacak," diyor yeterince hoş bir şekilde.

"Tamam, teşekkürler. geliyorum."

Telefonu kapatıp ayağa kalkıyorum ve elbisemin kırışıklıklarını düzeltiyorum. Pazarlama müdürünün benimle ne konuşmak isteyebileceğini bilmiyorum ama Tate'in zamanlaması, Cole ile aramızda olanlarla bir ilgisi olup olmadığını merak etmeme neden oluyor. Elbette yoktur. Milyarderlerin birbirlerinin başarısız kaçamaklarına karışmaktan daha önemli işleri vardır.

Birkaç planımı bir araya getirdikten sonra en üst kata çıkıyorum, hem Cole'dan uzak durmayı umduğumdan hem de onu bir an olsun görmek istediğimden nefret ediyorum. Asansörden çıkarken omurgamı elikleştiriyorum, geçerken başımı onun ofis kapısına çevirmemek için elimden geleni yapıyorum. Çevresel görüşümden, yine de kapalı olduğunu görebiliyorum. Tate'in ofisine ulaşana kadar koridorda ilerlemeye devam ediyorum, sonra dışarıdaki masada oturan ve Sophie olduğunu tahmin ettiğim kadına yaklaşıyorum. "Merhaba, ben Delilah. Bay King'i görmeye geldim."

Sıcak bir gülümseme sunuyor. "Memnun oldum Delilah. İçeri girebilirsin. Tate sizi bekliyor."

Başımı sallayarak teşekkür ediyorum, kapısını çalıyorum ve beni içeri davet ettiğinde içeri giriyorum. Masasının arkasında oturan Tate'e odaklanmadan önce geniş odaya hızlıca bir göz atıyorum. Ofis Cole'unkinden çok farklı değil. Aynı inanılmaz manzaraya sahip aynı büyük pencerelere sahip. Benzer zarif baskılar duvarları süslüyor ve güzel ahşap mobilyalar zemine hakim.

Tate sandalyesinde arkasına yaslanmış bana gülümsüyor. Nefesim kesildi. Cole'un küçük kardeşini daha önce hiç bu kadar yakından görmemiştim. İş yerinde genellikle üç parçalı bir takım elbise giyen Cole'un aksine, Tate ceketini çıkarmış ve gömlek kollarını kıvrarak kaslı ön kollarını ortaya çıkarmış. Kardeşi gibi o da muhteşem, ancak hem Cole hem de Roman'dan oldukça farklı görünüyor. Onların koyu renk saçları ve buz gibi gözleri varken, Tate altın sarısı ve esmer. Aynı derecede güzel ve kadınların kalpleri için aynı derecede ölümcül olduğunu hayal ediyorum. Eminim yakışıklılığını ve cazibesini kullanarak kadınları Cole kadar kolay kendine aşık ediyordur.

"Günaydın Bayan West," diyor.

"Lütfen bana Delilah deyin," diyorum.

Başını sallıyor. "Bana Tate demekten çekinmeyin. Binada birden fazla Bay Kral olunca kafa karıştırıcı olabiliyor."

Ona küçük bir gülümseme veriyorum, sonra kapıyı kapatmak için dönüyorum. "Bunu açık bırakabilirsin," diyerek beni durduruyor.

Bu çok garip. Kapı kapalıyken ondan faydalanacağımı mı düşünüyor? Cole ona bizden bahsetti ve şimdi benim de ona asılacağımı mı düşünüyor?

Bu düşünceyle çenemi kaldırıp büyük masasına birkaç adım daha yaklaştım. "İstedğin gibi bazı planlarımı getirdim."

"Harika, ben alırım." Ayağa kalkıyor ve elini uzatıyor. Yaklaşıp rulo halindeki şemaları ona uzatıyorum, o da açıp masasının üzerine koyuyor.

"Bana bunların özellikle ne olduğunu gösterebilir misiniz?" diye soruyor.

Neyin peşinde olduğu konusunda hâlâ kafam karışık ama yanımda getirdiğim farklı planları gösterirken masaya yaklaşıyor ve hafifçe eğiliyorum. "Bunlar ilk konsept tasarımlar. Bunlar da saha ziyaretinden sonra yaptığım değişiklikler." Başımı kaldırıp ona bakıyorum, tam zamanında omzumun üzerinden baktığını fark ediyorum. Dönüp dikkatini neyin çektiğini görmeme fırsat kalmadan, odağını bana çevirdi.

"Elinizde iç mekan şemaları var mı?"

Sayfaları karıştırıyorum ve bir iç bölümü gösteren bir tanesini çıkarıp üstüne yerleştiriyorum. "Bunlar henüz tamamlanmadı. Şu anda üzerinde çalıştığım şey bu."

Tekrar omzumun üzerinden bakıyor ve bu sefer ben dönüp bakıyorum. Açık ofis kapısından hiçbir şey göremiyorum ve biraz sinirliyim. Hala

Burada ne yaptığımı bilmiyorum ve şimdi Tate ona gösterdiğim şeyle ilgilenmiyor bile.

"Ne sorabilir miyim?" Onun kim olduğu ve benim kim olduğum düşünüldüğünde ses tonum gereğinden biraz sert ama bugün kesinlikle en iyi günüm değil. Bu katta aylak aylak dolaşmak yerine masama dönmek istiyorum.

Tate sandalyesinde arkasına yaslanıp bana gülümsüyor ve ben de birkaç kez göz kırpyorum çünkü gülümsemesi hem büyüleyici hem de hınzırca.

"Pazarlama ekibi, bir araya getirdikleri bazı pazarlama fikirleri için CAD çizimlerinin, iç planların ve 3D renderların bir kısmını istiyor."

Kaşlarım havaya kalktı. "Tamam."

Ağzı titriyor. "Bunda yanlış bir şey mi var?"

"Hayır, hiç de değil" diyorum. "Sanırım neden ben diye merak ediyorum. Ve neden sen? Bu neden Paul'e iletilmedi? Ve neden pazarlama ekibinden biri bununla ilgilenmiyor? Bununla ilgilenen kişi olmak için biraz kıdemli görünüyorsun."

Kıkırdıyor. "Haklısın. Bu normalde üstesinden gelebileceğim bir şey değil. Ama sizi buraya çağırmak için gizli bir nedenim vardı."

Detaylandırmasını beklerken başımı eğip onu inceliyorum.

"Dün kardeşimi pek de hoş olmayan bir ruh haline sokan kadınla tanışmak istedim diyelim."

Cole dün benim yüzümden mi kötü bir ruh halindeydi? Bunun onu etkilemesine izin verecek kadar umursamasına şaşırdım. Ve Tanrım, Tate kardeşiyle yattığımı biliyor. Yanaklarım kızarıyor ama başka tarafa bakmıyorum. Bir seçim yaptım ve bundan utanmayacağım.

Masasının üzerine eğildim ve çarşaf larımı toplamaya başladım. "Sanırım bunları görmene gerek yok o zaman."

Bakışları bir kez daha omzumun üzerinden geçiyor ve bu sefer yüzüne geniş bir sırıtma yayılıyor. Doğrulup arkamı kontrol ediyorum ama hâlâ kimse yok. Ona neler oluyor böyle?

"Bunları pazarlama ekibine götürmemi ister misin? Yoksa bu sadece beni buraya getirmek için bir bahane miydi?"

"Bu bir bahane değildi. Ekibin bunların kopyalarına gerçekten ihtiyacı var." "Tamam," dedim. "Ben sadece-"

Çalan telefonu sözümü kesiyor ve sanki bunu bekliyormuş gibi gülümsüyor. Bir parmağını kaldırıyor ve ben de yaptığım şeyi bırakıyorum.

konuşmasını dinliyordu.

"Bu telefon görüşmesinin onurunu neye borçluyum-"

Duruyor, gözümü yakalıyor ve sandalyesinde geriye yaslanırken göz kırpmıyor.

Kaşlarımı çatıyorum ve onun özel çağrısını görmezden gelmek için elimden geleni yaparken elimdeki çarşaflarla oynuyorum.

"Uh-huh. Uh-huh. Senden biraz kızgınlık seziyorum, Cole." Kiminle konuştuğunu fark ettiğimde bakışlarım tekrar onunkilere kayıyor.

"Bayan West ile sadece pazarlama planları hakkında konuşuyordum." Bir süre dinler. "Katılıyorum. Bu benim işim değil. Bu yüzden Delilah onları şimdi ekibe bırakacak." Tekrar duraklar. "Neden bahsettiğinizi anlamıyorum. Bu toplantı tamamen profesyonelceydi. Kapım hep açık kaldı. Sizin de yanımdan geçerken gördüğünüz gibi."

Bu yüzden mi sürekli omzumun üzerinden bakıyordu? Cole'un beni burada onunla birlikte görmesini mi istiyordu?

Şimdi öfkem artıyor. Bu ikisinin arasında ne olduğundan emin değilim ama milyarderlerin birbirleriyle oynadıkları oyunlara dahil olmak istemiyorum. Bulunduğum yere gelmek için çok çalıştım. Seksin dikkatimi dağıtmasına izin vermiş olabilirim ama dersimi aldım. Bir erkeğe, özellikle de Cole gibi bir erkeğe kapılmak bana iyilik getirmiyor. Tıpkı anneme iyilik yapmadığı gibi.

Tate'in masasına uzanıyorum ve planlarımın geri kalanını topluyorum. Cole ona ne söylüyorsa onu dinlemeye devam ederken bana bakıyor. İçimden çıkıp gitme isteğini bastırıyorum. Yaptığı şeye ne kadar sinirlenmiş olursam olayım, yine de benim üzerimde otorite sahibi bir konumda ve Paul ile Cole'un başına gelenler yüzünden zaten tehlikeli bir durumdayım. O yüzden telefonu kapatana kadar orada öylece dikiliyorum.

O bunu yapar yapmaz, "Burada işimiz biterse, bunları pazarlamaya götüreceğim" diyorum.

Ses tonumdan ya da yüzümden her ne okuyorsa dudaklarının kenarları yukarı kalkıyor. Belli ki nasıl hissettiğimi saklamakta çok iyi bir iş çıkarmıyorum, ama bu konuda hiçbir şey söylemiyor. Bunun yerine beni inceliyor ve ben de onun incelemesi altında hareketsiz kalmak için elimden geleni yapıyorum.

İfadesinin yüzeyinin altında kaynayan mizah kayboluyor. Bakışları uzaklaşıyor ve başını sallıyor. "Teşekkür ederim, Delilah."

Masasının önünden geçerken Sophie'ye küçük bir gülümseme vererek oradan çıkıyorum.

Asansöre geri dönmek için Cole'un ofisini geçmem gerekiyor. Umarım onun haberi olmadan gizlice geçebilirim. Asistanının masası görüldüğünde kalbim sıkışıyor ve masanın yanında duran uzun boylu, geniş omuzlu bir figür görüyorum.

Çenemi kaldırıyorum ve adımlarımı eşit tutuyorum. Ona kibarca başımı sallayıp asansöre doğru ilerleyeceğim.

Ama gözleri benimkilerle kilitlenip bakışları daraldığında, bunun o kadar kolay olmayacağını anlıyorum.

"Bayan West," diyor ve sesinin karanlık tonu karşısında yutkunuyorum.

Samson'ın bakışlarının aramızda gidip geldiğini fark ederek ondan birkaç adım ötede duruyorum. "Evet, Bay King?"

"Sakıncası yoksa sizinle biraz konuşmak istiyorum."

Evet, umursuyorum ama eninde sonunda onunla yüzleşmek zorundayım demeyi düşünüyorum.

Ben de başımı salladım, derin bir nefes aldım ve onu ofisine kadar takip ettim.

OceanofPDF.com

OTUZUNCU BÖLÜM

OceanofPDF.com

W Toplantımdan sonra Tate'in ofisinin önünden geçerken Delilah'nın masasının üzerine eğildiğini, kışının elbisesi tarafından kavrandığını gördüğümde çenem

O kadar sıkı sıkıydım ki yanımda yürüyen insanların dişlerimin gıcırdadığını duymamasına şaşırdım. Kardeşim ne halt etmeye çalışıyordu? Dün ona dokunmaması gerektiğini açıkça belirtmiştim ama ertesi gün uzun bacakları, dar eteği ve güzel yeşil gözleriyle onu ofisine çağırdı.

Onunla telefon görüşmem biter bitmez kapımdan çıkmış ve Samson'la bir şeyler konuşmak için bir bahane uydurarak onun koridordan gelmesini beklemeye başlamıştım. Bunun en iyisi olduğuna çoktan karar vermişken neden bu konuda bu kadar mantıksız davrandığımı sorgulamam gerekirdi ama sorgulamayacağım. Tate, Delilah'yı ona vereceğimi sanıyorsa çok yanılıyor.

Beni ofisime kadar takip ediyor ve tatlı güneş ışığı ve kır çiçeği kokusu beni kızdırıyor. Zihnimde canlı bir görüntü oluşuyor. Bu görüntüde, dönüp onu kapıya doğru bastırıyorum, burnumu boğazının sütununda gezdiriyorum ve tabanındaki hassas deriyi emiyorum - onu işaretliyorum ki Tate onu tekrar çağırırsa iddiamı görsün.

Ki bu çok saçma. Delilah zaten anlaşmamızın bittiğini açıkça belirtti.

Masama doğru ilerliyorum ama yerime oturmak için dönmüyorum. Bunun yerine, Delilah kapının yanında beklerken ben kollarımı kavuşturmuş bir şekilde önde duruyorum.

"Kapıyı kapat," dedim ona.

Omuzları kaskatı kesilmiş bir halde razı oluyor, sonra bana dönüyor. "Tate ne istedi?" diye sordum.

Kaşları çatılıyor. "Sana telefonda söylemedi mi?"

"Bunu senden duymak istiyorum."

Başını öne eğiyor. "Yalan söylediğini mi düşünüyorsun? Neden söylesin ki? O senin kardeşin."

Masama yaslanıyorum. "Onunla çok yakın bir ilişkimiz yok. Bana doğruyu söyleyeceği konusunda ona güvendiğimden emin değilim," diyorum ve sonra bunu ona neden açıkladığımı merak ediyorum.

"Bu çok üzücü." Yüzünde gerçek bir sempati beliriyor. Annesine çok yakın, bu yüzden belki de aile üyelerinizden uzak olmanın nasıl bir şey olduğunu anlamıyor. Ama bizimki gibi ailelerde bu böyledir. Sevgi, şefkat, güven, bunlar denklemin bir parçası değil.

"Bu böyledir." Yoluma devam etmeye çalışıyorum. "Peki, söyle bana-"

"Roman ne olacak?"

Ona bakıyorum. "Ne?"

"Ona daha mı yakınsın?"

"Hayır."

"Belki bu her şeyi açıklar," diyor neredeyse kendi kendine.

"Neyi açıklıyor?"

Sanki dikkatimizin dağıldığını fark etmiş gibi başını sallıyor. Omuzlarını dikleştiriyor. "Benimle ne hakkında konuşmak istiyordun?"

Güzel gözleri bana bakıyor ama gözlerinde daha önce olmayan bir gölge var. Pişmanlık yine içimi kemiriyor. Bunu ona *ben* yaptım. Çünkü o haklıydı. İstedikimi elde etmek için gerçeği sakladım. Ve istediğim şey oydu. Kendime karşı dürüst olursam, onu hâlâ istiyorum. Tüm kişisel mantığıma rağmen.

Onu buraya çağırdığımda kızgındım. Tate onun dikkatini çektiği için kızgındım.

-Bana yönelik olmasını istediğim güzel gülümsemesinin alıcısıydı.

Ama ne bekliyordum ki? Dün beni aramıştı. Onu incitmiştim ve özür bile dilememiştim. Özür dilemeye alışık değilim ve bu özellikle yapmaktan hoşlandığım bir şey değil ama bildiğim kadarıyla o bana karşı her zaman dürüst davranırken ben ona karşı dürüst davranmadım.

Mantıksız öfkemi bastırıyorum ve ona yavaşça yaklaşıyorum, sanki ona dokunmaya fırsat bulamadan benden kaçabilecek vahşi bir yaratılmış gibi. Önünde durduğumda boğazı bir yutkunmayla hareket ediyor, ama kişisel alanını işgal ettiğim için olduğu yerde kalıyor.

İpeksi saçlarından bir tutam alıp parmaklarımın arasından kaymasına izin veriyorum. "Özür dilerim," diye mırıldanıyorum. "Sana Jessica hakkındaki gerçeği söylemeliydim."

Gözleri büyüyor. "Uh," diyor, açıkça şaşırmış. "Evet, yapmalıydın."

"Bu bir mazeret değil ama Jessica ile geçmişte yaşadıklarımızı bir ilişki olarak görmüyorum."

"Bana geçmişte olduğu gibi görünmedi."

Jessica'nın Cuma geceki davranışını hatırlayınca kaşlarını çatıyorum. "Hepsi onun suçuydu. Ben davet etmedim ve istemedim. Her zamanki anlaşmamızı için sinirlendi ve beni zorlamanın iyi bir fikir olduğuna karar verdi."

Pürüzsüz kaşları çatıldı. "Her zamanki düzeniniz."

Hay sikeyim. Bu konuya gerçekten girmek istemiyorum ama ona karşı dürüst olmayı planlıyorsam tamamen dürüst olmalıyım. "Jessica ile aramızdaki şey bir kolaylık . Ailelerimiz aynı çevrelerde hareket ediyor. Babası King Group'un en büyük yatırımcılarından biri, bu yüzden sık sık aynı sosyal etkinliklerde bulunuyoruz. İkimiz de ilişkilerle ilgilenmediğimiz için bu etkinliklere birlikte katılmamız mantıklı geldi ve sonrasında ..." Omuz silkiyorum, Delilah'nın ne kadar ayrıntıya girmemi istediğinden emin değilim.

Dudaklarını birbirine bastırıyor ama sadece başını sallıyor. "Bana anlattığın için teşekkür ederim." Mutlu ya da rahatlamış görünmüyor ve ona söylediklerimin her şeyi yeterince açıklığa kavuşturmamış olabileceğini fark ediyorum. "Onunla yatmadım.

Cuma gecesi. Seninle tanıştığımndan beri onunla birlikte olmadım."

Küçük bir iç geçiriyor ve omuzlarındaki gerginliğin bir kısmı gevşiyor. "Tamam."

Artık sinirlenmeye başladım. "Beni öptüğünde onu durdurmadım, çünkü büyük yatırımcımızın kızını reddederken herkesin önünde fotoğraflanmak istemedim. Ama bunu bir daha yapmaması gerektiğini biliyor."

Delilah başını sallar ve ellerini önünde kavuşturur. "Bunu açıklığa kavuşturduğumuza sevindim. Başka bir şey yoksa masama dönüp işimi bitirmem gerekiyor."

Gözlerimi ona dikiyorum. Özür diledim ama hiçbir şeyi düzeltmiş gibi görünmüyor. Ne istiyor ki? Sanki son birkaç hafta hiç yaşanmamış gibi davranıyor. Belki de bu, neden ilişki kurmadığımın bir başka hatırlatıcısıdır. Belki şimdi özür dileyip içimi döktüğüme göre, çekip gidebilir ve onu düşünmeyi bırakabilirim. "Söyleyeceklerim bu kadar."

Kapıya yönel önce tereddüt etmesi sadece benim hayal gücümde olabilir, ama bu muhtemelen hayali tereddüt, kalçalarının sallanması ve siyah saçlarının sırtına dökülmesiyle birleştiğinde

benden uzaklaşıyor - onu arkamdan tuttuğumda elimi yumrukladığımı çok kolay hatırlayabildiğim saçlar - bu beni ileriye doğru adım attırıyor.

O daha kapıyı açmadan ben elimi kapıya çarparak kapıyı kapatıyorum. Arkasında duruyorum, onu kafesliyorum, göğsüm kürek kemiklerini fırçalıyor ve hızla sertleşen sikim kıkına bastırıyor.

Sertçe nefes alıyor, vücudu hareketsizleşiyor.

"Ne yaptığını sanıyorsun sen?"

Homurdanıyorum.

bana doğru çeviriyor, yanağının kıvrımını ve indirdiği kirpiklerinin koyu uzunluğunu görebileceğim kadar. "Ne demek istiyorsun?" Sesi eskisi kadar kararlı değil, bu da içimde bir memnuniyet dalgası yaratıyor. Rol yaptığı kadar etkilenmemiş değil.

Parmaklarım belinde kıvrılana kadar elimi kalçasında gezdiriyorum. "Özür diledim. Olanları anlattım. Seninle tanıştığımдан beri onunla birlikte olmadığımı söyledim. Ve sen bana hiçbir şey vermiyorsun." Diğer elimle saçlarını boynundan ayırıyorum, böylece burnumu yumuşak teninde gezdirip kokusunu içime çekebiliyorum. "Bir hata yaptığım için benimle -*bununla*-işinin bittiğine inanmamı mı istiyorsun?"

Elim belinden yukarı doğru kayarak göğsünü kavradığında bir nefes titriyor ve sert meme ucunun avucuma bastırdığını hissettiğimde kendi kendime gülümsüyorum.

Başı öne düşer. "Beni incittin ve bunun olması gereken şey bu değildi. Bence her şeyi oluruna bıraksak daha iyi olur."

İçimdeki şok sarsılıyor, ardından kaburgalarımın arkasında hızlı bir sızı hissediyorum. "Ya bazı şeylerin peşini bırakmak istemiyorsam?"

Dönüyor, sırtını kapıya dayıyor ve bana bakıyor. "Neden yapmayasın ki? Sana dünyanın Jessica'larının veremeyeceği neyi veriyorum? Benimle bir ilişki istemiyorsun, madem tek istediğin seks, neden ona yalan söylediğinde bunu umursamayacak birinden almıyorsun?"

Çünkü Jessica ile onun arasında hiçbir kıyaslama yok. Çünkü o bende var olduğunu bile bilmediğim bir şeyi ortaya çıkarıyor. Bu yüzden uzaklaşmam gerektiğini bilsem bile uzaklaşmıyorum. Boynuna sarılıyorum, başparmağımı çenesine sürüyorum. "Jessica'yla birlikteyken hiçbir şey hissetmiyorum. Aramızdaki seks her zaman ..." Başımı sallıyorum. "Soğuk ve boş. Seninle farklı. Sana dokunduğumda saf bir sıcaklık hissediyorum ve bu bana yetmiyor. Seninle daha fazlasını istiyorum."

Nefesi ayırık dudaklarının arasında dalgalanıyor, gözleri benimkileri arıyor. "Neyin daha fazlası?"

"Her şeyi. Daha fazla zaman. Vücudunun daha fazlası." Başımı eğiyorum ve dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Bundan daha fazlası." Bir kalp atışı kadar tereddüt ediyorum, sonra kendimi devam etmeye zorluyorum. Ona hak ettiği gerçeğin bir kısmını vermek için. "Senin sıcaklığını istiyorum Delilah. Sahip olduğum tek kaynak sensin. Jessica yüzünden bundan vazgeçmek istemiyorum."

İtirafım karşısında gözleri yumuşadı. Daha önce hiç kimseye böyle bir şey söylememiştim ve bir yanım sözlerimi geri almak istiyor. Çok samimiydiler. Uzun zaman önce gömdüğümü sandığım bir zayıflığımı açığa çıkarmaya çok yakınlar.

Bakışları doğrudan ama gözlerinde gölgeler var. "Sana güvenebilir miyim bilmiyorum."

"Ben genelde yalancı biri değilimdir. Jessica'yı bir daha hiçbir etkinliğe götürmeyeceğim. Ve sana söz veriyorum, beni bir daha öpmesine izin vermeyeceğim."

"Yani aramızdaki bu şey bitene kadar mı?"

Onunla çelişmemi istiyor ama az önce ona yalancı olmadığımı söyledim. Tutabileceğimden emin olmadığım bir sözü ona veremem. "Belki o zaman bile olmaz." Hayatımda ilk kez birine içimdeki boşluktan daha fazlasını verebilmeyi dilesem de tek sunabildiğim bu.

Hâlâ yüzüme bakıyor ve elimi kaldırıp parmak uçlarımı çenesine değdiriyorum. "Özür dilerim," diyorum tekrar, bu sefer daha alçak sesle. Sonra çenesini eğiyorum, dudaklarım dudaklarının hemen üzerinde geziniyor. "Seni incitmiş olmaktan hoşlanmıyorum ve özür dilerim. Özrümü kabul ediyor musun?"

"Artık ihmal yok mu? Artık yarı gerçekler yok mu?" Başımı sallıyorum. "Artık yok."

Hâlâ bana istediğimi vermiyor ve şimdi damarlarımda aciliyet pompalanıyor. Başparmağımla çenesini tutarak başını daha da geriye çekiyorum, böylece dudaklarımız sadece bir nefes kadar yakınlaşıyor.

"Delilah," diye homurdandım. "Özrümü kabul ediyor musun?"

Gözbebekleri parlıyor ve dudaklarında bir gülümseme beliriyor, içime bir rahatlama dalgası yayılıyor. "Belki de bana ne kadar üzgün olduğunu göstermelisin," diye fısıldıyor.

Göğsümdeki gerginlik gevşerken bile sikim kabarıyor. "Dizlerimin üzerine çöküp yalvarmamı mı istiyorsun, kedicik?"

Nabızı avucuma çarpıyor ve yavaşça başını sallıyor.

Başka bir kadın benden bunu yapmamı isteseydi güler ve onlara kapıyı gösterirdim. Delilah'yla olan pek çok şey gibi, benim tepkim de farklı. "Bunu yapmadan önce, seni öpmem gerek."

Dudaklarını ıslatıyor. "Buna izin vereceğim."

Ateşle oynamasına bayılıyorum. Kıçını kavriyorum ve bana ne yaptığını tam olarak hissedebilmesi için onu kendime doğru çekiyorum. Nefes nefese kalıyor ve bu fırsatı dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatmak için kullanıyorum, böylece ağzının tatlılığını tekrar tadabiliyorum.

Elim saçlarına dolanmışken, içime doğru bastırırken inliyorum. Lanet olsun, o benim fazlasıyla bağımlısı bir uyuşturucu gibi. Ve şu anda, kendimi umursamaya getiremiyorum.

Ellerimi beline doluyorum, sonra onu çeviriyorum, masama yaslanana kadar ofisimde geriye doğru manevra yapıyorum. "Sana tam olarak ne kadar üzgün olduğumu göstereceğim," diye törpülüyorum, onu kaldırıyorum ve kıçını masanın üzerine koyuyorum, böylece ellerimi bacaklarının üzerinde gezdirip kalçalarını ayırabiliyorum. "Yüzüme boşalana kadar o muhteşem amcığını yiyeceğim. İşte o zaman beni affettiğini anlayacağım."

"Kapıyı arkamdan kilitlemedim," diyor nefes nefese.

"Umurumda değil. Davet edilmeden buraya girecek tek kişi kardeşlerimdir ve ağzımı amına gömdüğümü görürlerse, benim olduğunu anlarlar ve kibarca davranıp yine siktir olup giderler. Şimdi arkana yaslan."

Sadece bir saniyelik tereddütle emrettiğimi yaptı. Eteğini kalçalarına doğru itiyorum ve dizlerimin üzerine çöküyorum. Külotu, bir saniye bile düşünmeden ondan kopardığım küçük bir kumaş parçasıydı. Keskin bir nefes alıyor ama ben sadece cebime atıyorum.

Ve sonra beni affetti. İki kez.

OTUZ BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

(Cuma gecesi pijamalarımı giymiş, televizyonun karşısında bir kadeh şarap ve kucagımda tabletimle oturuyorum. Alex beni dışarı davet etti ve ama ben işimi bitirmek istiyordum, o yüzden reddettim.

Cole'un ofisinde benden *özür dilemesinin* üzerinden bir hafta geçti ve o zamandan beri fiziksel olarak birlikte olmadık. O gece beni çatı katına davet etmesini bekliyordum ve hayır demeye tamamen hazırdım. Sadece Alex'le olan yemek randevum yüzünden değil, aynı zamanda onunla hemen yatağa atlamaya hazır olmadığım için. Yine de sormamıştı. Ofisinin kapısında beni öpmüş, Alex ve benim yemekten keyif aldığımızı umduğunu söylemiş ve sonra da yakında görüşeceğimizi söylemişti.

Bana biraz nefes aldırıldığı için minnettardım. Ama ne yazık ki, o zamandan beri çoğu zaman iş için dışarıda. İhtiyacım olan şey biraz boşluk olsa da, artık gereğinden fazlasını yaşadım. Bu gece geç saatlerde dönecek ama yarın geceye kadar birbirimizi göremeyeceğiz. Dört gözle beklemediğimi söylersem yalan söylemiş olurum.

Cole'un nesi var bilmiyorum ama onunla birlikteyken kendimi özgür hissediyorum. Daha önce düşünmediğim şeyleri yapıyorum ve bu hoşuma gidiyor.

Ondan hoşlandım.

Bana hayatında hiç sıcaklık olmadığını söylediğinde gözlerindeki kırılganlık parıltısı kalbimi acıttı. Belki de yine de gitmeliydim, ama bunu yapacak gücü kendimde bulamadım. Tıpkı onun gibi ben de aramızda yanan her neyse daha fazlasını istiyorum. Muhtemelen çok yakında sönecek olsa bile.

Göğsümdeki sıkıntıyı hafifletmek için bir yudum şarap alıyorum. Sıradan ve geçici olarak kabul . Ve Cole söz konusu olduğunda, her şey

Teklif. Yine de sorun değil, çünkü benim için de en iyisi bu. Havayı temizledik, böylece fiziksel bağlantımızın tadını çıkarmaya devam edebiliriz ve ben de kariyerime odaklanmaya devam edebilirim. Yakında annemin evi için para biriktirmeye başlayacak kadar param olacak. Yıllardır bu hedef için çalışıyorum ve karmaşık bir ilişki yüzünden dikkatimin dağılmasına izin vermek aptalca olur. Cole benimle bundan daha fazlasını asla istemeyecek ve bu mükemmel bir şey.

Kendime bunu hatırlatmaya devam ettiğim sürece, bittiğinde hayal kırıklığına uğramayacağım.

Telefonum sehpanın üzerinde çalıyor ve cevap vermek için kadehimi bırakıyorum. Ekranda Cole'un adı beliriyor ve göğsüm biraz daralıyor. Yarın akşamki randevusunu iptal edebilir.

Aramayı kabul ettim. "Hey! Yolculuğun nasıldı?"

"Binanızın dışındayım" diyor, sorumu duymazdan gelerek.

"yle mi?" Ayağa kalktım, pencereye doğru yürüdüm ve aşağıda park etmiş büyük siyah arabayı gördüm. "Yukarı gelmek ister misin?"

"Hayır. Aşağı gelmeni istiyorum." Sesi gergin geliyor. "Tamam, bir dakıkaya inerim."

"Külotunu orada bırak," diyor.

Bunun ne anlama geldiğini bildiğim için yaptığım şeyi bırakıyorum. "Yarın senin evine gideceğimi sanıyordum?"

"yleydin. şimdi bu gece geliyorsun."

Görünüşe göre kibirli Cole geri döndü. Tam da onu tekrar görmeye ne kadar hazır olduğumu düşünürken bu tavrı beni rahatsız ediyor. "Bazı işleri bitiriyorum."

"Cuma günü saat akşamın 10'u. Neden çalışıyorsun ki?" "İşten yeni dönüyorsun," diye işaret ettim.

"Ve şimdi çalışmayı bırakıp seni becermek istiyorum. O yüzden kıçını buraya getir."

Her ne kadar onu görmek için can atsam da kanepeye oturuyorum. "Bir kadının ayaklarını nasıl yerden keseceğini gerçekten biliyorsun, değil mi?"

Sert bir nefes veriyor ve tekrar konuştuğunda sesi daha yumuşak. "Delilah,  gün boyunca uzun toplantılar yaptım, yatırımcılarımız onlara gösterdiğim rakamları kabullenemiyor gibi görünüyor ve tek istediğim seni dilimle becermek, sonra ikimiz de boşalana kadar bana binmeni sağlamak. Çok şey mi istiyorum?"

Yorgunluğu sözlerine yansıyor ve kaşlarımı çatıyorum, özellikle de yatırımcılarla ilgili endişesi telefondan sızdığı için. Bu benim gibi değil

tam bir hafta çalışmadım. Cole'un rahatlamasına yardım ederken birkaç orgazm yaşamamam için hiçbir sebep yok.

"Tamam," dedim. "Beş dakika içinde aşağıda olacağım."

Dişlerimi fırçalıyorum, yüzüme biraz su çarpıyorum ve şık görünmek için saçlarımı parmaklarımla tarıyorum. Sonra kapıyı arkamdan kilitleyip aşağıya iniyorum.

Dışarı çıktığımda Jonathan beni bekliyor ve ona gülümsüyorum. Çenesini eğiyor ama kapıyı bana açarken yüzündeki ifade anlaşılmazlığını koruyor.

İçeri kayıyorum, Cole'un mavi gözleri hemen dikkatimi çekiyor. Ona bir gülümseme veriyorum. "Seni görmek güzel," diyorum onu içime çekerek.

Her zamanki gibi muhteşem görünüyor. Ceket ve gömleğinin kollarını sıvamış. Kollarının gergin kaslarına bakıyorum, beni sardıkları görüntüler kafamda titreşiyor.

Sonra ona gerçekten bakıyorum ve gözlerinin altındaki gölgeleri fark ediyorum. "Sen iyi misin?" diye soruyorum.

Soruma cevap vermiyor. "Buraya gel," diyor, kolunu bana doğru uzatarak.

Arabaya geçip onun yanındaki koltuğa kayıyorum, ama Jonathan arabayı çalıştırırken kolunu belime doluyor ve beni kucağına çekiyor. Cole dudaklarını boynuma bastırıyor ve inliyor. "Kahretsin, günlerdir seni tekrar tatmaktan başka bir şey düşünmedim."

Dişleri nabız noktamı sıyrıyor. "Ben de seni düşünüyordum."

"Tam olarak ne düşünüyordun?" diyor elleri tişörtümün altında gezinirken.

"Bu." Dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum, zar zor dokunuyorum.

Cole'un parmakları belimde sıkılaşıyor ve öpücüğü derinleştirerek inliyor. Tadı uçakta içtiği viski gibi geliyor. Sert boyu göbeğime baskı yapıyor ve külot giymediğim için beni hemen almasını bekliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, elleri tenimde dolaşırken beni öpmekten memnun görünüyor. Ağızlarımızın bu yavaş, şehvetli şekillenmesi yeni bir şey. Binasına vardığımızda kanım damarlarımda kaynıyor ve eminim pantolonunda ıslak bir leke bırakmışımdır.

Çatı katına çıkarken asansörde bana karşı metodik saldırısına devam ediyor. Fuayenin kapısı açılır açılmaz çantamı yere bırakıyorum ve parmaklarım onun düğmelerini karıştırırken o gömleğimi başımın üzerinden sıyrıyor.

Sözüne sadık kalarak beni birkaç dakika içinde şöminesinin önündeki pelüş halının üzerine sırtüstü yatırdı ve ağzı beni inletmekle meşguldü. Boşaldıktan saniyeler sonra prezervatifi taktı ve kendini içime gömdü. Bu ondan alışık olduğum yumuşak baştan çıkarma değil ama yine de hoşuma gidiyor. Sanki benim onu istediğim kadar o da beni istiyormuş gibi hissettiriyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve kendimi bu hissin içinde kaybediyorum.

COLE bana üçüncü orgazmını yaşatmaya giderken karnıma öpücükler konduruyor, o sırada midem yüksek sesle homurdanıyor. "Aman Tanrım," diyorum elimi utançla gözlerimin üzerine atarak.

Tenime karşı kıkırdıyor; alçak bir gümbürtü, şaşkınlıkla ona bakmama neden oluyor. Ondan böyle iyi bir mizah görmeye alışık değilim.

Bakışlarımla buluşuyor ve gözlerinde beni kucağına aldığı anda olmayan bir ısıltı var. "Tekrar yiyebilmem için seni beslemem mi gerekiyor?"

Gülüyorum ve dirseklerimin üzerinde duruyorum. "Zararı olmaz. Evde ne var? Bizim için bir şeyler yapabilirim?"

Burnunu karnıma dayıyor. "Yemek yapmıyorum, o yüzden gerçekten bir şey yok. Bir şeyler sipariş edeceğim."

Bana bakana kadar uzanıp saçını çekiştiriyorum. "O kocaman buzdolabında tek bir şey bile yok mu?"

Vücudumda geziniyor ve dudaklarını dudaklarıma bastırıyor, sonra "Biraz şarap, ekmek, muhtemelen bir ya da iki parça peynir. İyi bir yemek yapabileceğin şey değil." Bir meme ucumu ağzına alıyor ve sertçe çekiştirerek beni bir nefes almaya zorluyor.

O göğsümden diğer göğ doğru emerek ve yalayarak ilerlerken ben halının üzerine uzanıyorum. "Cole." Gülüyorum, parmaklarımı tekrar saçlarının arasından geçiriyorum. Sonra onu ters çevirip üzerine oturuyorum. Kalçalarımı kavrarken gözleri kararıyor. Başımı sallıyorum ve kaşlarını çatığında eğilip dudaklarımı onunkilerin üzerinde gezdiriyorum. "Bize akşam yemeği hazırlayacağım ve sonra seni bir midilli gibi süreceğim."

Bir saniye bana bakıyor ve sonra kahkahayı basıyor. "Midilli gibi mi?"

Onu bu kadar rahatlamış gördüğüm için içten içe seviniyorum. "Tamam, edepsiz konuşmada iyi değilim. Bir aygır gibi desem daha mı iyi olurdu?"

"Marjinal olarak," diyor.

Üzerinden inip tişörtümü arıyorum ama elleri belimi sarıyor. "Tişörtümü giy," diye mırıldanıyor kulağıma.

Kanepeden düğmeli ceketini çıkarıyor ve kollarımı içine sokuyorum, kalbim göğsümde hızla çarpıyor.

Malzemeyi yavaşça düzleştirirken parmak eklemleri göğüslerimi sıyrıyor. Titriyorum, göğüs uçlarım lüks malzemeye karşı dikleşiyor. Düğmelere uzanıyorum ama ellerimi kenara itiyor. "Bırak onu."

Devasa dairesini çevreleyen tavandan tabana pencerelere bakıyorum ama o sadece başını sallıyor, parmaklarını karnımın üzerinde gezdiriyor ve kaygan kıvrımlarımın arasından geçene kadar aşağı indiriyor.

"Eğer bakarlarsa birileri görebilir. Ve eğer yeterince dikkatli bakarlarsa, bu güzel amcığı bir an için görebilirler." Parmaklarını içime doğru kaydırıyor ve ben parmak uçlarımda yükseliyorum, kendimi omzuna dayıyorum ve nefes alırken alnımı göğsüne yaslıyorum. "Eğer görürlerse, bu gece bana ait olduğunu bildikleri için çok kıskanacaklar." Parmaklarını benden çekip ağzına götürüyor ve dudaklarının arasında kaydırıyor. Onları yalarken gözleri kapanıyor. Yanaklarım kızarıyor ve gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda karanlık bir şekilde parlıyorlar. "En sevdiğim meze."

"Tanrım, Cole," diye nefes alıyorum ve bana yavaş, baştan çıkarıcı bir gülümseme veriyor, bu da beni kıvrandırıyor. Ama sonra midem tekrar homurdanıyor ve aramızda dönen gerginliği kırıyor.

Cole kıkırdar. "Gel bakalım. Bakalım buzdolabımda çingırdayan şeylerden ne gibi harikalar yaratabileceksin."

Boxer külotunu giyiyor, beni çift kapılı büyük buzdolabına kadar takip ediyor ve ben orada ne olduğuna bakarken arkamda duruyor. Haklıydı. Fazla bir şey yok. Birkaç pahalı görünümlü peynir, tereyağı, birkaç çeşni, bir şişe beyaz şarap ve yaklaşık bin şişe su. Omzumun üzerinden ona baktım. "Biraz ekmek var demiştin?"

"Sanırım öyle. Yine de ne kadar taze olduğunu bilmiyorum."

Çıplak ayakla bir dolaba doğru ilerliyor. Açtığı anda, aslında bir kiler olduğunu gördü. Merakla içine baktım. Çok büyük ama yine içinde neredeyse hiçbir şey yok.

Cole kahverengi bir kâğıt torba çıkarıp bana uzattı. İçine bakıyorum ve yarım somun kabuklu beyaz ekmek görüyorum. Çıkardım ve o haklı. Bu biraz

bayat, ama sorun değil. Aklımdaki Şey için bir sorun olmayacak.

Cole'dan bir kesme tahtası ve bıçak istiyorum, o da devasa mutfağındaki çeşitli gizli bölmelerden çıkartıyor.

Dört dilim keserken "Yardım edebilir miyim?" diye sordu.

Bir tutam saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum ve ona gülümsüyorum.
"Şarap ve bir kavanoz hardal getirebilir misin?"

Şişeyi ve kavanozu toplayıp tezgâhın üzerine bırakıyor. "Ne yapıyorsun? Izgara peynir mi?"

"Bir eşitlemesi." Ona bakıyorum. "Kızarmış peynir sever misin?"

Omuz silkiyor. "oğu insan sevmez mi?"

"Milyarderlerin evde ne yediğinden emin değildim. Ve sen de pek rahat yemek yiyen birine benzemiyorsun."

"Senin için bu mu? Rahat yemek mi?"

"Evet." Kendi kendime gülümsüyorum. "Ne zaman kötü bir gün geçirsem annem benim için yapardı. Ben bydğmde ve annem iki işte birden çalıőtıęında, akşam yemeği için eve çok geç geldiğinde ona yapmaya başladım. Fakir bir niversite öğrencisiyken denemeler yaptım. Bu benim en sevdiğim eşidi. Gerçi"-bana verdiği peynir ve şarabı kaldırıyorum-"Hiç bu kadar pahalı malzemelerim olmamıştı."

Ağzının köşesi seğiriyor. "Sanırım değil. O şişenin fiyatı beş yüz dolar."

Donup kaldım. "Oh hayır, kullanamam-" "Kullan onu."

Dudağımı ısııyorum, sonra başımı sallıyorum ve yaptım şeye devam ediyorum.

Ben bir tencerede kaşar ve brie'yi eritirken sessizce izliyor, sonra biraz şarap ekliyor.

Cole iki bardak getiriyor, sonra şişeyi alıp dolduruyor. Bana uzattığını kabul ediyorum ve bir yudum alıyorum. Soğuk, ekői tat dilimde patlıyor.
"Mmm, bu çok güzel."

Ve şimdi beş yüz dolarlık bir şişe şarabın tadının nasıl olduğunu biliyorum.

Cole henüz hiç imedi. Yüzünde anlaşılmaz bir ifadeyle beni izliyor. Bu beni biraz geriyor, bu yüzden küçük bir kasede tereyağı ve hardalı karıştırırken, "Sen büyürken annen sana hiç ızgara peynir yaptı mı?" diye soruyorum.

Cevap vermiyor, ben de ona bakıyorum. Çenesi gergin ama sadece başını sallıyor. "Bir őefimiz vardı. Bazen onu yeterince taciz edersek,

bize bir tane yapardı. Ama bunu yapmaktan hoşlanmazdı. Bu onun mutfak yeteneklerinin altında bir şeydi."

Haklısın. Sanırım havyar daha çok ona göreymi.

"Bu gece şefler biziz," dedim ona. "Al bakalım." Ona üzerinde iki dilim ekmek olan bir tabağı, bir kase tereyağı ve hardalla birlikte uzatıyorum. "Eritilmiş peyniri üzerine sürün, sonra da bununla üstünü yağlayın."

O yapar, ben de benimkiyle aynısını yaparım. İşimiz bittiğinde bir tava buluyorum ve ekmekler çıtır çıtır kızarana kadar sandviçleri kızartıyorum. Cole'un tabağını tezgâhın üzerinden ona doğru kaydırduğımda tabağa bakıyor, sonra tekrar bana bakıyor, bakışlarında bir şey değişiyor.

"Teşekkür ederim," diyor kısık bir sesle.

En son ne zaman profesyonel bir şef dışında biri ona yemek yaptı? Gülümsüyorum. "Bir şey değil."

Ben hâlâ bankın diğer tarafında duruyorum ama o ayağıyla yanındaki tabureyi itiyor ve başıyla işaret ediyor. "Buraya gel."

Tabağımı ve kadehimi bankın etrafına taşıyorum ve kıcımla tabureye kaydırıyorum. Yüzündeki gerginlik azalıyor ve bana gülümsüyor. Bir kez daha o ifadeyle nefesim ciğerlerime kaçıyor. Gerçekten inanılmaz derecede muhteşem biri, hatta yüzünde normalde takındığı sert ifade yerine bu ifade varken daha da güzel. Gerçi bir konferans masasının başında durup bir oda dolusu insanı tek bir bakışıyla kontrol ederken takındığı sert ifade de hiç fena değil.

Sandviçimi aldım ve bir ısırık aldım. Keskin kaşar ve kremalı brie karışımı, hardal ve şarap kokusuyla çok güzel uyum sağlıyor. Kendi sandviçini ısırıp çiğnerken onu izliyorum ve ne düşündüğünü duymak için olması gerekenden daha gerginim.

Gözleri benimkilerle buluşuyor. "Bu çok lezzetli," diyor sonunda, sesinde şaşkınlığa benzer bir tonla.

Yüzümde beliren sırıtışa engel olamıyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum. "Artık nasıl bildiğine göre, canın ne zaman bir şeyler atıştırmak istese bunlardan bir tane."

"Muhtemelen en sevdiğim restoranı arar ve nasıl yapılacağını anlatır, sonra da teslim etmelerini sağlarım."

Ağzım açık ona bakıyorum. İfadesi donuk ve gülümseyip kıkırdayana kadar ciddi olup olmadığını anlayamıyorum.

Ben de gülüyorum. "Vay canına. İşte yine o espri anlayışı." "Ara sıra ortaya çıkıyor."

Sandviçimden son bir ısırık alıyorum ve sonra bir memnuniyet mırıltısıyla parmaklarımdaki son yağlı parçayı yalıyorum.

Cole'un gözlerinin ağzıma odaklandığını görmek için tam zamanında bakıyorum. Gözleri karardı. Sandviçinin kalanını tabağına koyuyor, tabağını kendisinden uzaklaştırıyor, ayağını taburemin ayağına doluyor ve beni daha yakına çekerek nefesimi kesmeye zorluyor.

"Cole, ben-"

Başını sallıyor, şaraba uzanıp ağzına götürmeden önce sözümü kesiyor. Şişeden bir yudum alıyor, sonra bana doğru uzatıyor. "İç."

Rahat Cole gitti. Yoğun Cole geri döndü. Karnım beklentiyle dönüyor ve şişeye uzanıyorum. Başını tekrar sallıyor, sonra şişenin ağzını dudaklarıma bastırıyor. Dudaklarımı ayırdığımda, lezzetli bir sıvı damlası ağzıma dolana kadar eğiyor. Başımın arkasından kavrayıp beni kendisine doğru sürüklemeyen önce yutkunmaya fırsat bulamıyorum. Dili benimkiyle eşleştirdiğim bir aciliyetle buluşuyor.

Saat neredeyse sabahın biri. Uzun bir iş haftasından ve onunla bir kez seks yaptıktan sonra yorgun olmalıyım. Ama yorgun değilim. Bunun yerine, sinir uçlarım boyunca parmaklarını gezdiren, vücudumu sadece onun yaptığı şekilde uyandıran garip bir enerjiyle doluyum.

Ellerimi saçlarının arasından geçiriyorum, parmaklarımin uçlarını kafa derisine sürüyorum ve dudaklarıma karşı inliyor. Ne olduğunu anlayamadan tişörtünü omuzlarımdan sıyrıyor ve önünde çıplak kalıyorum. Öpüşmeyi kesiyor, bakışları üzerimde geziniyor ve meme uçlarımin sıkı, hassas tepeler halinde kıvrılmasına neden oluyor.

"Çok seksisin amına koyayım," diye homurdanıyor. Sonra ayağa kalkıyor, tabaklarımızı bir kenara itiyor ve beni tezgahın üzerine kaldırıyor. Soğuk mermer tenimle buluştuğunda nefesim kesiliyor, gözlerim hemen bizi çevreleyen cam duvara gidiyor.

"Eğer biri izliyorsa, bırak izlesinler. Seni nasıl benim yaptığımı görsünler," diyor Cole ve pervasız ve özgür olmayı arzulayan yanım kısıtlamalarıma karşı koyarken ürperiyorum.

Sonra beni aşağı doğru bastırıyor ve ben de ona izin veriyorum, iri elleri kalçalarımin ayırırken kalbim gümbür gümbür atıyor. Gözlerim kapalı, nefesim çılgınca patlamalar halinde dudaklarımdan dökülüyor. Sonra ağzı üzerimde, sıcak ve ıslak, açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi beni yiyor, dili açıklığıma giriyor ve benden bir soluk koparıyor.

Parmakları dilinin yerini alıyor ve klitorisime doğru bir yol izliyor, hassas sinir demeti zaten ihtiyaçtan şişmiş durumda. Fiske vuruyor ve sonra dişlerinin arasında emiyor. O kadar yakınım ki, kalçalarım onu tutmaya çalışıyor. Kontrolümü kaybetmeden hemen önce duruyor ve hayal kırıklığıyla haykırıyorum, göz kapaklarım uçarak açılıyor.

Cole bana bakıyor, gözleri sıcak ve aç. Sonra neredeyse boş olan şarap şişesini alıp eğiyor, böylece küçük bir akıntı amımın üzerine damlıyor. Bu his karşısında neredeyse çılgılık atacaktım ama ben daha bir şey söyleyemeden üzerimi kaplayan sıvıyı günahkârca yalamaya başladı.

Kıvranıyorum. "Tanrım, Cole, bu çok iyi hissettiriyor."

Kıcımın altındaki bir eliyle kalçalarımı yukarı kaldırıyor ve üzerime bir damla daha dökerken şişenin soğuk camı iç uyluğuma değiyor. Bu sefer, bana verdiği açıyla, giriş yerimde biriktiğini hissediyorum. Ağzı beni kaplıyor ve içiyor. Yaptığı şeyin düşüncesi çok tahrik edici ve klitorisime karşı doğrudan bir uyarı olmasa bile orgazmım yaklaşıyor. Ama bu beni uçurumun kenarına itmeye yetmiyor.

Parmaklarımı saçlarının arasına sokup onu en çok ihtiyacım olan yere çekmek için çekiştiriyorum. Dilinin son bir hareketiyle yukarı doğru hareket ediyor. Klitorisime yapışıp dudaklarının arasında emerken nefesim kesiliyor.

Ve sonra şişenin pürüzsüz kenarı girişime baskı yapıyor ve nefesim kesiliyor, neredeyse dik duruyorum. "Cole?"

"," diye homurdanıyor ve ben de itaat ederek bankın üzerine çöküyorum. Şişenin ucu içime hafifçe giriyor ve utanmalı mıyım yoksa tahrik mi olmalıyım bilemiyorum. Bedenim benim yerime karar veriyor ve iç kaslarım şişenin boynunu sıkıca kavlıyor. Bardağın soğuk sertliği içimde inanılmaz bir his uyandırıyor, özellikle de Cole klitorisimi iki katına çıkardığında.

Şişeyi itiyor ama rahatsız edecek kadar sert değil. Sadece arzuladığım yerde bana biraz baskı ve sürtünme sağlayacak kadar. Biri bizi görse nasıl görüneceğimizi hayal ediyorum: Bacaklarımı açmış, tezgahın üzerine çırılçıplak uzanmış ben ve kafasını kalçalarımın arasına gömmüş, ağzıyla ve şarap şişesinin boynuyla beni beceren bir adam.

Zihinsel resim ve fiziksel hisler beni uçurumun kenarına fırlatmak için yeterli ve doruğa ulaştığımda çılgılık atıyorum. Kanalım şişenin etrafında kenetleniyor ve klitorisim Cole'un dilinin her kırbacına karşı titreyiyor. Bittiğinde, terli, titreyen bir karmaşayım. Sonunda Cole ayağa kalktı ve şişeyi benden aldı. Tek yapabildiğim kemiksiz bir şekilde tezgahın üzerine uzanmak.

ve bana karanlık, şehvetli bir gülümseme verirken ona bakıyorum. Şişeyi dudaklarına götürüp yukarı kaldırıyor, içinde kalan şarabın çoğunu içerken boğazının güçlü sütunu hareket ediyor.

Kolu sırtımın altından kayıyor ve beni dik tutarak şişeyi dudaklarıma götürüyor. "Tadın muhteşem," diyor.

Ağzımı açıyorum ve şarabın son damlalarını dilimin üzerine dökmesine izin veriyorum. Oturuyor, beni kucağına çekiyor ve tekrar öpüyor, böylece şarabın ve benim tadımı paylaşıyoruz. Vücudum neredeyse kalbim ve zihnim kadar titriyor. Cole benim için çok fazla. Olmadığım her şeyin fazlası. Yine de onunla bu şekilde birlikte olduğumda ve kendimi bırakabildiğimde bana verdiği his bağımlılık yapıyor.

Çok bağımlılık yapıcı.

Ağzının benimkini sahiplenışı, ellerinin vücudumdaki sahiplenici tutuşu, bunların hiçbirisi sıradan ya da geçici gelmiyor. Olduğum yerden hareket etmek istemiyorum. Burada, ona bu şekilde bastırılmış halde, kendime bunun bitmesi gerektiğini hatırlatmadan kalmak istiyorum.

Ama yapamıyorum, bu yüzden kendimi toplayıp geri çekiliyorum. Kucağından kaymaya çalıştığımda, kollarını etrafımda sıkıyor. "Nereye gittiğini sanıyorsun?"

"Eve gitsem iyi olacak."

Dudaklarını boynumda gezdiriyor. "Kal," diye mırıldanıyor tenime karşı.

"Ne?" Bakışlarını karşılamak için geriye yaslanıyorum.

Kaşları çatılmış, sanki ne söylediğinden emin değilmiş gibi. "Geç oldu. Kalmalısın."

"Sen . . . gece kalmamı ister misin?"

Soruma cevap verme zahmetine girmedim. "Sana giymen için gömleklerimden birini getireyim." Beni üzerinden kaldırıyor ve koridordan geçerek yatak odasına doğru gözden kayboluyor. Ben de arkasından gittim. Daha önce hiç kalmamı istememişti. Bunu yapmasını hiç beklemiyordum. Bunun, ilişkimizin gerçekliğini zihnimin önünde ve merkezinde tutmanın bir yolu olduğunu varsaydım.

Ama şimdi... şimdi kafam karıştı. Yatak odasına giriyorum ve onu bir çekmeceyi karıştırırken buluyorum. Bana doğru dönüyor ve bana çok büyük gelecek ama bütün akşam giydiğim ve yarın evde giymek zorunda kalacağım tişörtle uyumaktan daha iyi olacak beyaz bir tişört uzatıyor.

Ondan alıyorum, parmaklarım onunkilere sürtünüyor ve midemde küçük bir sıcaklık kıvrımı oluşuyor. Bastırmak için elimden geleni yapıyorum. Bunun bir anlamı olduğunu düşünmenin cazibesine kapılmak istemiyorum.

Ve yine de . . .

Gömleği başımın üzerine çekiyorum. Kalçamın ortasına kadar sarkıyor ama malzemesi yumuşak ve lüks. Cole bana bakıyor, bakışlarının yoğunluğu tenimin her santimini ısıtıyor. Eliyle ağzını ovalıyor, sonra aniden dönüp banyoya giriyor ve kullanmam için yeni bir diş fırçasıyla çıkıyor. İkimiz de çabucak temizleniyoruz ve ben daha ne olduğunu anlamadan o kocaman yatağına tırmanıyor ve yorganı benim için tutuyor.

Altına giriyorum ama yanında yatarken ne yapacağımı bilemiyorum. Cole pek kaşıklaşacak birine benzemiyor ama sonra bana doğru dönüyor ve iri elini karnıma koyuyor, avucunun sıcaklığı tişörtümden sızıyor ve beni rahatlatıyor.

Sarılmıyor olabiliriz ama burada onunla bu şekilde birlikte olmak hâlâ özel hissettiriyor. Sanırım uykuya dalarken gülümsüyor olabilirim.

BÖLÜM OTUZ İKİ

OceanofPDF.com

Ben yanıma bastırılan sıcak bir şeyle uyanıyorum. Gözlerimi açıyorum ve hemen kıvrılmış bir kadın buluyorum, koyu renk saçları Kolumun üzerinden sarkıyor, kalan kısmı yüzünü kısmen örtüyor. Uzun, siyah kirpikleri hayal kurarken yanaklarına çarpıyor.

Dün gece ona kalmasını söylediğimde bana ne oldu bilmiyorum. Hayır. Bu doğru değil. Tam olarak ne düşündüğümü biliyorum. Benim için yemek yapmasının hoşuma gittiğini düşünüyordum. Benimle gülmesi hoşuma gitti. Sonrasında ona yapmama izin verdiği şey gerçekten hoşuma gitti. Uzun bir iş haftasından sonra onu yanımda görmek iyi hissettirmişti. İyiden de öte. Bu duygunun gitmesini istememiştim.

Gitmesini istememiştim. Ve bununla ne yapacağımı bilmiyorum.

Kendimi ondan uzaklaştırıp yataktan çıkıyorum. Küçük bir inilti çıkarıyor ve kendi içine kıvrılıyor ve ben hemen yorganın altına geri sürünmek, onu sırt üstü yatırmak ve başımı bacaklarının arasına gömmek istiyorum. Şu anda düşüncelerim çok dağınık ve başka bir şeye odaklanmam gerekiyor.

Banyoyu kullandıktan sonra egzersiz kıyafetlerimi giyip kişisel spor salonuma gidiyorum. Sonraki bir saatimi, yatağımdaki kadını düşünmemek için vücudumu zorlayarak geçiriyorum. Derimin altında gitgide daha fazla çalışmaya devam eden kadını. Kendimi hafta sonu için planlarımı düşünmeye zorluyorum. Bugün annemle aylık buluşmamız var; kardeşlerim ve benim -ve eminim annemin de- aynı derecede korktuğumuz bir etkinlik. Babam tutuklandığından beri daha da kötü oldu. Annem her zamanki gibi tatsız olan her şeyi görmezden gelirken Roman, Tate,

ve ben görünüş için oradayız. Yemek biter bitmez, hepimiz kendi yolumuza gideceğiz. Bir ay daha görevimiz bitti.

On dakika sonra, ağırlıklarımı rafa koyup dönüyorum ve kapıda duran ince formu görünce duruyorum. Onu tişörtümün içinde görünce aletim kıpırıyor. Meme uçları beyaz pamuğun arasından açıkça görünüyor ve tek düşünebildiğim ağzımı onlara götürmek. Sonra parmaklarının önünde nasıl birbirine dolandığını fark ediyorum. Burada olmaktan emin değil. Muhtemelen benim onun burada olmasından emin olmadığım kadar emin değil.

Delilah bana doğru yürüyor ve ben kalçalarının yumuşak salınımına bakıyorum. Onu kapıdan dışarı atma dürtüsünün beni rahatsız etmesini bekliyorum. Ama orada öylece durup yaklaşmasını izliyorum. Önümde durduğunda onu eve götürmesi için Jonathan'ı arayacağımı söylemek yerine, ona doğru bir adım atıyorum, ellerimi kışına doluyorum ve onu kendime doğru çekiyorum.

İri gözleri bana bakıyor ve o tişörtü vücudundan çıkarıp onu burada, spor salonunun zemininde becerme ihtiyacıyla dolup taşıyorum. Elimi saçlarına attım ve başını geriye doğru çektim.

"Cole," diyor. "Beni istiyor musun-"

"Bugün ailemle ögle yemeğine gelmek ister misin?"

Dudakları ayrılıyor ve bana bakıyor. "Ailenle vakit geçirmemi mi istiyorsun?"

Bunu söylediğinde kulağa saçma geliyor ve ona sorarken ne düşündüğümü bilmiyorum, ama geri adım atmak yerine iki katına çıkıyorum. "Evet. Bugün için planladığın bir şey var mı?"

"Sadece biraz iş yapacaktım." "Çok çalışıyorsun," diye homurdanıyorum.

Yumuşakça gülüyor. "Sanki konuşabiliyorsun da."

Başımı ona doğru çeviriyorum, onu içime çekiyorum. "Dikkatimi dağıtmaktan çekinme." Bana bakıyor, gözlerinde yumuşak ve sıcak bir şey çiçek açıyor.

Sonra kollarını kavuşturur, gömleğinin eteklerini kavrar ve başının üzerinden çeker.

Üstünü değiştirebilmesi için Delilah'yı Maclaren'ımla dairesine geri götürüyorum. Güzel mavi bir sundress ve yüksek topuklu sandaletler giymiş olarak dışarı çıktığında, parmaklarım ipeksi kumaşı kalçalarından yukarı kaydırmak için kaşınıyor ve

ona batmak. Bu yemeğe gitmektense onu çatı katıma götürüp bütün günü onunla yatakta geçirmeyi çok isterdim ama görünüş her şeyden önemli ve aylık aile yemeğimiz dayanışmamızın bir işareti olarak sürdürülmeli. Babamın yaptıklarından sonra bu daha da önemli.

Motoru çalıştırdım, trafiğe girdim ve ailemin Westchester County'deki malikânesine doğru yola çıktım.

Birkaç dakika boyunca sessizce araba sürüyoruz, arabanın penceresinin dışındaki manzara Manhattan'ın gökdelenlerinden yapraklı banliyölere doğru değişiyor.

Delilah sessizliği bozar. "Kardeşlerin neden orada olduğumu merak edecekler mi?"

Kaşlarının arasındaki çatıklığa bakarak ona bakıyorum. Onu davet ettiğimde kendimi şaşırttığımı düşünürsek, ailemin şok olacağından şüphem yok ama yapmak istediğim son şey onu rahatsız etmek. "Kardeşlerim seni zaten biliyor."

"Tate'in yaptığını biliyorum ama ikisinin de yaptığını fark etmemiştim." Dudağını ısıriyor. "Bugün seninle olmamın garip olduğunu düşünmeyecekler mi?"

Sesine endişe karışıyor ve suçluluk duygusuna kapılmaktan kendimi alamıyorum.

"Edecekler," diye itiraf ediyorum, ses tonumu eşit tutmaya çalışarak. "Ama hiçbir şey söylemeyecekler."

"Peki ya annen? Beni getireceğini ona söylemedin, değil mi?"

"Hayır." Böylesi daha iyi. En azından pençelerini bileyecek zamanı olmayacak. "Annem kibar davranacaktır." En azından görünüşte. Bırakın benim için çalışan bir kadını, bir kadını öğle yemeğine getirmeme vereceği tepkiyi hayal bile edemiyorum. "Sadece annen gibi olmasını bekleme. Özellikle anaç değildir."

Bu aşamada Delilah muhtemelen onu neden davet ettiğimi merak ediyordur. Ailemle ilgili pek de çekici bir tablo çizmiyorum. Ama ona yalan da söyleyemem. Bu eğlenceli bir aile buluşması olmayacak. Belki de onu bu yüzden davet ettim. Onu özellikle ailemle tanıştırmak istediğim için değil, onlarla bir başka soğuk buluşma karşılığında onun varlığının sıcaklığından vazgeçmeye hazır olmadığım için.

Delilah tereddüt ettiğimi anlamış gibi. "Her şey yolunda mı?"

Duraksıyorum, sonra ona gerçeği söylemeye karar veriyorum. "Bu öğle yemekleri pek de eğlenceli değil. Sadece görünüşümüzü korumak ve toplumsal yükümlülüklerimizi yerine getirmek için yaptığımız bir şey. Annem arkadaşlarına oğullarıyla kaliteli zaman geçirdiğini söylemeyi seviyor ve biz de bunu kabul ediyoruz çünkü aile bütünlüğü görüntüsünü korumak iş için iyi. Yatırımcılar ve hissedarlar

Şirketi birbirine sıkı sıkıya bağlı bir ailenin yönettiğini düşünmek hoşuma gidiyor. Ama hiçbirimizin arasında kaybolan bir aşk yok. Temelde, ayrılana kadar işlerin yolunda gitmesi söz konusu."

"Özür dilerim," diyor ve ona baktığımda gözlerinde sempati parıltıyor.

Omuz silkiyorum. "Bu böyledir."

"İşleri daha da zorlaştırmamak için elimden geleni yapacağım."

Vitesin üzerinde duran elimi uzatıp elbisesini yukarı doğru kaydırıyorum ve elimi çıplak kalçasının etrafında dolaştırıyorum. "Yapmayacaksın."

Yirmi dakika sonra, uzun çakıllı araba yolundan yukarı çıkıyorum. Sonuna geldiğimizde ve ana ev görüldüğünde Delilah'nın ağzı açık kalıyor. Pencereden dışarı, kırmızı tuğladan yapılmış üç katlı Gürcü malikanesinin girişini çevreleyen beyaz sütunlara bakıyor.

İnançsızlıkla başını sallıyor. "Yer burası mı?" "Yatılı okulda olmadığım zamanlar."

Bana bakmak için döndüğünde gözleri açılıyor. "Yatılı okula gittiğini bilmiyordum. Nerede?"

"New Hampshire'da."

"Vay canına. Bunun nasıl bir şey olduğunu hayal bile edemiyorum. Yine de en azından kardeşlerin vardı sanırım."

"Hayır, yapmadım."

"Ne demek istiyorsun?"

"Roman benden beş yaş büyük. Ben liseye gittiğimde o üniversiteye başlamıştı. Tate Massachusetts'te okula gitti."

"Tate neden başka bir okula gitti?"

Şimdi Tate'in durumuna girmenin sırası değil. "Muhtemelen içeri girmeliyiz."

Bir süre bana bakmaya devam ediyor, sonra anlayışlı bir gülümseme veriyor. "Tamam."

O emniyet kemerini çözüp dışarı çıkmadan önce arabadan iniyorum ve kapısını açabilmek için onun yanına gidiyorum.

Beni beklemeyeceğinden endişeleniyorum ama bekliyor, uzattığım elimi kabul ediyor ve zarıfçe dışarı çıkıyor. Parmakları benimkilerde sıcacık ve şu anda onunla yapmak istediğim yüzlerce başka şey düşünebiliyorum. Ama artık buradayız, bu yüzden Delilah'ya Peters'ın bizim için kapıyı tuttuğu yere kadar rehberlik ediyorum.

"İyi günler Bay King, hanımefendi," diyor.

Yemin ederim ailem Peters'ı seçti çünkü o da en az onlar kadar sıcak ve sevecen. Yani, hiç de değil. Soğuk karşılaşmasına bakılırsa beni çocukluğumdan beri tanıdığına asla inanamazsınız. Öte yandan, ailem hiçbir zaman personelimizle yakınlık kurmayı teşvik etmedi.

"İyi günler, Peters. Bugün yemek salonunda mı yoksa güney çimlerde mi yiyeceğiz?"

"Güney çimenliği, efendim."

Delilah yine iri gözlerle bana bakıyor; ancak geniş fuayeye adım attığımızda geyik bakışlarını etrafa çeviriyor. "Aman Tanrım," diye fısıldıyor kendi kendine, elleri göğsüne bastırmak için çırpınırken.

Etrafıma bakıyorum, evi tanımayan birinin görebileceği şekilde görüyorum. Fuaye yirmi dört ayak tavana sahip ve soluk sarı ahşap zemin, beyaz duvarlar ve geniş pencereler alanı ışıkla dolduruyor. Tam önümüzde geniş bir merdiven yukarı doğru uzanıyor. İçeri dolan güneşle birlikte burası sıcak ve davetkâr bir yer olmalı. Ama öyle değil. En azından bana öyle gelmiyor. Bu odaların sevgi ve kahkahalarla dolu olduğu anılarım olsaydı, burası bir aile evi gibi gelebilirdi ama öyle anılarım yok. Başkaları var.

Gözlerim kapalı kütüphane kapısına gidiyor, ama orada tanık olduğum sahne kafamda canlanmadan geri dönüyorum.

Peters'ı evin arka tarafına, cam kapıların verandaya açıldığı yere kadar takip ediyoruz. Kardeşlerim çoktan bakımlı çimenlerin ortasındaki masaya oturmuşlar.

Peters bizim için kapıyı açıyor ve geçmemize izin vermek için kenarda duruyor. Dışarı çıkıyorum, sonra geri dönüyorum ve Delilah'nın eşikte durakladığını görüyorum. Bunun onun için göz korkutucu olduğunu anlıyorum. Çok fazla düşünmeden uzanıp parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve onu ileri doğru çekiyorum. Daha fazla tereddüt etmeden geldiğinde, göğsümde garip bir sıcaklık ortaya çıkıyor. Delilah topuklarının çimenlere batmaması için parmak uçlarında yürürken, çimenlerin üzerinde ilerliyoruz.

Yaklaştığımızı fark eden Tate ve Roman başlarını kaldırıp bakıyorlar. Kaşlarını kaldırdıklarını buradan görebiliyorum ama onları görmezden geliyorum. Bir an sonra annem omzunun üzerinden bakıyor. Kaskatı kesiliyor ama ben Delilah'yı da yanıma alarak ilerlemeye devam ediyorum.

"Cole," diyor annem biz yaklaşırken, "bir misafir getireceğini bilmiyordum."

Bakışları elimin Delilah'nın eliyle birleştiği yere düşüyor ve dudakları inceliyor. Yaptığım şeyin mahremiyeti içimde ani bir rahatsızlık hissi yaratıyor. Masaya ulaşır ulaşmaz, Delilah'nın sandalyesini çekme bahanesini kullanarak onu bırakıyorum. "Anne. Bu Delilah."

"Merhaba, Delilah." Annem gümüş mavisli gözlerini Delilah'nın üzerinde gezdiriyor, sonra dudaklarını gülümseme olması gereken bir şekle sokuyor.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Bayan King," diyor Delilah, kendi gülümsemesi anneminkinden çok daha sıcak.

"Seni tekrar görmek güzel Delilah," diyor Tate, dudakları bir sırıtışla kıvrılmış.

Roman sadece başını sallıyor, Delilah'nın onun için çektiğim sandalyeye zarifçe oturmasını izlerken bakışları soğukkanlılıkla değerlendiriyor. Ama Roman herkese böyle bakar.

Çay fincanından bir yudum alıp özenle tabağına koyan Delilah ile annemin arasına oturuyorum. "Ee, Delilah, ne iş yapıyorsun?"

"Ben bir mimarım."

Annemin sarı kaşları kavislendi. "Mimar mı? Bunun için çok gençsin, değil mi?"

"Lisansımı erken tamamladım."

"Delilah çok yetenekli." Tate bunu bana doğru sinsi bir sırıtışla söylüyor. "Yeni otel inşaatı üzerinde çalışıyor."

Annemin gözlerinin kısılmasını kaçırmıyorum. "Şirket için mi çalışıyorsun?" "Elite Mimarlık için çalışıyorum. King Group'la anlaşmamız var. geliştirme süresi boyunca."

"Anlıyorum." Annem masadan bir parça tüy topladıktan sonra bana soğuk bir bakış fırlatıyor. Sadece açık şarap şişesine uzanıyorum ve Delilah'nın kadehini dolduruyorum, ardından kendiminkini.

Annem, "Roman ve Tate de tam bana inşaatla ilgili işlerin nasıl gittiğini anlatıyorlardı," diyor. "Görünüşe göre yatırımcılarla ilgili bazı endişeler varmış?"

"Arkalarına yaslanıp başarısız olup olmadığımızı görmek için bekliyorlar," diye cevap veriyorum. "Onlara nihai rakamları gösterdiğimizde, bizden her zamankinden daha fazla para kazanacaklarını fark edecekler."

"Dikkatinin dağılmasına izin vermediğin sürece," diyor bakışları Delilah'nın üzerinde gezinirken.

Delilah koltuğunda kayar, sonra şarap kadehine uzanır.

"Dikkatim dağılmıyor," diyorum Tate'in boğuk bir homurtuya benzeyen sesini duymazdan gelerek. "Ayrıca, bizim için çalışan insanlar bu işin en iyileri. Topu düşürmeleri konusunda herhangi bir endişem yok." Gözlerim Delilah'ninkilerle buluşuyor ve o da bana gülümsüyor.

Öğle yemeğinin gelişi gerilimi düşürdü. Bir grup hizmetli gelip tabakları taşıyor ve her birimizin önüne yerleştiriyor. Her zamanki gibi yemekler enfes ve hepimiz yemeklerimizin tadını çıkarırken birkaç dakikalık bir sessizlik oluyor. Ne yazık ki bu sessizlik uzun sürmüyor.

"Babanla en son ne zaman konuştun?" Annem soruyor.

Tate ve Roman'la bakışıyoruz ve Roman cevap veriyor. "Birkaç hafta önce. Hâlâ itiraf pazarlığını tartışıyorlar ama o direniyor."

Annem homurdanıyor. "İnatçılık ediyor."

"Savaşmadan pes edeceğini düşündüğünü söyleme bana?" Tate, sesini renklendiren bir eğlenceyle soruyor. Hepimiz arasında, babamla aralarında en az sevgi bağı olan kişi o, malum nedenlerden dolayı.

Annem iç geçirdi. "Umarım tüm bunlar yakında sona erer."

Dişlerimi sıkıyorum. Tanrı korusun, bırakın kocasının tutuklanmasını, herhangi biri ya da bir şey onun mükemmel, umursamaz varlığını bozmasın. Kocasının kendisine ya da ailesine saygı duymadığı gerçeğinden çok, şehir kulübündeki kadınların ona nasıl baktığı konusunda endişeleniyor.

Her şey bir şakadan ibaret; burada oturup birlikte yemek yiyoruz, birbirimizi önemseyen mutlu bir aileymişiz gibi davranıyoruz. Çünkü hepsi bu ve her zaman da öyle oldu.

"Ee, Delilah," diye söze başladı annem, "ailen New York'tan mı?" Delilah çatalını yere bırakıyor. "Hayır. Ben Kuzey Carolina'da büyüdüm. Yakın Raleigh."

"Peki senin ailen ne iş yapıyor canım?"

"Annem kuaför."

Annemin burun delikleri genişliyor ve dudakları büzülüyor. Dişlerimi sıkıyorum. Dehşetini gizlemeye bile çalışmıyor. "Peki ya baban?"

Delilah çenesini kaldırıyor ve annemin gözlerinin içine bakıyor. "Babam buralarda değil."

Tanrım, bu lanet kadın. Annemin gözünü korkutmasına bir saniye bile izin vermiyor. Ona yalakalık yapmıyor ya da iyilik kazanmaya çalışmıyor. Yetiştirilme tarzından utanmıyor. Kim olduğuyla, nereden geldiğiyle gurur duyuyor.

ve kimi sevdiğini. Onun meydan okuyuşu, benim geldiğim statü takıntılı dünyadan ferahlatıcı bir değişiklik.

Tate'in yavaşça sırtışını yakalıyorum ve ona bakış şekli beni sinirlendiriyor. Kolumu sandalyesinin arkasına dayıyorum ve parmaklarımı boynunun yan tarafında gezdiriyorum. Tüyleri diken diken oluyor ve bana doğru bir bakış fırlatıyor. Ona daha sonra birkaç iyi orgazm vaat eden bir gülümseme veriyorum ve yanakları kızarıyor.

Annemin yüz ifadesi kısılmıştı. "Bu çok zor olmuş olmalı."

Delilah omuz silkiyor. "Annem bana iyi bir hayat sunmak için çok çalıştı ve şimdi ben de onun için aynısını yapmayı umuyorum."

"Ne demek istiyorsun?" Tate benden önce soruyor ve ben de ona ters ters bakıyorum.

Delilah ona doğru gülümseyerek dişlerimin yeniden gıcırdamasına neden oluyor. "Onun için bir ev inşa edebilmek için para biriktiriyorum. Tasarlamaya başladım bile. Sürpriz olacak."

Bunu bilmiyordum. Ama sonra, ona hayatının pek çok detayını sorma zahmetine girmedim, değil mi?

"Belli ki annene çok yakınsın," diyor Tate. "Bunun nasıl bir şey olduğunu hep merak etmişimdir." Dudakları kıvrılıyor, ama ağzının yaptığı şeye gülümseme demek zor.

"Uh" Delilah anneme bir bakış atıyor, o da bu yorumu onaylamaya tenezzül etmiyor. "Evet, biz çok yakınız. Ben büyürken sadece ikimiz vardık."

"Ne kadar tatlı." Annem bunun tatlıdan başka bir şey olduğunu düşünüyor gibi.

Delilah önce masanın etrafına, sonra da bana bakıyor. Yüzünde hâlâ bir gülümseme var ama gözlerindeki belirsizliği görebiliyorum. Annemle babamın kendilerine hizmet etmeyen hiçbir şeyi bizim için yapmadıklarını düşünürsek, annemin Delilah'ya nasıl büyüdüğü konusunda kendini kötü hissettirmeye çalıştığı gerçeği gözümün önünde kırmızının parlamasına neden oluyor.

Unuttuğum acil bir toplantı olduğunu iddia etmek üzereydim ki Delilah tekrar konuştu. "Bir malikanede büyümemiş olabilirim" -arkamızdaki evi işaret ediyor- "ama annem ona her ihtiyacım olduğunda yanımda oldu. Bana kalırsa bu, paranın satın alabileceği her şeyden daha önemli."

Annem bakışlarını Delilah'ya dikeyiyor, o ise sadece çatalını alıp yemeye devam ediyor. İçimden gurur fişkırıyor. Ne zamandan beri bir kadın anneme Delilah'nın yaptığı gibi doğrudan ve içtenlikle karşı çıktı? Peki, annenizin size karşı bu kadar dürüst olduğunu bilerek büyümek nasıl bir şey olmalı?

seni bu şekilde önemseyen biri? Sizin ihtiyaçlarınızı kendi ihtiyaçlarından üstün tutan biri. Sizi paradan, g  ten ya da kendilerinden daha çok seven biri.

Roman konuşmaya devam ediyor ve Delilah'nın konuşmanın odağı olmasına ara veriyor, ancak annemin bakışları ara sıra ona kayıyor. Ne d   nd    hakkında hiçbir fikrim yok,       y  z  botoks y  z nden olduğu kadar fark edilebilir bir duygu eksikliğı y  z nden de donmuş durumda. Annem dinlerken Roman, Tate ve ben yeni proje için bazı rakamların üzerinden geçiyoruz. Delilah onunla havadan sudan konuşmaya çalışıyor ama aldığı yanıtlar soğuk ve kısa oluyor. Delilah'nın giderek artan rahatsızlığı beni karde lerimle i  konuşmaktan alıkoyuyor.

Annemin kendi zenginlik ve g   gereksinimlerini karşılamayan bir kadına kibar davranacak kadar boyun e meyeceğini düşünmekle aptallık ettim. Delilah'yı asla bu duruma sokmamalıydım. Kendime mi yoksa anneme mi daha çok kızgınım bilmiyorum.

Annemden sadece bir kez daha sert bir yanıt alırsam i im biter. Sandalyemi geriye itiyorum ve ayağa kalkıyorum. "Biz gidiyoruz."

Delilah da ayağa kalkıyor. "Yemek için teşekkürler, Bayan King." Sözleri sakın olabilir ama gerginliğı y  z nden okunuyor. Kendisini görmezden gelmekle kaba davranmak arasında gidip gelen bu kadına karşı bu kadar kibar olmayı nasıl ba arıyor, bilmiyorum.

Sikerler. Parmaklarımı tekrar onunkilerin arasından geçiriyorum ve Tate ile Roman'a bakıyorum. "Ofiste g r     z." Sonra anneme baktım. "Gelecek ay g r     z."

Bana çok içinde bakıyor. "Ama Cole, biz-"

Sözünü bitirmesini bekleme zahmetine girmeden Delilah'yı pe imden s r  kl yorum ve eve geri dönüyoruz. İçeri girer girmez onu duvara yasladım ve burnumu boynundan aşağı doğru kaydırdım. " z r dilerim."

Onun tatlı kokusunu içime çekmek beni sakinle tiriyor. Kollarının beni sarması, ellerinin sırtıma bastırması da  yle. "Sorun yok. Senin hatan değildi."

Sert bir kahkaha attım. "Gelmeni istememeliydim. Onun nasıl biri olduğunu biliyorum."

Bir an sessiz kalıyor, elleri gergin kaslarımı aşağı yukarı yumu atıyor. "Bu deneyimden ho landığımı söyleyemem. Ama ..." Ona bakmak için geri çekiliyorum ve yeşil gözleri benimkilerle bulu tu unda göğüs kafesimin arkasında garip bir zonklama hissediyorum. "Beni burada istediğine sevindim."

Ereksiyonum karnına doğru sert ve ağır bir şekilde bastırıyor ve onu becerme, beni asla çıkaramayacağı kadar derine gömme ihtiyacım neredeyse ezici. Annemin ve kardeşlerimin her an içeri girmeye karar verebileceklerini düşünmesem, onu burada çırlıçıplak soyar ve içine girerdim.

Bunun yerine, onu evin içine doğru yönlendiriyorum. Fuayeye geldiğimizde bakışlarım doğrudan kütüphanenin kapısına yöneliyor, parmaklarım Delilah'nın parmaklarına dolanıyor.

"Bu hangi oda?" Boştaki eliyle işaret ediyor. "Ve bu seni neden rahatsız ediyor?"

Ona şaşkın bir bakış attım.

"Buradan iki kez geçtiğimizde de ona ters ters bakmıştın."

Şu anki kötü ruh halime rağmen neredeyse gülümsüyorum. Tam olarak anlayamadığım bir nedenle onu oraya götürüyorum ve kapıyı açıyorum.

Deri ciltli kitapların, cilalı ahşabın ve bir parça eski kâğıdın çok tanıdık kokusu duyumlarımı işgal ediyor.

"Vay canına," diye mırıldanıyor Delilah. "Bu inanılmaz." Odaya giriyor, doğruca en yakındaki kitaplığa yöneliyor ve parmağını kabartmalı bir sırtta gezdiriyor. "Bunların kaç tane ilk baskısı?"

"Sayılamayacak kadar çok." Onun yanına gidiyorum. "Gençken evdeki en sevdiğim odaydı. Orayı kullanan birkaç kişiden biriydim."

Bana döndüğünü hissediyorum ama ona bakmıyorum. "En sevdiğin olmasına ne engel oldu?"

Onu geçip odanın ortasına doğru ilerlediğimde, o da beni takip ediyor. Tıpkı o zamanlar olduğu gibi görünüyor. Kitap dolu raflar üç duvarda sıralanırken, dördüncü duvardaki büyük pencereler dışarıdaki bakımlı arazinin manzarasını sunuyor. Odanın bir ucunda, deri koltuklar ve bir kanepa ile çevrili büyük bir ahşap masa alana hakim. "Yağmurlu günlerde buraya gelmeyi ve okuyacak yeni bir kitap bulmayı çok severdim."

"Hayal edebiliyorum," diyor yumuşak bir sesle.

"Yaklaşık dokuz yaşındayken yağmurlu bir günde kitap okumak için aşağı indim. Kapıyı açtığımda babamın çoktan içeride olduğunu gördüm." Aklımdan tatsız bir anı geçiyor - babam koltuklardan birine uzanmış, gömleği açık, pantolonu ayak bileklerinde ve bir kadının başı bacaklarının arasında aşağı yukarı sallanırken kafasını geriye atmış. "Sakso çekiordu. Dadımızdan."

"Tanrım," diyor Delilah. Yan tarafıma bastırana kadar yaklaşıyor. Güzel gözlerinde yüzen sempatiye bakıyorum. "Bu korkunç bir şey."

"Neler olup bittiğini anlayabilecek yaşıydım. Yaptığı şeyin yanlış olduğunu anlayacak kadar yaşıydım. Bir çeşit ihanet konusuydu." Ayrıntıya girmiyorum. Orada öylece durduğumu, çenemi açtığımı, onun başını tutup inlerken onu üzerine doğru ittiğimi söylemiyorum. Ne kadar dehşete düştüğümden ya da yüzümün ısındığından ve ani, şok edici bir ağlama isteği duyduğumdan bahsetmiyorum - ki bunun kabul edilemez olduğunu çoktan öğrenmiştim. "O beni görmeden kapıyı kapatmaya çalıştım ama yeterince hızlı değildim." Mizahsız bir kahkaha attım. "Yakalandığı için utanmadı bile. Sadece sırtıttı ve bana göz kırptı."

Delilah önümde durmak için hareket ediyor ve kollarını göğsüme doluyor. Ben de içgüdüsel olarak kollarımı ona doluyorum. "Çok özür dilerim," diyor. "Bu senin için çok kafa karıştırıcı olmalı."

"Kapıyı yeterince hızlı çarpamadım. Anneme söylesem mi diye çok endişelendim, öğrenirse ne yapacağını merak ettim. Sonunda Roman'a gördüklerimi itiraf ettim ve o da bana annemin zaten bildiğini ve umursamadığını söyledi. Ya da belki bir kez umursamıştı ama hayatını altüst edecek kadar değil. Özellikle de kendi işleri olduğu için."

"Bu çok bir şey," diye fısıldıyor Delilah.

Sadece babamın yaptıklarını değil, Roman'ın ailemizle ilgili gerçeği açıklamasını da hatırlamamak için sallıyorum. Annemle babamın sevecen insanlar olmadıklarını biliyordum ama Roman bana bunu açıklayana kadar, bunun sadece gösterişli olmadıkları için olmadığını fark etmemiştim. Bunun nedeni birbirlerini sevmemeleri, hatta birbirlerinden özellikle hoşlanmamalarıydı. Ya da bizi.

O gün ben de Tate hakkındaki gerçeği öğrendim. Her şey gözlerimi gerçeğe açmıştı; aşk bir yanılsamaydı. Büyüdükçe bu daha da netleşti. İlişkiler temelde iş anlaşmalarıdır, çocuklar yatırım olarak kabul edilir ve şefkat çoğunlukla bir cephedir. En azından benim dünyamda.

Boğazımı temizliyorum. "Her neyse, kütüphane cazibesini yitirdi. Ondan sonra uzak durdum."

"Bu anlaşılabilir bir şey," diyor Delilah kollarını bana dolayarak. "Sadece babanın bu kadar bencil olmasına üzüldüm. Senden özel bir şeyi bu şekilde aldığı için."

İçgüdü ve ihtiyaçla çenesini kavırıyorum ve onu öpebilmek için yüzünü eğiyorum. Dudaklarının sıcaklığı ve ağzının tadı diğer tüm düşünceleri yok ediyor.

Elleri sırtımda geziniyor ve kendini bana doğru bastırarak içime bir sıcaklık dalgası gönderiyor.

Onu tekrar istiyorum.

Sikeyim. Onu ne zaman istemeyeceğim?

Vücudunu bedenime yaslaması bile içimde kendimi bildim bileli sıkıymış gibi duran bir şeyi rahatlatıyor. Kulağının yanındaki narin deriye ulaşana kadar dudaklarımı çenesi boyunca sürüklüyorum. "Bu gece yine benimle eve gel."

Hiçbir şey söylemiyor, sadece başını sallıyor. Gözleri puslu, yanakları kızarmış, ağzı onu ne kadar sert öptüğümünden şişmiş. Mükemmel görünüyor. Ve birdenbire onun her zaman böyle yanımda olmasının nasıl bir şey olabileceğini hayal ediyorum.

Kaburgalarım ciğerlerimi sıkıyor. Bu yanılsamaya asla kapılmayacağıma dair kendime söz verdim. Bunun büyüyebileceği ve daha fazlası olabileceği yalanına inanmaya başlayamam. Bu benim dünyamda olmaz.

Ya yapabiliyorsa?

Gözlerimi kapatıyorum ve ağzını tekrar talep ediyorum. Bu düşüncelerin kök salmasına izin verirsem aptallık etmiş olurum.

Ya artık çok geçse?

OceanofPDF.com

OTUZ ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

(Son iç planlar dizisini paraflarken gülümsüyorum. Son zamanlarda bunu çok yapıyorum, hiçbir şeye gülümsemiyorum. Sebebi de yaklaşık 1 boyunda olmam,

Siyah saçlı, mavi gözlü, pes etmeyen bir aleti var. Kendi kendime gülüyorum. Gerçekten derin uçtan gidiyorum.

Kendi kendime gülümseyecek ve kahkahalar atacak kadar mutlu olmak kötü bir şey olamaz, değil mi? Cole ile aramızdaki bu şeyin sonsuza dek sürmeyeceğini unutmadığım sürece.

Ama bir yanımda, küçükken çok fazla Disney filmi izlemiş olan yanımda, bunun değişebileceğini ummaktan başka bir şey yapamıyorum. Son birkaç haftadır Cole'da bir değişiklik fark ettim; ailesiyle yediği o öğle yemeğinden beri. Bir yumuşama. Bir zamanlar olmayan bir sıcaklık. Sanki soğuk kalpli kişiliğinin katmanlarını yavaşça soyuyor ve altındaki adamı ortaya çıkarıyor. Ve ortaya çıktığı gibi, o adama doyamıyorum.

Seks hala çok yoğun. Çatı katının her yerinde, iki kez limuzininde, Jonathan beni duymasın diye Cole'un eli ağzımın üzerindeyken ve geç saatlere kadar çalıştığımız bir gece ofisinde yaptık. Sonra neredeyse şefkatli görüldüğü anlar var - beni kollarında tuttuğunda veya yüzümden saçlarımı okşadığında ve dudaklarıma yumuşak öpücükler bastırdığında.

O da daha fazla gülmeye başladı, birkaç kez yemek yapmama yardım etti ve benimle birkaç şişe daha pahalı şarap paylaştı. Evime gittiğim geceler, ayrılmadan önce beni hep öpüyor. Ama aynı sıklıkla, onun büyük yatağında yan yana uyuyakalıyoruz.

Hâlâ umutlanıp hayal kırıklığına uğramaktan korkuyorum.

Gerçi artık hayal kırıklığına uğramanın doğru kelime olduğunu sanmıyorum.

Telefonum çalıyor ve Cole'un adı ekranda yanıp sönüyor. İçimden bir heyecan geçiyor. Umarım bugün birbirimizi görebilmek için beni ofisine ağırıyordur. Hafta sonundan beri onu görmedim ve bugün Salı. Aptalca ama onu özlüyorum. Yarın akşam onun çatı katına gitmem gerekiyor ama onu daha erken görmeyi çok isterim.

"Merhaba." Sesim istediğimden daha soluk çıkıyor, ama beni etkiliyor gibi görünüyor. Ve şaşırtıcı bir şekilde, bundan nefret etmiyorum.

"Delilah." Sesi umduğumdan biraz daha kaba ama bu o ve ben bunu kabullenmeyi öğreniyorum.

"Evet. Beni görmek ister misin?" İrkildim. Bu biraz fazla hevesle söylenmişti.

"ama yönetim kuruluyla bir toplantıya giriyorum. Bu gece İngiltere'ye uçmam gerektiğini bilmeni istedim, bu yüzden yarın seni göremeyeceğim."

"Oh . . ." Midem bulanıyor. "Bu ... tamam. Bir şey mi oldu?"

"Avukatlar az önce savcıların babama son bir savunma pazarlığı teklif edeceklerini bildirdi. Eğer reddederse, mahkemeye çıkacak. Sonuç ne olursa olsun, bunun bir etkisi olacak. Uluslararası ofislerimizi hazırlamak ve haberin duyulmasının ardından denizaşırı yatırımcılarımızın endişelerini gidermek üzere İngiltere'ye gidiyorum. Cole ve Tate buradaki sorunlarla ilgilenecek."

"Elbette. Sence iyi olacak mısın? Bilirsin, ne olursa olsun?"

Bir an sessiz kaldı. "Onun için üzölmek istiyorum ama suçlu olduğundan bir an bile şüphe duymuyorum ve bu da ilişkimizin ne kadar ölü olduğunu anlamamı sağlıyor. Metreslerini ailesinden daha çok önemsiyor ve kaç tane metresi olduğu düşünölürse bu pek bir şey ifade etmiyor. Ben de iyiliğinin karşılığını veriyorum. Ona ne olacağı umurumda değil. Ben sadece bunun şirket için ne anlama geldiğini önemsiyorum."

Kalbim acıyla çarpıyor. Büyürken bir babam olmadı ama annem bana ihtiyacım olan tüm sevgiyi verdi. Cole'un iki ebeveyni ve iki erkek kardeşi vardı ama o benim sahip olduğum sevginin hiçbirine sahip değildi. İlişkilere güvenmemesine şaşmamalı. Ne zaman güvenmeye değer bir ilişkisi oldu ki? Ne zaman biri koşulsuz olarak onun yanında oldu? "Ne kadar süreliğine gideceğini biliyor musun?"

"Şu aşamada önümüzdeki Perşembe günü geri dönmeyi planlıyorum."

Bir haftadan biraz fazla oldu. Sessiz bir nefes aldım. Cole'dan önce tek başıma kalmak ya da Alex'le takılmak konusunda hiçbir sorunum yoktu. Paul'le çıkarken o bir haftalığına sempozyuma gittiğinde bile gözümü bile kırpmamıştım. Sadece üzerinde çalıştığım projeye daha fazla zaman ayırma fırsatını değerlendirdim. Bu farklı.

Cole'a karşı hislerim farklı.

"Geç döneceğim." Düşüncelerimi böldü. "Cuma günü boş olduğundan emin ol."

"Bakalım seni yazabilecek miyim?" Dudaklarımı birleştiriyorum.

", değil mi? Cuma günü bana açık olacağını düşünmüştüm." "Oh, hayır."

Onun imalı tonuna uyuyorum. "Çok çabuk doluyorum."

"Siktir." Bir inilti çıkarır. "Eğer toplantım başlamak üzere olmasaydı, sen daha 'Sana her zaman kapım açık Cole' diyemeden seni buraya getirip masamın üzerine yatırırdım."

Gülüyorum, sonra sesimi alçaltıp mırıldanıyorum. "Sana her zaman kapım açık Cole."

Tekrar küfrediyor. "Toplantıdan hemen sonra ayrılmam gerekiyor ama fırsat bulduğumda sana mesaj atarım."

İç çekiyorum. "Tamam. İyi uçuşlar. Umarım her şey yolunda gider."

Hoşça kal dedi ve kapattım. Doğruca işime döndüm ama göğsümde daha önce olmayan bir ağırlık vardı. Sadece birkaç gün sonra onu özlemiştim. Şimdi onu tekrar görene kadar neredeyse iki hafta geçecek.

Birkaç dakika sonra e-posta bildirimim geliyor. Tıklayıp açtığımda Samson'dan bir mesaj görüyorum.

İyi günler, Bayan West,

Bay King bu hafta sonu için herhangi bir plan yapmamanızı istedi. Sadece gündelik kıyafetlerle bir gecelik çanta ve Cumartesi sabahı saat 8'de bir araba sizi alacak.

Saygılarımla,
Samson

Kaşlarımı çatıyorum ve telefonu açıyorum.

"Merhaba Samson," diyorum cevap verdiğinde. "E-postanı yeni aldım ve bana daha fazla ayrıntı verip veremeyeceğini merak ediyordum. Cole bana bu konuda hiçbir şey söylemedi ve ne beklemem gerektiğinden emin değilim. Bunun ne tür bir etkinlik için olduğunu söyleyebilir misiniz? Hazırlanmak istiyorum."

"Özür dilerim Bayan West. Cole bana hiçbir ayrıntı vermedi."

Saate bakıyorum. "Çoktan toplantıya girdi mi?" "Evet, gitti."

"Tamam, teşekkür."

Telefonu kapatıp tekrar e-postaya bakıyorum. Cole ne ayarlamıştı? Ona telefonundan hızlıca bir mesaj gönderiyorum. Toplantı sırasında kapalı olacak ama biter bitmez mesajı alacak.

Bu hafta sonu ne yapacağımı söyleyebilir misin?

Sonra bunu aklımdan çıkarmaya çalışıyorum, böylece biraz iş yapabiliyorum.

İki saat sonra telefonum çalıyor ve Cole'dan gelen mesajı açarak telefonu alıyorum.

Fazla düşünme.

Ne demek istiyor?

Öfkeyle cevap yazıyorum.

Bavulunuzu toplayıp bilmediğiniz bir yere gitmek için belirsiz bir istek hakkında fazla düşünecek ne var?

Güven
bana.

Cevap vermeden önce tereddüt ediyorum. Ona güveniyorum, değil mi? Böyle bir şeye körlemesine girmek ne kadar rahatsız edici olsa da Cole beni rahatsız edecek bir yere göndermez.

Tamam.

Aferin kızıma. Eve döndüğümde seni ödüllendireceğim.

Öyle olsa iyi olur.

İyi uçuşlar.

Mesajımı başka bir şeyle -daha sevecen bir şeyle- bitirme dürtüsüyle savaşıyorum. Ya da sadece sesini tekrar duymak için onu aramak. Bunu yapmak istemiyorum.

Böyle muhtaç olmak, onunla daha fazlasını istemekle savaşmak gittikçe zorlaşsa da.

Günün geri kalanını, hem onu göremediğim için duyduğum üzüntüyü hem de bu hafta sonuyla ilgili merakımı bastırmaya çalışarak tamamlıyorum. Alex bütün hafta boyunca Los Angeles'ta Jaxson'ı ziyaret edeceği için daire bana kaldı. Sonunda onu ne kadar özlediğini itiraf etti ve o da hemen harekete geçerek programını onunla vakit geçirebilecek şekilde düzenledi. Eminim harika vakit geçiriyordur, bu yüzden onunla Cole hakkında konuşmak istesem de onu aramayacağım. Jaxson'la geçirdiği zaman çok değerli ve uzun bir telefon konuşması yaparak bundan mahrum kalmak istemiyorum.

Televizyonun karşısında bir kadeh şarap eşliğinde akşam yemeğimi yiyorum ve ardından erken bir gece geçiriyorum. En azından benim için erken bir gece, ışıkları söndürmeden önce dizüstü bilgisayarımda sadece iki saat çalışıyorum.

Haftanın geri kalanı hızla geçiyor. Son teslim tarihlerine yaklaşıyoruz, bu yüzden planlarımızı imzalatmaya çalışırken tüm ekip başını öne eğmiş durumda. Cole bana her gün mesaj atıyor ama telefonda hiç konuşmadık. Meşgul olduğumu biliyorum ve toplantılarda olmadığı zamanlarda çeşitli yemeklere ve sosyal etkinliklere katılıyor. Bana bu kadar düzenli mesaj atmasından mutlu olsam da keşke sesini duyabilseydim. Bir ya da iki kez onu aramayı düşündüm, ancak numarasını çevirmek için telefonumu her elime aldığımda, tekrar bırakıyorum. Eğer onu ararsam, sesim onu ne kadar özlediğimi ele verecek.

Nasıl hissettiğimi anlayacaktır.

Ama bugün Cumartesi ve ben gece çantam ayaklarımın ucunda, binamın önünde dururken, keşke onunla konuşma ve nereye gittiğim konusunda onu biraz daha sıkıştırma şansım olsaydı diyorum. Yine de ona güvendiğimi söylerken ciddiydim, ki bu komik. Bana birkaç ay önce sorsaydınız, onun dünyada güveneceğim son adam olduğunu söyledim.

Babam hariç.

Cole'un şık siyah arabası önüme yanaşıyor ve Jonathan gülümseyerek arabadan iniyor.

"Günaydın Bayan West," diyerek çantamı benim için aldı. "Günaydın Jonathan." Kapımı açtı ve ben içeri girdiğimde kapıyı kapattı. Sonra çantamı bagaja yerleştiriyor. Sürücü koltuğuna döner dönmez ve trafiğe çıkmadan önce öne doğru eğilip soruyorum: "Sanırım nereye gittiğimi bilmiyorsun?"

Bakışları dikiz aynasında benimkilerle buluşuyor, gözlerinin köşelerindeki kırışıklıklar gülümsemesini ortaya çıkarıyor. "Korkarım bilmiyorum. Cole az önce bana

Sizi havaalanına götüreceğim."

"Bir yere mi uçuyorum?"

"Evet, hanımefendi,"
diyor.

Jonathan büyük arabayı trafiğin akışına doğru yönlendirirken ben pelüş deri koltuğa gömülüyorum. Yolculuğun geri kalanını nereye gidebileceğimi tahmin etmeye çalışarak geçiriyorum. Cole'un onu görmem için beni İngiltere'ye uçurabileceği düşüncesi güzel olsa da, bariz bir şekilde gerçekçi değil. Sadece bir gecelik çanta hazırlamıştım ve bir gece için dünyanın öbür ucuna uçup geri dönmek bir milyarder için bile büyük bir kaynak israfı gibi görünüyor.

İşle ilgili olsaydı bana söylerdi. Beni rahatlatıcı bir spaya gönderiyor olabilir ama bu pek Cole'un tarzı gibi görünmüyor. Öte yandan, bu konuda hiçbir şey gerçekten "duygusal olarak ulaşılamaz milyarder sadece bağısız bir cinsel ilişkiyle ilgileniyor" diye bağırıyorum.

Uçuş sırasında bir romanı okuyarak dikkatimi dağıtmaya çalışıyorum ama aklım önce nereye gidebileceğime, sonra Cole'a ve aramızda neler olduğuna takılıyor. Kaptan pilot alçalmaya başladığımızı duyurana kadar düşüncelerim dönüp duruyor. Uçuş sadece bir buçuk saat sürmüştü, bu da içimde bir kuşku uyandırıyordu.

Tanımadığım küçük bir havaalanına indikten sonra merdivenlerden iniyorum ve havanın kokusu o kadar tanıdık geliyor ki şüphelerimin doğru olduğunu anlıyorum. İçimde duygular dönüyor ama emin olana kadar onları tutuyorum. Beni bekleyen bir limuzin var ve Cole'un normal bir sedan varken böyle bir arabaya ihtiyacım olduğunu düşünmesine kendi kendime gülüyorum. Hatta bir Uber bile olur. Ama o böyle biri ve bunu benim için organize ettiği için göğsüm sıcaklıkla dolup taşıyor.

Şoför başıyla selam vererek çantamı aldı ve kapımı açtı. Kapıyı arkamdan kapattıktan sonra çantamı bagaja yerleştiriyor ve sürücü koltuğuna oturuyor. Nereye gittiğini biliyor gibi görünüyor, ben de arkama yaslanıp camdan dışarı bakıyorum. Çok geçmeden tanıdık manzaralar görüyorum ve şüphelerim doğrulanıyor. Telefonumu çıkarıp Cole'a bir mesaj yazarken yanaklarımda hissedebileceğim kadar geniş bir şekilde gülümsüyorum.

Teşekkür , teşekkür ederim, teşekkür !

Bir yanıt beklemiyorum ve telefonumu çantama geri koyup hevesle pencereden dışarı bakıyorum. Varış noktamıza yaklaştıkça mutluluk damarlarımda vızıldıyor. Araba ön bahçesinde güzel çiçekler olan küçük, tek katlı evin önüne yanaştığında gözlerim doluyor

gözlerimde. Şoför motoru durduruyor ve ben de kapıyı açıp yola fırlıyorum.

Annem arabanın geldiğini duymuş olmalı, çünkü kapı açılıyor ve aceleyle dışarı çıkıyor. "Delilah." Sesi şoktan soluk soluğaydı ama yüzünü sevinç kaplamıştı.

"Anne!" Kollarımı ona doluyorum ve her sabah sürdüğü losyonun sonucu olarak teninden yayılan hafif leylak kokusunu içime çekiyorum.

Geri çekilip benimkine çok benzeyen yüzünü tarıyorum. Babamın neredeyse hiç benliğimde olmamasından her zaman memnun olmuşumdur. Sadece gözlerimin rengi - annemin mavisine karşılık yeşil - beni onun kızı olarak işaret ediyor.

"Seni gördüğüme çok sevindim," diyor annem. "Neden bana geleceğini söylemedin?"

Gülüyorum. "Burada olduğum için mutluyum ve sana söylemedim çünkü bilmiyordum."

Kaşları çatılır. "Ne demek istiyorsun?"

"İçeri girelim ve sana anlatayım."

Annem başını sallıyor, ama bakışları omzumun üzerinden geçiyor, yüzünde kuşkulu bir ifade beliriyor.

Arkama bakıyorum ve şoförün elinde çantamla orada durduğunu görüyorum. Çantamı bana uzattı. "Bay King'in talimatlarına göre, dönüş uçuşunuz için sizi yarın öğleden sonra üçte almam gerekiyor."

Gülümseyerek alıyorum. "Teşekkür ederim."

Başını sallıyor ve annem kaşlarını kaldırarak bana bakarken arabaya giden yola geri dönüyor.

"Açıklayacağım," diyorum.

Dudakları titriyor. "O zaman seni içeri alalım."

Eve her geldiğimde sanki hiç ayrılmamışım gibi hissediyorum. Ziyaret edeli aylar oluyor ama ön kapının tanıdık gıcirtısı, yeni kesilmiş çiçeklerin ve mobilya cilasının kokusu duyumları dolduruyor. Her şeyi içime çekerek derin bir nefes alıyorum. Her zamanki gibi her şey aynı görünüyor: rahat, yıpranmış çiçekli kanepeler, köşedeki küçük televizyon, rafları süsleyen çocukluk fotoğrafları. Sıcaklık ve rahatlık üzerime çöküyor.

"Burada olduğuna hâlâ inanamıyorum," diyor annem. "Neden bize bir fincan çay yapmıyorum, sen de bana her şeyi anlatırsın."

"Çantamı odama koyayım da yardım edeyim," diyorum. Eski yatak odam kısa koridorun hemen aşağısında. Çantamı tanıdık odanın üzerine bıraktıktan sonra

tek kişilik yatak, anneme mutfakta katılıyorum. Ben çaydanlığı doldururken, o da beni burada ikimizin yaşadığı günlere götüren bir rutinle tabağa kurabiye koyuyor. Ara sıra mutfakta dolaşırken bana gülümsediğini görüyorum. İşimiz bittiğinde küçük kanepede yan yana oturuyoruz.

İkimiz de çaylarımızdan birer yudum aldıktan sonra annem bana gülümsüyor. "Bana buraya nasıl geldiğini ve neden geleceğini bilmediğini söyle."

Bir nefes verdim. "Biriyle görüşüyorum. Bir çeşit." Kaşları çatıldı. "Gibi mi?"

Yere bakıyorum ve pantolonumdaki hayali bir tiftik lekesini temizliyorum. "Sadece gündelik bir şey. Ve bir yere gideceğinden emin değilim . . ."

"Neden bir yere gitmesin ki? Yani, sen akıllısın, güzelsin. Neden hiçbir erkek seninle birlikte olmak istemesin ki?"

Fincanımı sehpanın üzerine koyup bir kurabiyeye uzanıyorum. "Çünkü onun ... başka öncelikleri var."

Kaşlarını çatıyor. "Ne gibi?"

"Onun işi. Şu anda buna çok odaklanmış durumda ve bunda bir sorun yok. Öyle olmak zorunda." Son kısmı aceleyle ekledim, belki beni üzüyormuş gibi görünür diye. Benim için sorun bu değil.

"Ne iş yapıyor?"

Anneme yalan söylemek istemiyorum ama tepkisinin ne biliyorum. Yine de bu işi an önce bitirsem iyi olacak. "O bir yönetici."

"Çok muğlak konuşuyorsunuz. Yönetici tam olarak ne demek?"

"Şey. King Group'un COO'su."

Annemin gözleri hafifçe kısılıyor. "Şu anda çalıştığın şirket bu değil mi?"

"Evet."

"Ama doğrudan onun için çalışmıyorsunuz, değil mi?"

İçimi çektim. "Hâlâ Elite için çalışıyorum ama King Group bizim müşterimiz ve onların binasında çalışıyoruz."

Annemin ağzı buruşur. "Oh, Delilah. Paul'le olanlardan sonra bu iyi bir fikir mi? Biri öğrenirse başınız derde girebilir. İkinizin de."

Dudaklarımı ıslattım. "Şirketin sahiplerinden biri olduğu için muhtemelen o değildir."

Annemin ağızı çalışıyor ama birkaç saniye hiçbir şey söylemiyor. Sonra aceleyle ağzından çıktı. "Delilah, böyle adamların neyin peşinde olduğunu biliyorsun. Senden istedikleri her şeyi elde ettikleri anda kaçarlar. Seninle evlenmek istemezler. Sadece işler çok karışana ya da daha uygun biri çıkana kadar seni kullanmak isterler."

Elini uzatıp sıkıyorum. "Biz öyle değiliz anne. O babam gibi değil. Niyetleri hakkında bana yalan söylemedi ya da bana aşıkmiş gibi davranmadı ve ben de yüzük ya da benzeri bir şey beklemiyorum."

Kaşlarının arasında bir çatık beliriyor. "O zaman seninle bir gelecek istemediğini zaten biliyorsan neden onunla birlikte olasın ki? Neden yuva kurmak ve aile kurmak isteyecek normal bir adam bulmuyorsun? Şu anda bunu düşünmek için çok genç olduğunu biliyorum ama neden daha fazlasıyla asla ilgilenmeyecek bir adam için kalbini riske atasın ki?"

"Sadece eğleniyoruz." Gerçi bu artık pek doğru değil. Ona karşı dürüst olamadığım için duyduğum suçluluk duygusunu bastırıyorum. "Çok uzun zamandır çok çalışıyorum. Bir kez olsun kendimi bırakmak ve eğlenmek güzel. Ve Cole . . . Beni bunu yapmaya zorluyor. Bu hoşuma gidiyor. Ayrıca, bu hafta sonu sürpriz olarak buraya gelmemi organize eden de o."

"Ah. Bay King bu mu ?"

Başımı sallıyorum ve annemin yüzü yumuşuyor. "Ne kadar çok çalıştığını biliyorum tatlım. Ve ne kadar çok şey başardığını. Eğlenmeni istiyorum. Gençliğinin tadını çıkarmanı istiyorum. Sadece kalbini hak etmeyen biri için harcamanı istemiyorum. Ve böyle adamlar ..." Başını sallıyor. "Güç ve servet sahibi erkekler, geri kalanımızla aynı şekilde yaşamazlar ve kendi dünyalarında olmayan hiç kimseyi umursamazlar."

"Cole öyle biri değil." Duraksıyorum çünkü yine bu tam olarak doğru değil. "Yani, belli ki çoğu insandan farklı bir hayat yaşıyor, ama önemsiyor. Aksi takdirde beni neden buraya göndersin ki?"

Dudaklarını birbirine bastırıyor, gözleri benimkileri arıyor. Sonra bir iç geçirdi. "Babanla olanlardan pişmanlık duymadığımı biliyorsun çünkü sen başıma gelen en güzel şeysin ama kalbini buna layık olmayan birine verdiğini fark etmenin acısını yaşamayı istemiyorum." Ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. "Ama sonra, omuzlarının üzerinde benim gençken sahip olduğumdan çok daha iyi bir kafa var. Babanın karizmasına ve onun gibi biriyle birlikte olmanın getirdiği ilgi ve heyecana kendimi kaptırdım. Sadece dikkatli olman gerektiğini düşünüyorum. Tamam mı?"

"Yapacağım anne, söz veriyorum. Bunun tam olarak ne olduğunu biliyorum, bu yüzden bittiğinde üzülmeyeceğim." Yalan göğsümü sıkıştırıyor.

Gözlerinde hala endişe parıldıyor ama nazikçe gülümsüyor. "Tek isteyebileceğim bu."

O GECE, yatağımda uzanıyordum ve nihayet telefonuma bakacak zamanım oldu. Mesaj bildirimini gördüğümde ekranı hızlıca kaydırıyorum.

Mutlu olmana sevindim. Eve döndüğümde bana minnettarlığını göstermenin bir yolunu bulacağım.

Çok mutluyum. Ve size teşekkür etmek için bir yol düşündüm bile.

Öyle mi? Beni aydınlatmak ister misiniz?

Hayır. Sürpriz olabilir.

Benim de bazı fikirlerim var.

Eminim öyledir.

Şimdi ne yapıyorsun?

Annem ve ben Buffy the Vampire Slayer'ı izlemeyi, şarap içmeyi ve patlamış mısır yemeyi yeni bitirdik.

Kulağa eğlenceli geliyor.

Kırmızı halıda takılmak ya da VIP etkinliklere katılmak kadar göz alıcı olmayabilir ama benim yapmayı en sevdiğim şeylerden biri. Deneyene kadar eleştirmemelisiniz ;)

Üç nokta ekranda yanıp sönüyor, kayboluyor ve sonra tekrar beliriyor. Cevap vermesi neden bu kadar uzun sürüyor?

Sonunda mesajı ortaya çıktı.

Seninle vakit geçirmeye ve bir şişe şarap içmeye her zaman varım.

Anılar beynimde mekik dokuyor ve sıcaklık tenimi süpürüyor. Çocukluk yatağımda tek başımayken vermem gereken tepki bu değil. Yine de, acaba başından beri söyleyeceği şey bu muydu, yoksa fikrini mi değiştirdi?

cevap verirken yarı yolda aklından geçirdi. Belki de "bu benim en kötü kabusum gibi geliyor" gibi bir şey söylemeyi planlıyordu.

Gitmek zorundayım. Yarın Berlin'e erken bir uçuşum var.
Annenle iyi eğlenceler, Cuma günü görüşürüz.

Her şey için iyi şanslar.

Göğsümde giderek artan baskıya boyun eğip "Seni özlüyorum" diye eklemeyi önce parmağım tuş takımının üzerinde geziniyor.

Baloncuklar bir görünüp bir kayboluyor, sonra tamamen duruyor. Bir nefes çekiyorum. Hiçbir şey söylememeliydim.

Işığımı söndürüp karanlık tavana bakıyorum ve sözlerimi geri alabilmeyi diliyorum. Ama birkaç dakika sonra telefonum tekrar ötüyor. Elime alıyorum ve yüzüme yayıldığını hissettiğim kocaman bir gülümsemeyle mesajı okuyorum.

Ben de seni
özledim.

OceanofPDF.com

OTUZ DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

COLE

Ben televizyon kanalları arasında geziniyor, beynimi uyutacak bir şeyler bulmaya çalışıyorum. Bu gece Almanya'dan Londra'ya uçtuktan sonra sabah, ardından toplantılarla dolu bir gün, kapanmak için mücadele ediyorum. Ayrıca bir telefon bekliyordum, bu yüzden telefonum çaldığında yan masadan kaydırıyorum. "Kabul etti mi?" Merhaba deme zahmetine girmeden soruyorum.

Telefonun hoparlöründen Roman'ın sesi net bir şekilde geliyor. "Yaptı," diyor ve ben de rahat bir nefes alıyorum. "Eğer suçunu kabul eder ve kırk beş milyon dolar ceza öderse, hapis cezası yirmi yıldan sekiz yıla indirilecek."

"Lanet olsun. Sekiz yıl mı?" İşin içinde devlet ihaleleri varken, ona kolay davranmayacaklarını biliyorduk, ama yine de ... Delilah'ya babama ne olduğunu umursamadığımı söylediğimde ne kadar ciddi olsam da, şu anda nasıl hissettiğini hayal bile edemiyorum. Öte yandan, içeriden bilgi sızdırma işine bulaştığında ne düşündüğünü de hayal edemiyorum. Kibri onu asla yakalanmayacağına ikna etti ve bakın bu onu nereye getirdi. Sekiz yıldır lanet bir hapisane hücresinde oturuyor.

Roman, "Haberler yakında patlayacak," diyor. "Yatırımcılarımızın bunu nasıl karşılayacağına dair bir fikriniz var mı?"

"Belli ki bazı endişeler var. Birçoğu şu ana kadar bekle ve gör tavrını benimsedi. Onları suçlu bulunacakları bir karara hazırlıyor ve bunun hiçbir şeyi değiştirmeyeceği konusunda güvence veriyordum. Babamın eylemleri sadece kendisine aitti ve King Group'un iş uygulamalarının bir yansıması değildi."

"Geri çekilmekten bahsediliyor mu?"

"Başlangıçta bazı söylentiler vardı, ancak liderlikteki değişikliğe rağmen beklenen düzeyde faaliyet göstermeye devam ettiğimizi vurguladım.

ve tüm mali taahhütlerimizi yerine getireceğimize söz veriyoruz. Bu durum endişeleri azaltmış görünüyor. Önümüzdeki birkaç haftayı büyük bir aksilik olmadan atlatabilirsek herkes rahatlayacak ve nihayet bu konuyu geride bırakabileceğiz."

Roman derin bir iç çeker. "Ben de tam olarak bunu duymayı umuyordum. Bunu başaracağından hiç şüphem yoktu."

O gurur parıltısı geri geldi ama omuz silkiyorum. "Yorgun görünüyorsun. Orada işler nasıl?"

"Herkes otel projesinde ilerleme görmek istiyor." Bir an duraksıyor. "Berrington ilk üç otelin temel atma törenini öne çekmemiz için bastırıyor."

Kaşlarımı çattım. "Neden? Şu anki zaman çizelgemiz gerçekçi ve öz sermaye finansmanı sürecinden geçerken tam olarak ortaya koyduğumuz şey."

"Onunla bu konuşmayı yaptım. Yatırımını çekmek için bir bahane aradığını hissediyorum ama şu ana kadar ona bir bahane vermedik."

Elimi yüzümde gezdiriyorum. "Büyük bir yatırımcının kefaletle serbest bırakılması şu anda ihtiyacımız olan son şey. Nedenine dair herhangi bir işaret verdi mi? King Group yıllar boyunca ona çok para kazandırdı."

Roman sessiz, sanırım düşünüyor. "Steele Enterprises'a yaptığı yatırımı artırmayı düşündüğü söyleniyor."

"Kârlılık ve gelir artışı tahminlerimiz Steele Enterprises'ınkileri geride bırakıyor. Bunu o da biliyor."

"Katılıyorum. Ama Steele Enterprises mevcut piyasada hâlâ iyi performans gösteriyor. Jake Steele de Berrington'ın evlilik yoluyla kuzeni. Steele'in babamın tutuklanmasını kullanarak bu ilişkiye baskı yapacağını sanmıyorum. Berrington emekliliğe yaklaşırken, bugünlerde finansal ölçütlerden çok kişisel ilişkilere önem veriyor olma ihtimali yüksek."

"Babamla üniversite arkadaşıydı."

"Aynen öyle. Ama artık babamla uğraşmıyor, değil mi?" Roman'ın hayal kırıklığı telefon hattından akıyor.

"Döndüğümde onunla bir görüşme ayarlayabilirim," diye teklif ettim.

"Yarın onunla öğle yemeği yemeyi planlıyorum. Gerçekte neyin peşinde olduğunu görmek için nabız yoklayacağım, çünkü temel atma tarihini umursadığını sanmıyorum."

"Tamam. Nasıl gittiğini ve onunla görüşmemi istersen bana haber ver." "

Sesi uzaklaştı, dikkati başka bir yere kaydı, ama tam konuşmayı bitirmek üzereyken geri geldi. "Sen

Annemi arar mısın? Babam suçlamaları kabul ettiğinden beri onunla konuşma fırsatım olmadı."

Annemle konuşmak yapmak istediğim son şey. Yine de kabul ediyorum ve görüşmeyi sonlandırıyoruz.

Her gece olduğu gibi, Delilah ile konuşma isteği içimde yükseliyor. Mümkün olduğunu hiç düşünmediğim bir şekilde içime işledi. Annemle konuşmaktansa onunla konuşmayı tercih ederim ama ben yokken onu aramamaya özen gösteriyorum. Sanki artık onun sesini duymamaya dayanamadığım için numarasını çevirdiğim anda, aramızdaki bu şeyin ne hale geldiğini inkar edemeyecekmişim gibi.

Parmaklarım ekranda gezinirken mesaj geçmişimizi açtım, sonra beni özlediğini söylediği mesaja geri döndüm. Neredeyse cevap vermeyecektim, ama kendini bu şekilde koyduktan sonra onu öylece bırakma düşüncesi içime bir acı sapladı. Doğru olmasaydı cevap vermezdim tabii. Sorun şu ki, bu *çok* doğru.

Bunun sonuçları üzerinde düşünmekten kendimi alıkoymak için annemin numarasını bulup arıyorum, hoparlöre basıp telefonumu yan masaya koyuyorum. Sonra bacaklarımı yatağın kenarına doğru sallayıp dirseklerimi kalçalarımaya dayayarak oturuyorum ve cevap vermesini bekliyorum.

"Cole."

Sesindeki sıcaklık yoksunluğu karşısında gözlerimi deviriyorum. "Merhaba anne. Avukatlar babam hakkında seninle temasa geçti mi?"

Sabırsız bir iç çekiş çıkarır. "Tabii ki. Sekiz yıl. O salak bunu hak ediyor."

"Eminim sempatinizi takdir ediyordur."

"Eğer benim sempatimi kazanmak istiyorsa, fahişelerine hayat kurmaya çalışmak yerine onlara elmas almakla yetinmeliydi."

Haksız değil. Ama yıllar boyunca ilişkiye girdiği erkeklere ne aldığını merak ediyorum. Tate'in babası için ne aldı?

"Şu kadarını , yarın ilk iş babana boşanma belgelerini tebliğ edeceğim."

Bu haber pek de sürpriz olmadı. Evlilikleri hiçbir zaman uygunluk meselesinden başka bir şey olmadı ve babam artık uygun olmaktan çıktı. Babamın suçlu bulunması ya da bu durumda suçunu kabul etmesi an meselesiydi. "Eminim bunu bekliyordur."

Burnunu çekiyor. "O kadar uzun süre beklettiğim için şanslı."

"Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim," diyorum. "Belli ki iyisin, o yüzden saatin on bir buçuk olduğunu düşünürsek, hoşça kal diyeceğim."

Uzun bir duraklama oluyor ve hâlâ bağlı olup olmadığını kontrol etmek için telefonuma bakıyorum. Tereddüt tam olarak annemin tarzı değil. "Sen ve kardeşlerin her şeyi nasıl yapıyorsunuz?" diyor sonunda.

Şimdi kelime arama sırası bende. En son ne zaman gönüllü olarak herhangi birimize nasıl olduğumuzu sorduğunu hatırlamıyorum. Boğazımı temizliyorum. "Ben iyiyim. Burada tüm yatırımcılarımızla arka arkaya toplantılarım var. Babamın itiraf pazarlığıyla ilgili haberler yayılınca biraz daha hasar kontrolü yapmam gerekecek. Roman Berringtondan gelen bazı pisliklerle uğraşıyor ama eminim üstesinden . Ve Tate . . . Tate, Tate'tir. Pek bir şey onu korkutmuyor gibi görünüyor."

"İyi olmanıza sevindim ama gitmeliyim," dediğinde neredeyse gülecektim. Belli ki annelik kaygısının sınırlarına ulaşmış. Normalde hiç endişelenmediğini düşünürsek, bu çok etkileyici. "Bu akşam Jefferson'larla yemek yiyeceğim. Eminim babanı soracaklar, o yüzden öncesinde bir kadeh şarap içeceğim."

"İyi fikir. Jefferson'lar en iyi zamanlarda bile acı vericidir."

Vedalaştıktan sonra, loş odaya bakarken telefonu elimde çeviriyorum. Annemin, etrafta görünmemizi sağlayacak başka kimse yokken kardeşlerim ve benim nasıl sorması alışılmadık bir durum ve bunun ne anlama geldiğinden emin değilim. Bu sadece bir sapma mı yoksa babamdan uzakta olmak onu biraz yumuşatıyor mu? Ya da Delilah'ın son öğle yemeğimizde söyledikleri bir etki yaratmış olabilir mi?

Başımı sallıyorum. Belli ki çok fazla yorum yapıyorum. Delilah gibi şefkatli birinin etrafında olmak, başkalarında gerçekte olmayan sevgi işaretleri görmeme neden oluyor. Tek bildiğim, babamla ilgili son olaylar yüzünden bunun sadece bir kereye mahsus olduğuydu.

Ama şimdi Delilah yine aklımda. Bugünlerde pek aklımdan çıkmıyor gibi. Telefonumu tekrar açıyorum ve numarasını buluyorum. Ona bakıyorum, her gece yaptığım aynı tartışma kafamda dönüp duruyor. Sesini duymayalı altı gün oldu. Amerika'ya dönmeme sadece dört gün kaldı ve o da yatağıma geri dönecek. Bu kadar dayanabildim; dört gün daha dayanabilirim. Parmağım bir an daha ekranın üzerinde geziniyor, her şeyi kapatıp uyumaya hazırım. Sonra arama tuşuna basıyorum ve başucuma yaslanıp telefonu açmasını bekliyorum.

"Merhaba Cole. Aradığına çok sevindim."

Yumuşak, tatlı sesi içime yayılan bir sıcaklık dalgası gönderiyor. Kahretsin, başım büyük belada. "Nasılsın?" diye sordum.

"Ben iyiyim. Son teslim tarihine kadar imzalanabilmeleri için ayrıntılı tasarımları tamamlamak için çok çalışıyorum."

"Eminim . Çok çalışma. Ara verdiğinizden emin olun."

"Evet, baba," diye takılıyor.

Yüzüme beklenmedik bir gülümseme yayılıyor. "En azından babanla gidebilirsin."

Gülüyor. "Seni baba tipi olarak düşünmemiştim."

"Haklısın. Babadan kaçınalım."

"Nasılsın bakalım?" diye soruyor.

Elimi yüzüme sürüyorum. "Roman aradı. Babam bugün savunma pazarlığını kabul etti."

"Oh, Cole. İyi misin?"

Durup düşünmek zorundayım. İyi miyim? Annem daha önce nasıl sorduğunda ona işten bahsettim. Her şey hakkında nasıl hissettiğimi değerlendirmek için durmadım ve ne olursa olsun bunu onunla paylaşacağımdan şüpheliyim. Ama Delilah söz konusu olduğunda. . .

"Bilmiyorum. Kendimi çelişkili hissediyorum. Aramızda hiçbir zaman kaybolan bir sevgi olmadı. Ona bir işadami olarak saygı duyuyordum ama bir baba olarak sevmiyordum. Ve şimdi, ona duyduğum tüm saygı yok oldu."

"Bu mantıklı. Yaptığı şey bencillikti."

"Aynen öyle. Kardeşlerim ve ben şirketi her şeyin üstünde tutacak şekilde yetiştirildik. Bu bizim adımız. Mirasımız. Bu aileyi bir arada tutan tek şey ve o her şeyi riske attı. Ne için? Karısı olmayan kadınlar için. Fiziksel bağ dışında hiçbir bağı olmayan kadınlar için. Onun davranışını kabullenemiyorum."

"Sanırım söyleyebileceğim tek şey insanların karmaşık olduğu. Onun davranışlarını anlamlandırmaya çalışarak kendinizi delirtmeyin. Bazen yapamazsınız. Bazen insanların en çok sevmeleri gereken insanlar için sonuçlarını düşünmeden ya da umursamadan her zaman bencilce kararlar verdiklerini kabul etmeniz gerekir. Aile her zaman önce gelmelidir. Belki de bu babanızın hiçbir zaman tam anlamıyla öğrenemediği bir derstir."

O haklı. Babamın önceliği asla aile olmadı; arzuladığı şey zenginlik ve güçtü. Kadınlar sadece bunun bir parçasıydı. Egosunu güçlendirmenin bir başka yoluydu.

"Annen iyi mi?"

Annem tanıştıkları tek seferde ona kaba davranmış olsa da, sorması için ona güvenin. "Ondan boşanıyor."

"Şaşırdığımı söyleyemem."

Delilah'nın sesini duymaya ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ta ki günlerdir ilk kez tüm gerginliğimin kaslarımı terk ettiğini fark edene kadar. Onunla konuşmak için sahip olduğum kısa zamanı annem ve babam hakkında konuşarak harcamak istemiyorum. "Ailem hakkında bu kadar konuştuğumuz yeter. Ne giyiyorsun?"

İçinden bir kahkaha patlıyor, sesi bu karanlık odada parlak ve güzel. "Bunu az önce sormadın."

"Söyledim. Bana söyleyecek misin?"

"Mmm, bir bakayım," diye baştan çıkarıcı bir şekilde mırıldanıyor ve beni konuyu değiştirmeme izin verecek kadar iyi tanımasına ve daha fazlası için baskı yapmamasına bayılıyorum. "Seksi bir koala pijama şortu giyiyorum. Ve sol göğsümün üzerinde kaynağı belirsiz bir leke olan beyaz bir tişört."

Çizdiği tabloya sırtıyıyorum ama sesimi alçaltıyorum. "Orada olsaydım, o koala şortunu üzerinden sıyrır ve seninle sevişirdim."

"Gömleğimi üzerimde bırakmamı ister misin?"

"Kesinlikle. Lekeli beyaz tişörtlerden daha seksi bulduğum bir şey yok."

Yine gülüyor. Konuştuğunda sesi yumuşak ve içindeki gülümsemeyi duyabiliyorum. "Seni böyle seviyorum."

Burada bile olmadan, yatıştırılmaya ihtiyacı olduğunu bilmediğim yanlarımı yatıştırıyor. Başımı arkaya eğiyorum, gözlerimi kapatıyorum ve sözlerinin beni nasıl etkilediğini belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. "Ben de sana domalmanı ve sikimi ağzına almanı söylediğimde hoşuna gittiğini düşünüyordum."

"O da var."

Nefes nefese ses tonu beni sertleştiriyor ve elimi üzerimde gezdiriyorum. "Yalnız mısın?"

Cevap verdiğinde umutlarım yıkıldı. "Hayır. Alex burada. Aslında biz de tam yemek yemek üzereydik."

"Çok yazık. O zaman bu işi kendi başıma halletmem gerekecek. En azından bu gece kendimi okşarken tam olarak ne hayal edeceğimi biliyorum."

"O da ne?"

"Sen, o seksi, lekeli tişörtünle önümde yayıldın." Gülüyor.

"Leke seni gerçekten etkiliyor, ha?"

Ben cevap veremedim Alex'in Delilah'ya yemeğin hazır olduğunu söylediğini duyuyorum. Vedalaşıyoruz ve telefonu kapattıktan sonra odadaki sessizlik daha da artıyor

daha önce olduğından daha fazla.

Gözlerimi kapatıyorum ve başımı geriye atıyorum. Gerçekle yüzleşmek zorundayım. Ona olan arzum azalmıyor. Zaman ve aramızdaki mesafe arttıkça daha da güçleniyor. Bu konuda ne yapacağımı bulmam gerekiyor çünkü şu anda bir uçurumun kenarında duruyormuşum gibi hissediyorum, uçurumdan düşmeme bir adım kalmış gibi.

Ve dibinde ne bulacağıma dair hiçbir fikrim yok.

OceanofPDF.com

OTUZ BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

(Telefonum yan masamın üzerinde vızıldıyor ve beni uykumdan uyandırıyor. Uykulu gözlerle saatime bakıyorum. Saat gece yarısını geçti. Kim bu dünya

Gecenin bu saatinde mi arıyorsun?

Telefonu elime aldım ve ekranda Cole'un adını gördüm. "Alo?"

"Delilah." Derin sesi içime bir heyecan gönderiyor ve hemen canlanıyorum.

"Her şey yolunda mı? New York'a döndün mü? Yarına kadar senden haber alamayacağımı sanıyordum."

"Seni görmek istedim. Yukarı gelebilir miyim?"

Nabzım . "Burada mısın? Tabii ki buradayım."

Kapıya koştum ve düğmeye bastım. Kendime bakıyorum. Daha seksi bir şeyler mi giysem? En azından bu gömleğin üzerinde leke yok. Sonra omuz silktim. Onu göreceğim için o kadar heyecanlıyım ki, iç çamaşırı giymeyi dert etmiyorum.

Kapı çalındığında, kapıyı açıp onu içeri alıyorum. Kolları kıvrılmış düğmeli bir gömlek giyiyor - bir erkeğin en seksi görünümlerinden biri - ama ona gülümsediğimde, dikkatimi çeken gözlerinin altındaki koyu gölgeler oluyor.

Kolundan tutup onu daireme çektim. "Burada ne işin var Cole? Seni gördüğüme sevinmediğimden değil."

Bana cevap vermiyor. Onun yerine beni duvara yaslayıp başını eğiyor ve dudakları boynumun kıvrımındaki hassas noktaya değiyor. Tüylerim diken diken oluyor ve göğüs uçlarım sertleşiyor. Sütyen giymediğime göre, göğsüne doğru bastırdıklarını hissediyor olmalı. Ama bir an duruyor, parmakları belimin etrafında kıvrılıyor,

Ellerimi pazularının üzerinde, boynuna doğru gezdiriyor, başının arkasındaki saçları karıştırıyorum.

"İyi misin?" Onu daha önce hiç böyle görmemiştim.

Bir nefes verir ve geri çekilir. "Uzun bir yolculuktu. Sırf inat olsun diye inatlaşmak isteyen yatırımcılarla durmak bilmeyen toplantılar." Ellerini yüzünde ovuşturuyor. "Çok yoruludum."

Ve rahat çatı katına gitmek yerine buraya mı geldi? Sıcak bir duygu seli beni vurdu. Beni görmek istedi. Sertçe yutkundum. Bana bu yönünü ilk kez bilinçli olarak gösteriyor. Her zaman odaklanmış ve kontrolü elinde tutan, soğukkanlı milyarder olmayan tarafını.

Yaklaşıyorum, çenesini kavıyorum ve başparmağımı bir günlük yolculuğun ona verdiği kirli sakalın üzerinde gezdiriyorum. "Benim yatağım seninki kadar büyük ya da rahat değil." Kaşları bu küçümseme karşısında kalkıyor. "Ama sen de bana katılabilirsin."

Gözleri yüzümde geziniyor. "Bu hoşuma gider."

"Tamam." Dudaklarımı çekiştiren gülümsemeye engel olamıyorum.

"Tamam," diye tekrarlıyor. Hâlâ orada durmuş bana bakıyor, bakışları benimkilere sabitlenmiş, ben de elini tutuyorum, parmaklarımı onunkilere geçiriyorum ve yatak odama doğru ilerliyorum. O da beni takip ediyor ama aklıma bir şey geliyor ve omzumun üzerinden ona bakıyorum.

"Jonathan'a haber vermen gerekiyor mu?"

Başını sallıyor. "Beni içeri çağırdığında onu eve gönderdim."

Buraya geldiğinde geceyi burada geçirmeyi planlıyordu. Havaalanından doğruca benimle kalmaya geldi. Bu kadar küçük bir şeyin bu kadar önemli olmasına izin vermemeliyim ama elimde değil. Anlamı var. Çok şey ifade ediyor.

Ona gibi sarılamıyorum. Sadece başımı sallıyorum ve onu yatak odama götürmeye devam ediyorum.

"Alex burada mı?" diye soruyor kapıma ulaştığımızda. "Haftayı Jaxson ile Los Angeles'ta geçiriyor."

"Yani hepimiz yalnızız. Ne yazık," diyor çarpık bir gülümsemeyle.

İçimde bir heyecan sekiyor ama bir şey söylemiyorum.

İçeri girerken yatak odamı hızlıca kontrol ediyorum. Neyse ki nispeten düzenli tutuyorum ve her yere saçılmış sütyen ve iç çamaşırları yok. Cole yatak odamın görünüşünden rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Yatağıma bakıyor ve ne düşündüğünü biliyorum. Bir kahkahayı bastırıyorum, elini bırakıp banyoya gidiyor ve yedek bir diş fırçasıyla geri dönüyorum. "Sana uyacak hiç kıyafetim yok."

"Sorun değil." Gömleğinin düğmelerini   maya başladı bile. "Seninle yatakta olursam kıyafet giymeyeceğim."

Soyunmasını izliyorum, bakışlarım geniş göğsünde ve yontulmuş karın kaslarında geziniyor. Pantolonunu ve boxer külotunu indiriyor, zaten yarı sert olan ereksiyonunu ortaya çıkarıyor ve karnım beklentiyle sıkılıyor. Bana doğru yürürken kıkırdıyor, beni öpmek üzere olduğunu düşünmem için başını eğmeden önce doyurucu bir şekilde bakmama izin veriyor. Bunun yerine diş fırçasını elimden alıyor, dudaklarını alnımda gezdiriyor ve "Teşekkürler kedici " diyor. Sonra da kı ıma bir tokat atıyor. "Soyun ve yatağa gir. Bir dakika içinde sana katılacağım."

Banyoya girerken başımı arkasına doğru sallıyorum. Rahat Cole da en az yoğun Cole kadar sarhoş edici.

Dediğini yaparak pijamalarımı   kardım, sonra yorganın altına girdim ve onun dönmesini bekledim. Döndüğünde kapıda duraklıyor, başı yana eğik, battaniyenin altındaki halime bakıyor. Bakışları yüzüme doğru ilerliyor ve nefesimi kesen bir yoğunlukla gözlerime kilitleniyor. Keşke ne düşündüğünü bilseydim ama yüz ifadesini okuyamıyorum ve ben daha ne olduğunu anlamadan odanın öbür ucuna doğru adım atıyor, yorganı kaldırıyor ve yatağa giriyor.

"," diyor.

Sırtım ona dönük olacak şekilde dönüyorum ve beni göğsüne doğru çekiyor, kolunu belime doluyor ve beni kendisine sabitliyor. Nefesimi tutarak elinin dolaşmaya başlamasını bekliyorum ama başlamıyor. Bunun yerine elini karnımın üzerinde gezdiriyor ve başımın tepesine bir öpücük konduruyor. Sadece birkaç saniye sonra nefesleri derinleşiyor ve mışıl mışıl uyuyor.

Düşüncelerim kafamın içinde dönüp duruyor. Daha önce hiç seks yapmadan yatmamıştık. Bu onun da benim gibi hissettiği anlamına mı geliyor? Göğsümde umut   ekleri açıyor ve parmaklarımı elinin arkasında hafifçe gezdiriyorum. Bu şekilde kıvrılıp yatarak daha fazla gece geçirebileceğimiz bir geleceği hayal etmeye başlamak için henüz çok erken. Ne yazık ki kalbim bu bilgece sözleri dinlemiyor.

Onunkiyle aynı anda vurmakla çok meşgul.

Ertesi sabah gözlerimi açtığımda başucumdaki saatin rakamları netleşmeye başladı. Sabah beş buçuk. Beni bu kadar erken uyandıran neydi? Dün geceye dönüyorum, Cole'un arkamda uyuyakaldığını hatırlıyorum ve zihnimdeki son sis de dağılıyor. Yuvarlanıp onu arıyorum ama benim dışımda yatağım boş. Onun burada olduğunu sadece rüyamda mı gördüm? Hayal kırıklığı daha fazla bastıramadan yatak odamın kapısından bir ses geliyor. Battaniyemi göğsüme bastırarak doğruluyorum.

Başka bir ses bana ulaşıyor. Cole hâlâ burada ve mutfakta bir şeyler mi yapıyor? Yataktan çıkıyorum ve kısa, ipeksi bornozumu çıplak bedenimin üzerine çekiyorum, odadan çıkmadan önce gevşekçe bağlıyorum.

Ayaklarım duraklıyor ve kalbim göğsümde küçük bir çarpıntı yapıyor. Cole tezgahın başında sırtı bana dönük, üzerinde sadece boxer külotuyla duruyor, sabahın ilk ışıkları kaslı vücudunu aydınlatıyor. Kaseler, kaşıklar ve çeşitli malzemeler tezgâhın etrafına yayılmış durumda ve o da kurabiye kavanozuna yasladığı telefonuna dikkatle bakıyor.

Kahvaltı hazırlıyor.

Gözlerimin arkası yaşlarla doluyor. Birinin yemek yapmasına verdiğim saçma bir tepki ama bu Cole. Geceyi dairemde geçirdi -sadece uyuyarak, beni kör etmeden- ve şimdi krep olabileceğini düşündüğüm şeyi yapmak için elinden geleni yapıyor. Hissettiklerime karşı gösterdiğim tüm direnç dağılıyor, rüzgârdaki kül gibi savrulup gidiyor.

Ona aşık oldum. Zor.

Yumurtayı kâseye kırmaya çalışmasını, kabuk parçaları yumurtayla birlikte giderken nefesinin altında küfretmesini izlerken kalbim göğsümde acıyla sıkışıyor.

Onun gibi bir adamı sevebileceğimi hiç düşünmemiştim ama . Çünkü o, onun gibi bir adam değil. Hayır, bu hiç mantıklı değil. Kafamı hafifçe sallıyorum, içimde yuvarlanan kaotik düşünce ve duyguları sıralamaya çalışıyorum.

Cole dünyaya gösterdiği soğuk, kibirli milyarderden çok daha fazlası - ilk tanıştığımızda *bana* gösterdiği gibi. Onu kafamda etiketleyip sınıflandırdım ve kendime onun yanındayken kalbime dikkat etmem gerektiğini söyledim. Tıpkı annemin babama karşı dikkatli olması gerektiği gibi. Ama artık dış görünüşünün altındaki adamı gördüm. Herkes kadar gerçek, savunmasız ve kusurlu bir adam. Ve evet, krep hamuruna yumurta kabuğu bulaştırabilecek bir adam.

Elimden geldiğince sessizce ilerliyorum ve o ekrandaki kişinin ne yaptığını izlemeye o kadar dalmış ki, ben fark edene kadar beni fark etmiyor

Birkaç hafta önce düşünemeyeceğim bir şey. Kollarımı beline doladım ve kendimi sırtına yasladım.

Gerçekten zıplıyor. "Lanet olsun. Beni korkuttun."

Yanağımı onun sıcak tenine bastırıyorum. "Krep mi yapıyorsun?"

"Deniyorum," diye homurdanıyor ve ben gülmekten kendimi alamıyorum.

Kaşığı yere atıyor ve kollarımda dönüyor, böylece şimdi beni göğsüne yaslamış oluyor. Bana bakıyor, kaşları çatılmış. "Videodaki adam bunu çok kolaymış gibi gösteriyor. Jonathan'ı arayıp bir şeyler almasını söyleyeceğim-"

Başımı sallıyorum ve ona gülümsüyorum. "Hayır, yapmayacaksın. Onları birlikte yapacağız."

Bakışları yüzümde geziniyor, ağızma, sonra bornozumun açık boynuna ve tekrar gözlerime düşüyor. Hızla büyüyen ereksiyonu bana gördüklerinden hoşlandığını söylüyor.

Başparmağını çenemin üzerinde gezdiriyor, gözleri yüzümde geziniyor. "Dün gece seni becermedim."

"Çok yorulmuştun."

Başını sallıyor. "Ben kadınlarla yatmam."

Kaşlarım havaya kalktı. "Bence sen bir sürü kadınla yattın."

Başını sallıyor ve tekrar bana odaklanıyor. "Kadınları becerdim. Sana kadar hiçbiriyle yatmadım."

Avuç içimi göğsünde aşağı yukarı gezdiriyorum. "Dün gece buraya geldiğine sevindim," diyorum usulca. "İyi ki benim yatağında uyudun."

Hâlâ beni izliyor ve gözlerindeki temkinli ifade kalbimi biraz acıtıyor. Bununla nasıl başa çıkacağı hakkında hiçbir fikri yok. Artık bu her neyse. Uzanıp elimi boynunun arkasına doluyorum ve onu bekleyen dudaklarıma doğru çekiyorum.

Ağız ağızma değdiğinde kalbim küçük bir fırıl fırıl dönüyor. Daha iyi erişebilmesi için parmak uçlarıma kalkarak önünü açıyorum. Dün gece oyalanamayacak kadar yorgun olabilirdi ama şimdi o yorgunluktan eser yok. Vücudu benimkine karşı sertleşiyor, iniltisi ağızımın içinde titreşiyor.

Ellerini belimde gezdiriyor, sonra kıcımı kavırıyor, parmakları içime bastırıyor, beni yoğuruyor. Sonra parmakları aşağı kayıyor ve beni kaldırıyor, böylece bacaklarımı ona dolayabiliyor ve kendimi onun ereksiyonuna doğru çekebiliyorum. "Seni çok özledim. Bunu özledim."

Bizi yatak odama doğru götürürken "Ben de," diye nefes alıyorum.

Uyarılmışlığımın daha da artmasına olan bir güç gösterisiyle beni yavaşça yatağa indiriyor. Sonra dimdik duruyor, yatağa yayılmış yattığım yerde bana bakıyor, bornozum belimdeki kravatla vücudumu zar zor tutuyor.

Cole'un aç gözleri üzerimde gezinirken çenesindeki bir kas tık tak ediyor. Yüzündeki o esrarengiz ifadeyle bana o kadar uzun süre bakıyor ki sinirlenmeye başlıyorum.

Doğruluyorum ama başını sallıyor. "Uzan, Delilah." Sesindeki törpü, itaat ederken bile kalçalarımı birbirine bastırmama neden oluyor.

Tekrar sırtüstü yatar yatmaz, belimdeki kravatın ucunu kaldırıyor ve düğümün açılması için yavaşça çekiyor. İşaret parmağını kullanarak bornozumun her iki yanını yana doğru savuruyor ve beni bakışlarının sıcaklığına maruz bırakıyor.

"O kadar muhteşem ki," diye mırıldanıyor, sanki kendi kendine mırıldanıyormuş gibi ve nabzım boğazımda çırpınıyor. Bu adama aşık oldum.

Yeni kabul ettiğim duygularım üzerinde duracak vaktim yok, çünkü ne olduğunu anlamadan beni kalçalarımından kavırıyor ve yatağın kenarına sürüklüyor.

"Cole," diye soluyorum, ama beni görmezden geliyor, dizlerinin üzerine çöküyor ve bacaklarımı daha geniş açıyor.

"Kendini hazırla, kedicik. En az üç kez boşalana kadar durmayacağım."

BÖLÜM OTUZ ALTI

OceanofPDF.com

DELILAH

"Ben bilmiyorum eğer ben-" Ama dudakları temas ettiğinde düşüncemi tamamlayamayacak kadar inlemekle meşgulüm. Dalga geçmiyor. Birkaç dakika içinde,

İlk orgazmımda çığlık atarken saçlarını çekiştiriyorum. "Cole, sana içimde ihtiyacım var."

Bana bakıyor, yoğun gözleri benimkiler üzerinde. "İki kez daha boşalana kadar olmaz."

"Cole, oh Tanrım." İki uzun parmağı içime kayıyor, okşuyor ve kıvrılıyor, G noktama sürtünüyor. İkinci kez boşalırken sırtım yataktan kalkıyor, bedenim parmaklarının etrafında kenetleniyor.

"Bir tane daha," diyor.

Ama vücudum artık onun ne istediğini biliyor ve ben şimdiden bir başkası için hazırlanıyorum. Parmakları bedenimi terk ettiğinde, içimdeki ani basınç eksikliği beni protesto etmek için ağlatıyor.

"Oyuncaklarını nerede saklıyorsun?" diye soruyor. Ona göz kırpıyorum, zihnim bulanık. "Ne?"

"Şu çok gurur duyduğun oyuncaklar." Ben inleyip ellerimle gözlerimi kapatırken ağzının bir köşesi yukarı kalkıyor. Omzumun yanındaki yatak çöküyor ve büyük, sıcak bir el bileğimi sarıyor. Elimi çekiyor ve bakışlarım onunkilere kilitleniyor. Üzerime eğilmiş, bir eliyle kendini destekliyor. "Şimdi bana karşı utangaç olma. Bana ilk anlattığından beri o güzel küçük amcığının büyük, sahte bir horoz tarafından sikildiği resmi kafama takıldı. Şimdi bunu gerçek hayatta görmek istiyorum. O yüzden nerede olduklarını söyle."

Utanmış olsam da heyecanlıyım da. Kalbim göğüs kafesine çarpıyor çünkü Cole bana bunu yapıyor. Beni

Bana göstermek istediği her şeyi yaşamak için çaresizim. Bunu benim için iyi yapacağına güveniyorum. Ona kendimle güveniyorum.

"Orta çekmece." Yan masamı gösteriyorum ve elimi bırakıp çekmeceye uzanıyor, çekmeceyi çekip açıyor ve karıştırıyor.

Orada birkaç farklı oyuncağım var - en sevdiğim dildolardan birkaçı ve bir ya da iki vibratör. Cole en büyük dildomu buldu ve çıkardı. Ten renginde, gerçekçi ve büyük - kesinlikle onun kadar büyük olmasa da.

"Bunu ne sıklıkla kullanıyorsun?" diye

soruyor. "Artık pek değil."

Bakışlarımı tutuyor. "Hayır mı?"

Dudaklarımı ıslattım ve başımı salladım.

Cole kafasını çevirmeden dildoyu kaygan, zaten şişmiş kıvrımlarımın arasından kaydırıyor. "Nedenmiş o?"

"Çünkü-" Sikin başı içime doğru itilirken nefes nefese kaldım.

"Çünkü?" Sesi boğuk çıkıyor sonra usulca geri bastırıyor.

Sertçe yutkunuyorum. "Çünkü artık ona ihtiyacım yok."

"Neden artık ihtiyacın yok, kedicik?"

"Ben-" Onu içimde döndürüyor ve ben keskin bir şekilde nefes alıyorum.

"Sana sahibim."

Cole'un gözbebekleri büyüyor, memnuniyet yüzünün her çizgisine kazanıyor. "Bu doğru. Bana sahipsin," diyor, sesi karanlık bir bas hırıltısı. Bir ya da on kalp atışı boyunca bakışlarımız birbirine kilitleniyor ve yemin ederim ona karşı hissettiklerimin bana yansıdığını görebiliyorum.

Sonunda kaçırıyor, bakışları oyuncağın etrafında gerildiğim yere düşüyor. Şimdi daha hızlı hareket ediyor, her vuruşta oyuncağın uzunluğunu içime gömüyor. İyi hissettiriyor ama bu o değil. "Lütfen, Cole."

Yalvarışımı kabul etmedi. "Amin bu yarakla dolduğunda inanılmaz görünüyor. Bunu saatlerce yapabilirim."

"Seni istiyorum." Ama kalçalarım şimdi hareket ediyor, o içime soktukça oyuncağa biniyor. İçimdeki basınç artıyor ve neredeyse oraya geldim, ama daha fazlasına ihtiyacım var. Beni uçurumun kenarına getirecek başka bir şeye. "Cole. Lütfen. Sana ihtiyacım var."

"İçinde bu varken boşalmanı görmek istiyorum. Onu bana ver, ben de sana sikimi vereyim. Bunu benim için yapabilir misin, kedicik?" Başparmağını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve içime keskin bir zevk parçası gönderiyor.

"Evet," diye nefes nefese kaldım. "Evet."

"Meme uçlarınla oyna," diyor.

Göğüslerimi avuçluyorum, başparmaklarımı sert tepelerinde gezdiriyorum, sonra onları çimdikliyorum, doğrudan merkezime küçük şok dalgaları gönderiyorum.

"Aferin kızıma. Çok seksisin." Cole'un sesi arzuyla sertleşiyor, bakışları bacaklarımın arasında ne yaptığına geri dönüyor. Klitorisime masaj yapmak için başparmağını kullanırken yüzünde yazılı olan açlık beni paramparça etmeye yetiyor. Cole oynadığı bir kez daha içime sokuyor ve ben haykırıyorum, iç kaslarım izinsiz girişin etrafında nabız gibi atarken sırtımı kamburlaştırıyorum.

Cole oynadığı benden çekip yatağa fırlattığında vücudumun spazmı henüz bitmemişti. Kalçalarımın arasında diz çöküyor, ereksiyonu o kadar sert ki karnıyla aynı hızda. Bir eliyle aşağı doğru bastırıyor, yüz ifadesi neredeyse acı çekiyor. "Sana çıplak sahip olabileceğimi söyle."

Gözlerim onunkilere kayıyor. İmplantım olduğunu biliyor ama prezervatif kullanmadığımı ilk kez dile getiriyor.

"Ben hiç yokluk çekmedim." Ses tonu neredeyse sert, ama yüz ifadesinde tam içime ulaşan ve parmaklarını kalbimin etrafına saran bir çığlık var. "Aramızda hiçbir şey olmadan seni istiyorum. İhtiyacım var ..." Çenesinde bir kas zıplıyor. "Her şeyini hissetmeye ihtiyacım var."

Tanrım, ben de istiyorum. Hem de çok. Son birkaç aydır beni elde etmek için başvurduğu onca yol varken, arada hiçbir şey olmadan beni istemesi göğsümü iyice açıyor. "Ben de seni hissetmek istiyorum. Her şeyi hissetmek istiyorum."

Sanki kendine engel olamıyormuş gibi sikine sert bir indiriyor. "İstiyor musun?"

Seni döllerimle doldurmamı ister misin?"

Üzerime çıkmadan önce evet kelimesinin şeklini oluşturmaya ancak fırsatım oluyor, beni aklımdan çıkaran sıkı itişlerle sikini içime sokuyor. İçime tamamen oturduğu anda alnını göğsüme dayıyor ve inliyor. "Daracık küçük amcığın çok ateşli. Beni diri diri yakacaksın."

Kalçaları esniyor ve ikimiz de bunun ne kadar iyi hissettirdiğine dair inliyoruz. Tekrar hareket ettiğinde, ucuna kadar çekip beni boş bırakıyor ve beni tekrar doldurması için çaresiz bırakıyor. Sonra sert bir pompayla, dudakları benimkini bulurken aynı anda yapıyor. Hareketlerinde öyle bir çaresizlik var ki, üç kez boşalmış olmama rağmen ben de aynı şevkle karşılık veriyorum. Boynumu yalıyor ve ısıyor, sonra bir meme ağzına alıyor, sert ve ritmik bir şekilde emiyor.

Kalçalarının benimkilere her sert çarpışında leğen kemiği aşırı hassaslaşmış klitorisime sürtünüyor ve ben onun etrafında sıkılıyorum, vücudum zaten

beni dördüncü bir orgazma hazırlıyor. Ama bunu yapamadan önce, içimden çekiliyor.

"dön," diye .

İstedğini yapıyorum, ellerimin ve dizlerimin üzerine çöküyorum, onu içimde arzuluyorum. Tek bir hamleyle beni tekrar sahipleniyor, bir eli kalçamda bana doğru eğiliyor, diğeri göğsüm şilte üzerinde düzleşene kadar kürek kemiklerimin arasına bastırıyor. Bu açıda kendimi dev gibi hissediyorum ve tutarsızca nefes alıp inliyorum.

Parmağını sikiyle birlikte içime sokuyor ve artan gerginliğin acısı keskin bir şekilde nefes almama neden oluyor. Yine de orada tutmuyor. Sonra bir bakıyorum, tahrikten kayganlaşmış parmağını yanaklarımın arasındaki sıkı kas halkasına sürtüyor ve donup kalıyorum.

Bana daha önce de dokundu ve bu beni hâlâ geriyor olsa da bedenimle ne kadar iyi oynayabildiğini biliyorum. Bir nefes alıyorum ve rahatlıyorum, içimdeki her molekülde titreşen bir onay hırıltısı kazanıyorum.

Parmağı içime doğru bastırıyor ve arka kanalıma girip yavaşça ilk boğuma kadar batırdığında kıvranıyorum ve haykırıyorum. Yabancı hissi zevkli bir baskıya dönüşene kadar, siki içime yavaşça vurmaya devam ederken bile nazikçe dışarı çıkarıyor ve tekrar içeri sokuyor.

Tanrım, orgazmımın daha da yaklaşmasının bu kadar iyi hissettirmesi benim hakkımda ne söylüyor?

O biliyor. "Hoşuna gitti mi, kedicik? Sikimi amına, parmağımı da götüne sokmam hoşuna gitti mi?"

"Evet," diye çıkmayı başarıyorum.

Parmağını daha da içeri itiyor, sonra bir tane daha ekleyebilmek için dışarı çekiyor. Daha fazla baskı uyguluyor ve ben bu hisse alışana kadar yine hareketsiz kalıyorum. Kalçalarının hareketi artık yavaşladı, arkama konsantre olurken siki yavaşça içime girip çıkıyor, parmaklarını içimde döndürüyor, beni geriyor.

Kalçalarımı oynatıyorum, tekrar hareket etmesini istiyorum, orgazmım ulaşamayacağım bir yerde duruyor, ama o üzerime eğiliyor, kulağıma fısıldayabilmek için bir kolunu yatağa dayıyor.

"Seni burada becermek istiyorum Delilah," diyor parmaklarını bir kez daha iterek. "Her bir santimini sahiplenmek istiyorum. Sadece taşaklarına kadar içine gömüldüğümde tekrar boşalmana izin vereceğim. Ve inan bana, o kadar sert orgazm olacaksın ki, döllerini içimden sağarak çıkaracaksın."

Gözlerim kocaman, boğazım kuru. "Bilmiyorum. . . . Bunu hiç yapmadım."

"Biliyorum," diyor, "ama bunu benim için yapacaksın. Ve bunu seveceksin. Senin amına sahip olan ilk kişi bendim. Sana burada sahip olan ilk kişi de ben olacağım." Sikini içime sokarken parmakları daha derine itiyor ve neredeyse o anda patlıyorum. Ama tekrar duruyor ve ben hayal kırıklığı içinde haykırıyorum.

"Bana istediğini söyle," diyor. "Kıçının derinliklerinde sikimle boşalman için yalvar bana."

"Tanrım, evet, lütfen. Beni götten sik, Cole." Bu sözleri birine söyleyeceğimi hiç düşünmemiştim. Ama Cole sıradan biri değil. Beni iyi hissettireceği konusunda ona güveniyorum. Eğer sert boşalacağımı söylerse, ona inanırım. Dediği gibi, ben de bunu ilk onunla paylaşmak istiyorum.

"Kukun damlıyor. Kayganlaştırıcıya bile ihtiyacım olmayacak," diyor Cole. "Olabilirdiğince yavaş ve olabilirdiğince uzun süre yapacağım, tamam mı?"

"Tamam."

Parmakları omurgamda geziniyor ve kürek kemiğime yumuşak bir öpücük konduruyor, nabzım gergin bir beklentiyle yüksek vitese geçerken bile dokunuşundaki hassasiyet kalbimin kabarmasına neden oluyor. İçimden tamamen çekiliyor ve beni bomboş bırakıyor. İtirazımı dile getiremeden parmaklarını içime daldırıyor, uyarılmışlığımı topluyor ve arkama doğru yayıyor. Parmaklarının ne kadar ıslak olduğunu, benim ne kadar ıslak olduğumu hissedebiliyorum ve olacakların düşüncesiyle ürperiyorum. Omzumun üzerinden baktığımda sikini okşuyor, yumruğu kaygan şaftın etrafına sarılmış.

Gözleri benimkilerle buluşuyor ve bakışlarından midem bulanıyor. Sıcaktan alev alev yanıyorlar ama orada başka bir şey de var. Bedenimi ateşe verdiği kadar kalbimi de aşırı hızda çarptıran bir duygu yoğunluğu. Ereksiyonunun küt başını bana bastırdığında dikkatim dağılıyor. Geniş tepesi açıklığının sıkı halkasını iterken nefesimi tutuyorum ve vücudum bu izinsiz girişin etrafında kenetlenirken inliyorum.

"Siktir," diye . "Çok sıkısın amına koyayım. Rahatla, kedicik, bırak gireyim."

Dediğini yapmaya çalışıyorum ve yavaş yavaş kaslarım gevşiyor. Cole santim santim daha derine itiyor, daha fazla dayanamayacağımı düşünene kadar beni dolduruyor. Sonra daha da ileri itiyor ve içimdeki gerilim kopuyor. Kendimi tamamen bırakıyorum, vücudumda dolaşan yeni hislerin beni ele geçirmesine izin veriyorum.

"İşte bu, güzelim. Harika hissediyorsun." Kesik kesik nefes alıyor. "Sen harikasın."

Gözlerimi kapatıyorum, sesinde duyabildiğimden emin olduğum duygularla kalbim daha da genişliyor. Önce yavaşça hareket ediyor, hızını artırmadan önce ona alışmama izin veriyor. Onunla birlikte hareket etmeye başladığımda, bir kolunu belime doluyor, diğer eli klitorisimi tekrar buluyor ve mükemmel miktarda basınçla ovuyor. Kalçalarının her esnemesinde içime daha da giriyor, orgazm kıvılcımı içimin derinliklerinde canlanana kadar temposu artıyor.

Parmaklarının ustaca hareketleri ve sikinin amansız vuruşları kısa sürede beni nefes nefese bıraktı ve daha fazlası için yalvarttı. Tüm vücudum titriyor. Bu tamamen yeni bir şey - daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyen yoğun bir his.

Ve Cole ne yaptığını çok iyi biliyor; birkaç kez orgazmın eşiğine gelene kadar benimle dalga geçiyor, sonra da dağılmamı engelleyecek kadar geri çekiliyor. Her seferinde içimde daha derinlere ulaşıyor gibi görünüyor ve iç duvarlarım onun etrafında kenetlendikçe, o patlayıcı zevke daha da yaklaşıyorum.

"Benim için gelecek misin, Delilah?" diye sorar.

"Evet. Tanrım, evet. Çok yaklaştım."

"Aferin kızıma." Saçlarımı yumruğuna doluyor ve gözlerimiz buluşsun diye başımı geriye yatırıyor. "Kıçında sikim varken çok güzel görünüyorsun."

Sözleri üzerine dudaklarımdan bir inilti dökülüyor. Her nefes alışında vücudundaki keskin hatlı kaslardan gerginlik yayılıyor. Kalçaları her hamlede bana çarpana kadar hızı artıyor ve vücuduma şok dalgaları gönderiyor. Doğru düzgün düşünemiyorum bile.

Cole parmaklarını klitorisimin üzerinde gezdiriyor ve içimde yepyeni bir his yükseliyor; sıcaklık ve coşkudan oluşan bir orman yangını. Bu orgazm daha önce yaşadığım hiçbir şeye benzemeyecek ve geri dönüşü olmayan noktaya yaklaşırken kaslarım şimdiden titriyor.

Vurduğunda, vücudum kasılıyor ve içimden geçerken çığlık atıyorum. Cole'un sikinin etrafında kenetleniyorum ve o küfür ediyor. Amımı dolduran hiçbir şey olmadan, iç kaslarım hiçbir şeyin etrafında sert bir şekilde kasılıyor. Bir sıvı fişkırması kalçalarımı ıslattığında dudaklarımdan bir şok çığlığı uçuyor.

Cole'un alçak iniltisi neredeyse vahşi. "İşte bu, kedicik. Islat beni." Parmakları hareket etmeye devam ediyor, daha fazla spazmı, daha fazla fişkırma zorluyor. "Sen mükemmelsin, Delilah. Çok mükemmelsin."

Kalçalarını son bir kez daha içime sokarken son kelimesi yarı homurtu, yarı hırıltı. Sonra bağırmaya başladı, siki şişiyor ve sarsılıyordu.

İçimde kendini serbest bırakıyor.

İşi bittiğinde, zayıf, titreyen, damlayan bir karmaşayım. Uzuvarım altımdan çıkıyor ve yatağa yığılıyorum, Cole benimle geliyor ve vücudumu kendi vücuduyla örtüyor. Yavaşça çekiliyor, bu his omurgamdan aşağı bir ürperti gönderiyor, sonra kollarını altımdan kaydırıyor, bizi yuvarlıyor, böylece yanlarımızda yatıyoruz, birbirimize bakıyoruz.

Altımdaki çarşaflar ıslak ve utanç tenimi yakıyor. Vücudumun verdiği tepki hoşuna gitmiş gibi görünse de yatağı ve onu da mahvettim. Gözlerimi kapatıyorum ve alnımı göğsüne bastırıyorum, böylece gözlerinin içine bakmak zorunda kalmıyorum.

Yatıştırıcı elini sırtımda aşağı yukarı gezdirirken göğsümde sert bir düğüm oluşuyor. Duygularım karmakarışık - ona karşı, az önce yaptığımız şeyle ilgili, az önce *yaptığım* şeyle ilgili duygularım. Bu çok fazla.

Hıçkırıklarımı yutmaya çalışıyorum ama içimden zorla çıkıyor. Cole dondu kaldı. "İyi misin? Seni incittim mi?"

Başımı sallıyorum ama bir hıçkırık daha yükseliyor, bu yüzden başımı göğsünden çevirip yüzümü altımdaki çarşaflara gömüyorum.

Cole kendini yatağa doğru itiyor ve ben daha ne yaptığını anlayamadan beni de yanına çekip kollarına alıyor.

Çenemi yukarı kaldırıyor. Çenesinde sert bir çizgi var ama gözleri duygu yüklü. "Acıttım mı? İncittim mi? İncittim mi?" diye tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum ve yüz hatları gevşiyor, omuzlarındaki gerginlik azalıyor. "O zaman sorun ne? Sinyalleri doğru okuduğumdan ve senin bundan keyif aldığından oldukça eminim." Dudakları biraz yukarı kıvrılıyor, bir parça kendini beğenmişlik görünüyor.

Elimi gözlerimin üzerine bastırıyorum. "Bunu daha önce hiç yapmadım," diye mırıldanıyorum. Daha önce olduğu gibi bileğimi tutuyor ve elimi çekiştiriyor. Kaşları çatıldı. "İlk kez anal yaptığını zaten biliyorum, o yüzden "Daha önce hiç fişkırtmadığını mı söylüyorsun?"

Başımı sallıyorum ve yüzünde vahşi bir gülümseme beliriyor. Parmaklarını saçlarımdan arasından geçirip başımın arkasından kavıyor, gözleri beni delip geçiyor. "Güzel. Bu da demek oluyor ki ilk ben sahipleneceğim. Paul gibi bir adama böylesine inanılmaz bir şey verdiğini düşündükçe onu parçalara ayırmak istiyorum."

Gülsem mi ağlasam mı bilemiyorum. Bakışları yumuşuyor, ifadesi neredeyse şefkatli bir hal alıyor. Cole'u tanımlamak için kullanabileceğin bir kelimeyse tabii.

"Utanacak hiçbir şeyin yok, Delilah. Hem de hiç. Sen tanıdığım en seksi kadınsın. Az önce ne yaptık? Kendini bana teslim edişin, sana bakmam için bana güvenişin. Sikeyim. Bu *her şey*."

Sonunda rahatladım ve ona gülümsedim. "Harika hissettirdi." Parmaklarımı sakallı çenesinde gezdiriyorum. "Bana yaptığın her şey inanılmaz hissettiriyor. Yine de ..." Kucağında kayıyorum ve ağrıdan biraz irkiliyorum. "Sanırım bir süre bunu hatırlayacağım."

"Güzel. Bana kendinden ne kadar verdiğini tam olarak hatırlamanı istiyorum." Hınzır sırtışı kayboluyor ve bakışlarının yoğunluğu beni tüketiyor, kalbimin göğsümde düzensiz bir şekilde çarpmasına neden oluyor. Başparmağını çenemde gezdiriyor, gözleri karanlık ve ciddi. "Delilah, ben ..."

Ne söyleyeceğini duymayı beklerken nefesim kesiliyor.

Kaşları birbirine yaklaşıyor ve yutkunuyor. Yüz ifadesinde daha önce görmediğim bir şey var. Kaburgalarımı sıkan bir şey. Bir an için gözleri kapanıyor. Tekrar açıldığında bakışları kayboluyor ve sırtışı geri geliyor. "Bunu itiraf etmekten nefret ediyorum ama krepleri bitirmek için yardımına ihtiyacım olacak. Tek başıma yapabileceğimi sanmıyorum."

Duymak istediğim bu olmasa da gülüyorum.

Ama her yerimi sahiplenmesinden, söylediği şeylerden, hatta şu anda beni tutuş şeklinden sonra, bunu hissettiğine inanmak zorundayım.

Aynen benim yaptığım gibi.

BÖLÜM OTUZ YEDİ

OceanofPDF.com

Ben pencereden geçen arabalara bakıyorum, yorgunluk beni pençeliyor.

Dün geceki derin uykuma rağmen - ki bu son zamanlarda aldığım en iyi uyku olmalı

Uzun süreli bir jet gecikmesi beni erken uyandırdı ve şu anda baygıyım.

Jonathan limuzini benim çatı katıma doğru çeviriyor ve ben de ona geri dönüp beni Delilah'nın dairesine götürmesini söyleme isteğime direnmek zorunda kalıyorum. Ona bugün izin yapması gerektiğini söylememe rağmen - dün gece onu geç saatte uyandırdığımı ve daha günü başlamadan onu yordüğümü göz önünde bulundurarak- hazırlanıp içeri girmekte ısrar etti. Ofise bırakma teklifimi bile reddederek eve gitmemi ve eşyalarımı yerleştirmemi söyledi.

Başımı geriye atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum, bu sabah altımda olduğu anı yeniden yaşıyorum - onun her parçasına sahip olmak için duyduğum o ezici ihtiyacı yeniden deneyimliyorum. Ve bu sadece ona fiziksel olarak mümkün olduğunca yakın olma arzusu değildi. Sonrasında onu kollarımda tutmanın nasıl hissettirdiği idi. Ağladığında göğsüm o kadar daralmıştı ki nefes almakta zorlanmıştım. Sonra bir saniye sonra, gözyaşlarıyla dolu gözlerinin arasından bana gülümserken kalbim gümbür gümbür atıyordu.

Ona o kadar bağımlıyım ki. İnliyorum ve elimi gözlerime sürüyorum. Hayır, o bir bağımlılıktan daha fazlası. Bu sadece onu böyle arzuladığım için kendime bulduğum bir bahane.

Bu sabah neredeyse ona onu sevdiğimi söyleyecektim ama kelimeler boğazıma düğümlendi. Birine bu açıklamayı yapmak isteyeceğime asla ama *asla* inanmazdım. Bunu ağzımdan kaçırmaya bu kadar yakın olmam beni sarstı. Bunu çözmem gerekiyor. Bunun ileride bizim için ne anlama geldiğini çözmem gerekiyor, çünkü şu anda onunla keşfedilmemiş sulara yelken açıyorum. Tek bildiğim

Delilah için hissettiklerimin daha önce herhangi biri için hissettiklerimin çok ötesinde olduğunu biliyorum.

Telefonum ötüyor ve cebimden çıkarıyorum. Roman arıyor.

Seni ofiste görmem gerek.

Ben de tam eve gidiyordum. Bu da demek oluyor?

Bunu yüz yüze görüşmeliyiz.

Yirmi dakika içinde orada olacağım.

Jonathan'ı King Plaza'ya yönlendiriyorum, öğleden sonraya kadar hangi sorunun bekleyemeyeceğini merak ediyorum.

Roman'ın yönetici odasına girdiğimde, deri koltuklarından birinde, önünde dumanı tüten bir kahve ile beni bekliyordu. Yüz ifadesinden aklımı başıma toplamam gerektiğini anladığım için kendime bir fincan dolduruyorum ve karşısındaki koltuğa oturuyorum. Bir yudum aldıktan sonra soruyorum: "Peki acil durum nedir? Sana her şeyin nasıl gittiğinin ayrıntılarını zaten verdim."

Roman öne doğru eğilir, ifadesi ciddidir. "Bu kısmen bununla ilgili." Devam etmeden önce duraksıyor. "Berrington dün beni aradı. King Group'a yaptığı yatırımı geri çekmeyi ciddi ciddi düşündüğünü söyledi."

"Ne oluyor lan?" Kahve fincanımı yere bıraktım ve elimi yüzümde gezdirdim. "Öngördüğümüz teslim tarihlerine uyuyoruz. Rakamlarımız iyi. Onun derdi ne?"

Roman omuz silkiyor. "Steele Enterprises'a yatırım yapmak istiyor." "Bir toplantı ayarlayacağım. Projeksiyonlarımız konusunda ona güvence verin."

"Yardıma olmaz. Niyeti konusunda oldukça kararlıydı. Parasını ileride ailesine fayda sağlayacak bir şirkete yatırmak istediğini söyledi."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. "Tamam, seçeneklerimiz var."

"Ben de bu yüzden seninle konuşmak istedim," diye yanıtlıyor Roman. "Berrington, Jessica ile olan ilişkinizden bahsetti. Ailelerimiz daha yakın olsaydı, bunun ona yatırımlarını yerinde tutması için ilham verebileceğinden bahsetti."

Başımı geriye atıp gülüyorum ama Roman'ın katılmadığını fark edince duruyorum. Gülümsemiyor bile. "Ciddi olamazsın."

Roman'ın kaşları çatılır. "Tabii ki ciddiym. Jessica ile nişanlanmak her şeyi rayına oturtmanın en hızlı ve en kolay yoludur. Tüm yatırımcılarımız yerlerinde kalır, biz de

Zamanında ve bütçe dahilinde, herkes babamla ilgili durumu unuttur ve tüm bu saçmalıkları geride bırakabiliriz."

"Jessica ve benim bir ilişkimiz yok. Onunla evlenmeyeceğim."

"Onunla resmi olarak çıkmadınız ama ikiniz yıllardır sevişiyorsunuz." Roman'ın gözleri kısıldı. "Berrington'ın ikinizi etkinliklerde birlikte görmekten hoşlanmadığını mı düşünüyorsun? Bu ittifak mantıklı ve ona aradığı kişisel bağlantıyı sağlıyor. Jessica bizim dünyamızın bir parçası. Ondan ne istendiğini anlıyor. Ve artık bir yuva kurmayı düşünmenin zamanı geldi."

"Jessica'yla sevişmiş olabiliriz ama hayatımın geri kalanını onunla geçirmek gibi bir niyetim yok. Neden onunla evlenmiyorsun?"

Roman kaşlarını çatar. "Ben bir kez evlendim. Bir daha olmayacak. Ve Jessica seni istiyor, beni değil, Tate'i değil."

Ciddi olduğunu anlıyorum ve aklım hemen Delilah'ya gidiyor - bu sabah onu kollarımda hissedişime, dudaklarımdaki tadına, kendini bana güvenle teslim edişine, bana gülümsediğinde gözlerindeki ifadeye...

"Buradaki sorun nedir?" Roman sabırsızlıkla ses tonunu keskinleştirerek soruyor. "Jessica güzel, servetini ve bağlantılarını kullanabiliriz ve cinsel açıdan uyumlu olduğunuzu zaten biliyorsunuz. Daha ne olsun?"

"O şeylere sahip olmak senin için işe yaramadı, değil mi?" diye sordum.

"Bu benim için neyin işe yaradığı ya da yaramadığı ile ilgili değil." Parmaklarını dizine vuruyor ve beni inceliyor. "Bana bunun mimarıyla ilgili olmadığını söyle."

Ona bakıyorum ve sessizliğim ona bilmesi gereken her şeyi anlatıyor olmalı.

İnliyor. "Güzel bir yüzü ve görünüşe göre altın gibi bir amı var. Aksi takdirde tereddüt etmezdin." Ellerim yumruk oldu.

"Ama bana dürüstçe bunu bu şirketin önüne koyacağınızı söyleyemezsiniz, değil mi? Bu bizim mirasımız. King Group bizim kim olduğumuzdur."

Bu şirket için çok şey yaptım ama Jessica'yla evlenmek çok fazla şey istemek olur. Bir nefes veriyorum. "Tek seçenek bu olamaz."

"Başkaları da olabilir, ancak hiçbirisi ileriye dönük kârları olumsuz etkilemeyecektir."

"Sence yeterince kârımız yok mu?" Homurdanıyorum.

Kaşları . "Hayır, bilmiyorum. Ve yatırımcılarımıza babamın tutuklanmasının etkilemeyeceğine dair söz verdik. Bu sözü çiğnemek

kaygan zemin."

Ona bakıyorum, kafamdaki seçenekleri gözden geçiriyorum.

Roman koltuğunda arkasına yaslanıyor ve soğuk bakışlarla beni süzüyor. "Bir kaçamağın bu şekilde kafana girmesine izin verdiğine inanamıyorum. Aklından ne geçiyor senin?"

"Hayatta işten, paradan ve sevişmekten daha fazlası olduğunu düşünüyorum," diye patlıyorum, sonra duraklıyorum, kendi sözlerime şaşıyorum.

Roman küçümseyerek homurdanır. "O zaman sen bir aptalsın. Aşk, insanların hayat hakkında daha iyi hissedebilmek için inanmak istedikleri bir fanteziden başka bir şey değildir. Elbette, etkilendiğin biriyle tanışabilirsin. Seks iyidir, vücudun kimyasallar üretmeye başlar ve aniden kendini ikinizin arasında daha derin bir şey olduğuna inandırırısın. Sonra ne olur? Evlenirsiniz, ancak kimyasalların etkisi geçtiğinde her şeyin bir yanılsamadan ibaret olduğunu anlarsınız. Güzel yeni karınız paranızı harcamaktan sizi becermekten daha çok zevk almaya başlar. Kendinizi aşk olduğuna inandırdığınız şey kayıtsızlığa dönüşür. Sonunda, ebeveynlerimiz ve tanıdığımız diğer tüm çiftler gibi sevgisiz bir evliliğin içinde sıkışıp kalırsınız. İlişki üstüne ilişki yaşarsınız ya da ve yine rastgele kadınlarla yatmaya devam edersiniz. Her iki durumda da sonuç aynı oluyor."

"Ne kadar da alaycısın," diyorum dişlerimi sıkarak, Roman'ın sözleri tüm şüphelerimin kalbine inmiş olsa da. Ne de olsa yakın zamana kadar ben de tam olarak buna inanıyordum. Kaburgalarımın arkasında büyüyen oyuk bana derinlerde bir yerde hâlâ buna inanıyor olabileceğimi söylüyor.

"Gerçekçi," diye yanıtlıyor Roman. "Jessica muhteşem, ikinizin de fiziksel olarak birbirinizden hoşlandığınızı biliyorsunuz ve kendi parası var, bu yüzden sizi alabileceği her şey için almak istemeyecektir."

Öfke şakaklarımda zonkluyor. "Delilah servet avcısı değil."

Beni görmezden geliyor. "Jessica'ya verdiğiniz şey, onu toplumun en üst kademelerine yükselten güçlü bir ittifak. Babasının yatırımını sürdürme taahhüdünü alıyoruz, bu da bu ailenin sahip olduğu tek değerli şeyi koruyor. Lütfen bana tamamen değiştirilebilir bir şey için bunun gitmesine izin vereceğini söyleme. Şirketin mali durumunu tehlikeye atmadan elimizdeki en iyi seçenek bu ve eğer bu yeterli bir motivasyon değilse, o zaman sen düşündüğüm adam değilsin demektir."

Sandalyemde arkama yaslanıyorum. Roman haklı mı?

"Sana bir şey söyleyeyim," diyor ve uzun zamandır ilk kez gri gözlerinde soğukluk ya da öfkeden başka bir şey görüyorum.

Her ne söyleyecekse, bunun sık sık paylaştığı bir şey olmadığı hissine kapılıyorum. "Katherine ile evlendiğimde, kendimi onu sevdiğime ve onun da beni sevdiğine inandırmıştım."

İçimden bir şok geçti. Roman'ın Katherine'e karşı gerçek hisleri olduğunu bilmiyordum.

"Kendime söylediğim yalanın çökmesi sadece birkaç ay sürdü," diye devam ediyor, bakışları uzaklaşıyor. "Başlangıçta ne hissetmiş olursak olalım, bu aşk değildi. Öyle olsaydı, bu kadar çabuk nefrete dönüşmezdi."

Bunların hiçbirini bilmiyordum. Başımı salladım. Kardeşlerim ve ben hangi noktada bu kadar yabancı olduk? Göğsümde uzun zamandır hissetmediğim bir gerginlik var. Yıllar önce insanları önemsemenin ve onlardan beni önemsemelerini beklemenin aptalca bir oyun olduğunu fark ettiğimde kendimi duyarsızlaştırdığım bir kayıp hissi. "Bu yüzden mi boşandın? Çünkü bana aşkın önemli olmadığını söylemeyi yeni bitirdin. Birbirimizden nefret etmek neden önemli olsun ki?"

Tereddüt ediyor. "Aşkın zıttı nefret değil, kayıtsızlıktır derler. Belki de birbirimize karşı hissettiğimiz tek şey kayıtsızlık olsaydı, bugün hâlâ evli olabilirdik. Ama nefret farklıdır. Beni herkesten daha iyi tanıdığını düşündüğüm kadının gözlerinin nefretle dolduğunu görmek ve bana her baktığında aynı şeyi gördüğünü bilmek - bu imkansızdı. O yüzden benim lanet hatalarımdan ders alın. Hakkında kayıtsız hissettiğin kadınla evlen ve gerçeği anladığında asla hayal kırıklığına uğramayacaksın."

Delilah'yla birlikte olduğumdan beri içimi dolduran tüm sıcaklık Roman'ın itirafıyla birlikte uçup gidiyor.

Bakışlarımı tutuyor. "Bir evlilik nasıl başlarsa başlasın, hep aynı şekilde biter. En başından itibaren bir iş birleşmesi gibi davranmak ve bu yolda hayal kırıklığı yaşamamak daha iyi." Sesinde acı mı var? Şu anda bunu düşünecek kadar umursamıyorum. Delilah'nın bana bakarken gözlerindeki ışığın, tıpkı annemle babamın birbirlerine her zaman baktıkları gibi, soğuk bir kayıtsızlığa dönüştüğünü hayal etmekle meşgulüm. Bize her zaman baktıkları gibi. Göğsümde dikenli bir şey bükülüyor ve kafamın içinde donuk bir ses yankılanıyor - tabuta çakılan son çivi.

"Bazen hayatta zor seçimler yapmak zorunda kalırsın, olması gerekenden daha fazla acı veren seçimler." Roman duraksıyor, yüzümü inceliyor ve gözlerinde titreşen şeyin sempati mi yoksa başka bir şey mi olduğundan emin değilim. "Delilah

ona senden daha çok değer verecek birini bulacak ve Jessica asla senden nefret edecek kadar sana değer vermeyecek."

"Anlaşmamız nedir?" Kalbimin etrafında buzlar erirken bile sesim sabit. Roman duyurulardan ve yatırım yüzdelerinden bahsederken gözlerimi sıkıca kapatıp başımı sandalyeye bırakıyorum.

Delilah'nın gözlerini, gülüşünü, sesini, kahkahasını düşünmemeye çalışıyorum. Çünkü sonuçta, onunla tanışmadan önce olduğum adamım. Ve ne yapmam gerektiğini biliyorum.

OceanofPDF.com

BÖLÜM OTUZ SEKİZ

OceanofPDF.com

DELILAH

(Kapı çalıyor ve kalbim küt küt atıyor; bu hâlâ çalıştığım bir tepki. Aynaya hızlı bir bakış attıktan sonra parmaklarımı ön kapıyı açıyorum. Cole'u gördüğümde midemde kelebekler uçuşuyor ve ağzım kuruyor.

Buraya son gelişinden bu yana iki gün geçti. Mutfağında krep yapıp ben onun kucağında otururken yememizin üzerinden iki gün geçti. O gün isteyken beni arayıp hafta sonu için yaptığımız planları iptal etmiş ve çözmesi gereken bir durum olduğunu söylemişti, bu yüzden bir saat önce bana gelip gelemeyeceğini soran mesajını aldığımda heyecanlandım. Ondan uzak kalmayı giderek daha zor buluyorum ve umarım bu onun da aynı şekilde hissettiği anlamına gelir.

Ona gülümsüyorum, sonra ayak parmaklarımın üzerinde yükselip dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum.

Elleri belime gidiyor, parmakları tenimde kıvrılıyor ama beni beklediğim şekilde kendine çekmiyor. Aşağı inip yüzüne bakıyorum. Çenesi gergin, o tanıdık kas seğiriyor. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve yutkunuyorum. "İçeri gelmek ister misin?"

Başını sallıyor ve beni küçük oturma odama kadar takip ediyor. Ben kanepeye oturuyorum ama o ayakta kalıyor, ben de dezavantajlı duruma düşmek istemediğim için tekrar ayağa fırlıyorum. Tüm bunlar başlamadan önce ona karşı hissettiklerimin aynısı. Göğsüme buz gibi bir korku yerleşiyor.

"Delilah. ." Elini ağzına götürüyor ama devam etmiyor.

Dudaklarını birbirine bastırarak bana bakıyor.

Ne olacağını biliyorum. İçgüdülerim, endişemi sinirlerime kadar törpüleyen bir yoğunlukla bunu bana haykırıyor. "Sadece söyle." Sesim, fark etmeyeceğini umduğum küçük bir titremeyle çıktığında rahatlıyorum. "Her ne ise, sadece söyle."

Boğazını temizler. "Bunun ani olduğunu biliyorum ama buna bir son vermenin zamanı geldi."

Geldiğini bilsem de acı kalbime çarpıyor. Derin bir nefes almaya çalışıyorum ama nefesim ciğerlerimde sıkışıyor. "Neden? Düşündüm ki Yani, en son birlikte olduğumuzda ..." İhtiyacım olan kelimeleri bulamıyorum.

"Jessica ve ben ..."

Omurgam dikleşti. "Peki ya Jessica?"

Bana bakarken gözleri bilinmeyen bir duyguyla yanıyor.

"Peki ya Jessica?" Talep ediyorum. "Eğer bana zarar vereceğini bildiğin bir şey yapacaksan, Tanrı aşkına yap gitsin."

Gözleri kapanıyor. "Jessica ve ben nişanlanıyoruz. Resmi olarak duyurulmadan önce sana söylemek istedim."

Bir an için sözlerini algılayamadım, zihnim ve bedenim felç oldu. Bir kalp atışı sonra, acı ve ihanet vurdu, hazırlık için ördüğüm tüm dayanıksız duvarları yaktı.

"Ne?" Ağzım kelimenin şeklini alıyor ama sesi çıkarmaya zorlayacak nefesim yok. Tekrar deniyorum. "Ne demek istiyorsun? Bana aranızda gerçek bir şey olmadığını söyledin. Artık onunla yatmadığını söyledin. Bunu bana sen söyledin. Söz vermiştin."

Aklım, fikrini değiştirmesi için yalvarmadan sağlam durmam için bana bağıyor. Bana zaten bildiğim şeyi söylüyor: O ciddi ve söylediğim hiçbir şey bir fark yaratmayacak. Kapıdan çıkar çıkmaz yalvardığıma pişman olacağımı söylüyor. Bunların hepsini biliyorum. Ama kalbim . . . Kalbim inkar edilemeyecek bir ritimle atıyor, bir şekilde hala değerli olduğuna inandığı bir şey için savaşmak için baskı yapıyor. Bu yüzden ağzımı açıyorum ve tutamadığım gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzülürken yalvarıyorum. "Lütfen Cole. Lütfen bunu yapma. Aramızdaki ilişkinin yürüdüğünü sanıyordum. Senin de aynı şeyi hissettiğini sanıyordum-"

Ben daha konuşmamı bitirmeden başını sallıyor. "Yapma, Delilah. Bunu olması gerekenden daha zor hale getirme. Bu her zaman sona erecekti ve sen de bunu biliyorsun. İkimiz de biliyorduk."

Kalbim binlerce parçaya bölündü. Aklım buna inanmış olabilirdi ama kalbim uzun zaman önce umuda yenik düşmüştü. Kalbim, en az karşımda duran adam kadar yalancı. Annem, babam onun hayatına uymadığı için onu terk ettiğinde böyle mi hissetmişti?

Bu düşünce yeterli. Yutkunuyorum, yanaklarımdaki gözyaşlarını siliyorum ve başımla onaylıyorum. "Artık gidebilirsiniz."

Omuzları gerildi ama hareket etmedi. Orada duruyor, elleri iki yanında kenetlenmiş bana bakıyor. Bunun onun için kolay olmaması umurumda değil. Beni incitmek istememiş olması da umurumda değil. Bunu seçiyor -onu seçiyor- *o yüzden* sonuçlarına da katlanabilir.

Dönüp kapıya doğru yürüyorum, daha fazla hain gözyaşı . Bu sefer düşmelerine izin verdim. Bu gece Cole King için ağlamama izin vereceğim son gece. Kapının kilidini açtım ve açık tuttum. Hâlâ hareket etmemiştii.

"Delilah, ben ..." diyor, sesi titreyerek.

"Defol, Cole. Seni artık evimde istemiyorum. Seni hayatımda istemiyorum. Bitmemizi mi istiyorsun? O zaman bitirdik. O yüzden benden uzak dur."

Gözleri parlıyor, ama sarsılarak harekete geçiyor. O yaklaşırken başka tarafa bakıyorum, elim kolunda sıkılaşıyor, arkasından çarpıp o şahit olmadan ayrılabilceğim anı bekliyorum.

Ama o bana bunu bile vermiyor. Önümde duruyor ve ben de gözlerimi kapatıyorum, onun gözlerinde ne görüldüğünü görmek istemiyorum.

Yüzümün yan tarafına bastırıldığı avucunun sıcaklığı irkilmeme neden oluyor. Başparmağı yanağımı okşayıp kontrol edemediğim gözyaşlarımı silerken dudaklarım aralanıyor. Başımı ondan uzaklaştırıp ona bakıyorum, bana bu şekilde dokunmasına şaşıyorum. Sanki buna hakkı varmış gibi. Sanki burada şefkatin yeri varmış gibi.

"Özür dilerim," diyor, sesi kısık. Ve sonra gitti.

Kapıyı kapatıyorum, sanki içeri dalıp bana her şeyin korkunç bir hata olduğunu söyleyecekmiş gibi kilitliyorum. Sonra tökezleyerek oturma odasına geçiyorum, kanepede küçük bir topun içine kıvrılıyorum ve hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

BÖLÜM OTUZ DOKUZ

OceanofPDF.com

DELILAH

(Tanrı'ya şükürler olsun ki projenin tasarım aşaması neredeyse bitti. İki hafta sonra tüm detaylı planlar tamamlanmış olacak ve o zaman Burada. Sadece bu binadan değil, New York'tan da. En azından geçici olarak. Muhtemelen kalıcı olarak.

Cole kalbimi kıralı iki hafta oldu. Nişan haberinin duyulmasının üzerinden bir hafta geçti. Evimden ayrıldığından beri onu görmedim. Haftalık toplantıları Tate devraldı, beni çok rahatlattı. Şu anda Cole ile aynı masada oturmak dayanılmaz olurdu.

Cole'un ziyaretinin ertesi sabahı, Paul ile konuştum ve nihai tasarımlar imzalandıktan sonra izne ayrılma niyetimi kendisine bildirdim. Her ne kadar inşaat aşaması boyunca kalmak istesem de, kalbim buna izin vermeyecek kadar ağrıyor. Binanın etrafında Jessica ile karşılaşma düşüncesi -ya da daha kötüsü Cole ve Jessica'nın birlikte olması- dayanılamayacak kadar fazla. Bunun yerine, annemle biraz zaman geçirmek ve belki de bölgedeki bazı mimarlık firmalarıyla görüşmek için eve gidiyorum.

New York'u ve Alex'le yaşamayı sevmediğimden değil, ama annemi özlüyorum ve şimdi Paul ve Cole kötü kararlarımın sürekli hatırlatıcıları olarak hizmet ederken, belki de olmam gereken yer evim gibi görünüyor. Cole'u artık göremiyor olabilirim ama bu bina hâlâ onun varlığıyla dolu.

"Delilah," diyor Paul, masamın yanında belirerek.

Kalemimi bıraktım ve sandalyemde dönerek ona baktım. "Sana nasıl yardımcı olabilirim Paul?"

Bugünlerde konuştuğumuzda her zaman yaptığı gibi, sert ses tonuma kaşlarını çatıyor. Sanki onunla konuşmak zorunda olduğumdan daha fazla konuşmak istemediğime şaşırmış gibi.

"Bir süre önce size King Group'un tasarım konseptlerimizi H+ Tasarım Ödülleri'ne soktuğunu söylediğimi hatırlıyor musunuz?"

Başımı salladım.

"İyi haber şu ki artık finalistiz, bu yüzden ödül törenine davet edildik. İzne çıkmadan önceki hafta sonu ama tasarım ekibinden biri olarak katılmanız bekleniyor."

"Anlıyorum," diyorum. Uzaklaşmak için dönüyor ama onu durduruyorum. "Will ..." Boğazımı temizliyorum. "Bay King orada olacak mı?"

Ne sorduğumu biliyor ve yüz ifadesindeki kendini beğenmişliği gizlemiyor. "Tabii ki hepsi katılacak. Eminim Cole da yeni nişanlısıyla hava atmak isteyecektir."

İstediğinin bu olduğunu bildiğim için tepki vermeme izin vermiyorum. Vermediğimde de nefes nefese kalıyor ve gidiyor. Bilgisayarına dönüp gözlerimi kapatıyorum ve iç çekiyorum. Bu bir kabus olacak.

Kendimi daha iyi hissetmek için eve dönüş uçuşlarımı iki kez kontrol ettikten sonra Raleigh'in en prestijli mimarlık firmalarından biri olan Abbott-Bennett'in kıdemli ortağından üç gün önce aldığım e-postayı açıyorum. Göz gezdiriyorum, okurken dudağımı kemiriyorum.

Sevgili Delilah,

Firmamıza gösterdiğiniz ilgi için çok teşekkür ederim. Kimlik bilgilerinize ve başarılarınıza bir göz attım ve çok etkilendiğimi söylemeliyim. Birkaç hafta içinde bölgede olacağınızı söylediğinize göre, kendimle tanışmanız için bir zaman ayarlamak isteriz ve diğer ortaklar. Bu çekiyorsa, lütfen yönetici asistanıma ulaşın ve size uygun bir tarih ve saat ayarlayın. Ona bilgilerinizi verdim ve aramanızı bekliyor olacak.

Aramayı erteliyordum. çalışmak harika olmayacağı için değil, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp New York'tan kaçırıyordum gibi için. Anneme daha yakın yaşama fikrini sevsem de, kalbimin bir parçasının her zaman New York'ta kalacağını biliyorum.

Yoksa Cole'la mı?

Böyle düşünemem. Cole kalbimi aldı ve yüzüme fırlattı, bunun yerine bana hiç ilgi söylediği bir kadınla birlikte olmayı seçti. O

Ya o zamanlar bana yalan söylemişti ya da bana karşı hissettiklerini sadece kafamda canlandırmıştım. Çünkü benim ona karşı hissettiklerimi o da bana karşı hissediyorsa Jessica'yla evlenmesinin imkânı yok.

Onun için üzüldüm.

İçime dolan acı niyetimi pekiştiriyor. Bu akşam eve gider gitmez arayıp bir görüşme saati ayarlayacağım.

"GITMEK ZORUNDA MIYIM?" diye inledim. İki hafta geçti ve otel tasarımlarım resmi olarak imzalandı ve King Group'un şirket içi inşaat planlama ekibine sunuldu.

Nadir görülen bir takdir gösterisi olarak Cole, ekibin sıkı çalışmasını kutlamak için bu akşam abartılı bir akşam yemeği düzenliyor, ancak migrenim olduğunu iddia ettim ve onun yerine eve geldim. Paul katılmam için beni zorlamaya çalıştı ama ben reddettim. Yarın ödül töreninde Cole'u görmek zorunda olmam yeterince kötü zaten. Bu gece saatlerce onunla aynı masada oturma düşüncesi dayanılmaz.

"Evet, gitmelisin," diyor Alex ve beni şu anki konuşma konumuza geri getiriyor. Bana sert bir bakış attı. "Onun kazanmasına izin verme. Cesur, güzel, yetenekli bir kadın gibi başın dik bir şekilde oraya gideceksin."

O dolabıma doğru yürürken ben yatağıma yığılıyorum ve bu duruma uygun pek fazla elbisem olmayan elbiselerimi acımasızca ayırmaya başlıyorum. Onaylayan bir ses çıkarıyor ve bir tanesini çıkarıp değerlendiren bir gözle yukarı kaldırıyor. Sonra dönüp bana doğru itiyor.

"Bunu giyeceksin. Büyüleyici görüneceksin. Ona dilini yutturacaksın. Ve onu son bir ay içinde verdiği her karardan pişman edeceksin. Belki de tüm hayatı boyunca."

Elbiseyi aldım ve ona baktım. "Ya yapmazsa? Ya bana bakar, sonra Jessica'ya bakar ve 'Tanrı'ya şükür doğru seçimi yapmışım' diye düşünürse?"

Alex yanıma geliyor, elbiseyi elimden alıyor ve beni kollarıyla sarmadan önce dikkatlice yatağın üzerine bırakıyor.

"Önemli değil Dee, çünkü onun ne düşündüğü önemsiz. Önünde çok şey var ve o bir pislik olduğu için ve belli ki

Bu da önünüzde hâlâ büyük bir aşk olduğu anlamına geliyor. Bir gün hayallerindeki adamla tanışacaksın ve Cole uzak bir anı olacak. O kaltakla evlenmiş ve sefil bir hayat yaşıyor olacak." Bana sert bir gülümseme veriyor. "Sadece bunu aklında tut, o seni etkilemiyormuş gibi davran ve bunu atlatıp diğer taraftan daha güçlü çıkacağını fark et."

Moralim düzeliyor ve ona bir kez daha sarılıyorum. "Çok teşekkür ederim." "Ne zaman istersen, bebeğim." Benim yanıma oturdu. "Biliyorum bu muhtemelen ama iyi haberlerim var."

"Biraz iyi haber alabilirim, vur bana."

Gülümsemesi parlak. "Jaxson bu sabah aradı, o ve arkadaşları Los Angeles'a taşınmamaya karar vermişler. New York dışında üsleneceklermiş."

"Aman Tanrım, Alex. Bu harika!" Bu sefer kollarımı ona doladım.

Gülüştü biraz baş döndürücü geliyor. "Bana kıcıımı kaldırmamı ve kontrol etmek için bize birkaç daire bulmamı söyledi."

Onun adına çok mutluyum, gerçekten mutluyum ve kalbimin ne kadar kırıldığını sakladığımdan emin oluyorum. Şu anda göğsümdeki acı çok büyük olsa da, Alex'in yüzündeki gülümseme bana bir gün acının hafifleyeceğine ve Alex'le aynı mutluluğu tadacağıma dair bir umut ışığı veriyor.

Umarım bu küçük parıltı yarını atlatmam için yeterli olur.

Garsonun tepsisinden bir kadeh şampanya çalarken elim titriyor. İyi giyimli kadın ve erkekler balo salonunu doldurmuş, etrafta dolaşıp mimarlık konuşuyorlar. Başka bir zaman olsa ağ kurmayı ve sürdürülebilir tasarımın inceliklerini tartışmayı çok isterdim ama Cole ve Jessica'nın ortaya çıkacağı anı beklemek beni tedirgin ediyor. Onları henüz görmedim ve Alex'in bana aşıladığı cesaret çoktan tükenmeye başladı.

"Merhaba, Delilah."

Dönüyorum ve kaşlarımı çatıyorum. "Seninle konuşmakla gerçekten ilgilenmiyorum Paul." Etrafıma bakıyorum. "Philippa nerede?"

Kaşlarını çatıyor. "Biz birlikte değiliz."

İlgileniyormuş gibi yapmıyorum. "Senin için ne utanç verici."

"Böyle yapma," diyor parmaklarını ön kolumda gezdirerek. "O asla sen değildi. Ne düşünüyordum bilmiyorum."

"Evet. Pastanı alıp yiyebileceğini düşünüyordun. Yanılmışsın. Şimdi beni yalnız bırakırsan memnun olurum."

"Delilah," diye başlıyor ama devam edemeden büyük bir figür aramıza giriyor.

Cole olabileceğini düşündüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ama mavi değil, altın rengi gözler benimkilerle buluşuyor.

"Sanırım hanımefendi kendini açıkça ifade etti, öyle değil mi?" Tate'in soğuk sesi ve iri cüssesi, gözleri aramızda gidip gelen Paul'ün gözünü korkutmaya yetiyor.

Acı bir kahkaha atıyor. "Vay be, üç kardeşle de mi yatıyordun, yoksa sadece ikisiyle mi?"

Tate kıpırdamıyor, bu yüzden Paul'ün bir adım geri atmasına neden olan şey onun ifadesi olmalı.

"Çok şanslı olmalıyım," diye homurdanıyor. "Ve sen de bunu biliyorsun. Bu yüzden onun hayatına tekrar girmeye çalışıyorsun. Şansın vardı ve sen bunu mahvettin, şimdi gidip kendin için yaptığın yatakta uyumaya ne dersin?"

Paul son bir delici bakışla sıvışıp gidiyor ve Tate bana dönüyor, dudakları gülümseyerek yukarı kalkıyor.

Bir nefes verdim. "Teşekkür ederim."

Başını iki yana sallar. "Eminim onu kendin halledebilirdin. Sadece yüzünü pek sevmiyorum."

Gülüyorum ve o da başını bana doğru eğiyor. "Erkekler konusunda berbat bir zevkin olduğunu biliyorsun, değil mi?"

Kalbim sızlıyor. "Biliyorum." Ben durduramadan alt dudağım titriyor ve gözleri dudağıma kayıyor. Uzanıyor ve saçlarımı yüzümden çekip alıyor.

"Daha iyisini hak ediyorsun."

Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Benimle flört mü ediyor?

Sırıttırıyor ve daha yakına eğiliyor. "Sadece devam et, güzelim."

Gözleri başımın üzerinde geziniyor ve hınzır gülümsemesinin ne anlama geldiğinden emin olarak kaskatı kesiliyorum. Cole ve Jessica buradalar.

"Bunu neden yapıyorsun?" Mırıldanıyorum.

Bakışları benimkilerle buluşuyor, ciddi bir ifade gözlerini karartıyor ve bir şekilde onu daha da yakışıklı yapıyor. "Çünkü bir zamanlar gerçekten kardeştik."

Cole'un Tate ve Roman'la olan ilişkisinin ardındaki hikâyeyi tam olarak bilmiyorum ama acı çektiğini anlayacak kadar biliyorum. Elimi koluna koydum. "Siz her zaman kardeş olacaksınız. Zor olduğu için sahip olduklarınızı bırakmayın. Hepiniz hâlâ buradasınız. Hâlâ birbirinize sahipsiniz."

Gözleri bir an benimkileri arıyor, sonra içindeki muziplik yeniden canlanıyor. "Kardeşim gerçekten bir hata yapıyor."

Ne diyeceğimi bilemeyerek omuz silkiyorum, o da gülüyor. Sonra elimden henüz dokunulmamış şampanyamı alıyor ve arkasındaki masaya koymadan önce bir yudum içiyor.

"Hadi," diyor, elini sırtıma koyuyor ve beni bara doğru yönlendiriyor. "Şampanyadan daha sert bir şeye ihtiyacım var."

Çevresel görüşümde, yanında heykelsi bir sarışın olan uzun boylu, siyah saçlı bir form görüyorum. Kasıtlı olarak Cole'un olduğu yöne bakmıyorum. İlğimi hak etmiyor ve bakışlarını üzerimde hissetmeme rağmen ona ilgi göstermeyi .

"Viski?" Tate bana soruyor ve ben Cole'la tanıştığım ilk geceye geri dönüyorum. İlk içgüdüm hayır demek, ama sonra omuzlarımı dikleştiriyorum. Belki de o ana geri dönüp her şeyi yeniden yapmalıyım. Cole'la eve hiç gitmemişim gibi davranmalıyım.

"Evet, teşekkürler."

Sipariş veriyor ve içkilerimizi aldıktan sonra dönüp bara yaslanıyor.

Onunla eşleşiyorum. Cole'u aramak niyetinde değilim ama ondan kaçmam mümkün değil çünkü tam görüş alanımda ve bana bakıyor. Kaşları düşük, dudakları sıkı bir çizgi halinde.

Onu haftalardır ilk kez görmek içimde bir acıya yol açıyor ama bunu belli etmeyi reddediyorum. Elimden geldiğince soğukkanlı bir şekilde ona bakıyorum. Gözlerimiz kilitlenmiş durumda ama aklımdan neler geçtiği hakkında hiçbir fikrim yok. Başka tarafa bakmak istiyorum ama sanki bakışlarına hapsolmuş gibiyim.

Ta ki Jessica onun odağını bozana kadar. Jessica kendini ona doğru bastırıyor ve adam ona bakıyor, eli sanki otomatikmiş gibi beline geliyor.

Acı ciğerlerimdeki havayı delip geçiyor ve gözyaşları görüşümü bulanıklaştırıyor. Lanet olsun ona. Ve aptal duygularıma da lanet olsun. Gözlerimi başka yöne çeviremeden bakışları tekrar üzerime çevriliyor ve biliyorum, yüzümdeki acıyı okuyabiliyor çünkü yüz ifademi düzeltecek zamanım olmadı.

Viskimi kaldırıyorum, geri atıyorum, sonra nefes alıyorum ve tepki olarak titriyorum. Ama sıvının yakıcılığı tam da ihtiyacım olan şey. Boş bardağı masanın üzerine koyuyorum.

Tate'in huzurundan ayrılmaya hazırım ama yanağımı kavrayıp başparmağını alt dudağımın üzerinde gezdirdikten sonra dudağımı ağzına götürerek beni durduruyor. Dili oraya yapışmış olması gereken bir damla viskiyi tatmak için dışarı çıktığında donup kalıyorum.

Onaylayarak
mırıldanıyor. "Ne-"

"Gitsen iyi olur," diyor. "Buraya doğru geliyor."

Tereddüt etmedim, döndüm ve uzaklaştım. Bundan, ikisinden ve her ne yaşıyorlarsa ondan bıktım. Zengin insanların insanların duygularıyla oynadıkları oyunlardan. Her zaman incinmiş hissetmekten.

Bu geceyi atlatacağım ve sonra hepsiyle işim bitecek.

Yükselen sesler sırtıma vururken yürümeye devam ediyorum. Cole ne cüretle sinirlenir? Buna hakkı yok. Buna hakkı yok.

Geniş balkona doğru ilerliyordum ki pençeli bir el kolumu kavradı. Durup dönüyorum, Jessica'nın buz gibi bakışlarıyla karşılaşınca gözlerim kısılıyor.

"Ne yaptığını biliyorum," diye tıslıyor.

"Hiçbir şey bilmiyorsun."

"Kardeşi kardeşe karşı oynamaya çalışıyorsunuz. Bu ucuz bir taktik ve işe yaramayacak. Cole beni seçti. Her zaman beni seçecekti. Bu dünya her zaman onun önceliği olacak ve senin aksine ben de bu dünyanın bir parçasıyım. O yüzden bunu kabullen ve yoluna devam et."

Gözlerim omzunun üzerinden Cole'un yüzünde öfkeli bir ifadeyle bize doğru geldiğini görüyor. Arkasında Tate takım elbisesinin yakalarını düzeltiyor, sanki Cole onu oradan yakalamış gibi.

Jessica'ya dönüyorum ve kolumu ondan çekiyorum.

"Kimseyi oynamıyorum ve bu dünyanın bir parçası olmakla ilgilendiğimi düşünüyorsanız, daha fazla yanılıyor olamazsınız. Hiçbirinizle hiçbir şey yapmak istemiyorum." Jessica'ya hitap etmeye devam ederken bile gözlerim Cole'unkilerle tekrar buluşuyor. "Hepiniz sefil hayatlar yaşayan zavallı insanlarsınız, tek eğlenceniz başkalarının duygularıyla oynamak gibi görünüyor. Birbirinize hoş geldiniz diyebilirsiniz. Sizin dünyanızda ilişki denen şeyle kendimi kirlletmektense gerçek insanlarla ve gerçek aşkla gerçek bir hayat yaşamayı tercih ederim."

Topuklarımın üzerinde dönüyorum ve omurgam dik, başım dik bir şekilde balkona doğru yürüyorum, gözlerime dolan yaşları tutmak için elimden geleni yapıyorum.

Kapıdan çıkıp korkuluklara koşuyorum, tutunuyorum ve derin bir nefes almak için eğiliyorum. Gevrek havayı bir ciğerden fazla çekmeden

sert bir vücut bana baskı yapıyor.

Tüm varlığım onun varlığına tepki veriyor, kaslarım gevşiyor, parmaklarım geriye uzanıp saçlarına gömülmek için kaşınıyor. Ama bir saniye sonra kafam kontrolü tekrar ele alıyor.

"Bırak beni Cole," diye tıslıyorum. "Nişanlın içeride ve artık bana dokunmaya hakkın yok."

Kıpırdamıyor, elleri kalçalarımın iniyor, dudakları boynumun kıvrımını bulurken parmakları etime bastırıyor.

"Yapamam," diye mırıldanıyor, sıcak nefesi tüylerimi diken diken ediyor. "Bunu yapamam."

"Ne?" Sesim titriyor. "Ne yapamazsın?"

Cevap vermiyor, sadece beni kendine doğru daha sıkı çekiyor. "Bu kadar zor olmamalıydı. Yapabileceğimi sanmıştım ama bu gece seni onunla görünce yapamıyorum."

Yani beni Tate'le görmek onu kıskandırdı. Çok tipik.

Olabildiğince sert bir şekilde geri itiyorum ve sonunda bana arkamı dönecek kadar yer veriyor. Bakışlarıyla karşılaşıyorum ama gözlerindeki alev beni eskisi gibi heyecanlandırmıyor. Şu anda, gerginlikten gerilmiş aptalca yakışıklı yüzüne bakarken, ondan hayatımda hiç kimseden nefret etmediğim kadar nefret ediyorum. Babamdan bile. En azından o beni umursuyormuş gibi yapmazdı.

"İşini kolaylaştırayım," diyorum kendi sesimi tanıyamayarak. "O balo salonuna geri döneceğim. Ödül törenini dinleyeceğim. Seninle, Jessica'yla ya da Tate'le konuşmayacağım. Size doğru bakmayacağım bile. Sonra, biter bitmez, buradan çıkıp gideceğim ve seni unutacağım, sen de aynısını yapacaksın Cole. Çünkü aramızda olduğunu düşündüğüm her şey bir yalan ve şakaydı ve bunun üzerinde durmaya hiç niyetim yok. Sonunda hayatımın geri kalanında seveceğim adamla tanıştığım, sen uzak bir anı olacaksın. Şimdi yolumdan çekil."

Duruşu sert, yüzü donmuş, sanki taştan oyulmuş gibi. Bana bakıyor, gözlerindeki ateş buz mavisi boş havuzlara dönüşene kadar sönüyor. Kenara çekiliyor ve ben de onu geçip balo salonuna giriyorum ve orada tam olarak yapacağımı söylediğim şeyi yapmaya devam ediyorum. Elite ekibine katılıyorum, gözlerimi sahnede sabit tutuyorum, ödüller açıklanırken alkışlıyorum ve hatta ekibimiz Sürdürülebilir Otel Tasarım Konsepti ödülünü aldığı anda içten bir gülümseme bile topluyorum. Hepsini yapıyorum. Her şeyi unutacağımı söylediğim kısım hariç.

Onu. Kendi sözlerimin gerçekliği kulaklarımda çınlarken kalbim yeniden kırılırken bunu unutmak çok zor.

Bana hissettiğini düşündüğüm şey bir yalandı - kendime söylemekten sorumlu olduğum bir yalan.

OceanofPDF.com

KIRKINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

COLE

(Pazartesi sabahı Tate'in ofisine girdiğimde onu sandalyesinde arkasına yaslanmış, ayaklarını masasına dayamış ve telefonla konuşurken buldum. Bu ilk kez

Onu ödül töreninden beri görüyorum, ben Delilah'ı her zaman gözümün önünde tutmak için elimden geleni yaparken ortadan kayboldu. Sonra kalktı ve hafta sonunun geri kalanında özel uçağıyla Napa Vadisi'ne uçtu ve telefonlarıma cevap vermeyi reddetti.

Benim hızlı girişime kaşları kalkıyor. Telefonun diğer ucundaki kişiye, "Az önce bir şey oldu," diyor. "Sizi tekrar aramam gerekecek."

Ben masasına doğru yürürken telefonu kapatıyor, sonra sırtarak ve kollarını başının arkasında kavuşturarak beni kızdırıyor. "Bu onuru neye borçluyum, ağabey?"

Ellerimi yumruk yapıp masanın üzerine eğilirken sertçe bastırıyorum. "Ne halt etmeye çalışıyorsun?"

Kafası karışmış gibi davranıyor. "Neden sen?" "Ellerin onun üzerindeydi."

Parmağını dudaklarına götürüyor. "Ellerimi kadının üzerinde gezdirdim. Yani, daha dün gece-"

"Dün gece ne yaptığın umurumda değil. Cumartesi gecesinden bahsediyorum. Ellerin vardı. Üzerinde. Delilah."

"Ohdoğru. Biliyor musun, cazibesini görebiliyorum. Gerçekten muhteşem, değil mi? Tüm o kıvrımlar ve o ağız. Yapabileceğim şeyler-"

"Kapa şu lanet çeneni!" Küklerim. "Onun yakınında olmanı istemiyorum. Eğer ona bir daha dokunursan, seni bitiririm."

Kaşlarının kalkma şekli ne kadar dengesiz göründüğümü fark etmemi sağlıyor. Kendimi ne kadar dengesiz hissediyorsam o kadar.

Delilah'nın bu kadar güzel ve gerçek göründüğünü görmek, buna karşılık benim Jessica'nın yanında durmak zorunda kalmam beni biraz çıldırtmıştı. Tate başparmağıyla Jessica'nın alt dudağına dokunduğunda elimdeki şampanya kadehini neredeyse kıracaktım.

Oraya doğru yürürken Jessica arkamdan seslenmişti ama o anda nişanlım umurumda bile değildi. Damarlarımda tekrar tekrar dolaşan tek şey Delilah'nın benim olduğuydu.

Ama tabii ki, birkaç dakika sonra balkonda da belirttiği gibi, o benim değildi. Bana varlığımı unutmak istediğini söylediğinde gözlerindeki buz, ihtiyacım olan hatırlatıcıydı. Aramızda her ne varsa *-aramızda* her ne varsa herkes için olduğu gibi ölecekti. Bizi birbirimize bağlayıp ömür boyu sürecek bir pişmanlığa mahkûm etmek gibi aptalca bir şey yapmadan önce bakışlarındaki o soğukluğu görmek daha iyiydi.

Bu, küçük kardeşime karşı öfkeli olmamı engellemedi. O her zaman bir erkek fahişesi oldu, ama asla yattığım bir kadının peşinden gitmedi. Bu, yıllar boyunca üçümüzün de uyduğu yazılı olmayan bir kuraldır. Delilah'a yaptığı şey kabul edilemez.

"Bu telaş niye?" diye soruyor, sanki kendimi masanın üzerinden ona fırlatmak üzere olduğumu fark etmemiş gibi. "Evlenmek üzeresin. Eskiden yattığın kadınlardan birini neden umursayasın ki?"

Burun deliklerim alevlendi. "O değil-" Hareketlerimden onun bundan çok daha fazlası olduğu anlaşılıyor olsa da, gerçeği itiraf edemeden sözümü kesiyorum. Öfkem aniden beni terk ediyor ve masasının karşısındaki deri sandalyelerden birine çöküyorum.

Ellerimi yüzümde gezdiriyorum. "Siktir."

Ona tekrar baktığımda yüzünde bir merak ifadesi var. "Seni daha önce hiç böyle görmemiştim."

Sert bir kahkaha attım. "Beni herhangi bir şekilde görecektir kadar etrafımda bulunmadın."

Başını sallıyor. "Haklısın. Ama senin etrafında daha fazla bulunsaydım, seni daha önce böyle görür müydüm?"

Başımı sallıyorum, o da öne doğru eğiliyor.

"New York'un en güzel kadınlarından biri senin yüzüğünü parmağına takarken, bu kadınla ilgili seni kıskandıran ve sahiplenmeye iten şey nedir?"

Birkaç hafta önce Jessica'ya verdiğim devasa taşı hatırlayınca karnıma ağrılar girdi. Pahalı, şatafatlı ve gösterişliydi ve Jessica buna bayılmıştı. Çünkü istediği yüzüğün detaylarını Samson'a göndermişti ve ben de kendim bir şeyler arayacak kadar umursamamıştım. Aslında, yüzüğü benim için alması için onu göndermiştim.

Tate aklımdan geçenleri gerçekten merak ediyor gibi görünüyor ama bunu ona nasıl açıklayacağımı bilemiyorum. Bilsem bile duygularımı onunla paylaşmak istediğimden emin değilim. Kardeş olmamıza ve aynı binada çalışmamıza rağmen birbirimizi neredeyse hiç görmüyoruz. En azından altı ay önce babamız tutuklanana kadar. O zamandan beri, son on yılda geçirdiğimizden daha fazla birlikte zaman geçirdik.

"Annem ve babam evde yokken nasıl saklambaç oynadığımızı hatırlıyor musun?" Bunu sorarak kendimi şaşırtıyorum.

Tate hazırlıksız yakalanarak sandalyesine geri oturur. "Hatırlıyorum. Siz ikiniz beni asla bulamazdınız."

"Çünkü küçüktünüz ve bizim ulaşamayacağımız yerlere saklanabiliyordunuz."

Dudakları yukarı kıvrılıyor ve bir anlığına, eskiden birlikte oynadığım küçük çocuk gözümün önüne geliyor. Göğsümde donuk bir ağrı zonkluyor. "Arkadaş olmayı ne zaman bıraktık?" Soru ben durduramadan ağzımdan kaçıyor.

Gülümsemesi soluyor. "Gerçekten arkadaş mıydık?"

Verdiği cevap beni şaşırttı. Hatırlamıyor mu? O ve ben yaşça Roman ve benden daha yakındık, bu yüzden doğal olarak birbirimize çekildik. "Öyle olduğumuzu sanıyordum."

Başını sallıyor, ama yüz ifadesi değişiyor. En küçük kardeşimi bu kadar dalgın görmek nadirdir ve kendimi öne doğru eğilirken buluyorum. "Çamaşırları katlarken yaşlı Bayan Jenkins'in üzerine atlayabilmek için kalorifer dairesine saklandığın zamanı hatırlıyor musun? Neredeyse kalp krizi geçiriyordu."

Dalgın ifadesi kaybolur ve yerini tanıdık sırıtışına bırakır. "Siktir. Pisliğin tekiydin."

Kıkırdıyorum. "Hepimiz öyleydik."

Birden aklıma geldi. Çocukken aramızdaki mesafeye neden olan herhangi bir şeyi parmakla gösteremem, ama belki de neden üzerinde durmak, şimdi bu boşluğu doldurmanın bir yolunu bulmak kadar önemli değildir. Delilah ile geçirdiğim zaman bana bir şey öğrettiyse, o da hayatın mükemmel olmayabileceği ama ihtiyaç duyduğunuzda yanınızda olan bir kişinin bile her şeyi daha iyi hale getirebileceğidir.

Ailelerimiz asla öyle insanlar olamayacak, müstakbel eşimin de öyle olması mümkün değil. Ama belki, sadece belki, Tate ve ben birbirimiz için öyle olabiliriz.

"Bu akşam bir şeyler içmek ister misin?" Ben sorarım.

Gözleri biraz açılıyor ve çenesini ovuşturuyor. "Ben varım. Ama sadece benim için bir soruya cevap verirsen."

Bakışlarımı kısıyorum ama kaybedecek neyim var ki? Başımı sallıyorum.

"Devam et."

"Daha önce Roman'a hayır demekte hiç sorun yaşamamıştın. Neden bu evlilik anlaşmasını kabul ettin?"

Dilimin ucuna küstahça bir şey geliyor ama söylemeye dilim varmıyor. Yaptığım şeyi önemsizleştirmek Delilah'ya kötülük etmek gibi geliyor. Bu yüzden ona gerçeği söylüyorum. "Sevmiş ve kaybetmiş olmak hiç sevmemiş olmaktan daha iyidir" lafı saçmalık. Özel bir şeye sahip olduğuna inanmak ve sonra onun gözlerinin önünde yok olduğunu görmek çok daha kötü. Eğer sonunda sevgisiz bir evlilik yaparsam, daha fazlası olduğu yanılsamasıyla başlanamayacağımı tercih ederim."

Anlıyor gibi görünüyor. "Hiç sahip olmadığın bir şeyi özlemezsin."

"Kesinlikle." Ama bunu söylerken bile benim için çok geç olabileceğini biliyorum.

Artık Delilah'a sahibim ve onun gülümsemesindeki sıcaklığın ve dokunuşundaki sıcaklığın anısı hiç kaybolacak mı yoksa günlerimin geri kalanında göğsümde bu ağrıyı taşıyacak mıyım bilmiyorum.

"Cumartesi günü sana bulaştığım için özür dilerim," diyor Tate ve beni hayallerimden koparıyor.

"Neden yaptın?" Yeni ateşkesimize rağmen, Delilah hakkında hoşuma gitmeyen bir şey söylerse onu yumruklamayacağımdan emin değilim.

"Çünkü onunla birlikteyken seni daha çok seviyordum. Kolunda Jessica varken babamıza çok fazla benziyorsun."

Çekiniyorum. "Yumruklarını hiç , değil mi?"

Kaşlarını kaldırıyor. "Yapmamı ister misin?"

"Hayır. Bana doğruyu söyleyeceğine güvenebileceğim bir kişinin olması güzel olacak."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor ve bir anda içimde bir sevgi dalgası . "Buna pişman olacak kadar yaşayabilirsin," diyor.

Kendimi ayağa kaldırıyorum. "Bu odadan çıkar çıkmaz pişman olmaya başlayacağımdan eminim."

Kıkırdaması beni ofisten dışarı kadar takip ediyor ve evime geri dönerken, Delilah'ya Jessica ile evleneceğimi söylediğimden beri ilk kez göğsümde hafif bir aydınlanma hissediyorum. Yine de buruk bir sevinç çünkü Jessica'nın

Delilah olmasaydı kardeşimle daha iyi bir ilişki mümkün olmazdı.

Bu hafiflik uzun sürmedi. Masamın arkasına oturduğumda bir pişmanlık dalgası kaplıyor. Yanımda olmasa bile, hayatımı daha iyi hale getiriyor.

Ama ben aynısını onun için yapmadım.

Ve şimdi asla şansım olmayacak.

OceanofPDF.com

KIRK BİRİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

(Om bana dumanı tüten bir fincan çay uzatıyor. Dudaklarıma götürüyorum ve o otururken rahatlatıcı nane kokusunu içime çekiyorum. Bu gece Eve döndüğüm ilk gece, annemi gördüğüm için mutlu olsam da kalbim hala acıyor. Saçma geliyor. Başından beri gerçek olmayan bir şeyin yasını nasıl tutabilirim? Ama yine de tutuyorum. Benim için bu kadar zorsa, babam onu terk ettiğinde annemin neler hissetmiş olabileceğini hayal bile edemiyorum, özellikle de bana hamileyken.

Annem sırtıma rahatlatıcı bir el koyuyor. "Nasılsın tatlım?"

Yalan söylemenin bir anlamı yok. "Her zaman üzgün hissediyorum. Ve kızgın. Ben de kızgınım. Ama çoğunlukla üzgün ve utanmış." Yere bakıyorum, boğazımda bir yumru oluşuyor.

Nazikçe sırtımı okşuyor. "Kızgın ve üzgün olmakta sonuna kadar haklısın. Herhangi bir ilişki bittiğinde bu normaldir. Ama neden utanıyorsun?"

"Daha iyi bilmeliydim. Daha iyi biliyordum ama yine de yaptım. Zengin bir adamla ilişkiye girdim ve aşık oldum. Beni yapmamam konusunda uyardığın her şeyi yaptım."

Annem iç geçiriyor ve yüzümdeki saçları tarıyor. "Gönül meseleleri söz konusu olduğunda birini uyarmak asla işe yaramaz. Bunu bilmem gerekirdi. Ailem beni yeterince uyardı." Yumuşak bir şekilde gülüyor. "Ve haklıydılar. Yanılıyorlardı da. Çünkü bak başıma ne geldi." Bana gülümsüyor, gözlerinde sevgi parlıyor.

Elimde olmadan gülümsüyorum ve ona doğru eğilerek başımı omzuna koyuyorum. "Ben de seni seviyorum."

"Bencil bir adamın kalbini katılaştırmasına izin verme, tatlım. Başkaları da olacak. Seni sen olduğun için sevecek erkekler. Ve sonra kalbini çalan ve onu bırakmayı reddeden o özel adam."

"Ama senin için durum böyle değildi anne," diyorum usulca.

"Şey," diyor, "küçük kucak böceğimle ihtiyacım olandan daha fazla sevgiye sahiptim." Bana eskiden taktığı çocukluk lakabını kullanarak gülümsüyor.

Gözyaşlarımın arasından gülüyorum. "Bir süredir sarılıp uyuyamıyorum."

Annem saçımı okşuyor. "Sen her zaman benim kucağımdaki böcek olacaksın. Ve ayrıca,

Biriyle tanışmayı reddetmiş değilim. Sadece kendime baskı yapmıyorum. Olursa olur."

Bir nefes verdim. "Eve geldiğim için mutluyum."

"Seni evde görmekten her zaman memnunum. Bunu biliyorsun," diyor annem. "Ama bunun korktuğun için değil, burada olmak istediğin için olduğundan emin ol. Cesur ol. Seni aşağı çekmeye çalışabilecek insanlara rağmen hayatını yaşamayı seç."

"Yapacağım anne. Ne yapmak istediğimi düşünmek için biraz zamanım var ve önümüzdeki hafta Anderson-Bennet ile bir toplantım var. Nasıl gideceğini göreceğim ve sonra bir seçim yapabilirim."

"Tek istediğim bu. Bir erkek yüzünden hayallerinizden vazgeçmeyin."

"Yapmayacağım." Ona sıkıca sarılıyorum, o da bana sarılıyor. Sonra bir nefes verip kanepeye yaslanıyorum ve nane çayımdan bir yudum daha alıyorum. Az önce söylediklerimi düşünüyorum ve hayallerimin değişip değişmediğini merak ediyorum. Çok çalışmaya geri dönmek ve hayattan gerçekten zevk almak için kendimi asla yeterince bırakmamak artık kulağa o kadar da çekici gelmiyor. Sanırım Cole bana bir şey veriyse, o da yeni bir bakış açısı kazandırdı. Annemi mutlu etmek istiyorum ama bunu kendi mutluluğum pahasına yapmamı istemeyeceğini biliyorum.

"Hadi," diyorum. "Buraya son geldiğimde Buffy maratonumuzu bitirememiştik. Şimdi bol bol vaktimiz olacak."

Ben bölümü sıraya koyarken o koltuğa yerleşiyor.

Kalbim ne kadar kırılmış olursa olsun, annem hep yanımda olacak.

Başımı tekrar omzuna yaslıyorum ve o da elime uzanıp sıkıca tutuyor.

"Yani, şu anda New York'ta çalışıyorsunuz." Zarif, siyah saçlı kadın gözlüklerinin üstünden bana bakıyor. "Bana neden ayrılmayı düşündüğünüzü söyleyebilir misiniz?"

Bacak bacak üstüne atıyorum ve Anderson-Bennet'in üç ortağına bakıyorum. "Geçen yıl Elite ile çalışmayı çok sevdim ama aileme yakın olmayı ne kadar özlediğimi fark ettim. Sanırım evimi özledim."

Sıcak bir şekilde gülümsüyor. "Bu duyguyu bilirim. Eve taşınmadan önce iki yıl New York'ta çalıştım. Büyük ve yalnız bir şehir olabiliyor."

Göğsümde bir şey sıkışıyor. "Evet, olabilir."

Başını sallıyor ve zgemişime bakıyor. "Dürüst olmak gerekirse, burada gördüğüm her şey mkemmek. Özellikle King Group'taki son çalışmalarınızı göz önünde bulundurursak sizi işe almamak aptallık olur. Senin niteliklerine ve deneyimine sahip çok fazla insan kapımızı almıyor."

"Teşekkür ederim."

Tırnağınımı masaya vuruyor. "Sadece işinizi kltmekten gerçekten mutlu olup olmayacağınızı düşünmeniz gerekiyor. Kayıtlarımızda çok fazla milyar dolarlık şirket yok ve sıkılma ihtimaliniz de var. Bunu düşünmek için biraz zaman ayırın, belki iki hafta, sonra kararınızı bildirmek için bizi arayın."

Gülümsedim ve başımı salladım. "Teşekkür ederim, öyle yapacağım."

Vedalaştıktan sonra ofisten çıkıyorum ve kiralık arabama biniyorum. Buraya geri dönersem, bir araba almam gerekecek. Parmaklarımı direksiyonun etrafında kıvırıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Kafam çok karışık. New York'ta çalışmayı seviyorum ama annemi özlüyorum ve Paul ile Cole'un başına gelenlerden sonra evimin rahatlığımı kalbimi sızlatıyor.

Bundan sonra üç hafta daha iznim var, bu yüzden en azından bir karar vermeden önce düşünmek için zamanım olacak. Umarım kalbim biraz iyileştiğinde ve kafam daha net olduğunda.

Yine de kalbimdeki acının hafiflemesi için üç haftadan daha uzun bir süre geçmesi gerekeceğine dair içimde korkunç bir his var.

Arabayı vitesine taktım ve eve doğru yola ıktım.

KIRK İKİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

COLE

(Elimde viskiyle balkonun korkuluklarına yaslanıyorum. Tıpkı Roman'ın babamın tutuklandığı haberini verdiği gece olduğu gibi, gözlerim Kral'a Plaza, otelden olduğu gibi benim çatı katımdan da uzaktan görülebiliyor. Ve o gece olduğu gibi Roman'ın ofisinde de ışıklar yanıyor. Düşüncelerimin ağırlığı üzerimde baskı oluştururken parmaklarım kesme kristal camın etrafında sıkışıyor.

Bunların herhangi biri buna değer mi? Gece geç saatlere kadar çalışmak, başarılı olma dürtüsü, sürekli zenginlik ve güç peşinde koşmak. Gerçekten hepsi bu kadar mı? Kardeşlerim ve ben her şeyin en iyisine sahip olabiliriz, ama bu onu yaşamaya değer bir hayat yapar mı?

Viskiyi yudumlarken buz küpleri bardağa çarpıyor, gözlerimi kapatıyorum, böylece göğsümde Delilah'dan ayrıldığım günden beri var olan boşluğa değil, aşağı inerken yumuşak yanmaya odaklanabiliyorum.

"Cole?" Jessica'nın sesi düşüncelerimi böldü ve dişlerimi sıktım. Ona dairemin anahtarını vermek bir hataydı ama taşınmasına izin vermediğimde öfke nöbeti geçirdikten sonra verdiğim bir tavizdi. Ona bunun düğün sonrasına kadar bekleyebileceğini söylemiştim. Gelenekçi olduğumu ve günah içinde yaşamaya inanmadığımı söylediğimde yüzünde beliren ifadeyi hatırlayınca dudaklarımda bir gülümseme belirdi.

Mutlu değildi.

Yine de, ne zaman ortaya çıkacağını asla tahmin edemediğim için bir anahtarı olması neredeyse daha kötü.

Onunla ilgilenmek için içeri dönüyorum.

Yatak odamın koridorundan aşağı iniyor, belli ki önce orayı kontrol etmiş. Elimde viskiyle beni gördüğünde, bir kedi

yüzünde memnuniyet gülümsemesi belirir.

Yürüyüşünü yavaşlatıyor, elbisesinin askılarını omuzlarından sıyrırken kalçaları sallanmaya başlıyor. Bakışlarımı yüzünde tutuyorum, teklif ettiği şeyle hiç ilgilenmiyorum. Delilah'nın anısı hâlâ aklımdayken olmaz.

Jessica birkaç adım önümde duruyor, kaşlarımı kaldırdığımda gülümsemesi kayboluyor. "Hadi ama Cole," diyor, sesine sinirli bir sızlanma karışıyor. "Böyle davranma. O gelmeden önce güzel zamanlarımız oldu."

Elbisesi ayaklarının dibinde gölleniyor ve parmaklarını göğüslerinin üzerinde gezdirirken suratını asarak bana bakıyor.

Dişlerimi sıkıyorum ve omzunun üzerinden duvara monte edilmiş devasa televizyonumun siyah aynasına bakıyorum. Bakışlarımı ekrana sabitlediğimde bile, oda neredeyse benden uzaklaşıyor gibi görünüyor, sanki dairemin duvarları geri çekiliyor, etrafımdaki boşluk aldığım her nefeste daha da büyüyor ve boşalıyor.

Kalbim göğsümde düzensiz ve acı verici bir ritim tuttururken kaburgalarım ciğerlerimdeki havayı hapsedecek kadar sert bir şekilde daralıyor. Lanet olsun. Daha iyi bilmesem bunun lanet bir panik atak olduğunu düşünürdüm. Gerçek, bilincime doğru yol . İşte bu. Benim geleceğim bu. Paranın satın alabileceği tüm lükslerle dolu büyük boş bir daire ve içinde boş kalpleri olan iki boş lanet insan.

Çünkü Jessica ve ben buyuz. Boş lanet insanlar. Biz yürüyen ölülerin tanımıyız. Zenginliğimiz ve gücümüzle ortalıkta kasıla kasıla dolaşırken, göğsümüzde kalbimizin atması gereken yerde kocaman boşluklar varken yaşıyormuş gibi davranıyoruz.

Ben, kardeşlerim, ailem, boş evlerde yaşayan boş insanlarız. Jessica'nın da aynı durumda olduğundan şüphem yok. En tepeye çıkma çabasından ve sonra

da ne pahasına olursa olsun orada kalma mücadelesinden başka bir şey bilmeden büyüdük. Kazancın bu bedele değmediğini kabul etmemize asla izin vermiyoruz, çünkü bunu kabul ettiğimizde elimizde ne kalıyor?

İstediğim bu mu? Ailemin ruhsuz evliliğinin bir kopyası, çocuklarımı benim yetiştirildiğim gibi yetiştirmek.

Alternatifin ne olduğunu ilk elden gördüm, hissettim. Delilah bir illüzyon değildi. O gerçektir, ona sahiptim ve sonra onu fırlatıp attım. Dokunuşuna, kahkahalarına, sıcaklığına dair anılar zihnimi dolduruyor ve artık bunları görmezden gelemiyorum. Onunlayken, her boşluğu dolduruyor, beni

Hatırlayabildiğim kadarıyla ilk defa kendimi bütün hissediyorum. Hayatımı daha iyi hale getirdi ve ben de bunu onun için yapan adam olmak istiyorum. O adam olmalıyım.

Tekrar Jessica'ya odaklandım. "Bunu yapamam." Sonra başımı sallıyorum çünkü gerçek bu değil. "Bunu yapmayacağım."

Yüzünde kırılgan bir ifade beliriyor. "Saçmalama."

Gözlerinin içine bakıyorum. "Ben bunu istemiyorum. Senin de istediğini sanmıyorum."

Alay ediyor. "Bunu neden istemeyeyim ki? İkimiz çok mantıklıyız. Beni ilk becerdiğin andan beri evleneceğimizi biliyordum. Sen benimsin, Cole. Her zaman öyleydin, başka kiminle olursan ol. Sadece bunu resmileştirmek için doğru zamanı bekliyordum."

"Gerçekten istediğin bu mu? Sahte bir evlilik mi? Seni sevmeyen bir adam mı?"

Gerçekten şaşkın görünüyor. "Aşkın bunlarla ne ilgisi var?"

"Hayatını beni umursamadan ve benim de seni umursamamamı sağlayarak geçirmeyi gerçekten istiyor musun?"

Saçlarını omzunun üzerinden savuruyor ve omuz silkiyor. "Bu işler böyledir. Bunu sen de biliyorsun. Benim annemle babamın son derece başarılı bir evliliği vardı ve baban dikkatsiz davranana kadar seninki de öyleydi."

Dikkatsiz mi davrandın? Tanrım. Ondan uzaklaşıyorum. Anlamayacak. Tıpkı benim çok uzun süre anlamadığım gibi. Belki de alternatifini deneyimleyene kadar anlayamazsın.

"Hadi ama Cole," diyor. "Evlendikten sonra ne yapmak istersen yapmaktan mutluluk duyarım." Kolları arkamdan beni sarıyor, göğüsleri sırtıma bastırıyor. "Ondan sıkılacağını biliyorsun zaten. Sen ve ben, biz aynıyız. Ne istediğimizi ve onu elde etmek için ne yapmamız gerektiğini biliyoruz. Beni hamile bırakırsın, babama bir varis ve onu mutlu edecek bir yedek verirsin, sonra sen istediğini yaparsın, ben de istediğimi yaparım. İstediğin kişiyle yatabilirsin. Beni hamile bıraktıktan sonra onu bulabilir ve vücudundan atana kadar sikebilirsin. Tanrı aşkına, tedbirli ol ve ne yaparsan yap, onu hamile bırakma. İsteyeceğimiz son şey etrafta dolaşan bir piç dedikodusuyla uğraşmaktır."

Delilah ve kardeşime tek seferde hakaret etmeyi başardı. Ondan uzaklaşıyorum. "Buz gibi soğuksun, değil mi?"

Gülüyor. "Ve sen de tamamen aynısın. O sana aşıktı ve sen onun kalbini kırdın çünkü işin ve paran onun için daha önemliydi."

onun sana yapabileceğinden daha fazla. O yüzden orada durup beni yargılama." Sözlerindeki gerçeklik beni derinden etkiliyor ve çenem sıkılıyor.

Jessica işaretleri okumuyor. Başını eğiyor ve kirpiklerinin arasından bana bakıyor. "Biz birbirimiz için yaratılmışız Cole. Şimdi oyalanmayı bırak da gel ve müstakbel eşini mutlu et."

Yaklaştım ve kulağına mırıldanmak için eğildim. "Yapmayı planladığım şey tam olarak bu." Sonra dönüp gidiyorum.

OceanofPDF.com

KIRK ÜÇÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

COLE

(Roman'ın ofisine kapıyı çalmadan giriyorum. Başını kaldırıp bana bakıyor, şaşkınlıktan gözleri kısa bir an için parlıyor, sonra gözlerini kapatıp arkasına yaslanıyor sandalyesinde oturuyordu. "Pazartesi sabahının bu erken saatinde bu zevki neye borçluyum?"

Masasının önündeki deri koltuklara doğru ilerliyorum ve bir tanesine çöküyorum, bacaklarımı uzatıyorum ve bileklerimden çaprazlıyorum. "Her şey bitti."

Koyu renk bir kaş . "Ne bitti?" "Jessica.

Benimle. Ben bittim."

Gözleri kısılıyor ve öne doğru eğiliyor. "Parmağında bir yüzük var."

"Onda kalabilir ya da satabilir. Ne isterse. Ama bu artık benim ona verdiğim bir sözü temsil etmiyor."

"Tanrı aşkına Cole," diye tersliyor Roman ve yüzünde o amansız kayıtsızlık yerine öfkeyi görmek neredeyse iyi hissettiriyor. "Bir anlaşmamız vardı, Tanrı aşkına. Onunla ne zaman konuştun? Bunu tersine çevirmek için çok geç olmayabilir."

"Dün gece onunla konuştum. Artık çok geç, çünkü onunla evlenmeden önce bu şirketten çekip gideceğim."

Yüzünde çocukluğumuzdan beri gördüğüm şoka en yakın ifadeyi görüyorum. "Jessica'dan, onunla evlenmemek için bu şirketteki hisselerinden vazgeçecek kadar tiksindiğini bana ciddi ciddi söyleyemezsin."

"Jessica değil."

"O zaman bu da ne?" "Bu

Delilah."

Roman oturduğu yerden fırladı, ellerini masasına koydu ve bana dik bakmak için masanın üzerine eğildi. "Hayır. Sen bu şirketi

bir kadınla kaçamak yaptın."

Kravatımı düzeltiyorum, şu anda ondan çok daha sakinim. "Tuhaf," diyorum. "Bir şey doğru olduğunda, derinlerde bir yerde doğru olduğunu bildiğinde, başka hiçbir şeyin önemi kalmaz. Paranın değil. Güç değil. Hiçbir şeyin." Bana deliymişim bakıyor. "Anlamayı beklemiyorum. Aynı şeyi bana altı ay önce söyleseydin deli olduğunu düşünürdüm. Ama Delilah bunların hepsini değiştirdi. Beni değiştirdi. Ve bana bir şans daha vermesi için onu ikna edemesem bile geri dönüş yok. King Group' uzaklaşmak istemiyorum, çünkü bu bizim şirketimiz ve geleceğinin bir parçası olmak istiyorum. Belki bu aile için ileriye dönük bir umut bile vardır. Ama tüm bunları onunla daha fazla zaman geçirmek için takas edeceğim."

Alnında derin kırışıklıklar oluşuyor. "Yani elinizde hiçbir şey kalmamasını mı istiyorsunuz?"

"Çekip gitsem bile yoksul olmaktan çok uzak olacağım, ancak bu şirketin bir parçası olmamamdan bahsediyorsanız, evet, bu yapmaya hazır olduğum bir fedakarlık. Ama durum böyle olmasaydı iyi olurdu. Bence sen, ben ve Tate oturup Berrington'ın yatırımını kurtarmak için Jessica'yla evlenmeme bağlı olmayan bir yol bulabiliriz. O akıllı bir adam. Bir şirkette kişisel bir hissesi olduğunu düşünmek isteyebilir, bunu elde etmek için kızına yalakalık yapmaktan mutlu olabilir ama her şeyden önce o bir iş adamı ve söyleyeceklerimizi dinleyecektir."

Roman bir an çelik gibi gözlerle beni süzdükten sonra tekrar yerine oturuyor. Yüzünde düşünceli bir ifadeyle parmaklarını masasına vuruyor.

Yanıtını sabırla bekliyorum. "Durumunuzu anladığımı iddia etmiyorum," diyor sonunda, "ama sizi kaybetmek istemiyorum. Eğer sen kararlıyım, o zaman bu işi halledelim."

Telefonunu eline aldığı anda omuzlarım gevşiyor. "Tate, ofisime gelmek için bir dakikan var mı?" Dinliyor. "Güzel. Bir dakika içinde görüşürüz."

Telefonu kapatıyor, sonra parmaklarını çenesinin altında birleştirip beni inceliyor, gözlerinde neredeyse eğlenceye benzeyen bir şey titreşiyor. "Bu aile için umudun var, ha?"

Dudaklarım geriliyor ama kapı açılıp Tate içeri girdiğinde rahatça omuz silkiyorum. "Asla çok geç değildir," diyorum.

"Ne için geç değil ki?" diye sorarak yanımdaki sandalyeye doğru ilerliyor.

"İkinci şanslar." Sorusuna cevap veriyor olabilirim ama gördüğüm siyah saçlar ve yeşil gözler.

Tate merakla bana bakıyor, sonra dikkatini Roman'a çeviriyor. "Ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Kardeşlerime odaklanıyorum. Üçümüz bu işi çözeceğiz ve sonra Delilah'ın peşine düşeceğim. Onu geri alacağım ve bunun için ne gerektiği umurumda değil.

OceanofPDF.com

KIRK DÖRDÜNCÜ BÖLÜM

OceanofPDF.com

COLE

(Şoför durdu ve bir süre orada oturup Delilah' büyüdüğü evi inceledim.

Küçüktü ama ön bahçesi bakımlıydı.

Ön verandanın etrafındaki yataklara çiçekler ve çalılar dikildi.

Bu çok komik. Burada büyüdüğümü hayal bile edemiyorum ama Delilah'nın çocukluğunu, yazın sıcağında fiskiyelerin arasından koşuşunu, çiçek dikerken annesiyle yan yana diz çöküşünü, annesinin yiyecekleri verandanın merdivenlerinden yukarı taşımasına yardım edişini gün gibi hatırlıyorum. Basit şeyler. Onun hafife aldığı şeyler. Yaşamak için her şeyimi verebileceğim şeyler çünkü belki onunla nasıl birlikte olacağımı bilmek benim için daha kolay olurdu. Ona ihtiyacı olanı nasıl vereceğimi.

Şoföre beni caddenin ilerisinde beklemesini söyledim ve arabadan . Üzerimde bir takım elbise var, belki de geriye dönüp baktığımda bu bir hataydı ama artık çok geç.

Evde kimsenin olup olmayacağını merak ederek ön kapıya doğru ilerliyorum. Delilah burada kalacak mı diye. Kalacağını tahmin etmiştim ama emin değilim. Yakında öğrenirim.

Kapıyı çalıyorum ve bekliyorum. Kapının diğer tarafında ayak sesleri duyulduğunda, kalbim kaburgalarımın çarpıyor, onu çok uzun zamandır ilk kez tekrar göreceğimi umuyorum. Ama kapı açıldığında, gelen o değildi. Yine de, Delilah'nın yirmi yıl sonra nasıl görüneceğini tahmin edecek olsam, hayal edeceğim şey bu olurdu.

Ufak tefek, siyah saçlı ve kıızıyla aynı kedi gibi gözlere sahip, ancak onunkiler mavi. Delilah yeşil gözleri babasından mı almış? Zenginliği ve konumu için onu reddeden adamdan. Tıpkı benim yaptığım gibi.

Bu düşünceyi bir kenara itiyorum. Odaklanmam gerek.

Bana bakan kadın dudaklarını büzüyor ve kollarını kavuşturuyor. Belli ki kim olduğumu çok iyi biliyor ve hiç etkilenmiş değil. "Delilah burada değil, o yüzden özel jetine binip tekrar eve dönebilirsin."

Delilah'nın annesini geçmek ilk zorluk olacak ama geri adım atmayı planlamıyorum. "Üzgünüm hanımefendi. Bunu yapamam."

Gözlerini kısar. "Peki neden? New York'ta ihtiyacın olan her şeye sahipsin. Süslü penthouse'un, süslü arabaların, tüm paran. *Nişanlın*. Kızımı rahat bırak ve seni huzur içinde unutmasına izin ver."

Duygularımı bir yabancıyla paylaşmak normalde yapacağım en son şeydir ama şimdi kendimi tutmanın zamanı değil. "Bir nişanlım yok ve kesinlikle ihtiyacım olan her şeye sahip değilim. Çünkü Delilah'ya ihtiyacım var. Ona ihtiyacım var ve o olmadan diğer her şey anlamsız."

Beni inceliyor, kaşlarının arasında bir çizgi oluşuyor. Sonra geri adım attı. "Eğer gitmeyeceksen, içeri gelebilirsin."

Sessiz bir nefes alıyorum ve eşikten adımımı atıp yıpranmış mobilyalara ve yan taraftaki küçük, işlevsel mutfığa bakıyorum. Kanepenin üzerindeki parlak yastıklar ve duvardaki çiçek çizimleri rahat, yaşanmış bir his veriyor.

"Çay ya da kahve ister misiniz?" diye soruyor. "Sadece biraz su, teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum.

"Sadece musluk suyum var." Çenesi sanki daha lüks bir şeyi olmadığı için yaygara koparacağını düşünüyormuş gibi kalkık.

Gülümsüyorum. "Musluk suyu iyidir."

Dudaklarının kenarları hafifçe seğiriyor ve ben bunu bir kazanç olarak kabul ediyorum.

Mutfığa gidiyor ve küçük ahşap sehpanın üzerindeki bardak altlığına koyduğu bir bardakla geri dönüyor. Bunun oturmam için bir davet olduğunu varsayarak oturuyorum ve o da karşımdaki koltuğa yerleşiyor.

Çok güçlü insanlarla çok sayıda yüksek basınçlı toplantıda bulundum ama Delilah'nın annesinin delici bakışları altında olduğum kadar terlediğimi hiç sanmıyorum. Bu, çocuğunu korumaktan başka bir şey istemeyen bir annenin bakışı. Bu bakışı ben çocukken hiç göremedim ama Delilah'ın görmesi hoşuma gitti. Babası olmadan da sevildiğini ve korunduğunu bildiğini bilmek hoşuma gidiyor.

Artık onu seven ve koruyan kişi olmak istiyorum. Şimdiye kadar iyi bir iş çıkaramadım ama bunu değiştireceğim.

"Tamam. Bir , " diyor. Kaşlarımı çatıyorum ve Delilah'annesi başını sallıyor. "Buraya gelerek ne elde etmeyi umuyorsunuz Bay King?"

"Ben Cole," diyorum ve o da başını sallıyor ama taş gibi suratı değişmiyor ve karşılığında adını da söylemiyor. Nefesimi bırakıyorum. Umarım sesimdeki dürüstlüğü duyar. "Ben bir hata yaptım. Onu incittim ve yaptığım şeyin kabul edilebilir bir mazereti yok. Bunu düzeltebilir miyim ya da Delilah kalbinde beni affedecek gücü bulabilir mi bilmiyorum ama yine de deneyeceğim. Ona istediği her şeyi vermek istiyorum. Hayalini kurduğu her şeyi. Her sabah onunla uyanmanın ve her gece onunla uyumanın nasıl bir şey olduğunu bilmek istiyorum. Onu severek bir hayat istiyorum. Onu bir daha asla terk etme hatasına düşmeyeceğimi ona göstermek için ne yapmam gerektiğinden emin değilim, ama bunu öğrenmek için buradayım."

Konuşmam sırasında yüzü yumuşuyor ve konuşmamı bitirdiğimde yüzünde bir gülümseme pırıltısı belirdiğine yemin edebilirim. "Buradasın ve bu iyi bir ilk adım. Evlenmeyi planladığın kadına ne olduğunu sorabilir miyim? Onu da kalbi kırık bir şekilde mi terk ettin?"

Duyduğum en yüklü soru buydu. "Anlamalısınız, Bayan West-"

"Beth," diyor ve umutlarım biraz daha yükseliyor.

"Beth," diye onaylıyorum devam etmeden önce. "Benim dünyamda evliliğin aşkla ilgili olmadığını anlamalısın. İttifaklarla ilgilidir. Güç ve nüfuz ticaretiyle ilgilidir. Jessica'yı hiç sevmedim ve onun da beni hiç sevmediğini garanti edebilirim. Ayrıldığımda duyguları incinmiş olabilir ama daha çok egosu incinmiştir ve kesinlikle kalbi değil."

"Peki neden en başta bunu kabul ettin? Delilah'nın sana karşı bir şeyler hissettiğini ve kararının onu inciteceğini biliyor olmalıydın."

Bir damla ter sırtımdan aşağı akıyor. Kendimi iyi bir şekilde resmetmiyorum ama devam etmekten başka yapacak bir şey yok. "Çünkü aşkın benim gibi insanlar için önemli olmadığına inanıyordum. Sahip olamadığımız tek şey olduğunu sanıyordum."

Beni dikkatle izliyor. "Artık farklı düşündüğünüzü mü söylüyorsunuz?"

Delilah'yı zar zor kullandığım mutfağında bana ızgara peynir yaparken hayal ediyorum. Tasarımlarından bahsederken yüzünün nasıl aydınlandığını hayal ediyorum. Gözünü bile kırpmadan anneme nasıl karşı koyduğunu hatırlıyorum. Gülüşünü görüyorum, kahkahasını duyuyorum, teninin ipeğini ve nefes alışlarını hatırlıyorum.

Annesinin gözlerinin içine bakıyorum. "Artık, kim olursan ol, eğer ararsan aşkın orada olduğuna inanıyorum ve eğer onu bulacak kadar şanslıysan, sahip olduğun her şeyle ona tutunmalısın. Bence sevgiyi hak etmeyen tek insanlar, sevgi tam önlerinde dururken bile ona inanmayı reddedenlerdir."

Yüzünde yavaş bir gülümseme beliriyor. "Peki o zaman," diyor usulca. "Delilah hiçbir şeyi yarım yamalak yapmazdı."

Ne demek istediğinden tam olarak emin değilim ama bana verdiği gülümseme, onu doğru nedenlerle burada olduğuma ikna ettiğimi düşündürüyor.

"Tabii ki bu işin kolay kısmı" diyor. "Şimdi onu ikna etmeniz gerekiyor. Bunun için bir planın var mı? Yoksa az önce yaptığın gibi kanatlanıp gidecek misin?"

Yüzümü buruşturuyorum. "Dürüst olmak gerekirse, onu tekrar görmenin ötesini düşünmedim."

Dışarıdan bir ses geliyor ve kadın ön kapıya doğru bakıyor. "Sanırım şansını yakalayacaksın."

KIRK BEŞİNCİ BÖLÜM

OceanofPDF.com

DELILAH

Ben annemin eski püskü arabasını garaj yoluna park ediyorum ve arka koltuktaki yiyecekleri toplayıp eve giden yola taşıyorum. Önce ben anahtarı kilide sokabiliyorum, kapı açılıyor ve anneme gülümsüyorum. "İstedğin tüm malzemeleri aldım ve tatlı için biraz dondurma aldım. Sen-" Yüzündeki ciddi ifadeyi fark edince duruyorum. "Her şey yolunda mı?"

Çantaları elimden almak için uzandı. "Cole burada." Kalbim neredeyse duracaktı. "Ne?"

"O burada. Ama kalıp kalmayacağı size bağlı."

Göğsümde kabaran ihanet duygusunu bastırıyorum - annem ona yeterince iyi bir neden sunmasaydı onu içeri almazdı. Sadece bunun ne olabileceğine dair bir fikrim yok.

Uzun bir nefes alıyorum, sonra bir nefes daha, kalbim göğsümde hızlı hızlı . Annem bana güven veren bir gülümsemeyle küçük oturma odasına doğru başını sallıyor, sonra da yiyeceklerle birlikte mutfığa yöneliyor.

Ayağa kalkmış, ben yaklaşırken beni izliyor ve onu görünce nefesim boğazımda düğümleniyor. Neden burada olduğunu bilmiyorum. Neden New York'a Jessica'nın yanına dönmediğini bilmiyorum. Onu içime çekmekle, yanından geçip yatak odama gitmek arasında gidip geliyorum.

Ama annem bir korkak yetiştirmede, bu yüzden onun önünde durup yukarı bakıyorum. Hatırladığım kadar güzeldi. Hatırlamadığım şey ise yüzündeki çekingen ifade ve bakışlarındaki çaresizlik parıltısı.

"Delilah," diyor ve o derin, kadifemsi sesiyle sadece adımlı söylemesi bile beni titretiyor.

dolandırmam. "Jessica burada olduğunu biliyor mu?"

Ürkmesini ya da kaçamak davranmasını beklesem de hayal kırıklığına uğruyorum. Bakışlarımı sabit tutuyor. "Yapıp yapmaması umurumda değil. Onunla ilişkiyi bitirdim."

Hain kalbim bu haberle sığıyor, sonra beni hala kendi dünyasının bir parçası olan bir kadınla takas ettiğini hatırlıyorum. Önümde durup başka biriyle evlenmeyi planladığını söyledi, yani benim ona hissettiklerimi o bana hiç hissetmedi. Kararlı duruyorum. "Neden buradasın Cole? Ödül gecesinde sana söylemem gereken her şeyi söylediğime eminim."

Gözleri beni delip geçti. "Söyledin. Ve tüm bunları söylemeye hakkın vardı. I . . ." İlk kez kararsız görünüyor, elini çenesine götürürken gözleri başka yöne kayıyor. "Düşündüğümde çok daha fazla şeyi berbat ettim. Şirketimi ilk sıraya koydum. Kendimi ilk sıraya koydum. Birini incitebileceğimi hiç düşünmediğim bir şekilde seni incittim çünkü birinin bana karşı senin hissettiğin gibi hissedebileceğine hiç inanmamıştım."

Kararlılığım sarsılıyor ama gardımı indiremiyorum. Beni bir kez incitti ve konumu, statüsü, servetini ve gücünü elinde tutma ihtiyacı bunu gerektirdiğinde bunu tekrar yapmasını engelleyecek hiçbir şey yok. "Bu bir özür mü?" diye sordum.

Alnı biraz kırışıyor, elleri kollarımı kavrayıp beni kendine doğru çekmek istercesine havaya kalkıyor. Neyse ki temas kurmuyor ve kollarımın yanına düşmesine izin veriyor. "Yeterince değil. Özür dilerim, Delilah. Her şey için, sana yaşattığım her acı için özür dilerim. Ama bunu düzeltmek için buradayım. Seni geri kazanmak için buradayım."

"Beni geri kazanmak mı?" Başımı sallıyorum. "Cole, beni geri kazanamazsın. Kelimeleri söylememiş olabilirim ama sana kalbimi sunuyordum. Orada önünde durup beni terk etmemen için yalvardım ve sen çekip gittin ve Jessica'nın parmağına yüzük taktın. İkiniz için işler yolunda gitmediği için üzgünüm ama bu, tacınızı paylaşacak bir sonraki sosyete prensesi gelene kadar zaman geçirmek için bana koşarak geri dönebileceğiniz anlamına gelmiyor."

Gözlerinde buz gibi bir ateş parlıyor. "Bu bir şey değil." "O zaman nedir?"

Sesini alçaltarak bir adım öne çıkar. "Jessica ile nişanlanmamın tek nedeni King Group'tu. Ne kadar büyük bir hata yaptığımı anladığım an, nişanı attım." Bana tekrar uzanıyor ve bir an için zayıflıyorum, çenemi kavramasına izin veriyorum. Bakışları içime işliyor. "Ona asla dokunmadım, kedicik. Bunu bilmen gerek. Düşüncesine bile katlanamazdım."

Onun sözleriyle içimde oluşan rahatlama hissinden nefret ediyorum. Önemli olmamalı. Bu önemli *değil*. Geri adım attım ve eli düştü.

Yine de bunun onu caydırmasına izin vermez. "İhtiyacın olan adam olmak için bir şans daha istiyorum, Delilah."

"Hayır." Gözlerim yaşlarla doluyor ve başımı sallıyorum. "Sana zaten ikinci bir şans verdim. Herkese ikinci bir şans vermek zorunda kalmaktan bıktım. Babama hayatımda olması için dünyadaki tüm şanslar verildi. Ben Paul'e ikinci bir şans verdim ve bak bu beni nereye getirdi. Herkese beni sevmesi için birden fazla şans vermemeliyim."

"Delilah-"

"Gitmeni istiyorum." Sesimin titremesini görmezden geliyorum.

"Hayır, Delilah. Bırak beni-"

Ona sırtımı dönüp ön kapıya doğru yürüyorum, kapıyı açıyorum ve orada durup gitmesini bekliyorum. Bir an için gitmeyeceğini düşünüyorum. Beni tekrar onunla yüzleşmeye zorlayacağını. Kalbimin umutsuzca tutunmaya çalışacağı sözleri dinlemek için. Çünkü ona inanmak istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki, özlem beni boğmakla tehdit ediyor. Ama yapamıyorum. Ona inanamıyorum.

Sonra onun varlığı arkamda beliriyor. "Haklısın. Bana bir şans daha vermene gerek yok, çünkü seni kaybetmeden önce sahip olduğum şeyin farkına varmalıydım. Ama bunu düzelteceğim. Bizi düzelteceğim."

"Biz diye bir şey yok Cole." Yorgunluk damarlarımda dolaşüyor ve onun gitmesine ihtiyacım var.

Başını eğiyor, böylece bakışlarımı tereddütsüz gözlerle karşılayabiliyor. "Kalbimde sonsuza dek bir biz olacak Delilah. Artık seninkinde olmasa bile. Seni bir daha asla başkasına ikinci bir şans vermek zorunda kalmayacağına ikna etmek için elimden gelen her şeyi yapana kadar gitmiyorum. "Ben senin son şansın olacağım."

Dönüyor ve arkasına bakmadan patikadan aşağıya doğru ilerliyor, ancak geçerken annemin paslı arabasına bir göz atıyor. Dönmediği için şanslıyım, çünkü dönseydi onun sözleri karşısında bacaklarımın nasıl güçsüzleştiğini görebilirdi. Ona ulaşmak için duyduğum neredeyse karşı konulmaz dürtüyle gözlerime dolan yaşları görebilirdi. Yüzümü göğsüne gömmek ve ona inanmak için.

Ama çok incindim ve kalbim ona tekrar bu kadar kolay açılmayacak kadar yaralı.

Hâlâ bir biz olduğuna beni ikna edene kadar kalacağını söylüyor ama bahse girerim New York'ta ona ihtiyaç duyulduğu anda gidecektir.

Sonra öğreneceğim.

Cole King için ne kadar değerli olduğumu tam olarak bileceğim.

ERTESİ AKŞAM, koşudan sonra eve dönüyorum, kulaklıklarımı çıkarırken ayaklarım takılarak duruyorum.

Ne oluyor be?

İlk aklıma gelen Cole'un geri döndüğü ve bu kez arabayı kendisinin sürdüğü, ama öyle olmadığını biliyorum. Garaj yolundaki parlak kırmızı araba yepyeni. Buraya sürülmüş gibi bile görünmüyor. Birisi onu araba galerisinden almış ve annemin arabasının normalde durduğu garajın önüne bırakmış gibi görünüyor.

Patikadan yukarı yürüyüp eve giriyorum ve onun karanlık kafasını hemen fark ediyorum. Kanepede oturuyor, çünkü gibi aynı yerde, annem de karşısında oturmuş, sakın sakın çayını yudumluyor.

Derin bir nefes alıyorum, sonra anahtarlarımı büfenin üzerine bırakıyorum. "Lütfen bana dışarıdakinin senin araban olduğunu söyle." Bu yorumu Cole'a yöneltiyorum.

Hemen ayağa kalkıyor, masmavi gözleri hala kalbimi pır pır ettirecek bir şekilde üzerimde geziniyor. Benden sandalyesinde arkasına yaslanmış, anlam veremediğim küçük bir gülümsemeyle beni izleyen anneme bakıyor. Cole'u cesaretlendirecek son kişi o olmalı. Onun gibi erkeklerin kendilerine verilen kalplerle ne kadar pervasız olduklarını çok iyi biliyor.

Cole, "Bu annenin," diyor.

"Onun için aldın." Bu bir ifade, soru değil, çünkü tabii ki aldı.

"Diğeri son demlerini yaşıyor gibiydi."

Bakışlarım anneme yöneldi. "Kabul etmediğini varsayıyorum."

Gülüyor. "Tabii ki hayır. Cole'a teşekkür ettim ama ne kadar zengin olurlarsa olsunlar yabancılardan araba kabul etmediğimi söyledim. Sadece bayinin arabayı tekrar almasını bekliyoruz."

Bakışlarımı Cole'a çeviriyorum. "Bir araba aldığına inanamıyorum." Annem sakince, "Bir arsa da satın aldı," diyor.

Bakışlarım o ve Cole arasında gidip geliyor. "Ne?"

"Görünüşe göre benim için tasarladığın hayalimdeki ev için." Gülümsemesi yumuşak. "Bir ara planı görmek isterim."

"Elbette. Sadece sana söylemeden önce bunu karşılamaya daha yakın olmak istedim. Henüz tam olarak o noktada değilim ve araziye de henüz ihtiyacımız yok." Cole'u bakışlarımla kısıtıyorum, arazi aldığı için mi yoksa sırrımı açıkladığı için mi ona daha çok kızdığımdan emin değilim.

"İyi bir arsa," diyor. "Nehrin üzerinde. Bir tekne iskelesi koyabileceğinizi düşünmüştüm."

Hafif histerik bir kahkaha attım. "Tekne iskelesi mi? Cole, annem zengin değil. Ben de zengin değilim. Hafta sonlarımızı bir teknede şampanya yudumlayarak geçirmeyeceğiz. Bu senin hayatın, bizim değil. Ve eğer annem senden bir araba istemiyorsa, pahalı bir arsa da istemeyeceğini garanti edebilirim."

Annem ayağa kalkıyor ve eteğini fırçalıyor. "İkinizi biraz yalnız bırakabilirim."

"Merak etme anne," diyorum. "Cole sadece gidiyor."

Çenesini sıkıp başını sallayana ve anneme dönene kadar ona bakıyorum. "Çay için teşekkürler, Beth." Önündeki sehpanın üzerinde duran boş çay fincanını ilk kez fark ediyorum ve Cole ile annemin çay içip konuştuklarını düşününce karnımda sıcak bir şeyler kıpırdıyor. Bu duygu şu anda çok yakından bakmaya dayanmıyor.

"Benim için bir zevkti Cole. Düşünceli hediyeleriniz için de teşekkür ederim. Umarım onları neden kabul edemeyeceğimi anlıyorsundur."

Dudaklarının kenarlarında bir gülümseme belirliyor. "Artık biliyorum." Başını ona doğru eğiyor. "Bir dahaki sefere görüşürüz."

"Bir dahaki sefere mi?" diye soruyorum, ama Cole bana doğru ilerlerken annem sadece iyi niyetle gülümsüyor.

"Dışarıda konuşmamız gerek," diyorum.

Beni verandaya kadar takip ediyor ve ben de ona doğru dönmeden önce ön kapıyı arkamızdan kapatıyorum. "Hayatıma tekrar girmenin yolunu satın alabileceğini düşündüğüne inanamıyorum. Ve bunu yapmak için annemi kullandığına. Senin paranı istemediğimi bilmelisin Cole. Etrafa saçıp durma ve bunun her şeyi düzelteceğini düşünme."

"Etrafa saçmıyorum," diyor sesi alçak perdeden. "Kalbini geri almaya çalışmıyorum. O benim sahip olduğumdan çok daha değerli."

İçime bir sıcaklık yayılıyor. Neden böyle tatlı şeyler söyleyip duruyor? "O zaman neden buraya yeni bir araba ve

bir arsa size herhangi bir iyilik kazandırır mı?"

Gözleri kararıyor. "Çünkü sana sunabileceğim tek şey bu, ihtiyacın olan tek şeyi sana verebilirim."

Ona bakıyorum, sonra başımı sallıyorum, göğsümde hüznün kabarıyor. "Hayır, değil Cole. Senin parana ya da bana alabileceklerine ihtiyacım yok. Bir ilişkinin bu şekilde alışverişe dayalı olmaması gerekir. Biriyle birlikte olmaktır çünkü onunla birlikte olmamayı hayal bile edemezsin. Kalbini ve ruhunu biriyle paylaşmak, onun seni gerçekte olduğun gibi gördüğünü, seni kimsenin anlayamayacağı şekilde anladığını bilmektir."

Beni izlerken çenesi gergin. "Tamam," diyor.

Beklediğim bu değildi. "Tamam mı?"

Başını sallıyor, yaklaşıyor ve yüzümdeki bir tutam saç taramak için uzanıyor. "Bir dahaki sefere daha iyisini yapacağım."

"Bir dahaki sefere mi?" Zayıfça söyledim. "Yakında New York'a dönmek zorunda kalacağımı sanıyordum."

"New York'a ihtiyacım yok. Sana ihtiyacım var."

Bunu o kadar basit bir şekilde söylüyor ki kalbim neredeyse onu koyduğum hapishaneden fırlayacak ama kendimi tutmayı başarıyorum. İnanmak istiyorum. Bunu o kadar çok istiyorum ki kendimi onun kollarına atma isteğiyle titriyorum. Ama kelimeler anlamsız ve onunkilere güvenebilir miyim bilmiyorum.

Kararsızlığımı anladı ve bir adım geri çekildi. "Kamyon birazdan arabayı almak için burada olacak."

"Tamam," diye fısıldıyorum.

Dudaklarının kenarları hafifçe yukarı kalktı. "Vazgeçmiyorum, Delilah." Dönüp patikadan aşağı, kendisini bekleyen şoför ve arabaya doğru yürümeye başlamadan önce söylediği tek şey bu. Arabaya binip uzaklaşmasını izlemek için kalmıyorum, aniden pes edip peşinden koşacağımdan çok korkuyorum.

Eve geri dönüyorum ve annemi mutfakta çay fincanlarını yıkarken buluyorum. Tezgâha yaslanıp yüzümü ellerimin arasına gömüyorum, gözyaşlarım dökülmekle tehdit ediyor. "Ne yapacağım ben anne? Beni önemseydiğini kanıtlamanın yolunun parasını kullanmak olduğunu düşünüyor ama bu sadece beni hiç tanımadığını gösteriyor." Duraklıyorum, sesim titriyor. "Benimle ilgili bu kadar temel bir şeyi anlamıyorsa, hissettiğini söylediği şekilde hissetmesi nasıl mümkün olabilir?"

Annem ellerini bir bulaşık bezine kuruyor, sonra elini sırtımda aşağı yukarı gezdiriyor. "Bence olaya farklı bir açıdan bakman gerekebilir."

"Ne demek istiyorsun?"

"Parasını kullanıyordu, bu doğru ve seni geri kazanmaya çalışması gereken yol bu değil. Ama unutmamalısınız ki onun bildiği tek şey bu. Hayatını böyle yaşadı ve bu düşünce tarzını değiştirmek her zaman kolay değildir. Ve ..." Annem bir an duraksıyor, ifadesi yumuşuyor. "O seni tanıyor, Delilah. Dışarıdan öyle görünmeyebilir ama seni tanıyor."

Annemin Cole'u savunmasına şaşırırmam gerekirdi ama nedense şaşırmadım. "Ne demek istiyorsun?"

Elimi okşuyor. "Neden ki?" Şaşkınlıkla başımı sallıyorum.

"İyi ya da kötü, hayatın boyunca kendini çok zorladın. Neden böyle?"

Boğazımdaki yumruyu yutkunarak geçiriyorum. "Çünkü sana daha iyi bir hayat vermek istiyorum." İtiraf ediyorum, bu sözleri ona ilk kez söylüyorum. "Bana hamile kaldığında senden çalınan hayat. Mutlu olmanı ve güzel şeylere sahip olmanı istiyorum-" Keskin bir nefes alıyorum.

Annem başını sallıyor, ıslak yanağındaki bir tutam saçı düzeltirken bana olan sevgisi gözlerinde parlıyor. "Eğer parasını sadece sağa sola saçıyor olsaydı, sana mücevher ya da istemediğin süslü kıyafetler almak için kullanırdı. *Sana* bir araba alırdı. Parasını seni etkilemek için kullanmıyordu. Sana çok önem verdiğin bir şeyi vermek için kullanıyordu."

Söylediklerinin gerçekliği karşısında gözyaşlarım görüşümü .

"Bence ona bir şans vermelisin, Delilah. Gerçekten üzgün olduğuna ve seni önemseydiğine inanmasaydım bunu asla söylemezdim. Ama seni önemsiyor. Hem de çok. Sadece sana bunu göstermenin en iyi yolunu henüz bulamadı."

"Anne," diye fısıldıyorum, göğsümdeki acıyla umut savaşıyor. "Beni çok kötü incitti."

Kollarını bana doladı. "Biliyorum, tatlım. Onun yaptığını biliyorum. Hayatını erkeklere karşı temkinli olmanı, onlara bedenini ve kalbini vermeni söyleyerek geçirdiğimi de biliyorum çünkü babanla yaşadığım acıyı senin de yaşammanı istemedim. Ama bu büyük bir aşk yaşammanı istemediğim anlamına gelmiyor ve eğer şansını denemezsen Cole'un senin için böyle bir şey olup olamayacağını asla bilemeyeceksin. Bana anlattığına göre, büyürken fazla sevgi görmemiş, bu yüzden belki de bu yönünü nasıl ifade edeceğini bilmiyor. Ama deniyor, Delilah. Biraz pratik yapması gerekebilir ve senin ona yolu göstermen gerekebilir, ama ona tüm kalbiyle sevmeyi senden daha iyi gösterecek birini düşünemiyorum."

Başımı omzuna yaslayıp birkaç dakika sessizce ağladıktan sonra kendimi toparlayıp gözlerimi sildim. "Nerede kaldığını bile bilmiyorum. Sormadım bile. Ya geri dönmezse?"

Gözümünden kaçan bir damla yaşı sildi. "Eğer yapmazsa, bu sadece senin haklı olduğunu ve onun kalbinin bu işte olmadığını kanıtlar. Ama bu konuda endişelenmene gerek olduğunu sanmıyorum. Bence onu er ya da geç göreceksin." Elim sıkıldı. "Tamam mı?"

"Tamam."

Ve o gece yatağında uzanıp uyumaya çalışırken bu umuda tutunuyorum. Belki, sadece belki, Cole ve benim için her şeye rağmen bir şans vardır.

OceanofPDF.com

KIRK ALTINCI BÖLÜM

OceanofPDF.com

COLE

(Delilah'nın annesinin evinin önüne yanaştım ve arabayı park ettim. Öngörülebilir bir gelecek için burada olmayı planladığımdan, benim için mantıklı olan

Her zaman bir sürücüye güvenmek yerine araba.

Oturup bir sonraki adımlarımın ne olacağını düşünürken gün batımı pencereden sıcak ışık huzmeleri gönderiyor. Yeniden ayarlamalıyım. Delilah'nın annesi için bir şeyler almak bir hataydı. Onun benim parama ihtiyacı yok. Delilah'a birkaç yıl daha verin, o zaman annesi için o şeyleri kendisi alabilecektir.

Ne yazık ki henüz başka bir plan bulamadım. Aklıma gelen her şey bir şekilde para içeriyor. O yüzden şimdilik sadece gelmeye devam edeceğim. Delilah'nın yanında olmak, beni affetmemiş olsa bile, otel odamda tek başıma saatler geçirmekten çok daha iyi. Belki onu gördüğümde aklıma bir şeyler gelir.

Arabayı kilitliyorum ve zaten çok tanıdık olan patikadan yukarı çıkıyorum. Kapıyı çaldığımda, Beth'in hırpalanmış eski arabası garaj yolunda durmasına rağmen cevap veren yok. Evin yan tarafına doğru yürüyorum ve çitin üzerinden bakıyorum. "Alo?"

Delilah'nın annesi kafasını köşeden çıkarır. "Oh, Cole. Buradayım, tatlım."

Sevgi sözcüğünü duyunca duraksadım. Elbette, daha önce de şirin ya da baştan çıkarıcı olmaya çalışan kadınlar bana böyle hitap etmişti ve bu bana hiçbir şey ifade etmemişti. Ama bunu Delilah'nın annesinden duymak, alttan alta gerçek bir şefkatle söylenmiş gibi görünüyor, göğsümü sıkıyor.

Kapının kilidini açıp arka bahçeye gidiyorum ve Beth'i küçük bir sebze tarlasının yanında diz çökmüş halde buluyorum. Ani bir görüntüyle çarpıldım: Delilah sadece bizim için tasarladığı evin arka bahçesinde havuçları kazıyor.

Kendi kendine büyümüş, belki de küçük bir görsel ikizi ona yardım ediyor, tıpkı annesine yardım edeceğinden emin olduğum gibi. Acı göğsümü deliyor. Bu daha önce istemeyi hayal bile edemeyeceğim bir şeydi ve şimdi buna sahip olmama düşüncesi bana dayanılmaz bir kayıp gibi geliyor.

"Delilah yaklaşık yarım saat içinde dönecek," diyor Beth, bana bakarken gözlerini alçalan güneşe karşı gölgeliyor. "Akşam yemeği için malzeme almaya gitti."

"Onu yakalamak zor," diyorum.

"Meşgul olduğunda her zaman daha iyisini yapar."

Sebze tarlasına başımı sallıyorum. "Ne yetiştiriyorsun?"

Adlarını söylerken onları işaret ediyor. "Yeşil fasulye, kabak, havuç, kabak ve salatalık."

"Bu oldukça etkileyici."

Elindeki malayı toprağa batırırken omuz silkiyor. "Yiyeceklerden biraz tasarruf etmek için iyi bir yol."

İçten içe ırkiliyorum. Bu daha önce hiç düşünmek zorunda kaldığım bir şey değildi. Birdenbire tasarımcı kıyafetlerimle onun üzerinde durmaktan utandım. "Yardımcı olabilir miyim?"

Tek gözünü kısarak bana bakıyor. "Kirleneceksin."

"Sorun değil." Yeni bir takım elbise alacak param yok değil ya.

Yüzüne bir sırıtma yayılır. "Tamam o zaman. Yanımda diz çök, ben de seni çalıştırırım."

Dediğini yapıyorum ve bana küçük bir kürek uzatıyor.

"Sadece birkaç santim derinliğinde ve yaklaşık şu kadar aralıklı çukurlar kazın" -çoktan kazdığı çukurları işaret ediyor- "ben de tohumları koymaya başlayayım."

Yumuşak kazıyorum. "Ne ekiyoruz?" "Pancar."

"Pancar, ha? Benim favorim değil."

"Belki de onları doğru şekilde hazırlamayı denemelisin." Kıkırdıyorum. "Belki de."

Bir süre sohbet ettikten sonra arka kapının açıldığını duyuyorum ve Delilah'nın dışarı çıktığını görmek için tam zamanında kafamı kaldırıyorum. Beni görünce olduğu yerde durdu. Bana bakarken o güzel yeşil gözlerinin ardında hangi düşünceler dolaşıyor?

"Merhaba," diyor usulca. "Geri dönmüşsün."

"Tabii ki." Hiçbir yere gitmeyeceğimi söylediğimde bana inanmadı mı?

"Ve sen de anneme pancar ekmesinde yardım mı ediyorsun?"

Küreğin etrafına dolanmış parmaklarıma bakıyorum. "Öyle görünüyor."

Merdivenlerden bize doğru yürüyor ve o kadar muhteşem ki bir anda nefes almakta zorlanıyoruz.

"Delilah, ben yemeğe başlarken sen de bunu bitirebilir misin?" Beth diyor ve ona baktığımda bana hafifçe göz kırptıyor.

Dudaklarım cevap olarak yukarı kalkıyor ve sonra ayağa kalkıp dizlerindeki kiri temizliyor ve malasını yanıma çöken Delilah'ya uzatıyor.

Güneş ışığı ve kır çiçeklerinin kokusu duyularımı istila ediyor. Tek yapmak istediğim onu kendime çekip öpmek ama bunu takdir edeceğinden şüpheliyim.

"Bu göreceğimi hiç düşünmediğim bir şey," diyor ve profiline ağzının köşesi gülümseyerek yukarı kalkıyor.

"Ben de öyle. Fotoğrafını çekip kardeşlerime göndermen gerekecek." Bir sessiz kalıyor, kazdığım çukurlara tohumlar atıyor.

"Nerede olduğunu biliyorlar mı?"

"Onlara Jessica ile evlenmeyeceğimi söylerken aynı zamanda seni geri almaya çalışacağımı da söyledim."

"Bununla bir sorunları var mıydı?"

Gülüyorum. "Onlara gerçekten bir seçenek sunmadım. Sadece Berrington'ın yatırımını güvence altına almak için kızının dahil olmadığı bir yol bulmamız gerekiyordu."

"Peki bu hangi yol?"

"Önümüzdeki on yıl boyunca geliştireceğimiz tüm uluslararası ticari mülkler için ilk ret hakkını ona verdik."

Bana bakmak için döndüğünü görmek yerine hissediyorum. "Bu onun için iyi bir anlaşma gibi görünüyor."

"Öyle. Bu normalde kimseye teklif etmeyi düşüneceğimiz bir şey değil."

"Peki kardeşleriniz bunu sorun etmedi mi?"

Sonra onunla yüzleştirdim. "Yoğun bir tartışma oldu ama ne kadar ciddi olduğumu anladıklarında bana hak verdiler."

Gözleri parlıyor. "Senin için geldiler."

Başımı salladım. "Belki de kardeşlerim ve benim için her şeye rağmen bir umut vardır." "Senin adına sevindim Cole."

Sözleri samimiyetle çınlıyor ve ona dokunma isteğime daha fazla karşı koyamıyorum. Elini sıkıca kavrayıp onu ayağa kaldırıyorum, sonra başparmağımı yanağına hafifçe sürüyorum. "Seninle böyle konuşmak hoşuma gidiyor Delilah," diyorum usulca. "evde olmayı seviyorum. Ama bunu yapmak istiyorum"

Neden burada olduğum çok açık. Senin için buradayım. Seninle bir gelecek istiyorum. Sadece sıradan bir kaçamak ya da arkadaşlığını aramıyorum. Her şeyini istiyorum, kalbini, bedenini ve ruhunu. Şu anda hayal edebildiğim tek gelecek senin yanımda olduğun bir gelecek. Biliyorum, araba ve-

Başını sallıyor ve ben de duruyorum.

"Hata yapmadın Cole," diyor yumuşak bir sesle, sesi duygu dolu. "Bunlar benim kabul edebileceğimiz hediyeler değildi, ama onunla ilgilenmek istemen ..." Yutkunuyor ve gözlerinde parıltıdayan o bakış beni başka hiçbir şeyin hissettirmedeği kadar canlı hissettiriyor. Dudaklarında bir gülümseme titriyor. "anlamam biraz zaman aldı ama benim için her şeyden daha önemli. Bu bana kalbimi tanıdığını gösterdi. Ve bana seninkini gösterdi." Eli göğsümün üzerinde, çılgınca atan organın tam üzerinde durdu. "Ve gördüğüm şey gerçekten çok hoşuma gitti."

İçimi bir rahatlama duygusu kaplıyor ve hiç düşünmeden bir adım öne çıkıp bir elimi parmaklarını onun yumuşak saçlarına batırıp ensesine dolayarak onu kendime doğru çekiyorum. "Ben de gördüklerimi beğendim," diye mırıldanıyorum.

"Öyle mi?" Sesi ancak bir fısıltının üzerinde.

"Evet. Aslında sadece gördüklerimi sevmiyorum. Gördüğümü seviyorum." Dudaklarını ıslatıyor, gözleri benimkilere kilitleniyor. "Seviyor musun?"

"Bayıldım," diyorum, sesimdeki samimiyeti duymasını umarak. "Gördüğüm şeyi o kadar çok seviyorum ki artık onu görmeden yaşayabileceğimi sanmıyorum." Gözlerim yüzünde geziniyor, her ayrıntıyı içime çekiyorum.

Nefesi düzensizleşiyor. "Aşka inanmadığın izlenimine kapılmıştım."

"Seninle tanışana kadar hiçbir şeye inanmıyordum," diye itiraf ediyorum. "Bana aşkın neye benzediğini, nasıl bir his olduğunu gösterdin. Artık geri dönüş yok."

"Sana onu nasıl tutacağını gösterdim mi?" Sorusu havada asılı kalıyor, belirsizlik içinde.

Ne sorduğunu biliyorum ve başparmağımla alt dudağında iz bırakıyorum. "Delilah, bir daha asla gitmene izin vermeyeceğim. Bu benim için bir seçenek değil. Senden önce hayatım bomboştu, bomboşum ve bunun farkında bile değildim. Buna geri dönemem. Dönmeyeceğim. Ve bunu sadece beni affetmene ve tekrar sevmene ihtiyacım olduğu için söylemiyorum. Ciddiyim. *Her zaman* ciddi olacağım. Aramıza hiçbir şeyin girmesine izin vermeyeceğim. Ne paranın, ne şirketimin, hiçbir şeyin. Sen benim için en önemli şeysin. Her şeyi değiştirdin ve halime dönmeyi, zenginliği ve gücü düşünmeyi hayal bile edemiyorum.

beni mutlu etmek için yeterliydi. Sensin, Delilah. Beni mutlu eden sensin."

Ağzının kenarları neşe dolu bir gülümsemeyle kalkarken bile gözleri parlıyor, bir zamanlar soğuk ve ölü olduğunu düşündüğüm kalbimin göğsümü parçalayacağına yemin edebilirim. Başını yana eğiyor, uzun siyah saçları omzuna dökülüyor. "Bu kadar şiirsel olduğunu hiç bilmiyordum."

"Ne diyebilirim ki? en iyiyi ortaya çıkarıyorsun."

Dudakları ayrılıyor ve ayak parmaklarının üzerine çıkıyor. Niyetini sezerek, dudaklarımız arasındaki mesafeyi kapatmasını engellemek için elimi saçlarında gezdiriyorum. Çünkü hiç şüphe duymadan bilmesini istiyorum. Bakışlarımı onunkilere sabitliyorum. "Seni seviyorum Delilah. Bunu kendime itiraf etmem çok uzun sürdü ve bunu hissetmediğim için değil - kahretsin, daha önce hiç hissetmediğim her şeyi çok fazla hissettiğim içindi. Ama artık söylediğime göre, durmayı düşünmüyorum. Belki bir gün, eğer beni affedersen, sen de söyleyebilirsin-"

Bitirmeme izin vermiyor, elleri yüzümü çevreliyor. "Seni seviyorum Cole. Ne kadar istesem de asla vazgeçmedim. Ve bunu söylemem için seni bekletmeyeceğim, çünkü seni çoktan affettim." Ve tam orada, annesinin bahçesinde, batan güneş onu altın sarısı bir ışıqla yıkarken beni öpüyor.

Birkaç saniyeliğine liderliği almasına izin veriyorum, onu tekrar tadabildiğim bir anın tadını çıkarıyorum. Sonra ben devralıyorum, daha sonra vücudunu geri almak istediğim gibi ağzını da geri alıyorum. Ellerim kıvrımlarının üzerinde geziniyor, kıkına doğru iniyor ve böylece onu kendime doğru çekebiliyorum. Ağzımın içinde inliyor, elleri sanki hiç bırakmak istemiyormuş gibi gömleğimin içinde kıvranıyor. Ve bırakmayacağından emin olmayı planlıyorum. Çünkü bırakmayacağım. Bir daha asla onun yanından ayrılmayacağım. Büyürken istediğim her şeye sahiptim ama en çok ihtiyacım olan şeye sahip değildim. Şimdi ona sahip olduğuma göre, sanki dünyadaki en değerli şeymiş gibi ona değer vereceğim. Çünkü öyle.

Öyle.

Ve bundan sonraki her lanet günü bunu ona kanıtlayarak geçireceğim.

EPILOG

OceanofPDF.com

DELILAH

(Om masanın üzerinden uzanıp elimi sıkıyor. "Buna alışabilirim.")

Bu akşam yemek yiyeceğimiz restorana bakıyorum. Cole'un standartlarına göre bile oldukça lüks bir yer ve her ne kadar o ve ben sık sık lüks restoranlarda yemek yesek de, artık evde de sık sık yemek pişiriyoruz. Cole oldukça gelecek vaat eden bir ev şefi oldu. Gece geç saatlerde kızarmış peynir hala favorimiz ve enerjimizi yüksek tutmak için buna çok ihtiyacımız var.

Ama bu gece özel bir gün, annemin doğum günü. Cole onu alması ve hafta sonu için New York'a uçurması için özel jetini gönderdi. Onu Cole'un otel süitlerinden birine yerleştireceğiz, tüm masrafları ödenecek. Sanırım ziyareti sırasında biraz mahremiyet için hepimiz minnettarız. Cole bana her gece birden fazla orgazm yaşatmakta ısrar ediyor ve sessiz kalmamdan hoşlanmıyor. Hiçbirimizin annemin bunları dinlemek zorunda kalarak travma yaşamak isteyeceğini sanmıyorum.

Cole'dan bahsetmişken, etrafta onu aradım. Birkaç dakika önce bir telefon görüşmesi yapmak için izin alıp dışarı çıkmıştı. Annemin doğum günü yemeğinin ortasında iş için çıkmasına şaşırmıştım ama önemli olmayan bir şey için çıkmayacağını biliyordum.

Karşımda annemin gülümsemesi donuyor, bakışları omzumun üzerinden bir şeye sabitleniyor.

Dikkatini çeken şeye bakmak için dönüyorum ve kalbim . Şaka yapıyor olmalısın.

Babamı son gördüğümünden bu yana yıllar geçti. Bildiğim kadarıyla zamanının çoğunu ailesiyle birlikte Avrupa'da geçiriyor. Peki şimdi nasıl burada olabilir?

Anneme döndüm. "Buna inanamıyorum. Sen iyi misin? Gitmek istiyor musun?"

"Onu görmezden gel." Annem bana odaklanıyor ve başını sallıyor. "Hak ettiği tek şey bu."

O haklı. Ben gülümsüyorum, o da karşılık veriyor. Bu gece çok güzel görünüyor. Umarım ben de onun yaşına geldiğimde, on dokuz yıl sonra, onun kadar zarif ve güzel olurum.

"Eve döndüğümüzde senin için bir şeyim var," diyorum. "Başka bir hediye."

Kaşları havaya kalktı. "Ama sen bana zaten çok şey verdin."

Cole ve ben onu şımarttık çünkü yapabiliyorduk. Bazen etrafa para saçmak düşündüğünüz kadar tatmin edicidir ve her hediyeyle annemin yüzünün aydınlandığını görmek beni çok mutlu etti.

Annemin yüz ifadesindeki ani gerginlik, o masamıza yaklaşmadan önce sahip olduğum tek uyarı. Önce babama, sonra da tatlısından kararlı bir kaşık alan anneme bakıyorum.

"Beth, iyi görünüyorsun," diyor, sonra boğazını temizliyor. "Delilah, çok hoş görünüyorsun."

Gözlerim büyüdü. Bu adamın küstahlığı. Terk ettiği kadına ve asla kabul etmediği çocuğuna yaklaşmak için bunun uygun bir zaman ve yer olduğunu düşünüyor olamaz.

"Teşekkür ederim Ted," diye yanıtlıyor annem, sonunda başını kaldırıp ona bakmaya tenezzül ederek. "Buraya gelmenin bir nedeni var mı?" Onun soğukkanlılığıyla gurur duyuyorum. Bir an için rahatsız görünüyor. Ama sadece bir anlığına. "Bu akşam Cole King'le yemek yiyeceğini gördüm," diyor ve her şey

Temiz.

"Evet." Dikkatini bana çevirmesini bekliyorum. "Cole benim erkek arkadaşım.

Ama eminim bunu zaten biliyorsunuzdur."

Utanmış bile görünmüyor. Onun gibi adamların utanmanın ne demek olduğunu bildiğini sanmıyorum. Cole'un kibirli ve kendini beğenmiş olduğunu düşündüysem, yanılmışım. Bu iki şeyin timsali tam duruyor.

"Söylentileri duymuştum. Tebrik ederim. Bu büyük bir darbe," diyor *babam* Ted.

Başımı salladım. Böyle bir yoruma nasıl cevap verebilirsin ki?

Annem kaşığını şingirdatarak yere bırakıyor. "İstediğin bir şey var mı?"

"Her zaman iyi bir ilişkimiz olmadığını biliyorum Beth ve bunun için özür dilemek istiyorum. Her şey olduğunda çok fazla baskı altındaydım. Ailem bir kızı hamile bıraktığım için beni evlatlıktan reddederdi." Bana tekrar baktı. "Bu senin için adil değildi, Delilah. Ve eğer izin verirsen bunu telafi etmek isterim."

"Neyi uyduracaksın?" Cole'un sesi arkamdan geliyor ve ona bakmak için koltuğumda dönüyorum. Yine de babama odaklanmıştı. Tamamen sakın görünse de, içindeki soğuk öfkeyi hissedebiliyorum.

Ted her şeyden habersiz, yüzünde geniş bir gülümsemeyle elini uzatıyor. "Cole. Ted Barrett. Apex Industries'in CEO'su."

"Kim olduğunu biliyorum." Cole onun elini tutmaz.

Birkaç saniye havada asılı kaldıktan sonra babam onu düşürüyor. Yılmadı, devam etti. "Sizinle tanışmak istiyordum. Senin için harika yatırım fırsatlarım var-"

Cole, "," diyor.

Babam durdu, belli ki kafası karışmıştı. "Pardon?"

"İlgilenebileceğim herhangi bir yatırım fırsatınız yok, çünkü artık şirketinizin çoğunluk hissesine sahip değilsiniz. King Group sahip."

Bütün kan babamın yüzünü terk etti. "Ne?"

"Şirketiniz bir süredir zorluklar yaşıyor - görünüşe göre kötü yönetim. Hisseleriniz son on yılın en düşük fiyatında. Geldiğinizi gördüm ve arama yapmak için doğru zaman olduğuna karar verdim. Yani hayır, benim için bir yatırımınız yok. Sen bir yatırımsın. Ve ne yazık ki senin için, "-Cole saatini kontrol ediyor

- "On dakika önce, artık Apex Industries'in CEO'su değilsin. Kardeşlerim ve ben yarın ilk iş olarak görevi devralması için kendi adamlarımızdan birini atayacağız."

Babam daha önce kimsenin yüzünde görmediğim bir ifadeyle Cole'a bakıyor. "Ciddi olamazsın. Bu . . . Bu çok saçma-"

Cole ona sırtını döner. "İşimiz bitti mi hanımlar?"

Annem zarif bir hareketle ayağa kalkıyor ve ben de onu takip ediyorum. "Evet, teşekkür ederim Cole," diyor. "Yemek çok lezzetliydi."

Ona görmeyi sevdiğim gülümsemeyi veriyor. Cole ve ben resmi olarak birlikte olduğumuz sekiz ay boyunca aralarında büyüyen kolay sevgiyle dolu bir sevgi. Ona böyle bir sevgi gösterildiğini görmek kalbimi ısıtıyor.

Büyürken hiç anne şefkati görmemiş. Kısacası, ona annelik yapar ve o büyük, kötü milyarder de bunu yer bitirir.

Cebinden telefonunu çıkarıp çılgınca ekrana dokunan Ted'in yanından geçiyoruz. Cole'un blöf yapmadığını yakında anlayacak. Adamım elimi tuttuğunda ona bakıyorum, sıcak bakışlarını karşılıyorum ve annemin arkasından *teşekkür ediyorum*.

Eğiliyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. "Bazen para ve güce sahip olmak iyi bir şeydir."

Gülümsüyorum ve parmaklarımı yanaklarındaki saat beş gölgesi üzerinde gezdiriyorum. Kendine engel olamıyor. Her ne kadar bunu doğrulaması da, sekiz ay önce iznimden döndüğümde Philippa ve Paul'un New York'tan ayrılmasından onun sorumlu olduğuna inanıyorum. Görünüşe göre Philippa ani bir kararla İngiltere'ye dönmeye karar vermiş ve Paul üç yıllığına Hong Kong ofisine gönderilmişti. Kulağa bir ceza gibi gelmeyebilir ama herkes biliyor ki New York dışında olduğu sürece ortaklığa terfi etme şansı yok denecek kadar az.

Neden gittiklerine bakılmaksızın, ikisini de görmek zorunda kalmadığım için hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem.

Restorandan çıkıp bizi bekleyen arabaya doğru ilerliyoruz. Jonathan trafiğe girip çatı katına doğru ilerlerken Cole ve annemin birlikte rahatça sohbet etmelerini izliyorum. *Nasıl bu kadar şanslı olabildim?*

Oraya vardığımızda annemi bir bardak kırmızı şarapla kanepeye oturtuyorum, sonra da son hediyesini almak için yatak odamıza koşuyorum. Cole beni takip ediyor ve ben rulo haline getirilmiş kâğıdı yatağın üzerinde bıraktığım yerden alamadan, kollarını arkamdan sarıyor ve beni kendine çekiyor.

"Bu gece sana ne kadar seksi göründüğünü söyledim mi?" Sıcak nefesi kulağıma fısıldıyor.

Yumuşakça gülüyorum. "Sadece bir ya da iki kez."

"Yarım düzine daha yaparsan neredeyse yeterli olacak." Dudaklarını çeneme değdiriyor.

"Bu kadar çekici biri olacağını kim bilebilirdi?"

Eli kalçamdan aşağı kayıyor ve elbisemin eteğini de beraberinde getirerek tekrar yukarı çıkıyor. "Belki de sadece külotunun içine girmek istiyordumdur."

Ağzının enseme erişmesi için başımı öne eğiyorum. "Oh, kesinlikle külotuma girmek istiyorsun."

"İki dakika içinde boşalmanı sağlayabilirim." Sesi arzuyla sertleşmiş.

"Cole," diye nefes nefese kaldım. Sırtıma sıcak ve sert bir şekilde bastırıldığını hissedebiliyorum ve elinin yolculuğunu durdurmak için savaşıyorum, ama onunla bile sınırlarım var. Annem bizi salonda beklerken birbirimizin beynini sikmek, aşmak istemediğim bir sınır.

Kollarında dönüyorum. "Yapamayız. Ama daha sonra telafi edeceğime söz veriyorum." "Seni bu konuda tutacağım." Sesindeki törpüde ısı birikiyor içime işledi. "Çünkü annen gittiği anda ağzından çıkacak tek kelime *evet Cole* olacak. Şimdi onları benim için söylemeye çalış."

Eli aşağıya iniyor ve parmakları üzerimde gezinerek beni inletiyor. Ona istediğini veriyorum. "Evet, Cole."

Memnuniyetle homurdanıyor ve beni serbest bırakıyor. Derin bir nefes alıp kendimi toparlamaya çalışıyorum, sonra hediye alıp onu odadan çıkana kadar takip ediyorum.

Anneme evinin planlarını verdiğimde mutluluk gözyaşları döküyor. Ona istediği değişiklikleri yapabileceğimi söylüyorum, ama o tasarıma bayıldığını, mükemmel olduğunu söylüyor. Ne çok büyük ne de çok küçük. Bahsettiğini hatırladığım her şeye sahip. Kendine ait küçük bir kütüphane, güzelce donatılmış bir mutfak, bir çamur odası ve bir güneşlenme odası ve oturup sebze bahçesine bakabileceği kapalı bir veranda. Ve ziyaretçiler için iki misafir odası.

Bir kadeh daha kutlama şarabı içtikten sonra Cole Jonathan'ı çağırıyor ve yarın kahvaltıda buluşma sözü vererek iyi geceler diliyoruz. Cole ortalığı toplamak için üst katta kalırken ben annemle birlikte arabaya güvenli bir şekilde bindiğinden emin olmak için aşağı iniyorum.

Beni bekliyor olmalıydı, çünkü ön kapıdan içeri girer girmez beni yakaladı ve göğsüm duvara yaslanacak şekilde döndürdü. Onun iri vücudu kalbimi her zamanki gibi gümbür gümbür attırıyor ve ben de cesaretle küçük bir inilti .

"Bana ne söz verdiğini hatırlıyor musun?" diye soruyor ve aklıma gelmesi bir an alıyor.

Gözlerimi kapatıyorum ve gülümsüyorum. "Evet, Cole."

"Güzel. Ben aksini söyleyene kadar senden duymak istediğim tek şey bu. Tamam mı?"

"Evet, Cole."

"Aferin kızıma." Sesi o kadar alçak ki, beklentiyle ürperiyorum.

Elleri elbisemin altından külotumun içine kayıyor ve kaygan göbeğimi buluyor. Bunu yavaştan almak için çok sabırsız olduğunu hissediyorum.

Beni hızlı ve sert bir şekilde boşaltır, böylece bir sonraki orgazmımı, adını haykırmamı sağlayana kadar uzatabilir.

Bir elinin parmakları içime batarken, diğeri göğsümü kavrayıp meme ucumu sıkıştırarak beni rekor sürede zirveye ulaştırdı.

"Seni duymama izin ver," diyor ve ben de ona istediğini veriyorum. "Evet, Cole. Evet, evet, *evet*."

Vücudum doruk noktamla patlıyor, elinin üzerinde kıvranırken kıcım kaya gibi sert horozuna karşı geri itiyor. Sonunda işim bitip duvara yaslandığımda Cole boynuma sarılıyor. "Olduğun yerde kal, kılını bile kıpırdatma ve ne söz verdiğini unutma."

Başımı sallıyorum ve o da geri çekiliyor, hava terden sırtımda serinliyor. Avuç içlerimi ve alnımı emrettiği gibi duvara dayayıp benden ne istediğini öğrenmek için bekliyorum.

Omurgamdan aşağı bir parmak darbesi indi ve sonra "Arkanı dön." dedi.

Gelmekte olan şeyi beklerken alt dudağımı ısııyorum ve dönüyorum, ancak gözlerim düştüğünde ve onu tek dizinin üzerinde gördüğümde nefesim kesiliyor. Elinde turkuaz bir yüzük kutusu tutuyor, içindeki saten kumaşa en güzel pırlanta nişan yüzüğü parlıyor.

"Delilah," diyor kalbim göğüs kafesime çarparken. "Seni mümkün olduğunu bile bilmediğim bir şekilde seviyorum. O barda yanıma oturduğundan itibaren bana daha önce hiç hissetmediğim şeyleri hissettirdin. Ne zaman seni daha fazla sevemeyeceğimi düşünsem, bana yanıldığımı kanıtlıyorsun. Seninle olmak beni daha iyi bir adam olmaya itiyor. İyi bir koca ve"-derin bir nefes alıyor, yüzük kutusunu sıkıca kavırıyor-"iyi bir baba" olabilecek türden bir adam.

Gözlerindeki kırılganlık parıltısı karşısında kalbim sıkışıyor. İyi ebeveyn rol modelleri olmayan bir adam için, kendi çocukları için -bir gün sahip olabileceğimiz çocuklar için- daha iyi olmaya çalışmak istediği gerçeği göğsümü tarif edilemez bir sıcaklıkla dolduruyor.

"Hayatımın geri kalanını seni ne kadar sevdiğimi göstererek geçirmek istiyorum." Cole'un sesi derinleşir, sertleşir. "Her gününü mutlu geçirebileceğimi bilmem gerek. O yüzden lütfen yavrum, evlen benimle. Karım ol ve sana hayatlarımızın birlikte ne kadar inanılmaz olabileceğini göstermeme izin ver." Kaşlarını indirdi, gözleri yoğun bir şekilde parlıyordu. "Ve verdiğin sözü unutma."

Elimde değil. Gülüyorum. Çünkü tabii ki desteyi bu şekilde kendi lehine yığacaktı. Her şeyi mükemmel planlamıştı ve Tanrım, onu seviyorum. Onu o kadar çok seviyorum ki canım yanıyor. Önünde dizlerimin üzerine çöktüm, elini nazikçe hareket ettirdim.

Yüzük kutusunu yolumdan çekip kollarına atıyorum. Alnı çatık olmasına ve ona neden henüz cevap vermediğimi merak ettiği belli olmasına rağmen kollarını bana doluyor. Ama şu anda -bir yıl önce gerçekleşmesini hayal bile edemeyeceğim ama şimdi gerçekleşmemesini hayal bile edemeyeceğim bir anda- sadece ona fiziksel olarak mümkün olduğunca yakın olmak istiyorum.

Dudaklarımı onunkilere değdiriyorum ve kelimeleri içime çekiyorum. "Evet, Cole."

SON

Coldhearted King'i okumaya zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim! Umarım Cole ve Delilah'ın hikâyesini yazarken benim kadar keyif almışsınızdır. Eğer , lütfen seçtiğiniz platformda bir yorum bırakmayı düşünün. Desteğiniz sizin gibi diğer okurların da kitaplarımı bulmasına yardımcı olacaktır. Teşekkür ederim!

Sırada Cole'un kardeşlerinden hangisinin aşık olacağını öğrenmek ister misiniz? Gelişmelerden haberdar olmak için bültenime kaydolun:

www.lmdalgleish.com/newsletter

OceanofPDF.com

AYRICA L. M. DALGLEISH TARAFINDAN

[*OceanofPDF.com*](http://OceanofPDF.com)

Çatlak Rock Yıldızı Serisi

Kırılmış Kalpler Kırılmış

Hayaller Güven Öpücük

OceanofPDF.com

Kutu Seti

Parçalanmış: Parçalanmış Rock Yıldızı Romantizmi Dört Kitaplık Seriyi Tamamlıyor

OceanofPDF.com

Crossfire Rock Yıldızları

Verdiğimiz Sözler

OceanofPDF.com

Boş Krallık

Soğukkanlı Kral

OceanofPDF.com

Romanlar

[Her Zaman İçin Dilek](#)

Çok yazarlı Silver Linings Serisi'nin bir parçası.

[OceanofPDF.com](#)

İLETİŞİMDE KALIN

Haberler ve güncellemelerin yanı sıra yeni çıkan kitaplar, satışlar ve çekilişlerden ilk siz haberdar olmak için e-posta [listeme katılın](#). Ya da beni [Facebook](#), [Goodreads](#), [Instagram](#) veya [Bookbub](#)'dan takip ederek ön sipariş ve yeni yayın uyarılarından haberdar olabilirsiniz.

Facebook okuyucu grubum, [L.M. Dalglish'in Parçalanmış Kahramanları Okuyucu Cenneti](#), tanıtımlar yayınladığım, devam eden çalışmalarım sizi yerdir hakkında bilgilendirdiğim, yeni çıkan kitaplar ve çekilişler hakkında sizi bilgilendirdiğim ve genel olarak sohbet ettiğim .

Bağlantılar:

[Facebook.com/DalglishAuthor](https://www.facebook.com/DalglishAuthor)

[Instagram.com/lmdalglishauthor](https://www.instagram.com/lmdalglishauthor)

[TikTok.com/@ authorlmdalglish](https://www.tiktok.com/@authorlmdalglish)

[Goodreads.com/author/show/20465571.L_M_Dalglish](https://www.goodreads.com/author/show/20465571.L_M_Dalglish)

[BookBub.com/authors/l-m-dalglish](https://www.BookBub.com/authors/l-m-dalglish)

[OceanofPDF.com](https://www.OceanofPDF.com)

YAZAR HAKKINDA

L. M. Dagleish, aşk romanlarına olan tutkusu ilk bebeğinin doğumunu takip eden uzun, uykusuz gecelerde başlayan, hayat boyu kitap okuyan bir aşıktır. Aradan iki bebek daha geçti ve o hâlâ güçlü kadın kahramanlara ve onları seven kahramanlara aşık.

Avustralya'nın Canberra kentinde kocası, üç çocuğu, tüylü siyah bir kedisi ve tüylü beyaz bir köpeğiyle birlikte yaşıyor. Boş zamanlarında ailesiyle takılmaktan, okumaktan, çok fazla makarna yemekten ve korku filmi izlemekten hoşlanıyor.

OceanofPDF.com

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.